

ຄຳອນຸໂມທນາ

ຖືໄດ້ວ່າ ມຫາ ຈັນທຣ໌ສຸຂ ສຸຣິຍຈັກຣ໌ ເປັນນັກປຣາຊຸຣ໌ລາວ ຜູ້
ນຶ່ງ ທີ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ມີກາຣສຶກຣາສູງ ໃນດ້ານ ພຣະພຸທລສາສນາ ທັງ
ເປັນນັກເສຍສະ ມີສັບທຣາອັນແຮງກ້າ ໃນພຣະພຸທລສາສນາ, ມີຄວາມຝັກ
ໄຟໃນກາຣເຜີຍແຜ່ ສິລລັມມ໌ ທີ່ທ່ານໄດ້ຮຳ ຮຽນມານັ້ນ ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍຊຸນ
ແກ່ເພື່ອນຮ່ວມຊາຕິ ຮ່ວມສາສນາ ທີ່ມາຕັ້ງຖິ່ນຖານທຳມາຫາລ້ຽງຊີວິດ ຢູ່ໃນ
ຕ່າງແດນ ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ມີຈິຕໃຈຢຶດໝັ້ນຢູ່ໃນ ສິລລັມມ໌. ເພື່ອວ່າເຂົາ
ເຈົ້າ ຈະໄດ້ເປັນພິລະເມືອງດີ ຢູ່ໃນປະເທສທີ່ເຂົາເຈົ້າອາສັຍຢູ່ນັ້ນ.

ທ່ານ ມຫາ ຈັນທຣ໌ສຸຂ ເປັນພລັງອັນສຳຄັນ ພລັງນຶ່ງໃນກາຣເຜີຍ
ແຜ່ ສິລລັມມ໌ ຄຳສອນຂອງພຣະພຸທເຈົ້າ ຊ່ວຍຄຸກະ ພຣະສິງໝໍລາວ ຢູ່ໃນ
ຕ່າງແດນ.

ຜົລງານທີ່ສຳຄັນ ໃນດ້ານກາຣຂີດຂຽນ ລັມມະລັມໂມ ຂອງທ່ານ
ອອກເຜີຍແຜ່ ນັ້ນ ກໍມີ ວາຣະສາຣ ລັມມະສາລາ ຣາຍດືອນ ແລະ ຣາຍ
ໄຕຣມາສ ເປັນ ວາຣະສາຣຂອງ ອົງຄົກກາຣ ລັມມສາລາ ພາຍໃຕ້
ຄວາມອຸປຸຖຸມກໍ ຂອງຄຸກະສິງໝໍລາວ ໃນ ສະຫະຣັຖອະເມຣິກາ ເປັນເວລາ
໑໗ ປີ ເພື່ອໃຫ້ພີ່ນ້ອງລາວໄດ້ນຳເອົາໄປໃຊ້ເປັນຄູ່ມື ໃນກາຣດຳເນີນຊີວິດ
ປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃຫ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງ ສິລລັມມ໌ ແລະ ຮີຕຄອງ
ປະເພນີອັນດີງາມຂອງລາວເຮົາ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຫວັງສິ່ງຕອບແທນໃດ ໆ ໃນ
ດ້ານອາຣິສ.

ເມື່ອເພິ່ນ ທ່າງານອາຊີພ ຄົບກະສຽນອາຍຸກາຣແລ້ວ ເພິ່ນກໍຍັງບໍ່
 ລົດລະ ຄວາມພຍາຍາມໃນກາຣເຜີຍແຜ່ ສິລະທັມມ໌ ຄໍາສອນຂອງ ພຣະ-
 ພຸທລເຈົ້າ ໂດຍທຸ່ມເທ ເຫື່ອແຮງ ເທົ່າທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນບ້ານປາຍຂອງຊີວິຕ
 ຂອງທ່ານໃສ່ກາຣຣິຈນາ ພຣະໄຕຣປິຣິກ ສັງເຂປນັຍ ສັບບລັມມສາລາ
 ສອງຊຸດ. ຊຸດທໍາອິດມີ ໔ ເຫລັ້ມ. ເມື່ອເຫັນວ່າ ທ່ານຍັງມີເຫື່ອແຮງຢູ່ ພໍ
 ທີ່ຈະປະຕິບັດງານກາຣຂີດຂຽນຕໍ່ອີກ ຈຶ່ງໄດ້ຣິຈນາ ພຣະໄຕຣປິຣິກ ຊຸດ
 ທີ່ ໒ ໂດຍຂຍາຍອອກຈາກ ໔ ເຫລັ້ມ ມາເປັນ ໗ ເຫລັ້ມ, ໂດຍໃຊ້
 ເວລາ ໃນກາຣຣິຈນາຊຸດທີ່ສອງນີ້ ໗ ປີ.

ເມື່ອທ່ານ ມີອາຍຸຄົບຮອບ ໗໐ ປີ ທ່ານໄດ້ຣິຈນາ ພຣະລັມມບົທ
 ແປເປັນ ກາຮາລາວ ພ້ອມທັງມີນິທານປະກອບ ໂດຍຫຍໍ້ ໂດຍຕັ້ງໃຈໃຫ້
 ເປັນຜົລງານຊື່ນສຸດທ້າຍ ເພາະເຫື່ອແຮງກໍຮ້ອຍລົງ ຕາມລັມມຊາຕ ຂອງສັງ
 ຊາຣ.

ທ່ານ ມຫາ ຈັນທຣ໌ສຸຂ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເພສ ສມຕະ (ພຣະສິງພ໌) ແຕ່
 ທ່ານກໍຍັງແບ່ງເວລາ ໃນກາຣປະກອບອາຊີພ ບໍາຣຸງຄອບຄົວ ມາຊ່ວຍພຣະ
 ສິງພ໌ທໍາກາຣເຜີຍແຜ່ ພຣະພຸທລສາສນາ. ອາຕມາ ຂໍອນໄມທະນາ ສາລຸກາຣ
 ບໍາຣຸງຄອບຄົວ ພຣະພຸທລສາສນາ ພຣະພຸທລສາສນາ ພຣະພຸທລສາສນາ ພຣະພຸທລສາສນາ

ກອງ ພຣະລັມມວິນັຍ ໄວ້ນັ້ນກ່າວວ່າ ພຣະໂຕຣປິຣິກ ຄືຄຳສອນຂອງພຣະ ພຸທລເຈົ້ານີ້ ຍັງຕັ້ງໜັ້ນ ບໍ່ຣິສຸທລິ ບໍ່ຣິບູຣຸຕຸຢູ່ ໄດ້ນານເທົ່າໃດ ສັມມາ- ປະຕິບັຕິ ກາຣປະຕິບັຕິດີ ປະຕິບັຕິຊອບ ຂອງ ພຸທລບໍຣິບັທ ກໍຈັກງົດງາມຮຸ່ງ ເຮືອງ ແລະ ເປັນປະໂຍຊນ໌ສຸຂ ໃຫ້ແກ່ມວນມນຸສ ແລະ ໜູ່ສັຕວ໌ທັງຫລາຍ ຢູ່ໄດ້ນານ ເທົ່ານັ້ນ.

ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ພຣະລັມມບິທ ພ້ອມດ້ວຍນິທານ ປະກອບນີ້ ຈະອ່ານວຍປະໂຍຊນ໌ ໃຫ້ແກ່ ພຣະສົງໝໍ ໃຊ້ເປັນຕຳຣາ ນຳໄປເທສນາໃຫ້ ແກ່ລາຕິໂຍມຟັງ ໃນໂອກາສກາຣທຳບຸນໃຫ້ທານ.

ອາຕມາ ຂໍອນໄລທະນາ ບຸລກຸສິລ ທີ່ຈັກເກີດຈາກກາຣ ຣິຈນາຊິ່ງ ພຣະລັມມບິທນີ້ ກັບພໍ່ອອກ ມຫາ ຈັນທຣ໌ສຸຂ ສຸຣິຍຈັກຣ໌ ທີ່ໄດ້ສ້າງສິ່ງ ທີ່ເປັນປະໂຍຊນ໌ອັນໃຫຍ່ຫລວງໄວ້ໃຫ້ແກ່ ອນຸຊົນຄົນຮຸ່ນຫລັງ ໄດ້ສຶກບາ ຮຽນຮູ້ ສືບຕໍ່ໄປ.

ຂໍອວຍພຣ ໃຫ້ພໍ່ອອກ ມຫາ ຈັນທຣ໌ສຸຂ ສຸຣິຍຈັກຣ໌ ຈົ່ງມີສຸຂະ ກາພເຂັ້ມແຂງ ນຳແສງສວ່າງເຜືອງທາງ ໃຫ້ແກ່ຊາວພຸທລ໌ ທັງຫລາຍ ສືບ ຕໍ່ໄປ.

ພຣະ ທອງວັນ ອຸຕຕມະປັລໄລ
ເຈົ້າ ອລິກາຣ ວັດປ່າ ພຸທລາຣາມ, ຣັຖ ເວີຣ໌ຈິເນັຍ

ພຣະທັມມປົທ

The Dhammapada

ປາລີ-ລາວ

ມີນິທານປະກອບ ໂດຍຫຍໍ້

ສັບບ ທັມມສາລາ

ມະຫາ ຈັນທຣ໌ສຸຂ ສຸຣິຍະຈັກຣ໌

Maha Chansouk Souryachak

Printed and donated for free distribution by
The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation
11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.
Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415
Email: overseas@budaedu.org
Website: <http://www.budaedu.org>
This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

ໜັງສືນີ້ ແຈກຢາຍເປັນລັບມະຫານ, ຫ້າມຊື້-ຂາຍ

ຄຳວ່າ ບົທ ຄຳນີ້ ກໍເປັນກາຮາບາລີ ແຕ່ລາວນຳເອົາມາໃຊ້ ແລະ ກໍເຂົ້າໃຈດີວ່າ ເປັນຂໍ້ເປັນຕອນ. ເມື່ອນຳເອົາ ໒ ຄຳນີ້ມາສົນລິຕໍ່ເຂົ້າກັນເປັນ ລັມມບົທ ໝາຍຄວາມວ່າ "ໜວດແຫ່ງພຣະລັມມ໌"

ຄັມກິຣ໌ ພຣະລັມມບົທນີ້ ປະກອບດ້ວຍ ໔໓໒ ພຣະຄາຖາ ທີ່ ພຣະພຸທທເຈົ້າ ທຣິງຕຣັສເທສນາສັ່ງສອນ ເວໄນຍສັຕ໌ວ໌ ໃນປະມາດ ໓໐໐ ໂອກາສ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ພຣະອົງຄ໌ ທຣິງຕຣັສຮູ້ຊຶ່ງ ພຣະອນຸຕຣະສັມມາສັມໄພລິຄາຕ ທີ່ພຸທທຄຍາ ຈົນເຖິງວັນທີ່ພຣະອົງຄ໌ ສເດັຈດັບຂັນລ໌ປຣິນິພພານ ທີ່ສາລວະໂນທຍານ ເມືອງກຸສິນາຣາ ໂຮມ ພຣະຊົນມາຍຸໄດ້ ກູ໐ ພຣະວັສສາ.

ໃນໂອກາສ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຣິຈນາພຣະລັມມບົທນີ້ ອາຍຸຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ກໍບັນຈົບ ຄົບຮອບ ກູ໐ ປີ. ຄົນເຮົາສັມຍນີ້ ຜູ້ຈະມີຊີວິຕຮອດ ກູ໐ ປີນັ້ນ ເກືອບຈະກ່າວໄດ້ວ່າ ມີໜ້ອຍ. ໃນຊີວິຕບັນປາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ເຫັນວ່າ ວຽກງານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດໄດ້ ແລະ ຈະເປັນປະໂຫຍຊຸນ໌ ໃຫ້ແກ່ຕົວເອງ ຄອບຄົວ ແລະ ແກ່ສັງຄົມນັ້ນ ເຫັນວ່າ ມີໜ້ອຍທີ່ສຸດ ທີ່ຈະກະທຳໄດ້ ນອກຈາກວຽກກາຣຂີດຂຽນ ກ່ຽວກັບວິຊາຄວາມຮູ້ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນມາເທົ່ານັ້ນ ຜົນງານກາຣຂີດຂຽນ ທີ່ຖືວ່າ ເປັນຜົນສຳເລັດ ຂຶ້ນສຸດຍອດ

ກໍແມ່ນ ຄັ້ມກີຣ໌ ພຣະໄຕຣປິຟິກ ສັບບ ກາຢາລາວ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້
 ເວລາເຖິງ ໗ ປີ ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ລາອອກຈາກວຽກງານ ການອາຊີພ
 ເປັນໄພສິກ ວິທຍຸ ສຽງອະເມຣິກາ [VOA] ແລະ ໄພສິກວິທຍຸ
 ເອເຊັຍເສຣີ [RFA] ອັນເປັນງານອາຊີພ້ຽນສຸດທ້າຍ ແຫ່ງຊີວິດ
 ໃນຕ່າງແດນທີ່ຫ່າງໄກຈາກ ມາຕຸກູນີ.

ຫລັງຈາກທີ່ວຽກງານການອາຊີພ້ຽນສຸດລົງ
 ແລ້ວ ກໍຄິດວ່າ ໝົດການທີ່ຈຳເປັນໃນຊີວິດນີ້ແລ້ວ. ຄັ້ມກີຣ໌ ພຣະ
 ໄຕຣປິຟິກນັ້ນ ມີຄວາມສຳຄັນເປັນພິເສສ ສຳຮັບ ປະເທສຊາຕິລາວ
 ແລະຄົນລາວ ເພາະວ່າພຣະໄຕຣປິຟິກສັບບທີ່ເປັນ ກາຢາລາວນັ້ນບໍ່ມີ
 ອັນນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ປະເທສລາວບໍ່ມີຄັ້ມກີຣ໌ ພຣະໄຕຣປິຟິກ,
 ພຣະໄຕຣປິຟິກ ທີ່ລາວມີນັ້ນເປັນສັບບທີ່ຈຳເປັນດ້ວຍ ອັກຜອ ລັມມ
 ລົງໃນໃບລານ.

ເມື່ອ ຄັ້ມກີຣ໌ ພຣະໄຕຣປິຟິກ ມີແລ້ວຊ້າພັດຍັງຄາໃຈຢູ່ອີກ
 ກໍຄື ພຣະລັມມບົບ ທີ່ເຫັນວ່າ ຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ພີ່ນ້ອງລາວ
 ທີ່ສຸດ. ອັນນີ້ແລ ທີ່ບູຮານ ເພິ່ນເລົ່າຂານກັນມາວ່າ "ພໍ່ເຖົ້າບອກລູກ
 ເຂີຍວ່າລູກເອີຍ ປຸກເຮືອນແລ້ວຍັງໂຮງຫລັງນຶ່ງເດີ".(໑) ຄຳເຕືອນ
 ນີ້ ຖ້າຟັງບໍ່ຄັກ ບໍ່ແນ່ ລູກເຂີຍອາດເປັນຫົວໃຈວາຍ ກໍເປັນໄດ້.

---

(໑) ຄຳວ່າ ໂຮງໃນທີ່ນີ້ ໝາຍຄວາມວ່າ ໂຮງກະບອງ.

ຄັມກິຣ໌ ພຣະລັມມບົທນັ້ນ ຖ້າຈະນຳເອົາໄປທຽບໃສ່ ໂຮງ
 ກະບອງນັ້ນບໍ່ໄດ້ ໂຮງກະບອງສຳຮັບໃສ່ກະບອງໄຕ້ໃນສັມຍທີ່ຍັງບໍ່
 ທັນມີ ໄຟຟ້າໃຊ້.

ເມື່ອມອງເຫັນປະໂຍຊນ໌ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ຄັມກິຣ໌ລັມມບົທ
 ທີ່ຈະມີແກ່ພີ່ນ້ອງລາວ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ເຮັດໃຫ້
 ສຳເລັດ, ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າ ແນມຫາຜູ້ທີ່ຈະມາຮັບກາຣະສືບຕໍ່ງານທີ່
 ກຳລັງເຮັດຢູ່ໃນເວລານີ້ ບໍ່ມີ ເພາະເປັນງານເສັຍສະລະ*ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ບັດທາໃນກາຣຂຽນ ກາບາລາວ ທີ່ຈະໃຫ້ຄົນລາວອ່ານນັ້ນ
 ເປັນບັດທາສຳຄັນ ເປັນອຸປະສັດທີ່ນັກຂຽນນັກປະພັນລ໌ ທັງຫລາຍ
 ຜະເຊີນຢູ່ໃນເວລານີ້ ກໍຄືວ່າ ເຮົາຈະຂຽນແບບໃດ ຈະເອົາຕາມເຄົ້າ
 ມູລທີ່ມາຂອງກາບາ ຫຼືວ່າ ຈະເອົາຕາມສຽງແບບ ພຣະຣາຊໂອງ
 ກາຣ ເລຂທີ່ ໑໐ ຫຼືວ່າຈະເອົາຕາມພຸທລັບຕາທິດສະກາ ແຫ່ງຣາຊ
 ອາຕາຈັກຣ໌ ລາວລ້ານຊ້າງ.

ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຕັດສິນໃຈຂຽນຕາມ ໄວຍາກອດ໌ລາວ ສັບບ
 ພຸທລັບຕາທິດສະກາ ແຫ່ງ ຣາຊອາຕາຈັກຣ໌ລາວລ້ານຊ້າງ ຖືຕາມເຄົ້າ
 ມູລທີ່ມາຂອງກາບາບາລີ ຫຼື ສັນກອິຕ ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຣິຈະນາ
 ພຣະໂຕຣບິຣິກ ນັ້ນແລ. ກາຣຕັດສິນໃຈນີ້ ເປັນອັນວ່າໝົດບັດທາ.

ກາບາລາວ ໄດ້ຮັບອິທິພົນມາຈາກ ພຸທຣສາສນາ. ຄັ້ມກິຣ໌
 ຕໍາຫຮັບຕໍາຮາຕ່າງ ໆ ໃນທາງພຸທຣສາສນາ ໃຊ້ກາບາ ບາລີ ເປັນ
 ຫລັກ. ດັ່ງນັ້ນທາງເລືອກໃນດ້ານຕົວອັກຜອ ທີ່ຈະນໍາເອົາມາຈົນມາ
 ພຣະລັມມບົທ ແລະ ພຣະໂຕຣປິຣິກນີ້ ຈໍາຕ້ອງໄດ້ເອົາ ອັກຜອ
 ລາວ-ບາລີ. ອັນທີ່ເວົ້າວ່າ ອັກຜອ ລາວ-ບາລີ ນັ້ນ ກໍແມ່ນອັກຜອ
 ລາວເຮົານີ້ແລ ບໍ່ແມ່ນອັກຜອ ພມ່າ ຣາມັຍ ແຕ່ຢ່າງໃດ.

ຫາກທ່ານເປັນຄົນລາວ ຮຽນໜັງສືລາວ ອ່ານໜັງສືລາວໄດ້
 ທ່ານ ກໍຈະອ່ານໜັງສື ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ ລາວ-ບາລີ ນີ້ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ
 ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະນໍາເອົາ ອັກຜອ ລາວ-ບາລີ ມາທຽບໃສ່ ອັກຜອລາວ
 ລັມມະດາ ໃຫ້ທ່ານຮູ້ໃນໜ້າຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ ມັນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃດ.

ລາວລັມມະດາ: ກ   ຂ   ຄ   ຄຫ   ງ

ລາວບາລີ   ກ   ຂ   ຄ   ພ   ງ

ລາວລັມມະດາ: ຈ   ສ   ຊ   ຊຫ   ຍ

ລາວບາລີ   ຈ   ຊ   ຊ   ຊ   ຍ

ລາວລັມມະດາ: ຕ   ຖ   ດ   ທ   ນ

ລາວບາລີ   ຝ   ກ   ທ   ຜ   ຕ

ລາວລັມມະດາ: ຕ   ຖ   ດ   ທ   ນ

ລາວບາລີ   ຕ   ຖ   ທ   ຜ   ນ

ລາວລັມມະດາ: ປ   ຜ   ພ   ພຫ   ມ

ລາວບາລີ   ປ   ຜ   ພ   ກ   ມ

ລາວລັມມະດາ: ຢ   ຣ   ລ   ວ   ສ

ລາວບາລີ   ຍ   ຣ   ລ   ວ   ສ

ລາວລັມມະດາ: ຫ   ລ   ອ

ລາວບາລີ   ຫ   ຣ(ລ)   ອໍ (ອັງ)

ສັນສກວິຕ   ຮ = ສ   ຮ = ສ

ຂ້າພະເຈົ້າ ຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າ ພຣະຄັມກິຣ໌ລັມມບົທ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
 ຣິຈນານີ້ ຈັກເປັນປະໂຍຊຸນໃຫ້ແກ່ທ່ານຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈ ຝັກໄຝ່ໃນລັມມ
 ທັງຫລາຍ ບໍ່ຫລາຍ ກໍ່ໜ້ອຍ.

ບາງທ່ານ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫວັງດີ ໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ກາຣ
 ຣິຈນາ ພຣະລັມມ ຄຳສອນ ຂອງພຣະພຸທລເຈົ້ານັ້ນ ຂໍໃຫ້ຖືເອົາຕາມ ບາລີ
 ໄວຍາກຣຕ໌ ເປັນຫລັກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງພຣະລັມມ ຄາດເຄື່ອນ
 ແລະ ອີງຕາມຄວາມຖືກຕ້ອງ ດີກວ່າຈະໄປຖືເອົາຕາມຄວາມມັກງ່າຍ ຂອງຄົນ
 ເພາະມັນຈະເປັນບັດຫາສັບສົນໃນອະນາຄົຕ.

ກຸສິລຜົລບຸນ ຄຸດງາມຄວາມດີໃດ ໆ ທີ່ຈັກເກີດມີ ຈາກກາຣຣິຈນາ
 ຊຶ່ງ ພຣະຄັມກິຣ໌ລັມມບົທ ສັບບັ້ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍອຸທິສ ແດ່ ບຸພພະກາຣິບຸຄ-
 ຄົລ ທັງຫລາຍ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ອັນມີ ມາຣດາ ບິດາ ຄຣູ ອຸປັຊຊາຍາຈາຣຍ໌
 ຄາຕິກາວົງສາ ຕລອດສັພພະສັຕວ໌ ທຸກຖ້ວນໜ້າ ກໍ່ຂ້າທ້ອນ.

ມຫາ ຈັນທຣ໌ສຸຂ ສຸຣິຍະຈັກຣ໌

ຄໍາສັບພາທີ່ທ່ານຄວນຮູ້
ໃນກາຣອ່ານ ພຣະລັມມບົທ ສັບບັ້ນ

ກ

- ກຕັລລູ (ກະຕັນຍູ) ຮູ້ຄຸດເພິ່ນ
- ກຕເວຫີ (ກະຕະເວຫີ) ຕອບແທນບຸລຄຸດເພິ່ນ
- ກັມມກິເລສ (ກໍາມະກິເລສ) ກັມມ໌ ເຄື່ອງເສົ້າໝອງ
- ກັມມສິບຣີ (ກໍາມະສິດ) ຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງ
- ກັຍຕຣິຍ໌ (ກະສັດ) ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ
- ກສິຕ (ກະສິນ) ວັຕຖຸທີ່ເອົາໃຈຈົດຈໍ່ໃສ່
- ກັຕກຸກະ (ກັນຖະກະ) ຊື່ນ້ຳທີ່ ພຣະມຫາບຸຣຸບທຣິງ.
- ກັລຍາຕມິຕຣ໌ (ກັນລະຍານະມິດ) ເພື່ອນທີ່ດີ
- ກາມຈັນທະ (ກາມະສັນທະ) ຄວາມພໍໃຈໃນກາມຄຸດ
- ກາມຕັຕທາ (ກາມະຕັນທາ) ຄວາມຢາກໃນກາມ
- ກາຍທວາຣ (ກາຍະທະວານ) ທາງກາຍ
- ກາລກິຣິຍາ (ກາລະກິຣິຍາ) ກາຣຕາຍ, ມະຣະຕະ

ກາລເບສະ (ກາລະເບສະ) ເວລາແລະສຖານທີ່
 ກາສາວພັສຕຣ໌ (ກາສາວະພັດ) ຜ້າທີ່ຍ້ອມກັດ້ວຍສີຝາດ, ສີຂັກ
 ກຸຊຸມພີ (ກຸດຸມພີ) ຄົນຮັ່ງມີ, ຄົນນິທັດພໍສົນເງິນທອງ.
 ກຸລຣິດາ (ກຸລະບິດາ) ລູກຍິງ ລູກສາວຜູ້ມີຕະກູລ ມີຄວາມປະພິຕຣ໌ດີ
 ກຸລບຸຕຣ໌ (ກຸລະບຸດ) ລູກຊາຍຜູ້ມີຕະກູລ ມີຄວາມປະພິຕຣ໌ດີ
 ກຸສິລ (ກຸສິນ) ບຸນ, ຄວາມດີ, ສລາດ
 ກເບີມ (ກະເສີມ) ພື້ນກັຍອັນຕຣາຍ, ສະບາຍໃຈ
 ກເບີມຈາກໂຍຄະ ພື້ນຈາກກັຍຄີ ກິເລສ ເຄື່ອງຜູກມັດ.
 ໂກລະ ຄວາມໂກທຣ້າຍ

ຂ

ຂຕິກສນາລີ (ຂະນິກະສະນາທິ) ຈິຕໃຈສົງບໄດ້ຊົ່ວຄາວ
 ຂຕິກປິຕິ (ຂະນິກະປິຕິ) ຄວາມຍິນດີ, ຄວາມດີໃຈຊົ່ວຄາວ
 ຂັນລ໌ (ຂັນ) ກອງ, ໜວດ, ພວກ,
 ຂາທນິຍະ ຂອງຄ້ຽວ ຂອງກິນ,
 ຂີຕາສິພ (ຂີນາສິບ) ຜູ້ໝົດກິເລສແລ້ວ, ພຣະອອຫັນຕ໌
 ຂຸທທກາປິຕິ (ຂຸທທະກາປິຕິ) ຄວາມພໍໃຈ ອີ້ມໃຈໜ້ອຍນຶ່ງ

ຄ

ຄຕາຈາຣຍ໌ (ຄະນາຈານ) ຄຕະອາຈາຣຍ໌, ອາຈາຣຍ໌ຂອງໝູ່ຄຕະ
 ຄຕິ (ຄະຕິ) ກາຣໄປ, ທາງໄປ, ຄຕິລັມມ໌ ທາງລັມມ໌
 ຄຣຸກັມມ໌ (ຄະຣຸກຳ) ກັມມ໌ໜັກ, ບາປໜັກ
 ຄຣຸລັມມ໌ (ຄະຣຸທຳ) ຫລັກຄວາມປະພຶຕຣ໌ຂອງກິກຊຸນີ.
 ຄຣິຫບໍດີ (ຄະຣິຫະບໍດີ) ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ໃນເຮືອນ, ພໍ່ເຮືອນ.
 ຄັນຖຸລຸອະ (ຄັນຖະບຸອະ) ລຸອະຄືກາຣຽນ, ກາຣຄືກບາຝ່າຍປຣິຍ໌ຕິ
 ຄັມກິຣກາພ (ຄຳພິຣະພາບ) ຄວາມເລິກເຊິ່ງ.
 ຄຸຕລັມມ໌ (ຄຸນນະທຳ) ລັມມ໌ທີ່ເປັນຄຸນ, ຄຸຕຽາມຄວາມດີ,

ພ

ພຣາວາສ໌ (ຄະຣາວາດ) ຜູ້ຢູ່ຄອງເຮືອນ, ຄຣິຫັສຖ໌
 ພຣາວາສ໌ລັມມ໌ (ຄະຣາວາສະທຳ) ຫລັກລັມມ໌ ສຳຣັບຄຣິຫັສຖ໌
 ພາຕວິນຍາຕ (ຄານະວິນຍານ) ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເກີດຂຶ້ນທາງດັງ
 ໂພສິຕາຣາມ (ໂຄສິຕາຣາມ) ຊີ້ວັດໃນນຄຣ໌ໂກວັມພິ

ຈ

ຈຕຸຕຖຊານ (ຈະຕຸຕຖະຊານ) ຊານທີ່ ໔ ມີອົງຄ໌ ໒ ຄື ອຸປເກຂາ ແລະ ເອກັຄຄຕາ ເພາະລະ ປິຕິ ແລະ ສຸຂເສັຍໄດ້

ຈຣິຕ (ຈະຣິຕ) ຄວາມປະພິຕຣ໌, ນິສັຍ

ຈັກຊຸວິໂຍລນາຕ(ຈັກຊຸວິນຍານ) ຄວາມຮູ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຮູບກະທົບຕາ

ຈາຣິກ (ຈາຣິກ) ທ່ຽວໄປ, ເດີນທາງເພື່ອສາສນະກິຈ.

ຈາຣິຕ (ຈາຣິຕ) ປະເພດີທີ່ດີງາມ ທີ່ປະຕິບັດສືບຕໍ່ກັນມາ.

ຈິວຣ (ຈິວອນ) ຜ້ານຸ່ງຫົ່ມຂອງພຣະກິກຊຸ

ຈຸຕິ (ຈຸຕິ) ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກກົພນຶ່ງໄປສູ່ກົພຫນ້າ, ຕາຍ.(ສຳຮັບເທວດາ)

ຈຸຣາມຕິເຈດີຍ໌ (ຈຸລາມະນີເຈດີຍ໌) ຊື່ພຣະເຈດີຍ໌ທີ່ບັນຈຸພຣະໄມລີ (ມວຍຜົມ) ຂອງພຣະພຸທລເຈົ້າ ໃນຕາວຕິງສເທວໂລກ.

ຈູຣປັນຖກະ(ຈູລະປັນຖະກະ) ມຫາສາວິກອົງຄ໌ນຶ່ງຂອງພຣະພຸທລເຈົ້າ ເຈຕສິກ(ເຈຕະສິກ) ລັມມ໌ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຈິຕ ເຊັ່ນຄວາມໂລພເປັນຕົ້ນ.

ເຈໂຕປຣິຍລນາຕ(ເຈໂຕປະຣິຍະຍານ) ຄວາມກຳນົດຮູ້ໃຈຜູ້ອື່ນໄດ້

ເຈໂຕວິມຸຕຕິ (ເຈໂຕວິມຸຕຕິ) ຄວາມຫລຸດພົ້ນແຫ່ງຈິຕ

ໂຈຣກັມມ໌ (ໂຈຣະກຳ) ກາຣລັກຂະໄມຍ

ຈ

ຈັນທະ (ສັນທະ) ຄວາມພໍໃຈ, ຄວາມຍິນດີ, ຄວາມຕ້ອງການ.

ຈັນທາຄຕິ (ສັນທາຄະຕິ) ຄວາມລ່າອຽງ, ຮັກບັງຊັງບ່ຽງ.

ຈັພັຕຕະຣັງສີ (ສັພພັນນະຣັງສີ) ຣັສມີ ດັ ປະກາຣ ທີ່ເບິ່ງ
ອອກຈາກພຣະວໍຣະກາຍ ຂອງ ພຣະພຸທລເຈົ້າ

ຈາຍາ (ສາຍາ) ເງົາ, ຊື່ທີ່ພຣະອັບຊາຍະຕັ້ງໃຫ້ແກ່ ກິກຂຸທີ່ບວຊຸໃໝ່
ຊຶ່ງນິຍົມກັນຮຽກວ່າ ນາມຈາຍາ.

ຊ

ຊຍິລ (ຊະດິນ) ນັກບວຊຸປະເພທນຶ່ງ ເກົ້າຜົມເປັນມວຍ

ຊຸຣາລັມມ໌ (ຊະຣາທໍາ) ມີຄວາມແກ່ເຖົ້າ ເປັນລັມມດາ.

ຊຸຣາກາພ (ຊະຣາພາບ) ຄວາມແກ່, ຄວາມອຸດໂຊນຂອງຮ່າງກາຍ

ຊາຕິສິງສາຣ (ຊາຕສິງສານ) ກາຣທ່ອງທ່ຽວໄປໃນສິງສາຣ ຄື
ເກີດແລ້ວຕາຍ ຕາຍແລ້ວເກີດ ວຽນໄປວຽນມາ ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ.

ຊິວິຕກັຍ (ຊິວິຕກໄສ) ກາຣສິ້ນຊິວິຕ, ຕາຍ.

ຊິວິຕິນທຣີຍ໌ (ຊິວິຕິນຊີ) ອິນທຣີຍ໌ຄືຊິວິຕ.

ຊ

ຊານ (ຊານ) ກາອເພັງອາຣັມຕ໌ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໃຈເປັນສະມາລິຢ່າງແນ່ວແນ່
 ກາວະຂອງຈິຕທີ່ສົງບ. ຄຳວ່າ ຊານນີ້ມີຢູ່ ໔ ຄື: ໑ ປຖົມຊານ ມີອົງຄ໌ ໕
 ອັນໄດ້ແກ່ ວິຕັກະ, ວິຈາຣະ, ປິຕິ, ສຸຂ, ເອກັຄຄະຕາ. ໒. ທຸຕິຍຊານ
 ມີອົງຄ໌ ໓ ໄດ້ແກ່ ປິຕິ, ສຸຂ, ເອກັຄຄະຕາ. ໓. ຕຕິຍະຊານ ມີອົງຄ໌ ໒
 ອັນໄດ້ແກ່ ສຸຂ ແລະ ເອກັຄຄະຕາ. ໔. ຈຕຸຕຖະຊານ ມີອົງຄ໌ ໒ ອັນໄດ້ແກ່
 ອຸປະກຂາ ແລະ ເອກັຄຄະຕາ.

ຄ

ຄັຕຕິ (ຍັຕຕິ) ຄຳປະກາສໃຫ້ສົງໄສຊາບ, ຂໍສເມີ
 ຄວາຕ (ຍານ) ຄວາມຮູ້, ຄວາມຫຍິ່ງຮູ້
 ຄວາຕຈຣິຕ (ຍານະຈະຣິຕ) ຄົນທີ່ມີນິສັຍໄປໃນທາງຮູ້, ຄົນມັກຮູ້
 ຄວາຕິພລິ (ຍາຕິພະລິ) ອຸທິສສ່ວນກຸສິລຊ່ວຍເກື້ອໜຸນລາຕິພີ້ນອງ
 ຄວາຍລັມມ໌ (ຍາຍະທັມ) ຄວາມຖືກຕ້ອງຊອບລັມມ໌
 ຄວາຍປຣິປັນໄນ (ຍາຍະປະຕິປັນໄນ) ພຣະສົງໄພ່ນຜູ້ປຣິປັຕິທີ່ຈະໃຫ້
 ຊຶ່ງຄວາມຮູ້ ຫຣີ ປຣິປັຕິເພື່ອອອກຈາກທຸກຂ໌
 ໄລຍລັມມ໌ (ໄຍຍະທັມ) ລັມມ໌ທີ່ຄວນຮູ້, ສິ່ງທີ່ຄວນຮູ້

ຝ

ຝ ພັຍໂຊນະຕົວນີ້ ອອກສຽງເປັນທັງ ຕໍ່ ແລະ ດໍ່ ແລ້ວແຕ່ຈະສອດ
ຄ່ອງກັບເນື້ອຄວາມໃນປະໂຍຄນັ້ນເໝາະສົມ ຫຼື ບັງຄັບ ວ່າສົມຄວນຈະ
ອອກສຽງຢ່າງໃດ ເຊັ່ນ ຄຳວ່າ ຝົກາ, ອນຸຝົກາ ພຣະຄັມກິຣ໌ ທີ່ພຣະ
ອາຈາຣ໌ເຈົ້າ ທັງຫລາຍ ຣິຈນາຂຶ້ນໃນພາຍຫລັງ ທີ່ເພິ່ນໃຫ້ຄຳອຸທິບາຍ
ເພິ່ນເຕີມ ຫຼື ແກ້ອັຕຖຸ ໃຫ້ຄວາມໝາຍ. ຊຶ່ງເອິ້ນວ່າ ພຣະອັຕຖກະຖາ.
ຄຳວ່າ ຝົກາ ນີ້ ນິຍົມກັນໃຊ້ ໃນໜັງສືນິມົນຕ໌ ພຣະສົງໝໍ ແລະ ຝົກາໃນ
ໜັງສືແຈ້ງ ໃບບອກບຸລ ໃບແຈ້ງຂ່າວກາຣຸສິລ ເຊັ່ນນີ້ ໃຫ້ອອກສຽງເປັນ
ດໍ່.

ຕຳຣາໄວຍາກຣຕ໌ລາວ ສັບບ ຫໍສມຸທ ພຸທລບັຕທິຕສກາ ແຫ່ງ
ຣາຊອາຕາຈັກຣ໌ລາວ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຖືເປັນຫລັກ ໃນກາຣຣິຈນາຊຶ່ງ ຄັມກິຣ໌
ພຣະໄຕຣປິຝົກສັບ ລັມມສາລາ ແລະ ຄັມກິຣ໌ ພຣະລັມມບົທ ສັບບນີ້ນັ້ນ,
ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ບັບຄັຕິ ພັຍໂຊນະ ຝ ທີ່ອອກສຽງເປັນ ດໍ່ ໄວ້ຕ່າງຫາກ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ໃນກາຣຂຽນຄຳວ່າ ພຣະໄຕຣປິຝົກ ຂ້າພະເຈົ້າຈຳຕ້ອງ
ໄດ້ຂຽນເປັນ ພຣະໄຕຣປິຝົກ, ຝົກາ, ອນຸຝົກາ ດັ່ງນີ້ ເປັນຕົ້ນ.

ຖ້າຈະຂຽນ ຕາມພຣະຣາຊໂອງກາຣ ເລຂທີ່ ໑໐ ກໍຢ້ານເປັນ ກາຣາ
ວິບັຕິ. ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ກໍແມ່ນ ໃນເວລາກາຣຂຽນ ກາຣາ ປາລີ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຂຽນບໍ່ລົງ ເພາະຮູ້ວ່າມັນຜິດຢູ່ແລ້ວ.

ກ

ກຳນະ (ຖານະ) ທີ່ຕັ້ງ, ເຫຕຸ, ປະກາຣ, ໂອກາສ.

ກຳນານຸຮູປ (ຖານານຸຮູປ) ສົມຄວນແກ່ຕໍາແໜ່ງ, ສົມຄວນທີ່ຈະເປັນ
ໄປໄດ້.

ຕ

ຕຖາຄິຕ (ຕະຖາຄິດ) ພຣະນາມນຶ່ງຂອງພຣະພຸທລເຈົ້າ ເປັນຄຳທີ່ພຣະ
ພຸທລະເຈົ້າ ທຣິງຮຽກ ຫຣີ ຕຣັສເຖິງພຣະອົງຄ໌ເອງ.

ຕະບະ ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມພຽຣ ເຄື່ອງເຜົາກິເລສ

ຕັຕຫາ (ຕັຕຫາ) ຄວາມຢາກ, ຄວາມປາຖນາ, ຄວາມຢາກໃນກາມ.

ຕິຣັຈຈານກຖາ(ຕິຣັດສານະກະຖາ) ຖ້ອຍທີ່ຂວາງທາງພຣະນິພພານ

ໄຕຣປິຣິກ (ໄຕຣປິດິກ) ປິຣິກ ວ. ຄຳວ່າປິຣິກນີ້ ແປຕາມຕົວວ່າ
ກາຊນະສຳຣັບໃສ່ສິ່ງຂອງ.

ໄຕຣນາສ (ໄຕຣນາດ) ສາມເດືອນ

ໄຕຣລັກບຕ໌ (ໄຕຣລັກ) ລັກບຕະສາມ ຄື ອນິຈຈັງ, ທຸກຂັງ,
ອນັຕຕາ

ໄຕຣສິກຂາ (ໄຕຣສິກຂາ) ສິກຂາ ມ່ ປະພິບຕິທໍ້ຕ້ອງສິກບາ ຄື
ສິລ ສະມາຄິ ປັດໄພ.

ຖ

ກາລາດັກກາ ພາຍຸດັກກາ ສິກຂາ ພິກຂາ ພິກຂາ ພິກຂາ

ເຖຣະ ຜູ້ໃຫຍ່, ຕາມພຣະວິນັຍ ນັບແຕ່ນີ ພັຣບາ ໑໐ ຂຶ້ນໄປ
ເຖຣກູນິ (ເຖຣະພູມ) ຂຶ້ນ ຫຼື ຊຶ້ນຂອງພຣະເຖຣະ ຣະດັບຄວາມຮູ້
ເຖຣອາບາ (ເຖຣະວາດ) ວາທະ ຫຼື ລັທລິ ຂອງພຣະເຖຣະ, ນິກາຍ
ຂອງ ພຣະພບທສາສນາ ເຊັ່ນ ພບທສາສນາທີ່ນັບຖືກັນໃນ ຄຣິດໂຊກາ

ທັກຂີຕານຸປທານ (ທັກຂີນານຸປະທານ) ທ່າບຸລອຸທິສທາຜູ້ຕາຍ
ທັກຂີເຕຍຍບຸຄຄິລ (ທັກຂີໄນຍະບຸກຄົນ) ບຸຄຄິລຜູ້ຄວນຮັບ
ທັກຂີຕາທານ.

ທາຍົກ ຜູ້ໃຫ້ (ຜູ້ຊາຍ) ທາຍົກາ (ຜູ້ຍິງ)

ທາຍາທ (ທາຍາດ) ຜູ້ສືບຕະກຸລ.

ທິນກິ (ທິດຖິ) ຄວາມເຫັນ, ລັທລິກາຣເມືອງ

ທິນກິມານະ (ທິດຖິມານະ) ຄວາມເຫັນ. ຄວາມເຫັນທີ່ດີດີງ, ຖືຕົວ.

ທຸກຂຂັນລ໌ (ທຸກຂະຂັນ) ກອງທຸກຂ໌

ທຸຄຕິ (ທຸຄະຕິ) ທາງໄປຊົ່ວ, ສຖານທີ່ໄປເກີດຊົ່ວ.

ເທພລິດາ (ເທບທິດາ) ນາງຟ້າ, ເທວດາຜູ້ຍິງ

ເທພບຸຕຣ໌ (ເທບພະບຸດ) ເທວດາຜູ້ຊາຍ

ເທວດາ (ເທວະດາ) ໝູ່ເທເທວດາ, ຊາວສວ້ອຄ໌

ໂທມນ໌ສ (ໂທມະນັດ) ຄວາມເສ້ຍໃຈ, ຄວາມເປັນທຸກຂ໌

ໂທສາຄຕິ (ໂທສາຄະຕິ) ຄວາມລ່າອຽງເພາະຊັງຂຶ້ນໜ້າ

ໂທຍທານ ຂອງທີ່ຄວນໃຫ້, ຂອງທານ.

ໂທຍລ໌ມ໌ (ໂທຍະທ່າ) ຂອງທີ່ຄວນໃຫ້.

ຄ

ລົມສົມບັຕິ (ທະນະສົມບັດ) ສົມບັຕິຄື ທຣັພຍ໌ສິນເງິນຄ່າ
 ລັມມ໌ (ທ່າ) ລັມມຊາຕິທີ່ທຣົງໄວ້, ສກາວະລັມມ໌, ຖືກຕ້ອງ
 ລັມມກະຖາ (ທ່ານະກະຖາ) ກາຣກ່າວລັມມ໌, ຄ່າທີ່ກ່າວເຖິງລັມມ໌
 ລັມມຊາຕິ (ທ່ານະຊາຕ) ຂອງທີ່ເກີດຕາມວິສັຍຂອງໂລກ. ເກີດເອງ.
 ລັມມດາ(ທ່ານະດາ) ອາກາຣຫຣິຄວາມເປັນໄປຕາມລັມມຊາຕິ, ປົກຕິ
 ລັມມວິນັຍ (ທ່ານະວິໄນ) ລັມມ໌ແລະວິນັຍ ຄ່າສັ່ງສອນ, ສາສນາ.
 ລັມມາລິປໄຕຍ໌ (ທ່ານາທິປະໄຕ) ຖືລັມມ໌ເປັນໃຫຍ່
 ລັມມິກຖາ ທ່ານິກະຖາ) ຖ້ອຍຄ່າທີ່ປະກອບດ້ວຍລັມມ໌
 ລັຄຊາຕິ (ທັນຍະຊາດ) ພິຊຸຈຳພວກເຂົ້າ
 ລາຕຸ (ທາດ) ສກາວະທີ່ມີຢູ່ເອງຕາມເຫຕຸປັຈຈັຍ ເຊັ່ນລາຕຸນ້ຳ, ລົມ ໄຟ
 ກະດູກຂອງ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ແລະ ຂອງພຣະອຣທັນຕ໌
 ລາຕຸເຈຕິຍ໌ (ທາດເຈຕິ) ເຈຕິຍ໌ບັນຈຸພຣະບໍຣົມສາຣິຣິກລາຕຸ ຂອງ
 ພຣະພຸທລເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະຮຽກວ່າພຣະບໍຣົມລາຕຸ ຫຣິ ຣະບູຊີ່ກະດູກສ່ວນ
 ນັ້ນ ໆ ເຊັ່ນ ພຣະລາຕຸພນົມ ຄືພຣະລາຕຸຫົວອີກ ດັ່ງນີ້ ເປັນຕົ້ນ.
 ລຸຣະ (ທຸຣະ) ກາຣງານ, ໜ້າທີ່

ນ

ນຄຣ (ນະຄອນ) ເລືອງ, ເລືອງໃຫຍ່,

ນຄຣໂສເພດີ (ນະຄອນໂສເພນີ) ຍິງງາມເລືອງ, ຍິງຂາຍຕົວ.

ນທິ (ນະທິ) ແມ່ນ້ຳ

ນັກປຣາຊຸນ (ນັກປຣາດ) ຜູ້ທີ່ມີຜຍາປັດລາ, ຜູ້ຮຽນຮູ້

ນາມລັມມ (ນາມະທຳ) ອາຣົມຕໍ່ທີ່ເກີດກັບໃຈ, ສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ມີຮູບ

ນາມຣູປ (ນາມະຣູປ) ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຮູບ ຮູບໄດ້ທາງຕາ ແຕ່ຮູ້ໄດ້ທາງໃຈ

ອັນໄດ້ແກ່ ເວທນາ ສັຄລາ ສັງຂາຣ ວິລລາຕ

ນິຄຣົນຖໍ (ນິຄຣົນ) ນັກບວຊນອກພຣະພຸທລສາສນາ

ນິມິຕ ເຄື່ອງໝາຍ

ນິຣັນດຣ (ນິຣັນດອນ) ຕິດຕໍ່ກັນໄປບໍ່ຂາດ, ຕລອດໄປ.

ນິເວສນ (ນິເວດ) ທີ່ຢູ່

ນິສິຕ (ນິສິດ) ຜູ້ອາສັຍຢູ່, ສິສຜູ້ທີ່ຮຽນຢູ່ໃນສຳນັກ.

ເນຍຍະ (ເນຍະ) ຜູ້ທີ່ພໍ້ແນະນຳສັ່ງສອນໄດ້

ເນຣເບຣ, ເນຣເບສ. (ເນຣະເບດ) ຂັບໄລ່ອອກຈາກປະເທສ

ເນຣັລຊຣາ (ເນຣັນຊຣາ) ຊື່ແມ່ນ້ຳສຳຄັນ ຄືກ່ອນໜ້າໃນວັນທີ່

ພຣະພຸທເຈົ້າຕຣັສຣັມ ພຣະອົງຄ໌ລອຍຖາດເຂົ້າມລຸປາຍາສໃນແມ່ນ້ຳນີ້.

ບ

ບັຣພຊາ (ບັນພະຊາ) ກາຣບວຊ

ບັຣຍາຍ (ບັນຣະຍາຍ) ກາຣສອນ, ກາຣສແດງ, ອະລິບາຍ.

ບໍຣິຂາຣ (ບໍຣິຂານ) ເຄື່ອງໃຊ້ສ່ອຍຂອງນັກບວຊ.

ບໍຣິໂກຄ (ບໍຣິໂພກ) ກິນ, ດື່ມ

ບໍຣິວາຣ (ບໍຣິວານ) ຜູ້ຕິດຕາມ, ຜູ້ແວດລ້ອມ, ຜູ້ຮັບໃຊ້

ບໍຣິຜັທ (ບໍຣິສັດ) ໝູ່ເຫລົ່າ ກຸ່ມຊົນ ເຊັ່ນ ບໍຣິຜັທ ໔ ຄືພຸທລບໍຣິຜັທ

ບໍຣິສຸທາລິ (ບໍຣິສຸດ) ສະອາດ ຜຸດຜ່ອງ

ບໍຣິຫາຣ (ບໍຣິຫານ) ດູແລ, ຮັກບາ, ປົກຄອງ

ບັງສຸກຸລ (ບັງສຸກຸນ) ຜ້າບັງສຸກຸລ. (ບັງສຸກຸລ ເປັນກິຣິຍາ)

ບັຣຄ໌ຕິ (ບັນຍັດ) ກາຣກຳນົດ, ກົດເກດ.

ບັຕາທິຕ (ບັນດິດ) ຜູ້ມີປັດໄຈ, ນັກປຣາຊຸລ໌

ບັລລັງກ໌ (ບັນລັງ) ແທ່ນ, ທີ່ນັ່ງ

ບາຕາຣ໌ (ບາດ) ກາຊຸນະຂອງນັກບວຊສຳຮັບ ຮັບອາຫາຣ ເປັນນຶ່ງໃນ

ໃນຈຳນວນ ບໍຣິຂາຣ ໘ ຂອງກິກຊຸ

ບາປ (ບາບ) ຄວາມຊົ່ວ, ຄວາມບໍ່ດີ, ກັມມ໌ອັນລາມິກ.

ບິດທບາຕ (ບິນດະບາດ) ອາຫານທີ່ໃສ່ລົງໃນບາຕຂອງພຣະ

ບໍາເພັດ (ບໍາເພັນ) ປະພິບັດ, ຕັ້ງໃຈທໍາ, ທໍາໃຫ້ສໍາເລັດຜົນ.

ບຸນ (ບຸນ) ຄວາມດີ, ຄວາມສຸຂ

ບຸພເປຕພລີ (ບຸບພະເປຕະພະລີ) ບຸນທີ່ອຸທິສໃຫ້ແກ່ລາຕິຜູ້ຕາຍ

ບູຊນິຍສຖານ (ບູຊະນິຍະສຖານ) ສຖານທີ່ຄວນບູ່າ

ປ

ປກອດ໌ (ປະກອນ) ຄໍາກິຣ໌, ຕໍາຣາ, ໜັງສື

ປຊາບໍດີ (ປະຊາບໍດີ) ກັຣຍາ, ເມັຍ

ປຣິກາຣ (ປະຕິການ) ກາຣຕອບແທນ, ກາຣສນອງບຸນຄຸກ

ປຣິກູລ (ປະຕິກູນ) ເປັນໜ້າໜ່າຍ, ຂີ້ດຽດ, ອິ

ປຣິຄາຫົກ (ປະຕິຄາຫົກ) ຜູ້ຮັບທານ, ຜູ້ຮັບຂອງຖວາຍ.

ປຣິລາຕ (ປະຕິຍານ) ກາຣໃຫ້ຄໍາໝັ້ນໃຈໂດຍສຸຈອຕ

ປຣິປັກຂ໌ (ປະຕິປັກ) ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ, ຂ້າເສິກ, ຄູ່ປັບ

ປຣິກາຕ (ປະຕິພານ) ປັດລາແກ້ກາຣດ໌ສະເພາະໜ້າ, ຄິດແກ້ບັນ

ປຣິນາ (ປະຕິນາ) ຮູບແທນ, ຮູບເໝືອນ

ປຣິຣູປ (ປະຕິຣູບ) ສິມຄວນ, ເໝາະສົມ, ປັບປຸງໃຫ້ດີ
 ປຣິວັຕິ (ປະຕິວັດ) ການປ່ຽນແປງຢ່າງຖອນຮາກ, ໂຄ່ນລົ້ມ
 ປຣິສັງຂຣຕ໌ (ປະຕິສັວຂອນ) ຊ່ອນແຊມເຮັດໃຫ້ດີຄືເກົ່າ
 ປຕິລານ (ປະນິທານ) ການຕັ້ງຄວາມປາຖນາ.
 ປຣມັຕຖຸລັມມ໌ (ປະຣະມັດຖະທຳ) ສາກວະທີ່ມີຢູ່ໂດຍປຣມັຕຖຸ
 ປຣານາສ (ປະຣານາດ) ດູກູກດູໝິ່ນ, ການຈັບຕ້ອງ. ຜມາດ (ລາວ)
 ປຣິມິຕາທິລ (ປະຣິມິນທິນ) ວົງຮອບ, ວົງກົມ.
 ປສຸສັຕວ໌ (ປະສຸສັດ) ວັດອໍລ້ຽງ ເຊັ່ນ ໄກ່, ເປັດ. ໝູ....
 ປັຈຈາມິຕຣ໌ (ປັດຈາມິດ) ຂ້າເສິກ, ສັຕູ

ຜ

ຜນວຊ (ຜະນວດ) ບວຊ (ຮາຊາສັພທ໌, ສຳຣັບເຈົ້າ)
 ຜ້າປ່າ ຄຳວ່າ ຜ້າປ່າ ກໍຄືຜ້າບັງສຸກລ ທີ່ທາຍົກຖວາຍແກ່ພຣະ ໂດຍວິຣິ
 ວາງໄວ້ໃຫ້ພຣະຊັກເອົາໄປເອງ ເໝືອນກັບຜ້າບັງສຸກລ, ຕາມລັມນຽມຖວາຍ
 ຫລັງເທສກາລຖວາມຍຜ້າກະຖິນ.
 ຜາສຸວິຫາຣລັມມ໌ (ຜາສຸວິຫາຣະທຳ) ລັມມ໌ເປັນເຄື່ອງຢູ່ສະບາຍ.

ພ

ພຍາກອດຕ໌ (ພະຍາກອນ) ທວາຍ, ທ່າໃຫ້ແຈ້ງ, ຕອບບັລຫາ
 ພຣິຫມຈັຣຍ໌ (ພຣິມະຈັນ) ກາຣຄອງຊີວິຕປາສຈາກເລກູນ
 ພບຸສູຕ (ພະບຸສູດ) ຜູ້ໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງມາມາກ, ຜູ້ຄົງແກ່ຮຽນ.
 ພຸບາລມາມກະ (ພຸດບາະມາມະກະ) ຜູ້ຖືພຣະພຸທລເຈົ້າວ່າເປັນຂອງເຮົາ
 ໂພລິສັຕວ໌ (ໂພບົສັດ) ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຕອ້ສຣັເປັນພຣະພຸທລເຈົ້າ

ກ

ກາຍາຄະຕິ (ກະຍາຄະຕິ) ຄວາມລ່າອຽງເພາະຢ້ານກົວ.
 ກວຕັຕຫາ (ກະວະຕັນຫາ) ຄວາມຢາກໄດ້ ອັນນັ້ນ, ອັນນີ້, ຢາກເປັນ
 ກັກຮາ, (ກັກສາ, ກັກຮາຫາຣ), ອາຫາຣ, ຂອງກິນ.
 ກິກຂາຈາຣ (ພິກຂາຈາມ) ກາຣທ່ຽວບິດທບາຕ
 ກູຕ, ກູຕະ,(ສັຕວ໌ຜູ້ເກີດແລ້ວ) ໝາຍເຖິງພຣະອອທັນຕ໌ ຜູ້ບໍ່ທີ່ບໍ່ສ່ວງ
 ຫາກິພ ທີ່ຈະເກີດອີກ.
 ໂກຊເນມັຕຕັລລູຕາ (ໂເຊຊະເນມັດຕັນຍຸຕາ) ຮູ້ຈັກປະມານ
 ໃນກາຣບໍຣິໂກຄອາຫາຣ, ກາຣກິນອາຫາຣພໍສົມຄວນ.

ມ

ມຄົລ (ມະຄົດ) ຊື່ແຄວ້ນນຶ່ງ ໃນບັນດາ ໑໖ ແຄ້ວນໃນຊຸມພູທວີປ
ໃນຄຳພທລກາລ. ແຄວ້ນນີ້ເປັນທີ່ຮັກັນດີໃນບັນດາຂາວເກຣັ ຍ້ອນວ່າເປັນ

ແຄວ້ນທີ່ພຣະພຸທລເຈົ້າ ທຣົງປະດິບສຖານ ພຣະພຸທລສາສນາ ໃນສັມຍ
ພທລກາລ. ໃນບັດນີ້ ແຄວ້ນນີ້ຮຽກວ່າ ແຄວ້ນພິຫາຣ. ຄຳວ່າ ມຄົລ ນີ້ເປັນ
ຊື່ ກາຯາ ທີ່ຊາວແຄວ້ນນີ້ໃຊ້ ຮຽກວ່າ ກາຯາມຄົລ ຫຣີ ກາຯາ ບາລີ ທີ່ໃຊ້
ບັນທຶກ ພຣະພຸທລພິຈນ໌ ຄຳສອນຂອງພຣະພຸທລເຈົ້າສືບທອດມາຈີ ນເຖິງ
ກາລະບັດນີ້.

ມລຸ (ມະທຸ) ນ້ຳເຜິ້ງ

ມໂນທວາຣ (ມະໂນທວານ) ທາງໃຈ, ທວາຣຄືໃຈ.

ມໂນຣົມ, ເປັນທີ່ພໍ່ໃຈ

ມັຈຈຸ, ມັຈຈຸຣາຊ ຄວາມຕາຍ.

ມາຕຸຄາມ ຜູ້ຍິງ

ມາຕົພ (ມານົບ) ຊາຍໜຸ່ມ

ມານະ ຄວາມຖືຕົວ

ມາງີ ມັກໂຣາວຄ໌ ມະສິຄ໌ ມຄົນໂກວ໌ ມັດຕິຄ໌ ແລະວ່າເປັນ

ໂນໝບຸຣຸສ (ໂນຄະບຸຣຸດ) ຄົນໄງ່, ຄົນທີ່ໃຊ້ກາອບໄດ້

ຍ

ຍັດ (ຍັນ) ກາອບຸຊາ, ກາອເຊັ່ນສວງ ກາອບວງສວງ ເຊັ່ນກາອຂ້າສັຕ໌
ບຸຊາຜີ ເປັນຕົ້ນ.

ຍາຈິກ ຄົນຂໍ. ຄົນຂໍທານໂດຍບໍ່ມີສິ່ງຕອບແທນ.

ໂຍຄີ ຣິບີ

ໂຍລາ ນັກຣິບ, ທຫາອ

ໂຍນິໄສ ວິລິທິຖຸກຕ້ອງ

ຣ

ຣິຈນາ (ຣິດຈະນາ) ແຕ່ງເຣື້ອງ, ຊຽນ, ປະພັນລໍ

ຣິຈິ

ຣັຍກາບາລ (ຣັດຖະບານ) ຜັຣັກບາຄັ້ມຄອງ ແວ່ນແຄວ້ນແຜ່ນດິນ.

ແລະ ໑໒ ອາສີ (ອາຕາເຂຕຮອບດວງອາທິຕຍ໌ ທີ່ດາວພຣະເຄຣຣາະຫໍເດີນ)
 ອາສີ ໑໒ ນັ້ນມີ ອາສີເມຜ (ຮູປແກະ) ອາສີ ພຣິບຸກ (ຮູປງົວ) ອາສີ
 ເມຖຸນ (ຮູປຄົນຄູ່) ອາສີ ກະຣະກິຍ (ຮູປກະປູ) ອາສີ ສິງຫໍ (ຮູປອາຊສີຫໍ)
 ອາສີ ກັນຍ໌ (ຮູປຍິງສາວ) ອາສີ ດຸລ (ຮູປຄັນຊັງ) ອາສີພຣະຈິກ
 (ຮູປແມງເງົາ) ອາສີ ລນູ (ຮູປລະນູ) ອາສີ ມະກຣະ (ຮູປມັງກຣ) ອາສີກຸມກໍ
 (ຮູປໝໍ້) ອາສີ ມິນ (ຮູປປາ ໒ ຕົວ)

໒. ໝາຍຄວາມວ່າ ລັກຜຕະ ອາກາຣ ທີ່ຈົບງາມ, ຮຸ່ງເຮືອງ.

໓. ກອງ ເຊັ່ນ ກອງເຂົ້າ, ກອງບຸນ

ຮູປິຍະ ເງິນຕຣາ

ລ

ລຫຸໂບສ (ລະຫຸໂບດ) ໂບສເບົາ

ລັກຜຕະ (ລັກສະນະ) ເຄື່ອງກຳນົດຮູ້, ອາກາຣສຳຮັບໝາຍຮູ້

ລັບາລີ (ລັດທິ) ຄວາມເຊື່ອຖື, ປະເພຕິ

ໂລກລາຕູ (ໂລກະທາຕ) ແຜ່ນດິນ, ຈັກວາຣນຶ່ງ.

ໂລກິຍະ, ໂລກິຍ໌ (ໂລກິຍະ) ກ່ຽວກັບໂລກ, ທາງໂລກ.

ໂລກຸຕຣລັມມ໌ (ໂລກຸຕະຣະທຳ) ລັມມ໌ອັນເໝືອວິສັຍຂອງໂລກ

ອ

- ອຈີກັມມ໌ (ອະຈີກຳ) ກາຣກະທຳທາງວາຈາ
- ອຈີທຸຈຣິຕ (ອະຈີທຸດຈະຣິຕ) ຄວາມປະພຶຕຣ໌ຜິດທາງວາຈາ
- ອຈີສຸຈຣິຕ (ອະຈີສຸດຈະຣິດ) ຄວາມປະພຶຕຣ໌ຊອບທາງວາຈາ
- ອັຕຣ໌ປຣິບັຕີ (ອັດປະຕິບັດ) ກາຣປຣິບັຕີຕາມໜ້າທີ່
- ອິກາຣ (ອິການ) ຄວາມຜິດລັມະດາ, ຄວາມຜິດແປກ
- ອິກາລ (ອິການ) ຜິດເວລາ (ໃນກາຣບໍຣິໄກຄອາຫາຣ.) ຕອນບ່າຍ.
- ອິຈາຣຕຄາຕ (ອິຈາຣະນະຍານ) ປັດໄຈອຳນວຍ, ພິຈາຣຕາຫາເຫຕຸຜົນ.
- ອິນັຍລຣ (ອິໄນຍອນ) ຜູ້ທຣຶງອິນັຍ, ກິກຊຸຜູ້ຊຳນານໃນອິນັຍ.
- ອິປລາສ (ອິປະລາດ) ຄວາມເຫັນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຄາດເຄື່ອນ.
- ອິສາມັຍ (ອິສາມັນ) ບໍ່ແມ່ນລັມມດາ, ສະເພາະ.
- ເວໄນຍສັຕວ໌ (ເວໄນຍະສັດ) ສັຕວ໌ຜູ້ທີ່ຄວນແກ່ກາຣແນະນຳສັ່ງສອນ

ອ

ອັກຄີນາ (ອັກຄີນາ) ອຳນາຈປົກຄອງທີ່ນາ. ອັນນີໝາຍຄວາມວ່າພຣະມຫາກັຣຕຣິຍ໌ ພຣະຣາຊທານທີ່ນາໃຫ້ເຈົ້າຍນາຍປົກຄອງ ເປັນຈຳນວນໄຮ່

ເຊັ່ນ ພັນນາ, ຫົນນາ, ໃນກາລຕໍ່ມາ ເປັນນາມຍິສຂອງເຈົ້ານາຍ.
 ຣັຟທ໌ (ສັບ) ຄໍາເວົ້າ, ສຽງ, ຄໍາຍາກທີ່ຕ້ອງໄດ້ອຸບາຍ.

ສ

ສິງເຄາະຫໍ້ (ສິງເຄາະ) ກາຣຸ່ວຍເຫລືອເກື້ອກຸນ
 ສິງພໍ້ (ສິງ) ໝູ່ ຄູນ, ຊຸມນຸມ, ສາວິກຈອງພຣະພຸທລເຈົ້າ
 ສິງສາຣ (ສິງສານ) ກາຣວງນຕາຍວງນເກີດ.
 ສຖາປະນາ (ສະຖາປະນາ) ກໍ່ສ້າງ, ຍົກຍ້ອງ ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ສູງຂຶ້ນ.
 ສັມຕະ (ສະມະນະ) ຜູ້ສົງບ, ໝາຍເຖິງນັກບວຊ
 ສັມຕສາຣູປ (ສະມະນະສາຣູປ) ຄວາມປະພຶດທີ່ເໝາະສົມ ຂອງ
 ສັມຕະ (ພຣະກິກຊ)
 ສັມຸດຖານ (ສະມຸດຖານ) ທີ່ຕັ້ງ ທີ່ເກີດ
 ສັຣຕະ (ສະຣະນະ) ທີ່ເຝິງ, ທີ່ອາສັຍ
 ສັຣິຣະ ຮ່າງກາຍ
 ສັວັຣຄ໌ (ສະຫວັນ) ດິນແດນອັນດີເລີສລຳໃນດ້ານກາມຄູຕ ໕
 ສັວັຣຄ໌ຕ (ສະຫວັນຄ໌ຕ) ໄປສູ່ສັວັຣຄ໌

ສັງຂາຣ ສິ່ງທີ່ຖືກປັບຈັຍປຸງແຕ່ງ

ສັງເຂປ ໂດຍຫຍໍ້

ສັງຄາຍນາ ກາຣຈັດສັນພະລັມມິວິນັຍ, ກາຣສູດພ້ອມກັນ

ສັງຄິຕິ ກາຣສັງຄາຍນາ

ສັງພກາຣີ (ສັງຄະກາຣີ) ເຈົ້າໜ້າທີ່ທຳກາຣສິ່ງໜີ້,

ສັງພເກບ (ສັງຄະເພດ) ກາຣແຕກສາມັຄຄີຂອງສິ່ງໜີ້

ສັງພຣາຊີ (ສັງຄະຣາຊີ) ຄວາມແຕກແຫງ ຄືຈະແຕກແຍກກັນ
ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນແຕກເທື່ອ ເປັນຮອຍແຫງ.

ສັງວຣ (ສັງວອນ) ສຳຣວມ ອະວັງ.

ສັງເວຊ (ສັງເວດ) ສລິດໃຈ

ສັງຫາຣິນທຣັພຍ໌ (ສັງຫາຣິນະຊັບ) ທຣັພຍ໌ສິນສິມບັຕິເຄື່ອນ
ທີ່ໄດ້ ເຊັ່ນ ຣິຖ ເຮືອ, ງົວ ຄວາຍ....

ສັທລັມມ໌ (ສັດທຳ) ລັມມ໌ທີ່ດີ, ລັມມ໌ຂອງສັປບຸຣຸສ

ສັນໂດຢ (ສັນໂດດ) ຄວາມຍິນດີ, ຄວາມພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນມີ

ສັນນິບຖານ (ສັນນິດຖານ) ລົງຄວາມເຫັນ, ໃກ້ຄວາມເປັນຈິງ.

ສັປບຸຣຸຢ (ສັບບຸຣຸດ) ຄົນດີ, ຄົນມີສິລລັມມ໌

ສັທລັມມິກ (ສະຫະທຳມິກ) ຜູ້ປຶບຕິລັມມ໌ຮ່ວມກັນ, ຄືກັນ.

ອ

ອກາລະ ເວລາບໍ່ສົມຄວນ, ຕອນບ່າຍ.

ອກາລິໂກ ພຣະລັມມ໌ບໍ່ຈຳກັດກາລເວລາ ໃຫ້ຜົນແກ່ຜູ້ປະຢັບຕທຸກເວລາ

ອກຸສິລ ບໍ່ເປັນກຸສິລ, ບາປ

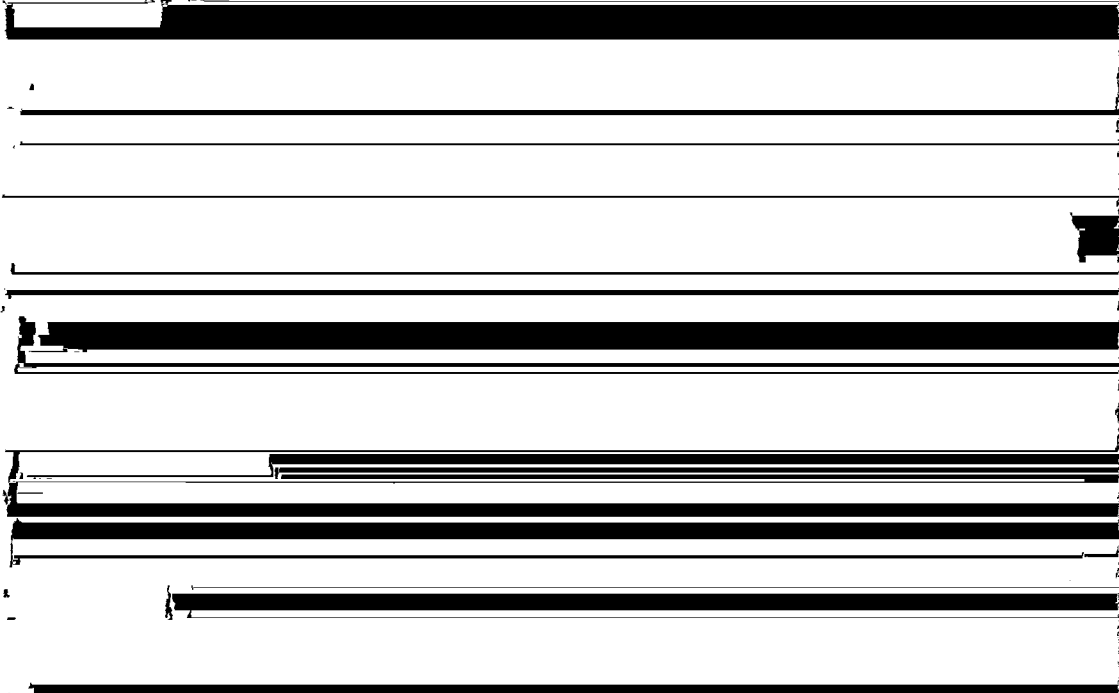
ອຄຕິ (ອະຄະຕິ) ຄວາມລ່າອງງ

ອໂຄຈຣ (ອະໂຄຈອນ) ສຖານທີ່ ແລະ ບຸຄຄົນ ທີ່ກົກຂຸບໍ່ຄວນໄປ

ຫາມາສູ່ ສຳຮັບກົກຊຸ

ອຕຸ (ອະນຸ) ສິ່ງທີ່ນ້ອຍ ໆ, ລະອຽດ

ອທິເອກ ອທິເອກິ ອທິເອກິນ ອທິເອກິນ ອທິເອກິນ ອທິເອກິນ

ອນຸມັຕ ເຫັນຕາມ, ເຫັນຊອບ, ເຫັນດີນໍາ.

ອນຸມານ ຄາດຄະເນເອົາ, ຕັກຕວງ.

ອນຸຣັກຜ໌ (ອະນຸຣັກ) ຣັກຜາໄວ້ ແລະ ເສີມທວີຂຶ້ນ

ອນຸເລກຜ໌ (ອະນຸເລກ) ເລກຜາໄວ້ ແລະ ເສີມທວີຂຶ້ນ

ອນຸສິນລີ (ອະນຸສິນທິ) ກາອຕິດຕໍ່ກັນ ຕໍ່ເຂົ້າກັນ

ອນຸອ (ອະນຸອນ) ບໍ່ຕາຍ ຜູ້ບໍ່ຕາຍ

ອນຸອັຕ (ອະນຸອັຕ) ຄວາມເປັນພຣະອນທັນຕໍ່

ອນຸອິຍະ (ອະນຸອິຍະ) ຄົນຈເຣີໄນ, ຄົນປະເສີກຸ

ອນຸອິຍກຊາຕິ (ອະນຸອິຍະກະຊາຕ) ໝູ່ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບກາອສິກຜາດີ

ອນຸອັອຊີ (ອະນຸອັອຊີ) ຜູ້ບໍ່ມີຄວາມລະອາຍ ກິກຂຸຜູ້ລະເມີດພາລບໍ່ຄຳຄັຕິ

ອາມິສ (ອາມິດ) ສິ່ງຂອງ, ເຄື່ອງລ່ໍ່ໃຈ
 ອິຣິຍາບິຖ (ອິຣິຍາບິດ) ອາກາດເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ
 ອຸທາຫອນ (ອຸທາຫອນ) ຕົວຢ່າງ, ກາຣອ້າງເຖິງ
 ອຸບັຕິ (ອຸບັດ) ເກີດຂຶ້ນ, ກຳເນີດ
 ອຸປະນິໄສ (ອຸປະນິໄສ) ຄວາມປະພຶດຜິດທີ່ເຄີຍຊົມ

ຍມກະວັດຄ໌ ທີ່ ໑

໑.	ພຣະຈັກຊບາລ	໒
໒.	ມັດຖຸກຸຕທະລີ	໔
໓.	ພຣະຕິສະຖະ	໖
໔.	ນາງ ກາລິຍັກຂິຕີ	໗
໕.	ກິກຊ ໃນນຄອໂກສັມພິ	໙
໖.	ພຣະຈຸລກາລ ແລະ ມຫາກາລ	໑໑
໗.	ພຣະເທວບັຕ	໑໓
໘.	ສິນໄຊຍ໌ປຣິພາຊິກ	໑໕
໙.	ພຣະນັນທເຖຣະ	໑໖
໑໐.	ນາຍ ຈຸນທະສຸກະຣິກະ	໑໘
໑໑.	ລັມມິກະ ອຸບາສິກ	໑໙
໑໒.	ພຣະເທວບັຕ	໒໐
໑໓.	ນາໆສມນະເທວີ	໒໑

໑໖.	ກຸມກະໄພສິກ	໒໕
໑໗.	ພະຈູລະປັນຖກະ ເຖຣະ	໒໗
໑໘.	ງານບຸລນັກຂຕຣີກຸບໍຂອງຄົນພາລ	໒໘
໑໙.	ພະ ມຫາກັສສປະເຖຣະ	໓໐
໒໐	ກິກຊຸ ສອງ ສຫາຍ	໓໑
໒໑	ຫ້າວ ສັກກະ	໓໒
໒໒	ອັລລະຕະ ກິກຊຸ	໓໔
໒໓.	ພະນິຄົມຕິສສະເຖຣະ	໓໕

ຈິຕຕະວັດຄ໌ ຫີ ໓

໒໔.	ພະເມພິຍະ ເຖຣະ	໓໘
໒໕.	ພະອຸກັຕທະກິຕະ ກິກຊຸ	໔໑
໒໖.	ພະສັງໝະຣັກຂິຕ ເຖຣະ	໔໒
໒໗.	ພະປູຕິຄັຕຕະຕິສສະເຖຣະ	໔໙
໒໘.	ນັນທະໂຄປາລະກະ	໕໑
໒໙.	ພະໂສເອຍຍະ ເຖຣະ	໕໒

ປຸປຜະວັດຄ໌ ຫີ ໔

໓໐.	ປະຖວີກຖາ	໕໕
໓໑.	ມຣິຈິກັມມະການ	໕໖
໓໒.	ວິທູທະກະ	໕໘

໓໓.	ນາງ ປະຕິປູຊິກາ	໕໙
໓໔.	ມັຈຈຣິຍະ ໂກສິຍະເສຕຖີ	໖໑
໓໕.	ປາຕິກາຊີວິກ	໖໒
໓໖.	ຈັຕຕະປາຕິອຸບາສິກ	໖໔
໓໗.	ນາງ ວິສາຂາ	໖໕
໓໘.	ອານັນທະເຖຣະ ບັນຫາ	໖໗
໓໙.	ພຣະມຫາກັສສປະເຖຣະ	໖໘
໔໐.	ພຣະໂຄລິກະເຖຣະ	໗໐
໔໑.	ຊີວິກ ຄະຫະທິນ	໗໒

ພາລວັດຄ໌ ທີ່ ໕

໔໒.	ອັລລະຕະບູຣຸສ	໗໔
໔໓.	ສັທທິວິທານິກ ຂອງ ພຣະມຫາກັສສະປະ	໗໖
໔໔.	ອານັນທະ ເສຕຖີ	໗໗
໔໕.	ຄັຕກິເກທກະ ໂຈຣ	໗໙
໔໖.	ພຣະອຸທາຍິເຖຣະ	໘໐
໔໗.	ປາເຖຍຍະ ກິກຊຸ	໘໑
໔໘.	ສຸປປະພຸທລະກຸຝກິ	໘໒
໔໙.	ນາຍ ກະສະກະ	໘໔
໕໐.	ນາຍ ສຸມນະມາລາກາຣ	໘໕

໕໑.	ນາງ ອຸບົລວັຕຕາເຖຣີ	ກູ໖
໕໒.	ຊັມພກາຊີວິກ	ກູກູ
໕໓.	ອະຫິເຜຕ	ລ໐
໕໔.	ສັຍກິກູຍະເຜຕ	ລ໑
໕໕.	ພະສັລັມເຖຣະ	ລ໔
໕໖.	ວນະວາສີຕິສສະເຖຣະ	ລ໖

ບັດທິຕວັຄຄ໌ ທີ່ ວັ

໕໗.	ພະຣາລະເຖຣະ	ລ໗
໕໘.	ພະອັສສະຊີປຸນັພພະສຸກະ	ລລ
໕໙.	ພະຈັນນະເຖຣະ	໑໐໐
໖໐.	ພະມຫາກະບິນເຖຣະ	໑໐໑
໖໑.	ບັດທິຕະ ສາມເຕຣ	໑໐໓
໖໒.	ພະລະກຸດຍະກັບທິຍະເຖຣະ	໑໐໔
໖໓.	ນາງກາຕມາຣດາ	໑໐໕
໖໔.	ປັຍຈະສຕະ ກິກຂຸ	໑໐໗
໖໕.	ພະລັມມິກະເຖຣະ	໑໐໙

ດັດ. ລັມມັສສວະນະ ໑໑໐

ດັກ. ພຣະ ອາຄັນຕຸກະກິກຊຸ ໑໑໓

ຣະບັນຕວັດຄັ ທີ່ ກຸ

ດັກູ. ຊີວິກ ໑໑໕

ດັລ. ພຣະມຫາກັສສປະເຖຣະ ໑໑໗

ກ໐. ພຣະເກຣັຍກຸະສີສະເຖຣະ ໑໑໘

ກ໑. ພຣະອນຸຣຸທລະເຖຣະ ໑໑໙

ກ໒. ພຣະມຫາກັຈຈານະເຖຣະ ໑໒໐

ກ໓. ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ ໑໒໒

ກ໔. ໂກສັມພິວາສີຕິສສະເຖຣະ ໑໒໓

ກ໕. ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ ໑໒໕

ກ໖. ຂະທິຣະວະນິຍະເລວະຕະເຖຣະ ໑໒໗

ກ໗. ອັລລຕຣິຕຖີ ໑໒໙

ສັສສະວັດຄັ ທີ່ ກູ

ກ໘. ນາຍເພັຊຊະພາຕ ໃຈໂຫດ ໑໓໐

ກ໙. ພຣະບາຣຸຈີຣິຍະເຖຣະ ໑໓໓

ກ໑໐. ນາງກຸຕທົລເກສີເຖຣີ ໑໓໕

ກູ໑.	ພຣາຫມຕ໌ ນັກກາຣພັນນ	໑໓໗
ກູ໒.	ລຸງ ຂອງ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ	໑໓໙
ກູ໓.	ພຣາຫມຕ໌ ຫລານຂອງພຣະສາຣີບຸຕຣ໌	໑໔໐
ກູ໔.	ອາຍຸວັດນະກຸມາຣ	໑໔໑
ກູ໕.	ສັງກິຈຈະສາມເຕອ	໑໔໓
ກູ໖.	ພຣະຂານຸໂກຕທັລລະເຖຣະ	໑໔໕
ກູ໗.	ພຣະສັປປະທາສະເຖຣະ	໑໔໖
ກູ໘.	ນາງ ປະຜາຈາຣາເຖຣີ	໑໔໘
ກູ໙.	ນາງ ກິສາໂຄຕະນີ	໑໔໙
໙໐.	ນາງ ພະຫຸປຸຕຕິກາເຖຣີ	໑໕໐

ປາປະວັດຄ໌ ທີ່ ລ

໙໑.	ພຣາຫມຕ໌ ຈູເຣກະສາຝິກ	໑໕໓
໙໒.	ເສຍຍະສະກະ ກິກຊຸ	໑໕໔
໙໓.	ລາຊະເທວະລິດາ	໑໕໕
໙໔.	ອນາຖະບິຕທິກະເສຕຖີ	໑໕໗
໙໕.	ອສັລລະຕະບໍຣິຂາຣ ກິກຊຸ	໑໕໙
໙໖.	ພິຣາລະປະທະກະ ເສຕຖີ	໑໖໐

໙໗.	ມຫາລນະພານິຊຸ	໑໖໑
-----	--------------	-----

ລກູ	ນາຍ ກຸກກຸຕະມິຕຣ໌	໑໖໓
ລລ.	ນາຍ ໂກກະສຸນັກຂະສຸທທາກະ	໑໖໕
໑໐໐.	ມຕິກາຣອຸປະປາຕິສສະເຖຣະ	໑໖໗
໑໐໑	ຕະໂຍຊົນ	໑໖໙
໑໐໒.	ສຸປປະພຸທລະສັກກະ	໑໗໑

ບັດທາຂະວັດຄ໌ ທີ່ ໑໐

໑໐໓.	ຈັພພັຄຄີຍ໌ກິກຊຸ	໑໗໓
໑໐໔.	ຈັພພັຄຄີຍ໌ກິກຊຸ	໑໗໔
໑໐໕.	ສັມພະບຸລະກຸມາຣ	໑໗໖
໑໐໖.	ພຣະໂກຕທາຂະລານະເຖຣະ	໑໗໗
໑໐໗.	ອຸໂບສິຖກັມມ໌	໑໗໙
໑໐໘.	ອຊະຄຣະເຜຕ	໑໘໐
໑໐໙.	ພຣະມຫາໄມຄຄ໌ລລານະ	໑໘໓
໑໑໐.	ພະບຸກັຕທິກາຂະກິກຊຸ	໑໘໔
໑໑໑.	ສັນຕະຕິ ມຫາອຳມາຕຍ໌	໑໘໖
໑໑໒.	ສຸຂສາມເຕຣ	໑໘໙

ຊຸຣາວັດຄ໌ທີ່ ໑໑

໑໑໓.	ວິສາຂາສຫາຍິກາ	໑໙໑
------	---------------	-----

໑໑໔. ນາງສີວິມາ	໑໙໓
໑໑໕ ນາງອຸຕຣາເຖຣີ	໑໙໕
໑໑໖. ອະລິນານິກະກິກຊຸ	໑໙໖
໑໑໗. ນາງ ຣູປັນນທາເຖຣີ	໑໙໗
໑໑໘. ພຣະ ນາງມັລລິກາເທວີ	໑໙໙
໑໑໙. ພຣະໂລຊຸທາຍິເຖຣະ	໒໐໐
໑໒໐. ປຣົມສິມໄພລີ	໒໐໒
໑໒໑. ມຫາລນະເສຕຖິບຸຕຣ໌	໒໐໔

ອັຕຕວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໒

໑໒໒. ໄພລີອາຊຸກຸມາຣ	໒໐໗
໑໒໓. ພຣະ ອຸປະນັນທະສັກຍບຸຕຣ໌	໒໐໙
໑໒໔. ພຣະ ປະລານິກະຕິສສະເຖຣະ	໒໑໑
໑໒໕. ມາຣດາຂອງພຣະກຸມາຣກັສສະປະເຖຣະ	໒໑໒
໑໒໖. ມຫາກາລ ອຸບາສິກ	໒໑໕
໑໒໗. ພຣະເທວບັຕ	໒໑໖
໑໒໘. ສັງພເກທະປຣິສັກກະ	໒໑໗
໑໒໙. ພຣະກາລເຖຣະ	໒໑໙
໑໓໐. ຈຸລລະກາລະ ອຸບາສິກ	໒໒໐

໑໓໑. ພະອັຕຕະບັຕຖຸເຖຣະ ໒໒໑

ໂລກວັດຄ໌ ທີ່ ໑໓

໑໓໒. ກິກຂຸໜຸ່ມ ໒໒໓

໑໓໓. ພະເຈົ້າສຸທໂລບານະ ໒໒໕

໑໓໔. ວິປັສສກະກິກຂຸ ໒໒໗

໑໓໕. ອກັຍຣາຊຸກມາຣ ໒໒໙

໑໓໖. ພະສັມມັຊຊນະເຖຣະ ໒໓໐

໑໓໗. ພະອົງຄຸລິມາລເຖຣະ ໒໓໒

໑໓໘. ເປສະກາຣມາຣດາ ໒໓໓

໑໓໙. ຕົງສະກິກຂຸ ໒໓໖

໑໔໐. ນາງ ຈິລຈະມາຕວິກາ ໒໓໗

໑໔໑. ອສທິສທານ ໒໓໙

໑໔໒. ອນາຖຸບິຕທິກະປຸຕຕະກຖາ ໒໔໑

ພຸທາລວັດຄ໌ ທີ່ ໑໔

໑໔໓. ມາຣຣິດາ ໒໔໔

໑໔໔. ຍມກະປາຍິທາຣິຍ໌ ໒໔໖

໑໔໕. ເອຣະກະປັຕຕະນາຄຣາຊຸ ໒໔໗

- ໑໔໖. ອານັນທະເຖຣະບັນຫາ ໔໕໑
- ໑໔໗. ອນະກິຣຕະກິກຂຸ ໔໕໒
- ໑໔໘. ອັຄຄິທັຕຕະປຸໂຣທິຕ ໔໕໓
- ໑໔໙. ອານັນທະບັນຫາ ໔໕໗
- ໑໕໐. ສັວັຕຕະເຈດີຍ໌ ໔໖໑

ສຸຂວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໕

- ໑໕໑. ທຣິງຫ້າມພຣະລາຕິວົງສ໌ ໔໖໕
- ໑໕໒. ເລື່ອງ ມາຣ ໔໖໖
- ໑໕໓. ໂກສິລຣາຊປຣາຊ໌ຍ ໔໖໗
- ໑໕໔. ອັລລຕຣະກຸລທາຣິກາ ໔໖໘
- ໑໕໕. ອັລລຕຣະອຸບາສິກ ໔໗໐
- ໑໕໖. ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກສິລ ໔໗໑
- ໑໕໗. ທ້າວສັກກະ ໔໗໕

ປິຍະວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໖

- ໑໕໘. ຕະໂຍບັນພຸທ ໔໗໗
- ໑໕໙. ອັລລະຕຣະກຸມພີ ໔໗໙
- ໑໖໐. ນາງ ວິສາຂາອຸບາສິກາ ໔໘໑
- ໑໖໑. ກັບຕຣິຍ໌ ລິຈຈວີ ໔໘໒

- ໑໖໓. ອັລລະຕອະ ພອາຫມຕ໌ ໄຮູ໓
- ໑໖໔. ປັລຈສຕະທາຣິກ ໄຮູ໔
- ໑໖໕. ພອະອນາຄາມິເຖອະ ໄຮູ໖
- ໑໖໖. ນັນທິຍະ ໄຮູ໗

ໂກລວັດຄ໌ ທີ່ ໑໗

- ໑໖໗. ນາງ ໂອຫິຕິຂັຕຕິຍກັລລາ ໄຮູ໙
- ໑໖໘. ອັລລະຕອະ ກິກຂຸ ໄລ໑
- ໑໖໙. ນາງ ອຸຕຣາອຸບາສິກາ ໄລ໓
- ໑໗໐. ພອະໄມຄຄັລລານະ ບັລຫາ ໄລ໔
- ໑໗໑. ກິກຂຸ ທູລຖາມບັລຫາ ໄລ໖
- ໑໗໒. ນາງ ປຸຕຕະທາສີ ໄລ໗
- ໑໗໓. ອຸຕຣະອຸບາສິກ ລ໐໐
- ໑໗໔. ຈັພັຄຄີຍ໌ ກິກຂຸ ລ໐໓

ມລວັດຄ໌ ທີ່ ໑໘

- ໑໗໕. ໂຄພາຕບຸຕ໌ ລ໐໗
- ໑໗໖. ອັລລະຕອະ ພອາຫມຕ໌ ລ໐໘
- ໑໗໗. ພອະຕິສສະເຖອະ ລ໐໙
- ໑໗໘. ພອະ ໂລຣຸທາຍີ ລ໑໑

໑໗໙. ອັດຕະໂນມັດຊາຍຸດທະຍາ	໓໑໓
໑໘໐. ພຣະອຸດທະຍາຍາຕິ ກິກຂຸ	໓໑໕
໑໘໑. ປັດທະນາຊີເວີອາງ	໓໑໗
໑໘໒. ຕິສະສະຫະພາບ	໓໑໙
໑໘໓. ປັດທະນາຊີເວີອາງ	໓໒໐
໑໘໔. ເມດທາກະເສດຖີ	໓໒໑
໑໘໕. ອຸຊຸຊານສັດທິເຖຣະ	໓໒໒
໑໘໖. ສຸກັບທະ	໓໒໔
ລັມມັດຊາຍຸດທະຍາ ວັດຖຸ ທີ່ ໑໙	
໑໘໗. ວິນິຈັຍ ມຫາອັມມາຕຍ໌	໓໒໗
໑໘໘. ຈັພັດຕິຍ໌ ກິກຂຸ	໓໒໙
໑໘໙. ພຣະອາຣຸທາຍາເຖຣະ	໓໓໐
໑໙໐. ລະກຸດະຕະກະກັບທິຍະເຖຣະ	໓໓໒
໑໙໑. ສັພພະບາລະກິກຂຸ	໓໓໓
໑໙໒. ຫັຕຖະກະກິກຂຸ	໓໓໕
໑໙໓. ອັດຕະໂນມັດຊາຍຸດທະຍາ	໓໓໖
໑໙໔. ເດັຍອຖິຍ໌	໓໓໗
໑໙໕. ອຣິຍະພາລິສິກະ	໓໓໙

໑໗໖. ສັມພະບຸລະກິກຂຸ ລຸດ ໓໔໐

ມັດຕະວັດຄັ້ງ ທີ່ ໒໐

໑໗໗. ປັດສະດີສະຕະກິກຂຸ ລຸດ ໓໔໓

໑໗໘. ອະປະຣະປັດສະດີສະຕະກິກຂຸ ລຸດ ໓໔໕

໑໗໙. ປທານະກັມມິກະຕິສະສະກິກຂຸ ລຸດ ໓໔໖

໑໘໐. ສຸກອເຜຕ ລຸດ ໓໔໗

໑໘໑. ພຣະໂປຖິລະເຖຣະ ລຸດ ໓໔໙

໑໘໒. ພຣະມຫັລກະເຖຣະ ລຸດ ໓໕໑

໑໘໓. ສັບຸລິວິທານິກ ຂອງ ພຣະສາຣິບຸຜັດ ລຸດ ໓໕໒

໑໘໔. ມຫາລນະພານິຊ ລຸດ ໓໕໓

໑໘໕. ນາງ ກິສາໂຄຕະນິ ລຸດ ໓໕໔

໑໘໖. ນາງ ປຣາຈາຣາເຖຣິ ລຸດ ໓໕໖

ປະກິດຕາກະວັດຄັ້ງ ທີ່ ໒໐

໑໘໗. ອັຕຕະໂນປຸພພະກັມມ໌ ລຸດ ໓໕໗

໑໘໘. ກຸກກຸຜັດທະຂາທິກາ ລຸດ ໔໕໙

໑໘໙. ກັບຸລິຍະກິກຂຸ ລຸດ ໔໖໑

໒໐໐. ພຣະລະກຸດຜະກະກັບິຍເຖຣະ ລຸດ ໔໖໒

໒໐໑. ນາຍ ທາຣຸສາກະຜິກະ ລຸດ ໔໖໖

- ໔໐໒. ວັດຊີປຸ່ຕຕກະບຸຕຣ໌ ລັດຊູ
- ໔໐໓. ຈິຕຕະຄຫະບໍດີ ລັດລ
- ໔໐໔. ພຣະເອກະວິທາຣະເຖຣະ ລັກຸ໒

ນິຍົມວັດຣ໌ ຫີ້ ໒໒

- ໔໐໕. ສຸນທຣີປຣິພາຊິກາ ລັກລ
- ໔໐໖. ທຸກຂປິຣິຕະສັຕວ໌ ລັກ໒
- ໔໐໗. ວັດຄຸມຸທາຄິຣິຍະ ກິກຊຸ ລັກ໖
- ໔໐໘. ເຂມກເສຕຖິບຸຕຣ໌ ລັກກຸ
- ໔໐໙. ທຸພພະຈະກິກຊຸ ລັກລ
- ໔໑໐. ອິສສາປກຕະອິຕຖິ ລັກ໐
- ໔໑໑. ອາຄັນຕຸກະ ກິກຊຸ ລັກ໑
- ໔໑໒. ນິຄັນຖະ ລັກລ
- ໔໑໓. ຕິຍກິຍສາວິກ ລັກ໒

ນາຄວັດຣ໌ ຫີ້ ໒໓

- ໔໑໔. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ລັກ໘
- ໔໑໕. ຫັຕຖາຈຣິຍບຸພພາຈາຣຍ໌ ລັດ໐
- ໔໑໖. ປຣິຊິຕຕະພຣາທັມຕບຸຕຣ໌ ລັດ໑
- ໔໑໗. ພຣະເຈົ້າປເສນທິໂກສິລ ລັດລ

໔໑໗. ສານສາມເຕຣ	໓໖໔
໔໑໘. ປາເວນກະຫັຕຖີ	໓໖໕
໔໒໐. ສັມພຫຸລະກິກຂຸ	໓໖໗
໔໒໑. ເລື່ອງ ມາຣ	໔໐໐

ຕັຕຫາ ວັດຖຸ ທີ່ ໒໔

໔໒໒. ກະບົລມັຈຈະ	໔໐໓
໔໒໓. ສູກະໄປຕິກາ	໔໐໗
໔໒໔. ວິພະກັນຕະກະ	໔໐໘
໔໒໕. ພັນລະນາກາຣ	໔໑໑
໔໒໖. ນາງເຂມາ	໔໑໓
໔໒໗. ອຸຄຄະເສນະເສຕຖີ	໔໑໔
໔໒໘. ຈູອະລນຸຄຄຫະ ບັຕທິຕ	໔໑໖
໔໒໙. ເລື່ອງມາຣ	໔໑໗
໔໓໐. ອຸປະກາຊີວິກ	໔໑໘
໔໓໑. ສັກກະເທວຣາຊ	໔໒໐
໔໓໒. ອຸປຸຕຕກະເສຕຖີ	໔໒໒
໔໓໓. ອັງກຸຣເທວບຸຜຣ	໔໒໔

ກິກຊຸ ວັດຄ໌ ທີ່ ໒໕

- ໒໓໔. ປັນຈະ ກິກຊຸ ໔໒໗
- ໒໓໕. ພຣະບ້າງສພາຕກະ ກິກຊຸ ໔໒໙
- ໒໓໖. ໂກກາລິກະ ກິກຊຸ ໔໓໐
- ໒໓໗. ພຣະລັມມາຣາມະ ເຖຣະ ໔໓໒
- ໒໓໘. ກິກຊຸບໍວິຂາຣ (ພຣະເທວບັຕ) ໔໓໔
- ໒໓໙. ປັນຈັຄຄະທາຍກະພຣາຫມຕ໌ ໔໓໕
- ໒໔໐. ກິກຊຸ ອດີຕ໌ໂຈຣ ໔໔໑
- ໒໔໑. ປັນຈສຕະ ກິກຊຸ ໔໔໓
- ໒໔໒. ພຣະສັນຕະກາຍເຖຣະ ໔໔໔
- ໒໔໓. ພຣະນັງຄລະກຸຣະເຖຣະ ໔໔໖
- ໒໔໔. ພຣະວັກກະລິເຖຣະ ໔໔໗
- ໒໔໕. ສຸມນະສາມເຕຣ ໔໔໙

ພຣາຫັມຕວັດຄ໌ ທີ່ ໒໖

- ໒໔໖. ປະສາທະພຫຸລະ ພຣາຫັມຕ໌ ໔໕໑
- ໒໔໗. ສັມພຫຸລະ ກິກຊຸ ໔໕໓
- ໒໔໘. ເຣື້ອງ ມາຣ ໔໕໓A
- ໒໔໙. ອັຄຄຕຣະພຣາຫມຕ໌ ໔໕໔

໒໕໐. ພະອານົມທເຖຣະ	໔໕໕
໒໕໑. ອັລລຕອະ ບັຣພຊິຕ	໔໕໖
໒໕໒. ພະສາຣີບຸຜົນເຖຣະ	໔໕໗
໒໕໓. ນາງ ມຫາປະຊາບໍດີໂຄຕະມີ	໔໕໙
໒໕໔. ພະສາຣີບຸຜົນເຖຣະ	໔໖໐
໒໕໕. ຊຸຝິລພຣາຫມຕ໌	໔໖໑.
໒໕໖. ກຸຫກະພຣາຫມຕ໌	໔໖໒
໒໕໗. ນາງກິສາໂຄຕມີ	໔໖໔
໒໕໘. ເລື່ອງ ພຣາຫມຕ໌	໔໖໕
໒໕໙. ອຸຄຄະເສນະ	໔໖໖
໒໖໐. ເລື່ອງ ພຣາມຫມຕ໌ ໒ ຄົນ	໔໖໗
໒໖໑. ອັກໂກສກະກາຣະທວາຊະ	໔໖໙
໒໖໒. ພະສາຣີບຸຜົນ ເຖຣະ	໔໗໐
໒໖໓. ນາງ ອຸບົລວັຕຕາເຖຣີ	໔໗໑
໒໖໔. ອັລລຕອະພຣາຫມຕ໌	໔໗໓
໒໖໕. ນາງເຂມາກິກຊນີ	໔໗໓A
໒໖໖. ພະປັພກາຣວາສີຕິສສະເຖຣະ	໔໗໔
໒໖໗. ອັລລຕອະກິກຊ	໔໗໖

໔໖໘. ສາມເຕຣ ໔ ອົງຄ໌	໔໗໙
໔໖໙. ພຣະມຫາປັນຖກະເຖຣະ	໔໘໑
໔໗໐. ພຣະປິລິນທະວັຈຈະ	໔໘໒
໔໗໑. ອັລລຕຣະກິກຊຸ	໔໘໔
໔໗໒. ພຣະສາຣີບຸຜົນ	໔໘໕
໔໗໓. ພຣະໂມຄຄ໌ລລານະເຖຣະ	໔໘໖
໔໗໔. ພຣະເອວຕະເຖຣະ	໔໘໗
໔໗໕. ພຣະຈັນນທາກະເຖຣະ	໔໘໘
໔໗໖. ພຣະສິວລີເຖຣະ	໔໙໐
໔໗໗. ພຣະສຸນທຣສສຸທຣ໌ເຖຣະ	໔໙໒
໔໗໘. ພຣະຊຸຜິລເຖຣະ	໔໙໔
໔໗໙. ນະຍະປຸພພກະ	໔໙໗
໔໘໐. ພຣະວັງຄີສະເຖຣະ	໔໙໙
໔໘໑. ຄັມມະທິນນາເຖຣີ	໕໐໑
໔໘໒. ພຣະອົງຄຸລິມາລເຖຣະ	໕໐໓
໔໘໓. ເທວທິຕະພຣາທາມດ໌	໕໐໔

ພຣະລັມມບົທ

ຊຸທທະກະນິກາຍ

ກາຊາບາລີ-ລາວ

ພ້ອມດ້ວຍນິທານປະກອບ ໂດຍຫຍໍ້

ຍະມະກະວັດຄ໌ ທີ່ ໑

ໝວດວ່າດ້ວຍຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ

ທີ່ເປັນຄູ່ກັນ

໑

ມະໂນປຸພຸພັງຄະມາ ລັມມາ

ມະໂນເສຍກາ ມະໂນ ມະຍາ

ມະນະສາ ເຈ ປະທຸຍເກຸນະ

ກາສະຕິ ວາ ກະໂຣຕິ ວາ

ຕະໂຕ ນັງ ທຸກຂະມັນເວຕິ

ຈັກກັງວະ ວະຫະໂຕ ປະທັງ ຯລຯ

ລັມມ໌ ທັງຫລາຍ ມີໃຈເປັນຫົວໜ້າ ມີໃຈເປັນໃຫຍ່ ສຳເລັດໄດ້
ດ້ວຍໃຈ, ຖ້າເວົ້າ ຫຼື ຫຼື ຮັດຢ່າງໃດລົງໄປ ດ້ວຍໃຈທີ່ຊົ່ວແລ້ວ ຄວາມ

ທກຂໍ ຍ່ອມຕິດຕາມຕົວເຂົາໄປ ເໝືອນດັ່ງກົງກວຽນ ທີ່ໝຸນໄປຕາມຕີນງົວ ທີ່ແກ່ແອກໄປ ສັນນັ້ນແລ ໆ

ເລື່ອງ ພຣະຈັກຊຸບາລເຖຣະ

ຄາວທີ່ ພຣະຈັກຊຸບາລ ຍັງເປັນຄຣິ໊ສຖຸຢູ່ນັ້ນ, ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຟັງຊຶ່ງ ພຣະລັມມເທສນາ ຂອງ ພຣະບໍຣົມສາສດາແລ້ວ ເພິ່ນເກີດມີສັທສາ ຄວາມ ເຫລື້ອມໃສຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈອອກບວຊ ໂດຍມອບທຣັພຍ໌ສິນສົມບັດທັງໝົດ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເປັນນ້ອງຊາຍ.

ເມື່ອບວຊແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ບໍາເພັດພຽງ ຢ່າງແຮງກ້າ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະ ເຈັບຕາ ເພິ່ນກໍບໍ່ຍອມຮັບການປິ່ນປົວ ຈົນຕາບອດພ້ອມໆ ກັບໄດ້ບັຣລຸພຣະ ອະຣະຫັຕຜົລ.

ໃນວັນນຶ່ງ, ໃນຂະຕະທີ່ເພິ່ນເດີນຈົງກົມຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຢຽບແມງໄມ້ ຕາຍໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ເມື່ອກົກຊຸ ທັງຫລາຍ ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ນໍາເອົາ ເລື່ອງນັ້ນ ຂຶ້ນຂາບທູລ ແດ່ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າໃຫ້ທຣົງຊາບ.

ພຣະພຸທລະອົງຄ໌ ທຣົງຕຣັສວ່າ ພຣະຈັກຊຸບາລ ເປັນພຣະອອຫັນຕ໌

ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຢາກຮູ້ເຖິງບຸພະກັມມໍທີ່ເຮັດໃຫ້ ພຣະຈັກຊບາລຕາບອດ.

ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັນລູ ທຣິງຕຣັສເຖິງບາບກັມມໍ ທີ່ພຣະຈັກຊບາລເຖຣະ ໄດ້ກະທຳໄວ້ໃນອດີຕຊາຕິນ້ນວ່າ :

ເພິ່ນເປັນນາຍແພທຍ໌ປົວຕາ ໄດ້ປົວ ຍາຍຊະຣາ ຜູ້ຍາກຈົນ ຕາຟາງ ຜູ້ນຶ່ງ. ຍາຍຊະຣາ ພ້ອມດ້ວຍລູກສາວ ໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັຄລາວ່າ ຖ້າວ່າປົວດີ ຈະຍອມເປັນຂ້າທາສຮັບໃຊ້. ເມື່ອນາຍແພທຍ໌ປົວດີແລ້ວ ຍາຍຊະຣາຜູ້ນັ້ນບໍ່ ຍອມປະຜິບັຕຕາມສັຄລາ ໂດຍຕົວະວ່າ ຕົນບໍ່ເຫັນຮຸ່ງຢູ່. ນາຍແພທຍ໌ໝູ່ມ ຈຶ່ງໄດ້ເອົານ້ຳມັນຢອດໃສ່ຕາເຮັດໃຫ້ຕາບອດຄືເກົ່າ. ດ້ວຍບຸພະກັມມໍອັນນັ້ນ ນຳມາສນອງ ເຮັດໃຫ້ ພຣະຈັກຊບາລຕາບອດໃນຊາຕິນີ້.

໒

ມະໂນປຸພັງຄະມາ ລັມມາ

ມະໂນເສຍກາ ມະໂນ ມະຍາ,

ມະນະສາ ເຈ ປະສັນເນນະ

ກາສະຕິ ວາ ກະໂອຕິ ວາ

ຕະໂຕ ນັງ ສຸຂະມັນເວຕິ

ຈາຍາ ວະ ອະນຸປາຍິນີ ໑໒໑

ລັມມໍ ທັງຫລາຍ ມີໃຈເປັນຫົວໜ້າ ມີໃຈເປັນໃຫຍ່ ສຳເລັດໄດ້

ດ້ວຍໃຈ, ຖ້າຄົນໃດ ມີໃຈຜ່ອງໃສ ບໍ່ຮືບຮຸ້ນແລ້ວ, ເວົ້າຢູ່ ກໍຕາມ ເຮັດຢູ່ກໍຕາມ ດ້ວຍໃຈອັນບໍ່ຮືບຮຸ້ນ ສະອາດແລ້ວ ຄວາມສຸຂຸ່ຍອ່ອນຕິດຕາມເຂົ້າໄປ ຄື ດັ່ງເງົາທຽມຕົວໄປ ສັນນິນແລ ຯ

ເຣື່ອງ ມັຍກະກຸຕທະລີ

ໃນສັມຍນິ້ງ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ມັຍກະກຸຕທະລີ ຜູ້ທີ່ເປັນບຸຣຸຣຸຊາຍຄົນດຽວ ຂອງພຣາທມຕ໌ຂີ້ຖູ່ຜູ້ນິ້ງ. ທ່ານພຣາທມຕ໌ ໄດ້ເຮັດຕ້າງຫຼຸດຄ່າໃຫຍ່ຄູ່ນິ້ງ ດ້ວຍຕົນເອງໃຫ້ລູກ ໂດຍບໍ່ຈ້າງຊ່າງ ເພາະຢ້ານເສັຍຄ່າແຮງງານ. ເວລາລູກຊາຍລົ້ມປ່ວຍ ກໍບໍ່ກ້າໄປຫາໝໍ. ເມື່ອອາກາດເຈັບປ່ວຍ ຫັກຂຶ້ນ ແລະໃກ້ເວລາທີ່ຈະສິ້ນລົມຫາຍໃຈນັ້ນ, ພຣະບໍຣົມສາສດາໄດ້ສເດັຈໄປ ແລະ ທຣິງເປັ່ງ ພຣະໂອກາສັອສນີ ໃຫ້ມັຍກະກຸຕທະລີເຫັນ ເມື່ອເຫັນຊຶ່ງພຣະສັສນີ ລາວເກີດມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ແລະທ່າກາລະກິອິຍາລົງໃນຂຕະນັ້ນ ແລະໄປເກີດໃນ ຕາວະຕິງສເທວະໂລກ.

ເມື່ອເຫັນພຣາທມຕ໌ຜູ້ເປັນບິດາມີຄວາມໂສກເສົ້າ ຈຶ່ງແປງເພສເປັນກຸມາຣນ້ອຍ ລົງມາຊ່ວຍໃຫ້ພຣາທມຕ໌ຫາຍຈາກຄວາມໂສກ ແລະມີຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະພຸທສາສນາ ແລ້ວກັບຄືນສູ່ເທວໂລກ.

ໃນເຊົ້ານີ້ໃໝ່, ພຣາທມຕ໌ໄດ້ນິມົນຕ໌ ພຣະສາສດາ ພ້ອມດ້ວຍສິງໝໍ ບໍຣິວາຣ ໄປຈັນກັຕຕາທາຣທີ່ເຮືອນຂອງຕົນ ແລະ ທູລຸຖາມເຣື່ອງກາຣພຽງ ແຕ່ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ໃນພຣະອົງຄ໌ ເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ທ່າບຸນກຸສິລຢ່າງອື່ນກໍ

ອາຈໄປເກີດໃນສວັອຄໄດ້.

ໃນຂຕະນັ້ນ, ພຣະພຸທອົງຄໍ້ຈຶ່ງບຣົງອລິບຣານໃຫ້ມັບຣະກຸຕາທະລິ
ເທບບຸຕຣ໌ ລົງມາສແດງເທຕຸຜົລ ເປັນພຍານຫລັກຖານ ແກ່ຂຸມຊົນໃນທີ່
ນັ້ນເທັນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນັ້ນແລ ຯ

໓

ອັກໂກຈຈິ ມັງ ອະວະລິ ມັງ,

ອະຊິນິ ມັງ ອະຫາສີ ເມ

ເຍ ຈະ ຕັງ ອຸປະນັຍຫັນຕິ

ເວຣັງ ເຕສັງ ນະສັມມະຕິ, ຯ໓໑

ໃຜ ທີ່ມົວແຕ່ອາພາຕ ຫງ່າເງືອດຢູ່ໃນໃຈວ່າ "ເຂົາດ່າເຮົາ ເຂົາທ່າ
ຮ້າຍເຮົາ, ເຂົາເອົາແພ້ເຮົາ ເຂົາລັກຂໂມຍເອົາຂອງເຮົາ" ເວຣຂອງເຂົາຍ່ອມ
ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຣະງັບ ສິນສຸດລົງໄດ້ ຯ

໔

ອັກໂກຈຈິ ມັງ ອະວະລິ ມັງ

ອະຊິນິ ມັງ ອະຫາສີ ເມ

ເຍ ຈະ ຕັງ ນຸປະນັຍຫັນຕິ

ເວຣັງ ເຕສູປະສັມມະຕິ ຯ໔໑

ໃຜ ທີ່ບໍ່ຄິດອາພາຕ ຫງ່າເງືອດໄວ້ໃນໃຈວ່າ "ເຂົາດ່າເຮົາ ເຂົາທ່າ ຮ້າຍເຮົາ ເຂົາເອົາແພ້ເຮົາ ເຂົາລັກຂໂມຍຂອງເຮົາ" ເວຣຂອງເຂົາຍ່ອມຣະ ງັບ ດັບຫາຍໄປໄດ້.

ເລື່ອງ ພະຕິສສະເຖຣະ

ພະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ພະຕິສສະເຖຣະ ຜູ້ທີ່ເປັນໂອຣົສ ຂອງ ພະປິຕຸຈຈາ (ອາວ) ຂອງພະອົງຄ໌ ອອກຜນວຊເມື່ອມີພະຊົນແກ່ ເພິ່ນມີມານະ (ຍ້ອນວ່າຕົນສູງອາຍຸ) ຈຶ່ງບໍ່ທ່າວັຕຣ໌ປະຣິບັຕິຕ໌ ພະອາຄັນຕຸກະ ຕາມວິນັຍນິຍົມ. ພະສາສດາ ທຣິງປັບໂທສ ໃຫ້ໄປຂໍຂະມາໂທສຕ໌ ກິກຊ ເຫລົ່ານັ້ນ, ເພິ່ນດີ ບໍ່ຍອມກະທ່າຕາມຮັບສັ່ງ. ພະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣ໌ສເລົ່າ ເລື່ອງ ພະຕິສສະເຖຣະຜູ້ດີ ໃຫ້ກິກຊ ທັງຫລາຍຟັງວ່າ, ຕັ້ງແຕ່ຄັ້ງທີ່ພະ ຕິສສະເຖຣະ ເປັນດາບິສ ຊື່ວ່າ ເທວລະ ສ່ວນພະອົງຄ໌ນັ້ນກໍເປັນດາບິສ ຊື່ ວ່າ ນາຣະທະ ເກີດມີວິວາທກັນຂຶ້ນ ເທວລະ ບໍ່ຍອມຂໍຂະມາ. ເລື່ອງນີ້ຮ້ອນ ໄປເຖິງພະເຈົ້າພາຣາຕະສີ ສເດັຈໄປໃຫ້ພະເທວລະ ຂໍໂທສພະນາຣທະ ແຕ່ ພະເທວລະ ບໍ່ຍອມປະຣິບັຕິຕາມ. ມາໃນບັດນີ້, ພະຕິສສະເຖຣະນີ້ກໍ ຍັງດີດ້ານເໜືອນດັ່ງໃນອະດີຕນັ້ນຢູ່. ບັດນັ້ນ ພະຍອດແກ້ວສັພຜົນລູ ຈຶ່ງ ໄດ້ຕຣ໌ສ ພະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາເບື້ອງຕົ້ນນີ້ ໃຫ້ກິກຊທັງຫລາຍຟັງ.

ໃນທີ່ສຸດ, ເມື່ອໄດ້ຟັງພະລັມເທສນາ ກ່ຽວກັບບຸພພກັນມ໌ໃນອະດີຕ

ຊາຕິຈາກ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນນັ້ນແລ້ວ ພຣະຕິສສະເຖຣະ ກໍໄດ້ຍອມ
 ໄປ ຂໍຂະນາໂທສ ພຣະອາຄັນຕຸກະເຖຣະ ເຫລົ່ານັ້ນ.

໕

ນະ ຫິເວເຣນະ ເວອານິ
 ສັມມັນຕິລະ ກຸທາຈະນັງ
 ອະເວເຣນະ ຈະ ສັມມັນຕິ
 ເອສະ ລັມໂມ ສະນັນຕະໂນ ຯຮຸ

ຕັ້ງແຕ່ໃດໆ ມາໃນໂລກນີ້ ເວຣຍ່ອມບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຮຽບລົງໄດ້ດ້ວຍ
 ກາຣຈອງເວຣ ຜູກເວຣກັນຕໍ່, ແຕ່ຈະຮຽບລົງໄດ້ດ້ວຍກາຣບໍ່ຈອງເວຣ. ອັນ
 ນີ້ ເປັນກົດເກດທໍ ທີ່ຕາຍຕົວ.

ເລື່ອງ ນາງກາລິຍັກຂີນີ

ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ທຣິງຜາຣົພຫຄິງຫັນ ທີ່ຢູ່ກັບສາມີນາເປັນ
 ເວລາຫລາຍປີ ບໍ່ມີບຸຕຣ໌. ນາງຢ້ານສາມີຈະໄປມີເລັຍນ້ອຍ ກໍເລີຍໄປຫາເລັຍ
 ນ້ອຍໃຫ້ສາມີໄວ້ກ່ອນ. ເລື່ອເລັຍນ້ອຍຕັ້ງຄັຣກໍ (ມີທ້ອງ) ນາງກໍໄດ້ແຕ່ງຢາ
 ພິສເພື່ອທໍາລາຍລູກໃນທ້ອງໃຫ້ຫລຸເຖິງ ໒ ຄັ້ງ. ໃນຄັ້ງທີ່ ໓ ເລັຍນ້ອຍທົນ

ຕໍ່ພິສຢາບໍ່ໄດ້ກໍໄດ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ເມື່ອສາມີຮູ້ເຫຼັ້ມນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ທຸບຕິເມັຍ
 ຜູ້ເປັນໝັນ ຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ນາງທັງ ໒ ຕ່າງກໍອາພາຕຈອງເວຣກັນ.

ໃນຊາຕິຕໍ່ມາ, ເມັຍນ້ອຍ ກັບເກີດມາເປັນແນວ ເມັຍຫລວງເກີດມາ

ຄົນທົ່ວໄປຄິດບໍ່ເຖິງດອກວ່າ ຕົນພວມຈະເຖິງຊຶ່ງຄວາມພິນາສ ຈົບ
 ຫາຍໄປຢູ່ ຍ້ອນຄວາມວິວາທຜິດຖຽງກັນ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ຮູ້ເຖິງຄວາມຈິງເຊັ່ນນັ້ນ
 ແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າ ຍ່ອມບໍ່ທະເລາະວິວາທຜິດຖຽງກັນ ຕໍ່ໄປອີກ.

ເຣື່ອງ ກິກຊຸ ໃນນຄອໂກສັມພິ

ຄາວເລື້ອ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງປະທັບຢູ່ ໃນນຄອໂກສັມພິນັ້ນ
 ພຣະທຸທຄອຽງຄໍ່ທຣົງຜາຣົພ ກິກຊຸ ທັງຫລາຍໃນເລື້ອງນັ້ນ ທີ່ເກີດມີປາກສຽງ
 ກັນຂຶ້ນ ດ້ວຍເຫຕຸປັບອາບັຕິກັນເລັກນ້ອຍ. ພາຍຫລັງມາໄດ້ມີກາຣທະເລາະ
 ກັນຂຶ້ນເລີຍກາຍໄປເປັນເຣື່ອງໃຫຍ່ ຈົນຮ້ອນຮອດ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄໍ່
 ໄດ້ສເດັຈໄປຫ້າມປາມໄວ້ ແຕ່ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຍອມຟັງ.

ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ໄດ້ຫລີກໄປຈຳພັຣຍາຢູ່ໃນປ່າ
 ຮັກຂີຕວັນ ແຕ່ລຳພັງພຣະອົງຄໍ່ດຽວ. ເລື້ອຊາວເລື້ອງເຫັນເຫຕຸກາຣດ໌ ອັນບໍ່
 ເປັນທີ່ໜ້າປຣາຖນາຂອງກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ເຮັດໃຫ້ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ
 ຕ້ອງໄດ້ສເດັຈອອກຈາກພຣະນຄອ. ເຂົາເຈົ້າ ຄາຍສັທລາບໍ່ຍອມສແດງຄວາມ
 ເຄົາຣົພ, ບໍ່ໃຫ້ກາຣອຸປຖາກດ້ວຍປັຈຈັຍສີ່. ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນຮູ້ສຶກສຳນຶກໂທສ
 ຈຶ່ງພ້ອມກັນສິ່ງຂ່າວສາສັນ ໄປຍັງພຣະອານົມທ໌ ໃຫ້ຊ່ວຍນຳພວກຕົນໄປທູລ
 ຂໍຂມາໂທສ ພຣະອົງຄໍ່ກໍ່ທຣົງຮັບ ແລ້ວສເດັຈກັບມາ ສມານສາມັຄຄີ ດ້ວຍ
 ພຣະລັມມິກຖາ ທິໜາວຸຊາດົກ ແລ້ວຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ ຯ

ກ

ສຸການຸປັສສິງ ວິຫະຣັນຕັງ
 ອິນທຣິເຍສຸ ອະສັງຈຸຕັງ
 ໂກຊະນັມຫິ ອະມັຕຕັລລຸງ
 ກຸສິຕັງ ຫິນະວິຣິຍັງ
 ຕັງ ເວ ປະສະຫະຕິ ມາໂຣ
 ວາໄຕ ຣຸກຂັງວະ ທຸພພະລັງ ຯກຯ

ມາຣ ຍ່ອມສາມາທຸທໍາລາຍບຸຄຄິລ ຜູ້ທີ່ມັກສວຍມັກງາມ ບໍ່ຄວບຄຸມ
 ອິນທຣິຍ໌, ບໍ່ຮູ້ຈັກປະມາຕ ໃນກາຣບໍຣິໄກຄອາຫາຣ, ຂີ້ຄ້ານ ແລະ ອ່ອນແອ
 ເໝືອນຕົ້ນໄມ້ທີ່ບໍ່ແຂງແຮງ ເມື່ອຖືກລົມພັດ ຍ່ອມລົ້ມລົງຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ກູ

ອະສຸການຸປັສສິງ ວິຫະຣັນຕັງ
 ອິນທຣິເຍສຸ ສຸສັງຈຸຕັງ
 ໂກຊະນັມຫິ ຈະ ມັຕຕັລລຸງ
 ສັທລັງ ອາຣັທລະວິຣິຍັງ

ຕັງ ເວ ນັປປະສະຫະຕິ ມາໂອ

ວາໂຕ ເສລັງວະ ປັພພະຕັງ ຯກູະ

ມາຣຍ່ອມບໍ່ສາມາດທຳລາຍບຸຄຄົລ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຕົກເປັນທາສຂອງຄວາມ
 ສ່ວຍຄວາມງາມ, ຮູ້ຈັກຄວບຄຸມອິນທຣີຍ໌, ຮູ້ຈັກປະມາດໃນກາຣບໍຣິໂກຄຊິ່ງ
 ອາຫາຣ, ມີສັທລາ, ມີຄວາມໝັ້ນພຽງ, ເໝືອນດັ່ງລົມພາຍຸ ຍ່ອມບໍ່ສາມາດທີ່
 ຈະພັດໂຄ່ນ ພູເຂົາຫິນໄດ້.

ເຣືອງ ພຣະຈຸລກາລແລະມຫາກາລ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງພຣະຜາຣົພ ພຣະຈຸລກາລ ແລະ ພຣະມຫາ-
 ກາລເຖຣະ, ພຣະຈຸລກາລເປັນນ້ອງຊາຍຂອງ ພຣະມຫາກາລເຖຣະ. ຜູ້ນ້ອງ
 ບວຊຕາມຜູ້ອ້າຍບໍ່ເຖິງພັນຍາ ກໍລາສິກຂາ ຍ້ອນວ່າພວກກັຣຍາເກົ່າພາກັນໄປ
 ຣົບກວນຊວນໃຫ້ສິກ. ສ່ວນຜູ້ເປັນອ້າຍນັ້ນ ເພິ່ນບວຊດ້ວຍສັທລາແທ້ແລະ
 ຕັ້ງໜ້າບຳເພັດພຽງຈເຣີຄອສຸກກັມມຖານ ຈົນໄດ້ສຳເລັດພຣະອອທັຕພ້ອມ
 ດ້ວຍປຣິສັມຫິທາ. ສ່ວນກັຣຍາເກົ່າຂອງເພິ່ນ ເຫັນຕົວຢ່າງພວກກ່ອນຈຶ່ງໄດ້
 ນິມົນຕໍ່ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ພ້ອມດ້ວຍພຣະກິກຂຸສິງພໍຣັບກັຕຕາຫາຣທີ່ເຣືອນ
 ຂອງຕົນ. ເມື່ອສຳເລັດກັຕຕກິຈແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ທູລຂໍໃຫ້ ພຣະມຫາກາລ ຢູ່ທ່າ
 ອະນຸໂມທນາທານ ແຕ່ອົງຄໍດຽວ. ພຣະບໍຣົມສາສດາ ກໍທຣິງອນຸລາຕໃຫ້ໃນ
 ເມື່ອພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ພ້ອມດ້ວຍສິງພໍຣິວາຣ ສເດັຈກັບໄປແລ້ວ

ພວກກັຣຍາເກົ້າ ກໍ່ພາກັນມາຫ້ອມລ້ອມຈະໃຫ້ເພິ່ນສຶກ. ເພິ່ນບໍ່ຍອມຈຶ່ງເຫາະ
ຫນີໄປສູ່ ພຣະອາຣາມ ທາງອາກາສ.

ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ພາກັນສິນທນາ ເຣື່ອງພຣະມຫາກາລ ແລະພຣະ
ຈຸລກາລ ຕ່າງໆ ນາໆ. ພຣະພຸທລອົງຄຳຈຶ່ງໄດ້ຕອ້ສພຣະລັມມິກຖາເພາະເຣື່ອງ
ນີ້ ເປັນຕົ້ນເຫດ ດັ່ງພຣະຄາຖາທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້ແລ ຯ

ລ

ອະນິກກະສາໂວ ກາສາວັງ

ໂຍ ວັຕຖັງ ປະຣິທະເຫສສະຕິ

ອະເປໂຕ ທະມະສັຈເຈນະ

ນະ ໂສ ກາສາວະມະຣະທະຕິ ຯລຯ

ຄົນທີ່ຍັງມີກິເລສ ຄອບງ່າຈິຕຢູ່, ບໍ່ມີກາຣບັງຄັບຕົນເອງ ແລະບໍ່ມີ
ຄວາມຊື່ສັດຍ໌ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຄອງ ຊຶ່ງຜ້າກາສາວພັສຕຣ໌ ກໍ່ຕາມ, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ສົມ
ຄວນກັບ ຜ້າກາສາວພັສຕຣ໌ນັ້ນເລີຍ.

໑໐

ໂຍ ຈະ ວັນຕະກະສາວັສສະ

ສີເລສຸ ສຸສະມາຫິໂຕ

ອຸປະໂຕ ທະມະສັຈເຈນະ

ສະ ເວ ກາສາວະມະຣະຫະຕິ ໑໑໐໑

ຜູ້ທີ່ໝົດກິເລສແລ້ວ ມີຄວາມໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນສິລ, ຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນເອງ ແລະ ມີຄວາມສັຕຍ ຍ່ອມສົມຄວນແກ່ກາຣຄອງຊຶ່ງຜ້າກາສາວພັສຕຣ໌ ຢ່າງແທ້ ຈິງແລ ຯ

ເລື່ອງ ພຣະເທວບັຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພຜ້າກາສາວະພັສຕຣ໌ຂອງ ພຣະເທວບັຕ ວັນນຶ່ງ, ພຣະເທວບັຕ ໄດ້ຜ້າມາແຕ່ຊຸມນຸມນຸສຍ໌ ພວກນຶ່ງ ເປັນຜ້າມີອາຄາ ແພງ, ເຂົາເຈົ້າຕິຕຽນວ່າ ຜ້ານັ້ນສົມຄວນແກ່ພຣະສາຣົບຸຕຣ໌ເຖຣະ. ພຣະບໍຣົມ ສາສດາ ທຣົງຊາບ ຈຶ່ງຕຣັສເລົ່າຄວາມເປັນມາ ທີ່ພຣະເທວບັຕເປັນນາຍພານ ລັກເອົາຜ້າ ພຣະປັຈເຈກະພຸທລເຈົ້າມາຫົ່ມ ເພື່ອຫລອກລວງຊ້າງ ຄອຍທ່າ ຮ້າຍ ຂ້າຊ້າງຕົວທີ່ຢູ່ລ້າຫລັງ. ຄົງນັ້ນ ເຮົາພຣະອົງຄ໌ເປັນພຣະຍາຊ້າງ, ເມື່ອ ເຫັນຊ້າງບໍຣົວາຣມີຈຳນວນໜ້ອຍລົງຜິດສັງເກດຈຶ່ງປ່ຽນວິທີໄປຢ່າງຕາມຫລັງ ຜູງແລະຈັບນາຍພານຜູ້ທ່າຮ້າຍນັ້ນໄດ້. ເມື່ອໃຫ້ໄອວາສແກ່ນາຍພານນັ້ນແລ້ວ ກໍປ່ອຍຕົວໄປ. ເມື່ອເລົ່າອດິຕນິທານນີ້ ໃຫ້ກົກຂຸ ທັງຫລາຍຟັງແລ້ວ ພຣະ ຍອດແກ້ວສັພພັນ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາເບື້ອງຕົ້ນນີ້

໑໑

ອະສາເອ ສາຣະມະຕິໂນ

ສາເອ ຈະ ອະສາຣະທັສສິໂນ

ເຕ ສາຣັງ ນາລິຄັຈຈັນຕິ

ນິຈຈາສັງກັປປະ ໂຄຈະຣາ ຯ໑໑໑

ຜູ້ໃດເຫັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນສາຣະປະໂຍຊນ໌ວ່າ ເປັນສາຣະປະໂຍຊນ໌ ແຕ່
ໄປເຫັນສິ່ງທີ່ເປັນສາຣະປະໂຍຊນ໌ວ່າ ໄຮ້ສາຣະປະໂຍຊນ໌. ຜູ້ນັ້ນມີຄວາມ
ຄິດເຫັນຜິດໄປແລ້ວ ເຂົາຍ່ອມບໍ່ປະສົບກັບສິ່ງທີ່ເປັນສາຣະປະໂຍຊນ໌ເລີຍ.

໑໒

ສາຣັຄຈະ ສາຣະໂຕ ຄັຕວາ

ອະສາຣັຄ ຈະ ອະສາຣະໂຕ

ເຕ ສາຣັງ ອະລິຄັຈຈັນຕິ

ສັມມາ ສັງກັປປະໂຄຈະຣາ ຯ໑໑໒

ຜູ້ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເປັນສາຣະປະໂຍຊນ໌ ວ່າເປັນສາຣະປະໂຍຊນ໌ຈິງ
ແລະ ສິ່ງທີ່ໄຮ້ສາຣະປະໂຍຊນ໌ ກໍວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ໄຮ້ສາຣະປະໂຍຊນ໌ແທ້ຈິງ,
ເຂົາຜູ້ນັ້ນ, ຍ່ອມປະສົບກັບສິ່ງທີ່ເປັນສາຣະປະໂຍຊນ໌ ຢ່າງແທ້ຈິງແລ.

ເລື່ອງ ສິນໄຊຍ໌ປຣິພາຊິກ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ສິນໄຊຍ໌ປຣິພາຊິກ ທີ່ບໍ່ຍອມເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ຕາມຄຳສເນີຂອງ ທ່ານອຸປະຕິສສະປະ ຣິພາຊິກ (ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌) ຄາວເພິ່ນຍັງສຶກບາຢູ່ໃນສຳນັກຂອງທ່ານສິນໄຊຍ໌ ຜູ້ເປັນ ຄຕາຈາຣຍ໌ໃຫຍ່ ຢູ່ໃນກຣຸງຣາຊຄຣິຫ໌.

ເມື່ອ ທ່ານ ອຸປະຕິສສະ ໄດ້ຟັງອຣິຍສັຈລັມມ໌ ໂດຍຫຍໍ້ ຈາກພຣະ ອັສສະຊິ ໄດ້ບັຣລຸໂສດາປັຕຕິຜົລແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາເລື່ອງນັ້ນໄປບອກແກ່ ທ່ານ ໂກລິຕະປຣິພາຊິກ (ຄື ພຣະໂມຄັລລານະ) ແລ້ວພາກັນໄປອຳລາທ່ານຜູ້ ເປັນອາຈາຣຍ໌ ຄືທ່ານສິນໄຊຍ໌ ແລະ ຊວນທ່ານອາຈາຣຍ໌ໄປເຝົ້າພຣະສາສດາ ທີ່ ພຣະເວຣຸວັນມຫາວິຫາຣດ້ວຍ ແຕ່ທ່ານປຣິເສຜ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ສອງ ສຫາຍຈຶ່ງໄດ້ພາບໍຣິວາຣ ທັງໝົດເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ແລະບູລຂໍ ບັຣພຊາອຸປສິມບິຫ. ຄັນທ່ານທັງ ໒ ໄດ້ສຳເຣັຈພຣະອຣຫັນຕ໌ ດຳຣົງຫ້າທີ່ ພຣະອັຄຄສາວິກແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເລົ່າເລື່ອງ ທ່ານສິນໄຊຍ໌ນີ້ ຖວາຍພຣະຜູ້ ມີພຣະກາຄເຈົ້າ. ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັລຍູ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວນີ້.

໑໓

ຍະຖາ ອະຄາຣັງ ທຸຈຈັນນັງ
ອຸຝກິ ສະມະຕິວິຊຊະຕິ

ເອວັງ ອະກາວິຕັງ ຈິຕຕັງ

ຣາໄຄ ສະມະຕິວິຊຊະຕິ ຯ໑໓໑

ເຮືອນທີ່ຫລັງຄາມຸງ ບໍ່ຮຽບຮ້ອຍດີ ເມື່ອຝົນຕົກ ຍ່ອມຮົ່ວໄດ້, ຈິຕທີ່ ບໍ່ມີກາຣເຝິກອົບຮົມໃຫ້ດີ, ຣາຄະຄວາມກຳໜັດຍິນດີໃນກາມ ຍ່ອມເຂົ້າຄອບ ງຳ (ຈິຕໃຈ) ໄດ້.

໑໔

ຍະຖາ ອະຄາຣັງ ສຸຈັນນັງ

ອຸຝກິ ນະ ສະມະຕິວິຊຊະຕິ

ເອວັງ ສຸກາສິຕັງ ຈິຕຕັງ

ຣາໄຄ ນະ ສະມະຕິວິຊຊະຕິ ຯ໑໔໑

ເຮືອນທີ່ມີຫລັງຄາມຸງເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍດີ ຝົນຍ່ອມຮົ່ວລົງບໍ່ໄດ້, ຈິຕ ໃຈທີ່ມີກາຣອົບຮົມດີ ຣາຄະ ຄືຄວາມກຳໜັດຍິນດີໃນກາມ ຍ່ອມເຂົ້າຄອບ ງຳຈິຕ ບໍ່ໄດ້.

ເຮືອງ ພຣະນັນນທເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງພຣະຜາຣົພ ພຣະນັນນທະ ຜູ້ເປັນພຣະອນຸຊາ ຕ່າງພຣະມາຣດາ ທີ່ເປັນໂອຣົສຂອງພຣະນາງປະຊາບໍດີໂຄຕະມີ. ວັນນຶ່ງເປັນ ວັນວິວາຫະມຸງຄຸລຂອງເຈົ້າຊາຍນັນນທະ ກັບພຣະນາງອຸນິນບິທກັລຍາຕີ. ພຣະບໍ

ຣົມສາສດາໄດ້ສເດັຈໄປໃນກາຣນຸງຄຸຕນັ້ນ. ເມື່ອພຣະອົງຄໍ່ທຣົງຕຣັສນຸງຄຸລ
 ກະຖາແລ້ວ ພຣະອົງຄໍ່ທຣົງປຣະທານບາຕຣ໌ ໃຫ້ນັ້ນທະຮັບໄວ້ ພຣະອົງຄໍ່
 ບໍ່ທຣົງຮັບເອົາບາຕຣ໌ຈາກ ນັ້ນທະ. ນັ້ນທະ ກໍ່ຕ້ອງໄດ້ນໍາບາຕຣ໌ຕາມສເດັຈ
 ໄປເຖິງ ພຣະອາຮາມ ແລ້ວຮັບສັ່ງຖາມວ່າ ຈະບວຊຸບໍ່ ນັ້ນທະ?

ນັ້ນທະກໍ່ທູລຮັບໂດຍເຄົາຣົພ. ຄັນບວຊຸແລ້ວ ກໍ່ອໍ່າຄນິງເຖິງ ນາງ
 ຊົນບົທກັລຍານີ. ພຣະອົງຄໍ່ທຣົງຮັບປະກັນວ່າຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້. ບັດນັ້ນ ກິກຂຸ
 ທັງຫລາຍ ພາກັນເວົ້າຢອກພຣະນັ້ນທະ. ເພິ່ນມີຄວາມລະອາຍແລ້ວຫລີກໄປ
 ທໍາຄວາມພຽຣແຕ່ຜູ້ດຽວ ຈົນໄດ້ບັຣລຸພຣະອອຫັຕ. ຕໍ່ມາ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ
 ຖາມເຖິງເຣື້ອງຫລັງ ທີ່ມີຄວາມກະສັນຢາກສິກ ເພິ່ນຕອບວ່າ ບໍ່ມີແລ້ວ.

ກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຫາວ່າ ເພິ່ນອອດອອຫັຕຜົລ ຈຶ່ງທູລຄວາມນັ້ນແດ່
 ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄໍ່ ທຣົງຮັບຮອງວ່າ ພຣະນັ້ນນທະ ກ່າວຄວາມເປັນຈິງ
 ແລ້ວຕຣັສຊຶ່ງ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໕

ອິລະ ໂສຈະຕິ ເປຈຈະ ໂສຈະຕິ
 ປາປະກາຣີ ອຸກະຍັຕຖະ ໂສຈະຕິ
 ໂສ ໂສຈະຕິ ໂສ ວິຫັລລະຕິ
 ບິສຸວາ ກັມມະກິລິຍກຸະມັຕຕະໂນ ຯ໑໕ຍ

ຄົນທີ່ທຳຄວາມຊົ່ວທຽນຢ່ອມໂສກເສົ້າໃນໂລກນີ້, ຄົນທຳຄວາມຊົ່ວ
 ທຽນຢ່ອມໂສກເສົ້າໃນໂລກໜ້າ ແລະໂສກເສົ້າໃນໂລກທັງສອງນັ້ນດ້ວຍ
 ເນື້ອເຂົ້າແນມເຫັນກັນມີຊົ່ວຂອງຕົນ ກໍຍິ່ງມີຄວາມເດືອດຮ້ອນຕື່ມ.

ເລື່ອງ ນາຍຈຸນທະສຸກະຣິກະ

ພະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາຍຈຸນທະສຸກະຣິກະ ທີ່ເປັນຄົນຮ້າຍ
 ກາດ ປາສຈາກເມຕຕາຈິຕ ມີອາຊີພຂ້າໝູ່ເປັນເວລາ ໕໕ ປີ. ວັນທີ່ຈະເຫັນ
 ຜົນກັມມໍຕາສນອງນັ້ນ ເຂົາເຈັບໜັກ ມີອາກາຣ້ອນຮົນ ເໝືອນໄຟອະເວຈີ
 ມຫານະຣົກຜົາຜານ ຮົນຮວາຍຮ້ອງຄືໝູ ດ້ວຍຄວາມທຸກຂໍ້ທໍ່ຮະມາຣເປັນເວ
 ລາ ໗ ວັນ ຈຶ່ງໄດ້ທຳກາລະກິຣິຍາ ຕາຍໄປເກີດໃນ ອະເວຈີ ມະຫານະຣົກ.

ໂສ ໂມທະຕິ ໂສ ປະໂມທະຕິ
 ທິສຸວາ ກັມມະວິສຸທລິມັຕຕະໄນ ຯ໑໖໑

ຄົນທໍາຄວາມດີ ກໍ່ຍ່ອມມີຄວາມເບີກບານໃຈ ໃນໂລກນີ້.
 ຄົນທີ່ທໍາຄວາມດີຍ່ອມມີຄວາມເບີກບານໃຈໃນໂລກຫນ້າ. ຄົນທໍາຄວາມດີນັ້ນ
 ເມື່ອເຂົາແນມເຫັນກັມມ໌ ອັນບໍ່ວິສຸທລິຂອງຕົນແລ້ວ ທຽນຍ່ອມເບີກບານໃຈ
 ໃນໂລກທັງ ໒ ແລະ ມີຄວາມຍິນດີຍິ່ງ ໆ ຂຶ້ນ.

ເລື່ອງ ລັມມິກະອຸບາສິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງພຣະຜາຣົພ ລັມມິກະອຸບາສິກ ທີ່ເປັນຜູ້ບໍຣິ-
 ບູຣຸດ ດ້ວຍກັລຍາລັມມ໌. ເວລາເພິ່ນເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍຈວນເວລາຈະສິ້ນຊີວິຕ
 ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ອາຣາລະນາ ພຣະສົງໄປສັງວັລຍາຍ ສະຕິປັດຖານ ໃນຂະນະທີ່
 ຟັງລັມມ໌ຢູ່ນັ້ນ ເທວະຣິຖຸ ອັນເທພເຈົ້າທັງ ໖ ຊັ້ນຟ້າ ມາຄອຍຕ້ອນຮັບຢູ່.

ເທພເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນ ຕ່າງກໍ່ເຊີນໃຫ້ໄປບັງເກີດໃນກົພຂອງຕົນ ໆ.
 ລັມມິກະອຸບາສິກຈຶ່ງຮ້ອງຕອບໄປວ່າ ໃຫ້ລໍຖ້າກ່ອນ ເພາະພວມຟັງພຣະລັມມ
 ເທສນາຢູ່. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າທ່ານອຸບາສິກ ຮ້ອງໃຫ້ຍຸຕິສແດງຊຶ່ງ
 ພຣະລັມມ໌. ກິກຂຸ ກໍ່ຍຸຕິກາຣສແດງລັມມ໌ ແລ້ວກັບຄືນສູ່ ພຣະອາຮາມ.

ເມື່ອອຸບາສິກ ບໍ່ເຫັນກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຖາມ ແລະ ໄດ້ຄວາມວ່າ

ພຣະກິກຂຸ ໄດ້ຍິນອຸບາສົກຮ້ອງໃຫ້ຫຍຸດ ເພິ່ນຫຍຸດ. ອຸບາສົກບອກວ່າ ເພິ່ນຮ້ອງໃຫ້ເທວະດາທີ່ມາຮັບເອົາໄປນັ້ນຫຍຸດຕ່າງຫາກ.

ຄົນທັງຫລາຍບໍ່ເຊື່ອ ຈຶ່ງໃຫ້ຄົນເອົາພວງມາລ້ຍມາໃຫ້ ແລ້ວເພິ່ນກໍໂຍນພວງມາລ້ຍນັ້ນຂຶ້ນໄປ ໂດຍອລິບຸການໃຫ້ຄ້ອງງອນຣົຖ ທີ່ມາຈາກຊັ້ນດສິຕ ເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນ ໆ ເຫັນ ເຂົາເຈົ້າເຫັນແຕ່ພວງມາລ້ຍ ຢູ່ໃນອາກາສບໍ່ເຫັນຣົຖ. ຄັນກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນກັບມາແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ແລະ ຫຼວງອຸບາສົກບໍ່ຢາກຟັງລັມໄມ້ຈຶ່ງບອກໃຫ້ລໍຖ້າກ່ອນ ພຣະຜູ້ມີພຣະຈຶ່ງຕຣັສ ເຫຕຸກາຣດ໌ ດັ່ງກ່າວນັ້ນໃຫ້ຟັງ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສຊຶ່ງພຣະ ຄາຖາດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໑໗

ອິລະ ຕັປປະຕິ ເປຈຈະ ຕັປປະຕິ

ປາປະກາຣີ ອຸກຍັຕຖະ ຕັປປະຕິ

ປາປັງ ເມ ກະຕັນຕິ ຕັປປະຕິ

ກິຍໂຍ ຕັປປະຕິ ທຸຄຄະຕິງ ຄະໂຕ ໑໑໗໑

ຄົນທໍາຄວາມຊົ່ວ ຍ່ອມເດືອດຮ້ອນໃນໂລກນີ້, ຄົນທໍາຄວາມຊົ່ວຍ່ອມເດືອດຮ້ອນໃນໂລກໜ້າ, ຄົນທໍາຄວາມຊົ່ວ ຍ່ອມເດືອດຮ້ອນໃນໂລກທັງ ໒ ຄົນທີ່ທໍາຄວາມຊົ່ວນັ້ນ ເມື່ອຄິດເຫັນຄວາມຊົ່ວ ທີ່ຕົນກະທໍາໄວ້ແລ້ວ ຕາຍໄປເກີດໃນທຸຄຄຕິກິພ ຍ່ອມມີຄວາມເດືອດຮ້ອນຍິ່ງຂຶ້ນ.

ເລື່ອງ ພຣະເທວະບັຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະເທວະບັຕ, ຄືນັບແຕ່ເພິ່ນບວຊຸ ແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ກະທຳຄວາມຊົ່ວຕ່າງ ໆ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ :

- ໑. ຊັກຊວນ ອຊາຕັສຕຣູຣາຊຸກຸມາຣ ທຳລາຍຊີວິຕ ພຣະຣາຊບິດາ
- ໒. ສິ່ງຄົນໄປລອບປົງພຣະຊົນມ໌ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ແຕ່ບໍ່ສຳເລັດ.
- ໓. ຂຶ້ນໄປເທິງຍອດພູເຂົາຄິຊຸກູຍ ກິ່ງກ້ອນສີລາ ທຳໄລທິຕຸປບາຕ
- ໔. ປ່ອຍຊ້າງ ນາຣາຄິຣີ ໄປທຳລາຍພຣະສາສດາ ແຕ່ບໍ່ສຳເລັດ.
- ໕. ຫລອກລໍກິກຊຸໄດ້ປະມາຕ ໕໐໐ ອົງຄ໌ເພື່ອທຳສັງພະເກທ

ເມື່ອລິມປ່ອຍເທື່ອສຸດທ້າຍ ກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກສຳນຶກໂທສ ທີ່ຕົນໄດ້ກະ ທຳແລະຢາກຈະເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ບອກໃຫ້ສິສຍ໌ຂອງຕົນພາໄປເຝົ້າ ພໍໄປເຖິງ ສະໂບກຂຣະຕິ ໃກ້ ໆ ກັບພຣະວິຫາຣເຊຕວັນ ແຜ່ນດິນກໍໄດ້ສູບ ຫາຍໄປ. ບັດນັ້ນ, ກິກຊຸ ທັງຫລາຍທູລຖາມວ່າ ເພິ່ນໄປເກີດທີ່ໃດ?

ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງທຣິງສແດງວ່າ ໄປເກີດໃນ ອເວຈີມະຫານະຣິກ ແລ້ວ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໗

ອິລະ ນັນບາະຕິ ເປຈຈະ ນັນບາະຕິ
 ກະຕະປຸລໄລ ອຸກຍັຕຖະ ນັນບາະຕິ
 ປຸລຄັງ ເລ ກະຕັນຕິ ນັນບາະຕິ

ກິຍໄຍ ນັ້ນທະຕິ ສຸຄະຕິງ ຄະໂຕ ຯລຽນ

ຄົນທີ່ທຳບຸນ ຄືຄວາມດີ ຍ່ອມມີຄວາມສຸຂໃຈ ໃນໂລກນີ້, ຄົນທີ່ທຳບຸນ ຄືຄວາມດີ ຍ່ອມມີຄວາມສຸຂໃຈ ໃນໂລກໜ້າ, ຄົນທຳບຸນ ຄືຄວາມດີ ຍ່ອມມີຄວາມສຸຂໃຈ ໃນໂລກທັງສອງ. ຄົນທຳບຸນ ຄືຄວາມດີ ຄັນຫວນຄິດໄດ້ວ່າ ຕົນທຳບຸນ ຄືຄວາມດີ ເມື່ອຕາຍໄປເກີດໃນສຸຄະຕິ ກໍຍິ່ງມີຄວາມສຸຂໃຈຍິ່ງຂຶ້ນຕື່ມ.

ເຣືອງ ນາງສຸມນະເທວີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາງສຸມນະເທວີ ຜູ້ເປັນລູກສາວຫລ້າຂອງ ທ່ານ ອນາຖບິຕທິກະມຫາເສຕຖີ ທີ່ໄດ້ສຳເລັດ ອນາຄາມິຜົລ ແຕ່ຄາວທີ່ຍັງເປັນ ນາງ ກຸມາຣິກາ (ສາວນ້ອຍ). ໃນມື້ທີ່ນາງປ່ວຍໜັກນັ້ນ ນາງໄດ້ຮຽກເສຕຖີ ຜູ້ເປັນບິດາວ່າ ນ້ອງຊາຍ. ທ່ານເສຕຖີຄິດວ່າ ນາງໝົດສະຕິເວົ້າເພີ້ໄປ. ຄັນວ່າ ນາງທຳກາລະກິຣິຍາຕາຍໄປແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຮຳໂຮໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທູລຄວາມເສັຍໃຈໃນກາຣທີ່ ລິດາຂອງຕົນທຳກາລະກິຣິຍາ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສະຕິ ທີ່ເວົ້າເພີ້ ເອີ້ນຕົນວ່າ ນ້ອງຊາຍ ແຕ່ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ພຣະພຸທອົງຄໍ້ ຕຣັສບອກວ່າ ບໍ່ແມ່ນເພີ້ສະຕິ ແຕ່ຮຽກຕາມ ມັຄຜົລ. ທ່ານເສຕຖີ ເປັນພຣະໂສດາບັນ, ນາງສຸມນະເທວີ ເປັນພຣະສກະທາຄາມີ. ທ່ານເສຕຖີ ທູລຖາມວ່າ ບັດນີ້ ນາງໄປເກີດທີ່ໃດ ? ພຣະອົງຄໍ້ຈຶ່ງທຣົງສແດງວ່າ ໄປເກີດ ໃນສຸຄະຕິເທວໂລກ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໑໙

ພະທຸມປີ ເຈ ສັງຫິຕັງ ກາສະນາໄນ
 ນະ ຕັກກະໂຣ ໂຫຕິ ນະໂຣ ປະມັຕໂຕ
 ໂຄໂປວະ ຄາໂວ ຄຕະຍັງ ປະເສສັງ
 ນະ ກາຄະວາ ສາມັລລິສສະ ໂຫຕິ ຯ໑໙໑

ຄົນທີ່ທ່ອງຈຳຊຶ້ງຕຳຣາໄດ້ຫລາຍ (ຮຽນຫລາຍ) ແຕ່ມີຄວາມ
 ປະມາທ, ບໍ່ທຳຕາມ ພຣະລັມມໍຄຳສອນ ຍ່ອມບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນ ເທົ່າທີ່ຄວນຈະໄດ້
 ຮັບໃນກາຣບວຊ ເໝືອນກັບເດັກນ້ອຍທີ່ລ້ຽງງົວ ມີແຕ່ພຽງນັບງົວໃຫ້ຄົນອື່ນ

໒໐

ອັປປັມປີ ເຈ ສັງຫິຕັງ ກາສະນາໄນ
 ລັມມັສສະ ໂຫຕິ ອະນຸລັມມະຈາຣີ
 ຣາຄັລຈະ ໂຫສັລຈະ ປະທາຍະ ໄມທັງ
 ສັມມັປປະຊາໄນ ສຸວິນຸຕຕະຈິຕໂຕ
 ອນຸປາທິຍາໄນ ອິລະ ວາ ຫຸຣັງ ວາ
 ສະ ກາຄະວາ ສາມັລລິສສະ ໂຫຕິ ຯ໒໐໑

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະຈົດຈຳຕຳຣາໄດ້ໜ້ອຍ, ແຕ່ວ່າ ປະພິຕຣໍຊອບລັມມໍ

ລະອາຄະ ໂທສະ ແລະ ໂມຫະ ໄດ້ມີຄວາມຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງ ມີຈິຕຫລຸດພົ້ນ ບໍ່ມີຄວາມຜູກພັນ ປ່ອຍວາງ ທັງໃນປັຈຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄິຕ. ເຂົາຍ່ອມໄດ້ ຮັບຜົນ ທີ່ຄວນຈະໄດ້ ຈາກກາຣບວຊຽນຂອງເຂົາ.

ເລື່ອງ ສຫາຍກະກິກຊຸ

ໃນກາລະຄັ້ງໜຶ່ງ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຊຸທີ່ເປັນສຫາຍ ກັນ ໒ ອົງຄ໌. ອົງຄ໌ໜຶ່ງ ຮຽນວິປັສສນາລຸຣະ ທຳຄວາມພຽງອຈິນໄດ້ສຳເລັດ ພຣະອຣທັຕ ສ່ວນອົງຄ໌ໜຶ່ງນັ້ນຮຽນຄັນຖາລຸຣະ ມີຄວາມຮູ້ຄວາມຊຽວຊານໃນ ພຣະໂຕຣປິຍົກ ມີສິສຍານຸສິສ ນາກຫລາຍ. ເພິ່ນມັກດູໝິ່ນ ກິກຊຸຝ່າຍ ວິປັສສນາລຸຣະວ່າໂງ່ບໍ່ຮູ້ຫຍັງ ແລະມັກສອບຖາມບັຫາ ພຣະສຫາຍປ່ອຍ ໆ.

ໃນເວລາທີ່ມີກາຣປະຊຸມພ້ອມກັນ ສ່ວນຫລາຍ ພຣະສາສດາ ມັກຈະ ສເດັ່ຈມາຖາມບັຫາເອງ. ກິກຊຸ ຝ່າຍຄັນຖາລຸຣະ ແກ້ບໍ່ໄດ້. ກິກຊຸ ຝ່າຍວິ ປັສສນາແກ້ໄດ້ຕລອດ. ພຣະອົງຄ໌ທຣິງປະລານສາລຸກາຣ ສ່ວນສິສຂອງກິກຊຸ ຝ່າຍຄັນຖາລຸຣະ ຕິຕຽນ ພຣະສາສດາວ່າ ປະລານສາລຸກາຣ ແກ່ກິກຊຸໂງ່ ບໍ່ປະ ທານ ສາລຸກາຣແກ່ອາຈາຣຍ໌ ຂອງຕົນ. ພຣະພຸທລອອົງຄ໌ ຈຶ່ງ ໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ.

ຈົບ ຍມະກະວັດຄ໌ ທີ່ ໑

ອັປປະມາທະ ວັດຄ໌ ທີ່ ໒

ໝວດ ວ່າດ້ວຍຄວາມບໍ່ປະມາທ

໑

ອັປປະມາໂທ ອະນະຕັງ ປະທັງ
ປະມາໂທ ມັຈຈຸໂນ ປະທັງ
ອັປປະມັຕຕາ ນະ ມີຍັນຕິ

ເຍ ປະມັຕຕາ ຍະຖາ ມະຕາ ໑໒໑໑

ຄວາມບໍ່ປະມາທ ເປັນທາງ ອະນະຕະ (ບໍ່ຕາຍ), ຄວາມປະມາທ ເປັນທາງແຫ່ງຄວາມຕາຍ (ອັນຕຣາຍ) ສ່ວນຜູ້ທີ່ບໍ່ປະມາທນັ້ນ ຍ່ອມບໍ່ມີວັນຕາຍ (ບໍ່ປະສົບກັບຄວາມຫາຍນະ). ຜູ້ທີ່ມີຄວາມປະມາທນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີຊີວິດຢູ່ ກໍເທົ່າກັບວ່າ ຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວ.

໒

ເອຕັງ ວິເສສະໂຕ ຄັຕວາ
ອັປປະມາທັມຫິ ປັຕທິຕາ
ອັປປະມາໂທ ປະໂມທັນຕິ
ອະຣິຍານັງ ໂຄຈະເຣ ຣະຕາ ໑໒໒໑

ມາທ ເພິ່ນຈຶ່ງຍິນດີໃນຄວາມບໍ່ປະມາທ ອັນເປັນແນວທາງ ຂອງພຣະອະຣິຍະ

໓

ເຕ ຊາຍິໄນ ສາຕະຕິກາ

ນິຈຈັງ ທັດທະປະຣັກກະມາ

ຜຸສັນຕິ ສິຣາ ນິພພານັງ

ໂຍຄັກເຂມັງ ອະນຸຕະຣັງ ຯ໒໓໑

ທ່ານຜູ້ສຸລາດ ເຫລົ່ານັ້ນ ທັ້ນຈເຣີຄ ກັມມຖານ ມີຄວາມພຽອ
ໜັ້ນຄົງທຸ່ນທ່ຽງ ຢູ່ສເມີ, ບັຣລຸພຣະນິພພານ ອັນເປັນສະກາວະ ທີ່ສູງສິ່ງທັງ
ເປັນອິສຣະຈາກກິເລສ ເຄື່ອງຜູກມັດ.

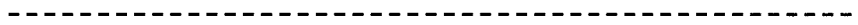
ເຣື່ອງ ນາງສາມາວະດີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ກາຣມອຕະ ຂອງສັຕຣີ ໒ ພວກ ຄື
ພວກຂອງນາງສາມາວະດີ ແລະ ພວກຂອງນາງມາຄັຕທິຍ໌. ສັຕຣີ ໒ ພວກນີ້
ເປັນເມເສີ ຂອາພຣະເຈົ້າອເທນ ຜັດອານຄຣໂກສັມພິ. ຄາວທີ່ ພຣະສາສດາ

ສເດັຈປະທັບຢູ່ໃນພຣະນຄຣນີ້ ພວກຂອງນາງ ສາມາວະດີ ໄດ້ສຳເຣັຈໄສດາ
ປັຕຕິຜົລ ແຕ່ພວກຂອງນາງ ມາຄັຕທິຍ໌ ບໍ່ເຫລື້ອໃສໃນພຣະສາສດາ ແລະ
ຄອຍຫາເຣື່ອງໃສ່ຮ້າຍ ພຣະສາສດາ ກັບພວກຂອງນາງ ສາມາວະດີ ແລະ

ບໍ່ຮືອາດໂດຍໃຫ້ຄົນຮ້າຍລອບເຜົາຜາສາທ ຂອງ ນາງສາມາວະດີ ໆ ກັບບໍ່ຮື
ວາຣ ກໍ່ເສ້ຍຊີວິຕດ້ວຍກັນທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າອຸເທນ ທຣົງຊາບ ຈົ່ງລົງໂທສ
ປະທານຊີວິຕ ນາງມາຄັຕທິຍ໌ ພ້ອມດ້ວຍບໍ່ຮືວາຣ.

ກົກຊຸ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມກັນຜາຣົພເຖິງເຣື້ອງນັ້ນ, ພຣະອົງຈົ່ງໄດ້
ຕັ້ງສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໔

ອຸພຖານະວະໂຕ ສະຕິມະໂຕ

ສຸຈິກັມມັສສະ ນິສັມມະກາຣິໂນ

ສັລຄະຕັສສະ ຈະ ລັມມະຊີວິໂນ

ອັປປະມັຕຕັສສະ ຍະໂສກິວັທຜະຕິ ໑໒໔໑

ຍິສຖາບັນດາສັກດິ ຍ່ອມຈເຣີຄແກ່ຜູ້ທີ່ຂັບໜັ່ນພຽຣ ມີສະຕິ ແລະ
ມີກາຣງານສະອາດ ມີຄວາມຮອບຄອບຣະມັດຣະວັງ ລ້ຽງຊີວິຕດ້ວຍຄວາມ
ຊອບລັມມ໌ ບໍ່ປະມາທ.

ເຣື້ອງ ກຸມກະໄພສິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງພຣະຜາຣົພ ນາຍກມຸກະໄພສິກ ທີ່ເປັນບຸຣຸ
ຂອງເສຕຖ ໃນກຣຸງຣາຊຄຣິທ໌ ຄາວທີ່ເກີດມີໂຣຄອະຫິຣະບາດນັ້ນ ເສຕຖືຜູ້
ເປັນບິດາໄດ້ເສ້ຍຊີວິຕ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຫລົບໜີໄປຢູ່ໃນປະເທສແຫ່ງນຶ່ງ ໄດ້ປະ
ມາ ໑໒ ປີ ຈຶ່ງກັບມາ ແລະບໍ່ມີໃຜຈຳໜ້າໄດ້. ເຂົາຄິດຈະຊຸດເອົາຫຣັພຍ໌
ທີ່ຝັງໄວ້ມາໃຊ້ສອຍກໍ່ຢ້ານເປັນອັນຕຣາຍ ຈຶ່ງໄປທ່ຽວຮັບຈ້າງເຮັດເປັນຄືຄົນ

ຍາກຈົນ ພຣະເຈົ້າພິມພິສາຣ ໄດ້ທຣົງຊາບ ຊື່ສຽງດີຂອງເຂົາ ວ່າ ເປັນຄົນມີ
ທຣັພຍ໌ ພຣະອົງຄໍ່ທຣົງໃຊ້ນະໂຍບາຍ ສືບທາຄວາມຈິງໄດ້ແລ້ວຈຶ່ງທຣົງປະ
ທານຕໍາແໜ່ງ ມຫາເສຕຖິ ພ້ອມທັງ ຍົກຣາຊລິດາໃຫ້.

ພາຍຫລັງ, ໄດ້ນໍາຕົວເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ທູລສັຣ
ເສີລ ກຸມກະໂພສິກ ໂດຍປະກາຣຕ່າງ ໆ. ພຣະອົງຄໍ່ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງ
ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້

໕

ອຸຝກາເນນັປປະມາເທນະ

ສັລຄະເນນະ ທະເນນະ ຈະ

ທິປັງ ກະຍິຣາຖະ ເນລາວີ

ຍັງ ໂອໂພ ນາກິກິຣະຕິ ໑໒໕໑

ດ້ວຍຄວາມຂັ້ນ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ປະມາທ ດ້ວຍຄວາມາຊາຣວມຣະວັງ
ແລະ ດ້ວຍຄວາມຂົ່ມໃຈຕົນເອງ ຜູ້ມີປັນລາ ຄວນສ້າງເກາະດອນ (ທີ່ເພິ່ງ)
ໃຫ້ແກ່ຕົນ ຢູ່ໃນກາງນໍ້າ (ຄືກິເລສ) ທີ່ບໍ່ສາມາດຖ້ວມໄດ້ນັ້ນ.

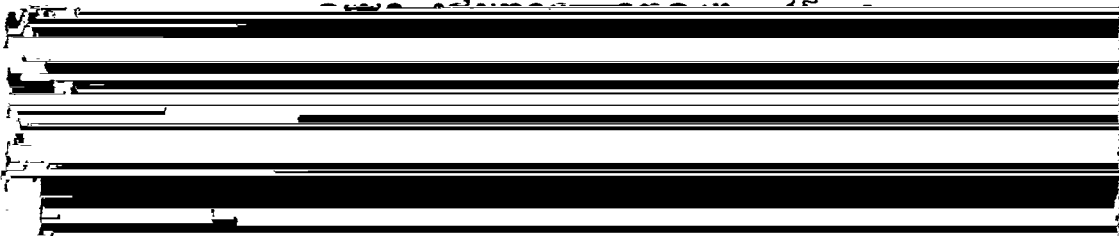

ເລື່ອງ ພຣະຈູອະປັນຖະກະ

ພຣະບໍຣິສມາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະຈູອະປັນຖະກະ ໃນຄັ້ງພຣະ
 ກັສສປະພຸທລກາລພັນ ພຣະເຖຣະເຈົ້າຜູ້ສລາດ ໄດ້ຫລອກຫລອນໃຫ້ ກິກຂຸ
 ອົງຄ໌ນຶ່ງ ຈົນເພິ່ນໝົດສະຕິ. ຕົກມາໃນພຸທລກາລນີ້ ຮ່າຮຽນໜັງສືກໍບໍ່ໄດ້
 ພຣະມຫາປັນຖະກະ ຜູ້ເປັນອ້າຍ ໃຫ້ສັງວັລຍາຍ ທ່ອງຈຳຄາຖານຶ່ງເຖິງ ໔
 ເດືອນ ກໍຍັງຈື່ບໍ່ໄດ້ ຖືກພຣະເຖຣະຜູ້ອ້າຍ ນາບຊູ່ ກໍຄິດຢາກຈະສຶກ. ພຣະ
 ສາສດາ ທຣິງຊາບອຸນິສັຍ ໄດ້ປະທານ ພຣະກັມມຖານ ແລະ ໂອວາທໃຫ້ສຳ
 ເຣັຈພຣະອອຫັຕ ພ້ອມດ້ວຍປຣິສັມກິທາໃນວັນນັ້ນ. ກິກຂຸທັງຫລາຍປະຊຸມ
 ກັນ ຜາຣິພຄວາມພຽດ ຂອງພຣະຈູອະປັນຖະ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖານີ້
 ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນັ້ນແລ.

ຝ

ປະມາທະມະນຸຍຸລຊັນຕິ
 ພາລາ ທຸມເມລິໄນ ຊະນາ
 ອັປປະມາທ໌ລຈະ ເມລາວີ

ນ ມ ອຳນາ ມ ນາ ມ ອ ອ

ສ່ວນຄົນທີ່ມີປັນຍາ ຄື ບັດທິຕນັ້ນ ຍ່ອມຮັກຮາຊິງຄວາມ ບໍ່ປ່ວມາທນັ້ນໄວ້

ໄດ້ ແກ້ໄຂເດັກກໍ່ວ່າ ກາລັກກະນາລັກພິສິນັດີ ອັບປະເສີກສດັ້ນໄວ້

ເຮຮາ ອັນບໍ່ເປັນທີ່ໜ້າເບິ່ງໜ້າຟັງຂອງພວກ ອະຣິຍສາວົກ ໆ ຈຶ່ງຂາບທູລ
ໃຫ້ພຣະສາສດາທຣິງຊາບ ເພື່ອຂໍໃຫ້ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ແລະ ສິງພ໌ສາວົກບໍ່
ໃຫ້ໄປຂ້າງນອກ ພຣະອາຣາມ ແລ້ວກໍນຳໂກຊນາທາຣ໌ໄປຖວາຍ ຄັນຄົບ ກຸ
ວັນ ສິ້ນສຸດງານບຸນນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຂາບທູລເຣື່ອງງານນັ້ນໃຫ້ທຣິງຊາບ
ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົຫກຂຶ້ນມາແລ້ວນີ້.

໘

ປະມາທັງ ອັປປະມາເທນະ
ຍະທາ ນຸທະຕິ ປັຕທິໄຕ
ປັໂລນາປາສາທະມາຣຸຍທະ
ອະໂສໂກ ໂສກິນິງ ປະຊັງ
ປັພພະຕັຍໂກວະ ກຸມມັຍເກ
ສິໂຣ ພາເລ ອະເວກຂະຕິ ຯຣຸກຸຍ

ເມື່ອໃດທີ່ປັຕທິໄຕ ກໍຈັດເສັຍຊຶ່ງຄວາມປະມາທ ດ້ວຍຄວາມ
ບໍ່ປະມາທ ເມື່ອນັ້ນແລທີ່ໄດ້ຊື່ວ່າ ເຂົາໄດ້ຂຶ້ນສູ່ຜາສາທ ຄືປັໂລນາ, ບໍ່ມີຄວາມ
ໂສກເສົ້າ, ສາມາດແນມເຫັນປະຊາຊົນຜູ້ໂງ່ທີ່ຍັງມີຄວາມໂສກເສົ້າຢູ່ ເໝືອນ

ກັບຄົນຢືນຢູ່ບົນຍອດພູເຂົາສູງ ທີ່ແນມເຫັນຜູ້ຄົນ ທີ່ຢືນຢູ່ພາຄພື້ນດິນ.

ເລື່ອງ ພຣະມຫາກັສສປະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງພຣະຜາຣິພ ພຣະ ມຫາກັສສປະເຖຣະ. ໃນ ໂອກາສນຶ່ງ ພຣະມຫາເຖຣະເຈົ້າ ນຶ່ງກວດດູເບິ່ງສັຕ໌ວ໌ ທັງຫລາຍ ທີ່ຈຸຕິແລະ ປໍຣິສິນລິ ໃນທີ່ຕ່າງ ໆ ດ້ວຍທິພຍ໌ຈັກຊຸ. ພຣະສາສດາ ທຣິງຊາບ ຈຶ່ງຕຣັສ ຫ້າມວ່າ ອັນນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນວິສັຍຂອງທ່ານ ວິສັຍຂອງທ່ານ ເປັນຜູ້ບໍ່ປະມາທ ຄວາມຮູ້ຄວາມເຫັນ ສັຕ໌ວ໌ທັງຫລາຍ ຜູ້ຈຸຕິປໍຣິສິນລິນັ້ນ ເປັນວິສັຍຂອງພຣະ ພຸທລເຈົ້າ ຈຳພວກດຽວ ແລ້ວເບິ່ງ ພຣະໂອກາສັອສນີໄປ ເໝືອນກັບວ່າປະ ທັບນຶ່ງ ໃນທີ່ສະເພາະຫນ້າ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

ລ

ອັປປະມັຕໄຕ ປະມັຕເຕສຸ
ສັຕເຕສຸ ພະບາຊາຄະໂຣ
ອະພະລັສສັງວະ ສີພັສໂສ
ຫິຕຸວາ ຍາຕິ ສຸເມລະໂສ ໑໒໐໑

ທ່ານຜູ້ທີ່ມີປັດໄຈ ມັກຈະບໍ່ປະມາທ ເພື່ອຄົນອື່ນ ພາກັນປະມາທຢູ່
 ແລະຕົ້ນຢູ່ (ມີສະຕະວັງຕົວ) ໃນຂຕະ ທີ່ຄົນອື່ນຫລັບຢູ່. ດ້ວຍເຫຕຸ້ນັ້ນ
 ຜູ້ທີ່ມີປັດໄຈ ຈຶ່ງປະຖິ້ມຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ໄປໄກ ເໝືອນກັບມ້າສີຕົນໄວປະຖິ້ມມ້າ
 ຂກະຈອກ ແລ່ນບໍ່ທັນ ສັນນິນແລ.

ເລື່ອງ ກິກຂຸສອງສຫາຍ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ກິກຂຸ ທີ່ເປັນສະຫາຍກັນ ໒ ອົງຄ໌
 ໄດ້ຮຽນພຣະກັມມກຸານ ໃນສຳນັກຂອງພຣະອົງຄ໌ ແລ້ວພາກັນໄປຈເລີຍຊຶ່ງ
 ສມຕະລັມ໌ ຢູ່ໃນ ອຣັດຄົກວິຫາຣ ແຫ່ງນຶ່ງ. ອົງຄ໌ນຶ່ງ ເປັນຜູ້ບໍ່ປະມາທ
 ຫນັ່ນຈເລີຍສມຕະລັມ໌ ບໍ່ດົນ ກໍໄດ້ສຳເຣັຈພຣະອຣຫັຕ ພ້ອມດ້ວຍປຣິສັມ
 ກິທາ ສ່ວນອີກອົງຄ໌ນຶ່ງນັ້ນ ມົວແຕ່ສົນທະນາ ຄຸກຄືຢູ່ກັບ ກິກຂຸສາມເຕາຣ ຕິ

໑໐

ອັປປະທາເທນະ ມະໝະວາ

ເທວານັງ ເສຍກະຕັງ ຄະໂຕ

ອັປປະມາທັງ ປະສັງສັນຕິ

ປະມາໂທ ຄະອະຫິໂຕ ສະທາ ຯຣ໌໑໑

ທ້າວ ມະໝະວານ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນໃຫຍ່ກວ່າ ທວຍເທພ ກໍຍ້ອນຜົນຂອງຄວາມບໍ່ປະມາທ. ເພາະສັ້ນ, ບັດທິຕ ຈຶ່ງສັອເສີຍ ຄວາມບໍ່ປະມາທ ແລະຕິຕຽນຄວາມປະມາທ.

ເລື່ອງ ທ້າວສັກກະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງພຣະຜາຣົພ ທ້າວ ສັກກະເທວະຣາຊ ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ຂອງທວຍເທພ ໃນສວງສັວຣຄ໌. ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ. ລິຈຈວິມຫາລີໄດ້ຮັບຟັງຊຶ່ງສັກກະບັລຫາສູ່ຜົນ ແລ້ວມີຄວາມສົງສັຍ ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນ ເພື່ອທູລຖາມພຣະອົງຄຳວ່າ ໆໄດ້ທຣິງຊາບ ຄືຮູ້ຈັກຊຶ່ງທ້າວສັກກະນັ້ນບໍ່? ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສ ຮັບວ່າ ທຣິງຮູ້ຈັກກັບທ້າວສັກກະ ມີນາມວ່າມະໝະວານອີກດ້ວຍ. ທີ່ຊື່ວ່າ ມະໝະວານ ນັ້ນຍ້ອນວ່າຄາວທີ່ເປັນມນຸສຍ໌ນັ້ນເພິ່ນໃຫ້ທານກ່ອນຜູ້ອື່ນ ໓໐ ຄົນ. ທີ່ຊື່ວ່າ ອາສວະ ນັ້ນຄາວເປັນ

ມນຸສຍ໌ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຊຶ່ງສຖານທີ່ພັກອາສັຍ. ທີ່ໄດ້ຊື່ວ່າ ສັກສັກຂະນັ້ນ ເພາະດໍາຣິພິຈາຣະຕາຊຶ່ງຂໍຄວາມໄດ້ຕັ້ງພັນຂໍ້ໃນຂຕະດງວ. ທີ່ຊື່ວ່າ ສຸຊັມ- ບໍດີ ເພາະໄດ້ນາງສຸຊາດາ ສິກດາຂອງ ອສຸຣເປັນຊາຍາ.

ລັມມ໌ເປັນເຄື່ອງທໍາໃຫ້ເປັນສັກກະມີ ກຸ ຢ່າງຄື :

- ໑. ລ້ຽງມາອດາບິດາ,
- ໒. ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົວຕໍ່ທ່ານຜູ້ຈເຣີຄໃນຕະກູລ,
- ໓. ມີວາຈາອ່ອນຫວານ,
- ໔. ມີວາຈາບໍ່ສຽດສີຜູ້ອື່ນ,
- ໕. ບໍ່ຂໍຖືໜຽວແໜ້ນ,
- ໖. ມີສັຈຈະ,
- ໗. ບໍ່ໂກທຮ້າຍ, ມີໃຈດີ, ມີຄວາມອອນໂຍນ. ເມື່ອຄວາມໂກທ ເຄື່ອງເກີດຂຶ້ນ ກໍ່ຣະງັບລົງ.

ທ້າວສັກກະເທວຣາຊ ມີຄວາມບໍ່ປະມາທ ແລະ ທັງຍັງວັຕຣ໌ປຣິບັຕິ ເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ສົມບູຣດ໌ ຈຶ່ງໄດ້ເຖິງຊຶ່ງຄວາມເປັນທ້າວສັກກະ.

ໃນທີ່ສຸດ ແຫ່ງພຣະລັມມິກະຖານັ້ນ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ຈຶ່ງ ໄດ້ຕຣັສຊຶ່ງ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນແລ.

໑໑

ອັປປະມາທະຣະໂຕ ກິກຂຸ
 ປະມາເທ ກະຍະທັສສີ ວາ
 ສັຍໂຍຊະນັງ ອະຕຸງ ທູລັງ
 ທະຫັງ ອັຄຄີວະ ຄັຈລະຕິ ຯລັວະ

ກິກຂຸ ຜູ້ທີ່ຍິນດີໃນຄວາມບໍ່ປະມາທ ເຫັນກັຍໃນຄວາມປະ-
 ມາທ ຍ່ອມເຜົາກິເລສ ນ້ອຍໃຫຍ່ (ສັງໂຍຊຸນ) ເຄື່ອງຜູກມັດໄດ້
 ເໝືອນດັ່ງໄຟທີ່ເຜົາເຊື້ອໄຟໄດ້ ນັ້ນແລ.

ເຄື່ອງ ອັຍລຕຣະ ກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຸຜາຣົພ ກິກຂຸອົງຄ໌ນຶ່ງ ທີ່ໄດ້ຮຽນ
 ກັມມກຸານ ໃນສຳນັກຂອງພຣະອົງຄ໌ ແລ້ວທູລລາໄປບຳເພັຍພຽງ
 ຢູ່ໃນປ່າ. ເມື່ອຮູ້ວ່າບໍ່ອາຈທີ່ຈະທຳຄວາມພຽງຕໍ່ໄປ ເພື່ອໃຫ້ບັຣລຸ
 ພຣະອຣທັຕແລ້ວ ຈຶ່ງກັບຄືນມາ ໂດຍຫວັງທີ່ຈະທູລຂໍປ່ຽນຊຶ້ງພຣະ
 ກັມມກຸານໃໝ່. ຕອນເດີນທາງກັບມານັ້ນ ໄດ້ພົບເຫັນໄຟໄໝ້ເຊື້ອ
 ໄຟນ້ອຍໃຫຍ່ຢູ່ ຈຶ່ງໄດ້ຖືເອົາເປັນອາຣົມຕໍ່ວ່າ ເຊື້ອໄຟນັ້ນ ກໍຄືສັງ
 ໂຍຊຸນ ເຄື່ອງຜູກມັດທັງນ້ອຍແລະໃຫຍ່ ແລະໄຟນັ້ນຄື ອຣິຍມັຄຄ໌

ທີ່ເຜົາສັງໄຍຊຸນ ໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປ ສັນນັ້ນ.

ພຣະສາສດາ ທຣິງປະທັບຢູ່ໃນ ພຣະຄັນລະກຸຍິ ທຣິງຊາບ
ຈິ່ງທຣິງ ເບິ່ງຣັສມີໄປຫາຊິ່ງ ເໝືອນກັບວ່າປະທັບຢູ່ໃນທີ່ສະເພາະ
ຫ້າ ແລ້ວຈິ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໑໒

ອັປປະມາທຣະໂຕ ກິກຊຸ

ປະມາເທ ກະຍະທັສສີ ວາ

ອະກັພໄພ ປະຣິຫານາຍະ,

ນິພພານັສເສວະ ສັນຕິເກ ຯລ໒໒

ກິກຊຸ ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະມາທ ເຫັນກັຍໃນຄວາມປະມາທ, ກິກຊຸ
ອົງຄ໌ນັ້ນ ຍ່ອມບໍ່ມີທາງທີ່ຈະເສື່ອມໄດ້ ທັງຢູ່ໃກ້ກັບພຣະນິພພານ
ຢ່າງແທ້ຈິງອີກດ້ວຍ.

ເລື່ອງ ພຣະນິຄົມຕິສສະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະນິຄົມຕິສສະເຖຣະເພິ່ນ
ເປັນຜູ້ມັກນ້ອຍ ສັນໂດຍ ເນື້ອທ່ານ ອນາຖະບິຕທິກະ ມຫາເສຕຖີ
ຖວາຍມຫາທານ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກສິລ ກໍທຣິງກະທ່າ

ອະທິສສທານດ້ວຍ. ສ່ວນພຣະນິຄົມຕິສສະເຖຣະ ເພິ່ນບໍ່ໄປບິຕທະບາຕໃນທີ່ ທັງສອງ ແຕ່ວ່າ ເພິ່ນໄປບິນທະບາຕ ໃນໝູ່ບ້ານ ທີ່ເປັນລາຕິພີ້ນ້ອງຂອງ ເພິ່ນ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ກ່າວຫາເພິ່ນວ່າ ກ່ຽວຂ້ອງຢູ່ແຕ່ໃນໝູ່ລາຕິ ຂອງ ຕົນເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະສາສດາ ທຣິງໃຫ້ທາຕົວມາສອບຖາມ, ເພິ່ນບູລຕອບວ່າ ເພິ່ນ ປຣິບັຕິຕາມຂໍ້ປຣິລາຕ ຄວາມມັກໜ້ອຍ ສັນໂດຍຂອງຕົນ. ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັນລູ ຈຶ່ງທຣິງຕຣັສສັອເສີລວ່າ ເປັນເຊື້ອສາຍປະເວຕິ ຂອງພຣະອົງຄ໌.

ບັດນັ້ນ, ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງເລົ່າເຖິງຄາວທີ່ພຣະອົງຄ໌ ສເວີຍພຣະຊາຕິ ເປັນນົກແຂກເຕົ້າ ຊື່ວ່າ ສຸອາຊຸ ກໍເຄີຍເປັນຜູ້ມັກໜ້ອຍ ສັນໂດຍ ເໝືອນ ກັນ.

ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

ຈົບ ອັປປະມາທວັຄຄ໌ ທີ່ ໒

ຈິຕຕວັດຄົ ທີ່ ສ

ໝວດ ວ່າດ້ວຍຈິຕ

໑

ຜົນບາະນັ່ງ ຈະປະລັງ ຈິຕຕັງ
 ບຸຣຸກຂັງ ບຸນນິວາຣະຍັງ
 ອຸຊຸງ ກະໂຣຕິ ເມລາວີ
 ອຸສຸກາໂຣວະ ເຕຊະນັ່ງ ຯລຸລຸຍ

ຈິຕນີ້ ຍ່ອມດິ້ນຣົນ ກະວົນກະວາຍ ວົກໄປວຽນມາປ້ອງກັນ
 ໄວ້ໄດ້ຍາກ ຫ້າມໄວ້ໄດ້ຍາກ, ຜູ້ທີ່ມີປັດສະນາ ສາມາດເບັດ ຫຣີ
 ດັດໃຫ້ຊື່ຕົງໄດ້ເໝືອນດັ່ງນາຍຊ່າງ ເຮັດທະນູ, ເຮັດສຣທີ່ເບັດລູກ
 ສຣໃຫ້ຊື່ ຫັນແລ.

໒

ວາຣິໂຊວະ ຖະເລ ຂິຕໂຕ
 ໂອກະ ໂມກະຕະ ອຸພກະໂຕ
 ປະຣິຜົນບາະຕິທັງ ຈິຕຕັງ
 ມາຣະເລຍຍັງ ປະທາຕະເວ ຯລຸລຸຍ

ປາທີ່ຖືກເຂົາຈັບໂຍນຂຶ້ນເທິງບົກ ມັນຍ່ອມດິ້ນດ່າວໆ ເພື່ອຈະກັບ
 ຄືນລົງໄປໃນນ້ຳບ່ອນທີ່ມັນເຄີຍອາສັຍຢູ່, ອັນນີ້ ກໍຄືກັນກັບຈິຕ
 ທີ່ດິ້ນຮົນຄືນ ໄປຫາກາມຄຸຕ. ເພາະສ່ນນີ້, ຈຶ່ງຄວນຫລີກເວັ້ນຈາກ
 ກາມຄຸຕ.

ເລື່ອງ ພຣະເມພິຍເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະເມພິຍະເຖຣະ. ໃນເວ
 ລາ ນັ້ນເພິ່ນກຳລັງເປັນ ພຸທລະອຸປັຍກຸກຢູ່ ແລະເພິ່ນໄດ້ໄປເຫັນ
 ອັມພະວັນອັນເປັນທີ່ ງຽບສັງດເປັນອັມຕິຍສຖານເໝາະສົມກັບກາອ
 ບຳເພັນພຽຣ ເພິ່ນຈຶ່ງຂາບທູລ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ເພື່ອລາພຣະ
 ພຸທລອົງຄ໌ໄປບຳເພັນພຽຣຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ທຣົງຫ້າມວ່າ
 ເລື່ອໃດພຣະອົງຄ໌ໄດ້ຜູ້ອຸປັຍກຸກແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍໄປ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ຍອມ
 ຟັງ. ເລື່ອເພິ່ນໄປຢູ່ໃນອັມພະວັນນັ້ນໄດ້ ບໍ່ນານກໍຖືກ ອະກຸສິລຣົບ
 ກວນຈິຕໃຈ ຢູ່ບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນມາ ຂາບທູລພຣະພຸທລອົງຄ໌ວ່າບໍ່
 ສາມາດຖືທີ່ຈະບຳເພັນພຽຣຕໍ່ໄປໄດ້ພຣະບໍຣົມສາສດາຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສພຣະ
 ຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

ໝ່

ທຸນນິຄຄະຫັສສະ ລະທຸໄນ

ຍັຕຖະກາມະນິປາຕິໄນ

ຈິຕຕັສສະ ທະມະໂຖ ສາຄຸ

ຈິຕຕັງ ທັນຕັງ ສຸຂາວະຫັງ ຯລຯ

ຈິຕນີ້ຄວບຄຸມໄດ້ຍາກ ປ່ຽນແປງ ຜັນແປໄປໄດ້
ໄວ ຝັກໄຝ່ໄປໃນອາຣົມຕ໌ ທີ່ມັກໄຄ່ພໍໃຈ ຫາກວ່າ ເຝິກອົບຮົມຈິຕ
ນັ້ນໄດ້ ເປັນກາຣດີ, ເພາະວ່າ ຈິຕທີ່ເຝິກອົບຮົມໄດ້ດີແລ້ວ ຍ່ອມນໍາ
ຄວາມສຸຂມາໃຫ້,

ເລື້ອງ ອັຍລຍຕຣະ ກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຜາຣົພ ກິກຂຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ທີ່ໄດ້ຍົນ
ກິກຂຸ ມາຈາກຊົນບົບກ່າວສັອເສີຄຄຸຕຂອງ ມຫາອຸບາສິກາໃນສໍານັກ
ຂອງລຣະອົງຄ໌ວ່າ ເປັນຜູ້ຮູ້ວາຣະຈິຕຂອງຜູ້ອື່ນໄດ້ຕົກແຕ່ງຂອງຄັງວ
ຂອງຈັນທິດີ ບໍາຣຸງຕາມພຣະດໍາອິທຸກປະກາຣ ຈຶ່ງໄດ້ສໍາເລັອພຣະອະ
ຣະຫັຕໂດຍສດວກ. ກິກຂຸອົງຄ໌ນັ້ນ ມີຄວາມພໍໃຈຈະໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ

ທິກຊຸອົງຄົນນັ້ນ ມີຄວາມພໍໃຈຢາກໄປຢູ່ໃນ ທີ່ນັ້ນຈຶ່ງຂໍຮຽນ
 ກັນນການໃນສຳນັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຈຳຫລາກໄປຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ.

ຕາມອາຣົມດັ່ງນັ້ນກໍໄດ້ພໍ້ໃຈ. ຜູ້ທີ່ມີປັນຫາ ຈຶ່ງຄວນຄວບຄຸມຈິຕນີ້
 ໄວ້ໃຫ້ດີທີ່ສຸດ. ເພາະວ່າ ເມື່ອຈິຕນັ້ນ ຄວບຄຸມໄວ້ໄດ້ດີແລ້ວຍ່ອມ
 ນໍາສຸຂມາໃຫ້.

ເລື່ອງ ອຸກັດທາກິຕະ ກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະອຸກັດທາກິຕະ ທີ່ຢາກ
 ຈະລາສິກຂາ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເພິ່ນກ່ອນທີ່ຈະບວຊຸນັ້ນ ກໍເພື່ອຢາກ
 ຈະພັນຈາກທຸກຂໍ້ ແຕ່ເມື່ອບວຊຸເຂົ້າມາແລ້ວ ພຣະອາຈາຣຍ໌ກ່າວ
 ລັມໝໍ ພຣະອຸປັຊຊາຍ໌ກ່າວວິນຍວ່າ ສິ່ງນີ້ຄວນເຮັດຄວນທໍາ ສິ່ງນີ້ບໍ່
 ຄວນເຮັດບໍ່ຄວນທໍາ ເມື່ອຟັງແລ້ວກໍມີຄວາມໜັກໃຈວ່າຄົງຈະປະຜິ-
 ບັດຕາມບໍ່ໄຫວເປັນແນ່. ເມື່ອຄິດເຊັ່ນນີ້ແລ້ວເລີຍຢາກຈະສຶກ.

ເມື່ອເຫັນເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ພຣະອຸປັຊຊາຍ໌ອາຈາຣຍ໌ ຈຶ່ງໄດ້ພາ
 ກິກຊຸອົງຄ໌ນັ້ນໄປເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທູລຄວາມນັ້ນໃຫ້ພຣະ
 ອົງຄ໌ ທຣິງຊາບ.

ບັດນັ້ນ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຕຣັສຖາມກິກຊຸອົງຄ໌ນັ້ນວ່າ ຖ້າ
 ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ທ່ານຮັກຮາພຽງສິ່ງດຽວແລ້ວ ບໍ່ຕ້ອງຮັກຮາສິ່ງອື່ນຈະ
 ໄດ້ບໍ່? ເມື່ອໄດ້ ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ກິກຊຸອົງຄ໌ນັ້ນ ກໍທູລຮັບທັນທີວ່າໄດ້

ພຣະພຸທລອົງທຳອິງໃຫ້ ຮັກຮາຈິຕພຽງຢ່າງດຽວ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສຊຶ່ງ
 ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນ ຂ້າງເທິງນີ້ ນັ້ນແລ.

໕

ບຸຣັງຄະມັງ ເອກະຈະຣັງ
 ອະສະຣິຣັງ ຄູຫະສະຍັງ
 ເຍ ຈິຕຕັງ ສັລລະເມສສັນຕິ
 ໂມກຂັນຕິ ມາຣະພັນລະນາ ຯລຸກຸຯ

ຈິຕນັ້ນ ທ່ອງທ່ຽວໄປໂກແສນໂກ, ທ່ຽວໄປດວງດຽວ,
 ບໍ່ມີຮູບບໍ່ມີຮ່າງໃຫ້ເຫັນ, ອາສັຍຢູ່ແຕ່ໃນສິ່ງທີ່ມີຊີວິຕ (ຮ່າງກາຍ)
 ຜູ້ໃດຄວບຄຸມຈິຕ ດັ່ງກ່າວນີ້ໄວ້ໄດ້ ຜູ້ນັ້ນ ຈັກພົ້ນຈາກບ້ວງແຫ່ງ
 ມາຣ

ເລື່ອງ ພຣະສັງພຣັກຂິຕເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຳອິງຜາຣົພ ພຣະສັງພຣັກຂິຕເຖຣະ.
 ໃນວັນນຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ຜ້າຈຳນຳພັຣຮາ ໒ ຜືນ ແລ້ວນຳເອົາໄປຖວາຍ
 ພຣະອຸປັຊຊາຍະ ຜືນນຶ່ງ. ພຣະອຸປັຊຊາຍະເພິ່ນບໍ່ຮັບເອົາ. ພຣະຣັກ-
 ຂິຕ ມີຄວາມຄິດນ້ອຍໃຈວ່າ ນອກຈາກຈະເປັນພຣະອຸປັຊຊາຍະແລ້ວ

ເພິ່ນຍັງເປັນທັງລູງ ທັງອຸປັອຊຸຊາຍ໌ຂອງເຮົາ ເມື່ອເພິ່ນຄົງບໍ່ນັບຖືວ່າ
 ເຮົານັ້ນເປັນຫລານແລ້ວ ເຮົາຈະບວຊຸໄປເຮັດຫຍັງ ສິກດີກ່ວາ ຄັນ
 ສິກໄປແລ້ວ ເຮົາກໍຈັກເອົາຜ້ານີ້ໄປຂາຍເອົາເງິນໄປຊື້ເອົາແບ້ຕົວແມ່
 ມາຕົວນຶ່ງເພື່ອລ້ຽງເອົາລູກ ແລ້ວກໍຈະໄດ້ເອົາລູກແບ້ນັ້ນໄປຂາຍ,

ຄັນວ່າ ເຮົາໄດ້ເງິນມາພໍສົມຄວນແດ່ແລ້ວ ເຮົາກໍຈະຫາເອົາ
 ກ້ຣຍາ ຈັກຄົນນຶ່ງ ເພື່ອຊ່ວຍກັນ ລ້ຽງແບ້ໃຫ້ອອກແມ່ແຜ່ລູກໃຫ້
 ຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍ ໆ. ເຮົາກໍຈະພາກັນຮິບໂຮມເງິນທີ່ໄດ້ມານັ້ນ ໃຫ້
 ຫລາຍຂຶ້ນ. ເຮົາຈະໃຊ້ເງິນທີ່ຮິບໂຮມໄວ້ນັ້ນ ສ້າງບ້ານເຮືອນ ທີ່ຢູ່
 ອາສັຍ ແລະ ມີຊີວິດກາຄເປັນຢູ່ກະດິຂຶ້ນພໍສົມຄວນ ຕາມການະຂອງຕົນ
 ບໍ່ໃຫ້ລຳບາກ.

ໃນເມື່ອ ກ້ຣຍາເຮົາມີບຸຕຣ໌ຊາຍ ເຮົາຈະຕັ້ງຊື່ ບຸຕຣ໌ຜູ້ນັ້ນ ຄື
 ກັນກັບຊື່ ພຣະເຖຣະຜູ້ເປັນລຸງນີ້ ແລ້ວກໍພາບຸຕຣ໌ ແລະ ກ້ຣຍາໄປ
 ຫາເພິ່ນ. ຄັນວ່າ ກ້ຣຍາ ບໍ່ຍອມນຳເອົາບຸຕຣ໌ເຂົ້າໄປ ເຮົາກໍຈະໄດ້ປະ
 ບຸຕຣ໌ນັ້ນໄວ້ໃນກວຽນ ແລະ ກົງກວຽນມັນອາຈະໝຸນທັບເອົາບຸຕຣ໌
 ກໍເປັນໄດ້. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ເຮົາກໍຈະເອົາເຫລັກປະຕັກຕິຫົວ
 ຂອງກ້ຣຍາ. ຂຕະນັ້ນເພິ່ນກຳລັງພັດວິ ພຣະເຖຣະຢູ່ ເລີຍລຶມຕົວ
 ເອົາພັດວິນັ້ນທີ່ຫົວພຣະເຖຣະຢ່າງແຮງ. ພຣະເຖຣະ ຈຶ່ງກ່າວຂຶ້ນວ່າ
 ອັນນີ້, ເປັນຫຍັງກັນໄປແລ້ວໜໍ ! ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດຈັງຊື້?

ພະສັງພະວັກຂີຕຕິກໃຈຢ້ານວ່າ ພະເຖຣະ ຮູ້ວາອະຈິຕ
 ຂອງຕົນດີ ຈຶ່ງຖິ້ມພັດວີ ຮີບແລ່ນຫນີ. ກິກຂສາມເຕຣ ຊ່ວຍກັນພາ
 ຕົວ ພະສັງພະວັກຂີຕ ເຂົ້າເຝົ້າພະສາສດາ. ພະອົງຄ໌ ຈຶ່ງມີຮັບ
 ສູ່ງຖາມ. ເພ່ນກໍ ທູລຕອບ ຕາມຄວາມເປັນຈິງ.

ບັດນັ້ນ ພະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ຈຶ່ງຕຣັສ ຊຶ່ງພະຄາຖາ
 ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້ ນັ້ນແລ.

໖

ອະນະວັຍກິຕະຈິຕຕັສສະ

ສັທທັມມັງ ອະວິຊານະໂຕ

ປະຣິປລະວະປະສາທັສສະ

ປັລລາ ນະ ປະຣິປູຣະຕິ. ຯລຸກູຯ

ປັລລາ ຍ່ອມບໍ່ບໍຣິບູຣຕ໌ ໃນບຸຄຄົລ ຜູ້ທີ່ນິຈິຕ ບໍ່ທ່ຽງ
 ບໍ່ຫນັ້ນຄົງ ບໍ່ຮູ້ ຊຶ່ງພະສັທທັມມ໌, ມີສັທລາ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ
 ທີ່ບໍ່ຈິງຈັງ.

໗

ນະວັສສຸຕຈິຕຕສສະ

ອະນັນວາຫະຕະເຈຕະໂສ

ປັລລະປາປະປະຫິນັສສະ

ນັຕຖິ ຊາຄະໂຣ ກະຍັງ ຯລຸລ

ຜູ້ທີ່ມີສະຕິຕົ້ນຕົວ ຢູ່ເປັນນິຕຍ໌, ມີຈິຕ ເປັນອິສຣະ
ປາສະ ຈາກອາຄະ ແລະ ໂທສະ ລະເສັຍຊຶ່ງບາບ ແລ ບຸລໄດ້
ທຽນຍ່ອມ ບໍ່ມີຊຶ່ງ ຄວາມຢ້ານກົວ ຕໍ່ສິ່ງໃດ ທັງໝົດ.

ເລື່ອງ ພຣະຈິຕຕຫັຕຖະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະຈິຕຕຫັຕຖະເຖຣະ ເພິ່ນ
ເຫັນພຸທລສາສນາຟູ່ມເພື່ອມໄປດ້ວຍລາພສັກກາຣະຈຶ່ງໄດ້ອອກບວຊ
ຄັນເພິ່ນມີຮ່າງກາຍ ອ້ອນພິດົງາມແລ້ວກໍສິກ ສິກແລ້ວກໍບວຊອີກ
ບວຊ ໆ ສິກ ໆ ຢູ່ຢ່າງນີ້ຈົນເຖິງ ໖ ເທື່ອ.

ໃນເດືອນທີ່ ໗ ເພິ່ນໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫາເບນກລັກໃນກາງເດືອນ

ເໝືອນກັບຄົນຕາຍ ທີ່ເຂົານຳເອົາໄປຖິ້ມໄວ້ໃນປ່າຊ້າຜິດິບ ກຳລັງຈະ
 ເນົ່າພອງຂຶ້ນອິດ. ເມື່ອພິຈາຣະຕາເບິ່ງແລ້ວ ກໍເກີດຄວາມເບື້ອໜ່າຍ
 ລົງຈາກເຮືອນຢ່າງມຸ່ງໜ້າໄປຍັງພຣະວິຫາຣ ໃນຣະຫວ່າງທາງໄປ
 ນັ້ນເພິ່ນພິຈາຣະຕາ ອະສຸກະກັມມກຸານໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ໄດ້ບັຣລຸ
 ໂສດາປັຕຕິຜົລ. ເມື່ອເຖິງພຣະວິຫາຣຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາພຣະກິກຂຸ ເພື່ອ
 ຂໍບວຊຸອີກ. ກິກຂຸທັງຫລາຍ ຮູ້ເຣື່ອງໃນ ອະດີຕຂອງເພິ່ນບໍ່ຢາກຈະ
 ບວຊຸໃຫ້ ແຕ່ເພິ່ນວົ່ງວອນຢູ່ຢ່າງນັ້ນ ໃນທີ່ສຸດ ພຣະກິກຂຸ ກໍອະນຸ
 ໂລມບວຊຸໃຫ້ ເມື່ອເພິ່ນບວຊຸໄດ້ບໍ່ນານ ເພິ່ນກໍໄດ້ສຳເລັດ ຊຶ່ງພຣະ
 ອຣຫັຕ.

ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ເຫັນເພິ່ນຈຶ່ງຖາມເຖິງຄວາມຫລັງຂອງ
 ເພິ່ນ ໆ ຕອບວ່າ ໝົດຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນແລ້ວ, ມີລັມມເປັນເຄື່ອງ
 ບໍ່ໄປເກີດອີກແລ້ວ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຫາວ່າເພິ່ນນັ້ນ ເວົ້າອອດ
 ອະຣຫັຕຜົລ.

ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຂາບທູລເຣື່ອງນັ້ນ ແຕ່ ພຣະ
 ສາສດາ ໃຫ້ຫຣົງຊາບ. ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣົງຮັບຮອງວ່າ ຄວາມ
 ເວົ້າຂອງ ພຣະຈິຕຕຫັຕຖະເຖຣະ ເວົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລ້ວຈຶ່ງ
 ຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໘

ກຸນກູປະມັງ ກາຍະນິມັງ ວິຫິຕະວາ

ນະຄະຣູປະມັງ ຈິຕຕະນິທັງ ຖະເກຕຸວາ

ໂຍເຊຖະ ມາຣັງ ປັລລາວຸເລນະ

ຊິຕັລຈະ ຣັກເຂ ອະນິເວສະໂນ ສີຍາ ໑໔໐໑

ເມື່ອມາຮູ້ວ່າ ຮ່າງກາຍນີ້ ແຕກດັບງ່າຍ ຄືໜັ້ນ້ຳ ເຮົາກໍຄວນ
ປ້ອງກັນຈິຕໃຫ້ໜັ້ນຄົງ ເໝືອນປ້ອງກັນເມືອງຫລວງ ຄວນຮັບກັບ
ພລາມາຣດ້ວຍອາວຸລຄືປັລລາ ເມື່ອຮັບຂຸນະແລ້ວຄວນຮັກຮາຊັຍນັ້ນ
ໄວ້. ຈົ່ງຣະວັງ ຢ່າຕົກຢູ່ໃນອ່ານາຈຂອງມາຣອີກ.

ເລື່ອງ ອາຣັບາລະວິປັສສະກະກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພວກກິກຂຸ ປະມາຕ ໕໐໐
ອົງຄ໌ ຜູ້ເຫັນແຈ້ງດ້ວຍຄວາມພຽຣ ຮຽນກັມມຸການ ໃນສຳນັກຂອງ
ພຣະສາສດາ ສຳເຣັຈຣູບຣັອຍແລ້ວ ກໍພາກັນໄປຈເຣີນສມຕະລັມມ໌
ໃນໄພສິຕທ໌ແຫ່ງ ນຶ່ງອັນເປັນ ທີອາສັຍຂອງ ຣຸກຂະ ເທວະດາ ໆ
ເຫລົ່ານັ້ນ ເປັນເທວະກ ມີສັມມາທິຣຸກິເຫັນພຣະກິກຂຸເຫລົ່ານັ້ນລ້ວນ

ເປັນຜູ້ມີສິລ ຢູ່ພາຍໃຕ້ກໍລົງຈາກຕົ້ນໄມ້ມາຢູ່ ກາຄພື້ນດິນ. ກາຄທີ່
 ຫຼຸດຊະເທວດາ ລົງຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ກໍຍ້ອນສໍາຄັນວ່າ ພວກເພິ່ນຈະຢູ່
 ໃນທີ່ນັ້ນ ພຽງວັນນຶ່ງ ຫຼື ສອງວັນເທົ່ານັ້ນ. ຄັນເຫັນວ່າ ກິກຊຸ
 ເຫລົ່ານັ້ນຈະຢູ່ຈໍາພັດບາ ຈຶ່ງຊວນກັນສແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈດ້ວຍກາຄ
 ເຮັດໃຫ້ ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນເປັນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຕ່າງໆ ນາໆ. ເມື່ອ
 ເພິ່ນເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເສນາສນະອັນສບາຍ ກໍພາກັນກັບໄປເຝົ້າພຣະ
 ສາສດາ ຂາບທູລຄວາມນັ້ນໃຫ້ພຣະອົງຄ໌ທຽງຊາບ.

ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ກັບຄືນໄປຍັງທີ່ເດີມນັ້ນອີກ. ພຣະ
 ອົງຄ໌ ທຽງປະທານ ກອຕິຍເມຕຕສູຕຣ໌ ສໍາຮັບສາລຍາຍ ໃນທີ່ນັ້ນ.
 ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ກໍກະທໍາຕາມຮັບສັ່ງ. ບັດນັ້ນ, ເທວດາເຫລົ່ານັ້ນ
 ກັບເປັນຜູ້ມີເມຕຕາຈິຕ ຊ່ວຍກັນອະກິບາລັກຮາບາ ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ
 ໃຫ້ມີຄວາມສຸຂສິນີ ສວັສດີ. ເມື່ອກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ເສນາສນະ
 ສດວກສບາຍຈິຕກໍເປັນເອກັຄຕາຣົມຕ໌ ທໍາໃຫ້ອາສວະໃນຕົນສິ້ນ
 ໄປ ເໝືອນກັບກາຊຸນະດິນ ທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ກໍແຕກສລາຍໄປ.

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຽງປະທັບຢູ່ໃນ ພຣະຄັນລະກຸຣິ ທຽງ
 ຊາບ ຈຶ່ງສົ່ງພຣະໂອກາສັອສົນີໄປເໝືອນກັບວ່າປະທັບຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ກິກຊຸ
 ເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວຕອ້ສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

ລ

ອະຈິຣັງ ວະຕະຍັງ ກາໂຍ
 ປະຖະວິງ ອະລິເສສສະຕິ
 ຈຸທໂທ ອະເປຕະວິລລາໂຕ
 ນິຣັຕຖັງວະ ກະລິງຄະລັງ ຯ໔໑໑

ຢູ່ອີກບໍ່ດົນ ຮ່າງກາຍນີ້, ວິລລາຕ ກໍ່ຈະຈາກໄປແລ້ວແລະ
 ຈະຖືກ ປະຖິ້ມ ໃຫ້ນອນທັບແຜ່ນດິນ ເໝືອນດັ່ງຂອນໄມ້ໂດກ
 ທີ່ຫາປະໂຍຊນ໌ຫຍັງ ບໍ່ໄດ້ນັ້ນແລ.

ເລື່ອງ ພຣະປູຕິຄັຕຕະຕິສສະເຖຣະ

ໃນສັມຍນຶ່ງ, ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະ
 ຕິສສະເຖຣະ ທີ່ມີຮ່າງກາຍເປື້ອຍເນົາ. ໃນຄັ້ງ ກັສສປະພຸທລກາລ
 ພຸ້ນ ເພິ່ນໄດ້ເປັນ ນາຍພານນົກ ຫັກຂາ ຫັກປົກນົກ ແລ້ວເກັບໄວ້
 ບ່າຮຸງອິສຣະຊົນແດ່ ສຳຮັບບໍຣິໄຫອ ສ່ວນຕົວແດ່.

ໃນວັນນຶ່ງ ເພິ່ນເຫັນ ພຣະຂີຕາສິພ ທ່ຽວບິຕທບາຕຈຶ່ງ
 ເອົາອາຫານ ທີ່ຕົນແຕ່ງດ້ວຍນົກໄວ້ນັ້ນຖອາຍ.

ຄັນຕົກມາໃນສາສນາ ຂອງເຮົາພຣະອົງຄ໌ນີ້, ເພິ່ນໄດ້ມອບ
 ກາຍຖວາຍຊີວິຕບວຊຸ. ໃນພາຍຫລັງ ໄດ້ເກີດມີຕຸ່ມ ໃຫຍ່ເທົ່າກັບ
 ເມັດຜັກກາດ ລາມໄປທົ່ວຕົວ ແລ້ວແຕກເປັນໜອງ ພພອງເນົ່າ
 ເໝັນ ບັນດາສີສານສີສ ຕ່າງກໍ່ບໍ່ຢາກປິ່ນປົວປົວຣະບັຕ ປະຖິ້ມເພິ່ນ.

ພຣະບໍຣົມສາສດາທຣົງຊາບ ກໍ່ໄດ້ສເດັຈໄປປົວຣະບັຕດ້ວຍ
 ພຣະອົງຄ໌ເອງ. ໃຫ້ອາບນ້ຳ ຊຳຣະລ້າງສ່ວຍ ປ່ຽນຜ້າໃຫ້ໃໝ່ ຮ່າງ
 ກາຍຂອງເພິ່ນກໍ່ເສາະໃສຂຶ້ນມາ.

ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທຣົງປະທານໂອວາທ ຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງ
 ທີ່ໄດ້ ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ. ເມື່ອຈົບພຣະລັມມເທສນາລົງ
 ເພິ່ນກໍ່ໄດ້ສຳເລັຈ ພຣະອຣທັຕ.

໑໐

ຫິໂສ ຫິສັງ ຍັນຕັງ ກະຍິຣາ
 ເວຣີ ນາ ປະນະ ເວຣີນັງ
 ມິຈຈາປະຕິຫິຕັງ ຈິຕຕັງ
 ເສຍຍະໂສ ນັງ ຕະໂຕ ກະເຣ ໑໔໒໑

ຈິຕທີ່ໄດ້ຮັບກາຣເຝົກຝົນອົມຣົມໄປໃນທາງທີ່ຜິດ ຍ່ອມທຳ

ຄວາມເສັຍຫາຍໃຫ້ ຍິ່ງຮ້າຍກວ່າ ສັຕູທີ່ທຳກັບສັຕູ ຫຼືວ່າ
ຄົນທີ່ຈອງເວຣກັນ ທຳກາຣແກ້ແຄ້ນຕໍ່ກັນ ນັ້ນອີກ.

ເຮືອງ ນັນທະໂຄປາລະກະ

ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ທຣິງຜາຣິພ ນາຍໂຄປາລ ຊື່ວ່າ
ນັນທະ ລາວເປັນຄົນ ຮັ່ງມີຜູ້ນຶ່ງ ແລະເປັນຜູ້ມີສັທລາເຫລື້ອມໃສ
ໃນພຣະພຸທລສາສນາ ໃນວັນນຶ່ງ ລາວໄດ້ມີມິນຕ໌ ພຣະສາສດາໄປ
ຈັນກັຕຕາຫາຣ ທີ່ເຮືອນຂອງລາວ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ທຣິງ ຊາບວ່າ
ຄາຕບາຣະມີຂອງລາວນັ້ນ ຍັງບໍ່ທັນແກ່ກ້າເທື່ອ ຈຶ່ງໄດ້ ລໍຄອຍຢູ່
ເມື່ອເຫັນວ່າສິນຄວນແລ້ວ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ພ້ອມດ້ວຍກິກຂຸສິງພ໌
ບໍຣິວາຣຈຶ່ງໄດ້ສເດັຈໄປ. ນາຍນັນທະ ໄດ້ອັງຄາສ (ຖວາຍກັຕຕາ
ຫາຣ) ແດ່ ກິກຂຸສິງພ໌ ມີພຣະພຸທລເຈົ້າເປັນປະທານສິ້ນ ກຸ ວັນ.
ພຣະອົງຄ໌ໄດ້ສແດງ ອະນຸປຸພພິກຖາອະນຸໂມທນາ ຍັງນາຍນັນທະ
ໃຫ້ສຳເລັອໄສດາປັຕຕິຜິລແລ້ວ ຈຶ່ງສເດັຈກັບ.

ນາຍນັນທະ ໄດ້ຕາມສິ່ງສເດັຈ ແລ້ວຈຶ່ງກັບຄືນບ້ານ. ໃນເວ
ລາກັບນັ້ນ ມີນາຍພານຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຍິງ ນາຍນັນທະໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມ
ຕາຍໃນຣະຫວ່າງທາງ ນັ້ນເອງ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍເຫັນ ຈຶ່ງໄດ້ທູລ

ພຣະສາສດາວ່າ ເພາະ ພຣະອົງຄ໌ສ໌ໄດ້ຈມານັ້ນແຫລະ ນາຍນັ້ນທະ
 ຈຶ່ງໄດ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ພຣະອົງຄ໌ ທຣົງຕຣັສວ່າ ຍ້ອນເຮົາມາ
 ຫຣີບໍ່ ກໍຕາມ ອຸບາຍທີ່ຈະໃຫ້ພັນຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນ ບໍ່ມີໃນໂລກ.
 ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໑໑

ນະ ຕັງ ມາຕາ ປິຕາ ກະຍິຣາ
 ອັລເລ ວາ ປິ ຈະ ລາຕະກາ
 ສັມມາປະຕິຫິຕັງ ຈິຕຕັງ
 ເສຍຍະໂສ ນັງ ຕະໂຕ ກະເຣ ຯຣລິນ

ເລື່ອງ ພຣະໂສເຣຍຍເຖຣະ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະອົງຄ໌
 ນຶ່ງຊື່ວ່າໂສເຣຍຍະເຖຣະ ເພິ່ນເປັນບຸຣຸຣ໌ເສຕຖືໃນ ໂສເຣຍຍະນຄຣ
 ໃນຄາວທີ່ເພິ່ນຍັງເປັນຄຣິຫັສຖືຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນພຣະກັຈຈາຍນະ
 ເຖຣະ ມີວັຕຕະສວຍງາມ ຈຶ່ງດໍາຣິວ່າ ເຮັດຈຶ່ງໃດໜ່ ຈຶ່ງຈະເຮັດ
 ໃຫ້ກັອຍາ ຂອງເຮົາມີວັຕຕະງາມຄືດັ່ງ ພຣະເຖຣະນີ້.

ປຸປຜະວັຄຄ໌ ທີ່ ໔

ໝວດ ດອກໄມ້

໑

ໂກ ອີມັງ ປະຖະວິງ ວິເຈສສະຕິ

ຍະມະໂລກັຄຈະ ອີມັງ ສະເທວະກັງ

ໂກ ລັມມະປະທັງ ສຸເທສີຕັງ

ກຸສະໂລ ປຸປຜະມິວະ ປະເຈສສະຕິ ຯ໔໔໑

ໃຜຈັກຄອງ ແຜ່ນດິນນີ້ ພ້ອມທັງຍົມໂລກ ແລະເທວໂລກ,
ໃຜຈັກເລືອກຄົ້ນເອົາ ພຣະລັມມບິທ ທີ່ທຣົງສແດງໄວ້ດີແລ້ວ ເໝືອນດັ່ງ
ນາຍມາລາກາຣ ຊ່າງຕົກແຕ່ງດອກໄມ້ ຜູ້ສຸລາດ ທີ່ເລືອກເກັບດອກໄມ້ນັ້ນ.

໒

ເສໂຂ ປະຖະວິງ ວິເຈສສະຕິ

ຍະມະໂລກັຄຈະ ອີມັງ ສະເທວະກັງ

ເສໂຂ ລັມມະປະທັງ ສຸເທສີຕັງ

ກຸສະໂລ ປຸປຜະມິວະ ປະເຈສສະຕິ ຯ໔໔໑

ພຣະເສຂະ ຈັກຄອບຄອງ ແຜ່ນດິນນີ້ ພ້ອມທັງຍົມໂລກ ແລະ
ເທວະໂລກ ພຣະເສຂະນັ້ນ ຈັກເລືອກຄົ້ນເອົາພຣະລັມມະບິທ ໄດ້ທຣົງ
ສແດງໄວ້ດີແລ້ວ ຄືຊ່າງດອກໄມ້ ຜູ້ສຸລາດເລືອກດອກໄມ້.

ເລື່ອງ ປຖະວິກະຖາ

ພະບໍລົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຂຸ ປະມາຕ ໕໐໐ ອົງຄ໌ ປະຊຸມ
 ກັນກ່າວເຖິງເລື່ອງແຜ່ນດິນວ່າ ໜ້າດິນນັ້ນມີບ່ອນສູງບ່ອນຕ່ຳ ບໍ່ສເມີກັນ ມີ
 ບາງບ່ອນ ເປັນດິນຕົມ ບາງບ່ອນ ເປັນດິນຊາຍສີດຳ ກໍມີ. ພະສາສດາທຣິງ
 ສເດັຈໄປຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງທຣິງສແດງວ່າອັນນີ້ເປັນດິນພາຍນອກ ຈຶ່ງ
 ພິຈາຣະຕາເປັນດິນພາຍໃນ ແລ້ວຕຣັສສລພະຣະຄາຖາດັ່ງຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງນີ້.

໓

ເສຕູປະມັງ ກາຍະມິມັງ ວິຫິຕຸວາ

ມະຣິຈິລັມມັງ ອະກິສັມພຸລາໄນ

ເຈຕຸວານະ ມາຣັສສະ ປະປຸປຜະການິ

ອະທັສສະນັງ ມັຈຈຸຣາຊັສສະ ຄັຈເຈ ໑໔໖໑

ເມື່ອຮູ້ວ່າ ຮ່າງກາຍຂອງເຮົາ ນີ້ແຕກສລາຍໄດ້ງ່າຍ ແລະ ວ່າງເປົ່າ
 ດັ່ງດຽວກັນກັບຝອດນ້ຳ ແລະຍິບແດດ (ບໍ່ມີຕົນຕົວ) ເຮົາກໍຄວນທີ່ຈະທຳລາຍ
 ເສຍຊຶ່ງ ດອກໄມ້ ທັງຫລາຍ ຂອງມາຣ (ຄືວັຜະ ມ) ເພື່ອໃຫ້ ບັຣລຸເຖິງ
 ສຖານທີ່ ທີ່ພລາມັຈຈຸຣາຊ ແນມບໍ່ເຫັນ (ຄືພະນິພພານ) ນັ້ນແລ.

ມະຣິຈິກັມມັຍຖາເຖຣະ

ພະສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຂຸ ຜູ້ຈເລີນ ມະຣິຈິກັມມະຖານ ແຕ່

ຫົວຫີນນັ້ນ ເພິ່ນຮຽນກັມມກຸານໃນສຳນັກຂອງພຣະອົງຄ໌ ແລ້ວທູລລາໄປຢູ່
 ໃນປ່າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ບັຣລຸພຣະອອກທັດ ຈຶ່ງກັບມາ ເພື່ອຂໍທູລປຽນກັມມກຸານໃໝ່
 ໃນຂຕະທີ່ເພິ່ນຍ່າງກັບມານັ້ນ ເພິ່ນກໍໄດ້ເຫັນຊຶ່ງຍິບແດດ ແລະຝອດນ້ຳ ຕັ້ງ
 ຂຶ້ນໃນນ້ຳເພາະຍາມນັ້ນເປັນຍາມຮ້ອນ ຈຶ່ງໄດ້ຖືເອົາ ຍິບແດດແລະຝອດນ້ຳທີ່
 ຫາຍໄປນັ້ນເປັນອາຣົມຕົກກັມມກຸານ ໂດຍເຫັນວ່າ ອັນນີ້ ສັນໃດ ອັຕຕກາພ
 ຂອງຄົນເຮົານັ້ນເກີດຂຶ້ນມາແລ້ວ ຕັ້ງຢູ່ ມີຊີວິຕຢູ່ ບໍ່ດົນກໍດັບໄປ ສັນນັ້ນແລ
 ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຊາບດ້ວຍ ທິພພະຈັກຊຸມາຕ ຈຶ່ງທຣົງເບິ່ງ
 ພຣະໂອກາສຣັສມີໄປຄືກັບວ່າ ພຣະອົງຄ໌ທຣົງປະທັບຢູ່ສະເພາະໜ້າ ແລ້ວຈຶ່ງ
 ຕັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ ໃນຂ້າງຕົ້ນນິທານນີ້.

໓

ແຜນູປະມັງ ກາຍະມິມັງ ວິຫິຕຸວາ
 ມິຣິຈິລັມມັງ ອະກິສັມພຸລາໂນ
 ເຈຕະວານະ ມາຣັສສະ ປຸປຜະການິ
 ອະທັສສະນັງ ມັຈຈຸຣາຊັສສະ ຄັຈເຈຍ
 ເມື່ອຮູ້ວ່າສ່ຽງຫາຍນີ້ແຕກງາຍ ແລະວ່າງເປົ່າ ຄືຝອດນ້ຳແລະຍິບ
 ແດດ ເຮົາກໍຄວນທຳລາຍເສັຍຊຶ່ງດອກໄມ້ (ຄື ວັຜະ ລ) ເພື່ອໃຫ້ບັຣລຸ
 ເຖິງສຸຖານທີ່ ທີ່ພລາມັຈຈຸຣາຊແນມບໍ່ເຫັນ ຄື ພຣະນິພພານ.

ເລື່ອງວິທູທະກະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ວິທູທະກະ ພ້ອມດ້ວຍບໍຣິຮັບທີ່ຖືກ
 ນ້ຳຖ້ວມຕາຍ. ວິທູທະກະນີ້ເປັນຣາຊໂອຣົສ ຂອງພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກ-
 ສິລ ມາຣດາ ມີນາມວ່າ ວາສກະຂັຕຕິຍາ ເປັນລິດາຂອງ ທ້າວມຫານາມ
 ສັກຍຣາຊທີ່ເກີດຈາກນາງທາສີ. ເມື່ອວິທູທະກະຍັງເປັນ ຣາຊກຸມາຣຢູ່ໄດ້ສະ
 ເດັ່ງໄປຢັ້ງມ ພຣະພາຕິວົງສ໌ຝ່າຍມາຣດາ ຕະ ກຣຸງກບິລພັສດ໌. ຄັນສັດຈ
 ກັບພວກສັກຍຣາຊ ໃຫ້ຄົນລ້າງທີ່ ທີ່ວິທູທະກະ ປະທັບນັ່ງດ້ວຍນ້ຳນົມງົວ.
 ຄົນທີ່ລ້າງນັ້ນ ດຳວ່າ ກໍເພາະລູກທາສີມານັ່ງ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ລ້າງ ວິທູທະກະ
 ຊາບໄດ້ຜູກເວຣໄວ້ແຕ່ຄັ້ງນັ້ນ. ຄັນວິທູທະກະຂຶ້ນຄອງຣາຊແລ້ວຈຶ່ງຍົກຊຶ່ງ
 ຈຕຸຣົງຄ໌ເສນາໄປຫວັງທີ່ຈະແກ້ແຄ້ນ ເອົາໂລຫິຕຂອງພວກສັກຍຣາຊທີ່ນັ້ນ
 ແບນ. ໃນຣະຫວ່າງທາງນັ້ນໄດ້ພົບພຣະສາສດາ. ເມື່ອຊາບວ່າພຣະອົງຄ໌
 ສເດັ່ຈມາເພື່ອອະນຸເຄາະທ໌ ພຣະປະຍູຣະພາຕິ ກໍຍົກກອງທັພ ກັບຄືນ. ວິທູ
 ທະກະຍົກທັພໄປເຖິງ ໓ ຄັ້ງກໍພົບກັບພຣະສາສດາ ໃນຄັ້ງທີ່ ໔ ພຣະອົງຄ໌
 ທຣິງເຫັນບຸພພກັມຂອງ ພວກສັກຍະວ່າ ໄດ້ເຄີຍເບື້ອປາພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງບໍ່
 ສເດັ່ຈໄປເໝືອນແຕ່ກ່ອນ. ວິທູທະກະຣາຊກໍຍົກທັພໄປຂ້າພວກສັກຍຣາຊ
 ເອົາໂລຫິຕລ້າງທີ່ນັ້ນໄດ້ຕາມປະສົງຄ໌. ເມື່ອສົມປະສົງຄ໌ແລ້ວ ກໍຍົກ
 ທັພກັບ ພັກນອນ ທີ່ຫາດຊາຍ ນ້ຳອຈິຣວະດີ. ຂຕະນັ້ນ ບັງເອິນ

ຝົນຕົກໜັກ ນ້ຳຖ້ວມ ຢ່າງກະທັນຫັນ ທ່າໃຫ້ ວິທູທະກະ ພ້ອມທັງ
 ພິລທະຫາອ ເສັຍຊີວິດ. ຫິກຂຸທັງຫລາຍສິນທະນາກັນ ກ່ຽວກັບຊົນ
 ເຫລົ່ານັ້ນ. ພຣະພຸດທະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງກ່າວມານັ້ນ.

໕

ປຸປຸຜານະ ເຫວະ ປະຈິນັນຕັງ
 ພຍາສັຕຕະມນະສັງ ນະຣັງ
 ອະຕິຕຕັງ ເຍວະ ກາເມສຸ
 ອັນຕະໂກ ກຸຣຸເຕ ວະສັງ ຯໄຊຍະ

ຜູ້ທີ່ມີວເມົາຫລົງໄຫລຢູ່ໃນກາອເກັບດອກໄມ້ (ກາມຄຸຕ)ມີ
 ຄວາມມ່ວນຊື່ນຢູ່ ຕິດຂ້ອງຢູ່ໃນກາມຄຸຕ ບໍ່ຮູ້ຈັກອີ່ມນັ້ນ ມັກຈະຕົກ
 ໄປຢູ່ໃນອ່ານາຈ ຂອງ ພລາມັຈຈຸຣາຊ.

ເລື່ອງ ນາງປະຕິປູຊິກາ

ຄັ້ງໜຶ່ງ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາງປະຕິປູຊິກາ ແຕ່
 ກ່ອນ ນາງໄດ້ເປັນເທພລິດາ ຂອງ ມາລາກາຣິເທອບຸຜຣ໌ ໃນຕາວະ
 ຕິງສເທອໂລກ. ໃນໜຶ່ງ ເທພລິດາ ໄດ້ໄປທ່ຽວສວນສວັອຄ໌ ກັບ
 ເທພບຸຜຣ໌ນັ້ນ ແລະໄດ້ຈຸຕິຈາກທີ່ນັ້ນລົງມາເກີດເປັນມນຸສໃນເລື່ອງ

ສາວັຕຖິ, ນາງອະລິກຊາຕິຫົນຫລັງໄດ້ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະ
ພຸທສາສນາ ແລະ ທຳບຸນກຸສົນຕ່າງ ໆ ບໍ່ໄດ້ຂາດ ປາຖນາໄປເກີດ
ໃນທີ່ເດີມ.

ໄດ້ຍິນວ່າ ໑ ວັນໃນສວັອຄ໌ຊິນດາວດິງສ໌ ເປັນ ໑໐໐ ປີ
ຂອງມນຸສໂລກ. ເພາະສນັ້ນ ມາລາກາຣີເທບບຸຕຣ໌ ຈຶ່ງຍັງບໍ່ທັນກັບ
ຈາກສວນສວັອຄ໌, ເພື່ອເຫັນນາງກັບໄປຈຶ່ງຖາມວ່າ ເພື່ອກິນເຈົ້າໄປ
ໃສມາ. ນາງເທພລິດານັ້ນ ເລົ່າເຣື້ອງໃຫ້ຟັງ. ມາລາກາຣີເທພບຸຕຣ໌
ເກີດລັມມສັງເວຊວ່າ ອາຍຸຂອງມນຸສນັ້ນ ສິ້ນແທ້ໝໍ! ເທົ່າກັບນອນ
ຫລັບແລ້ວຕື່ນຂຶ້ນ ເທົ່ານັ້ນ.

ບັດນັ້ນ, ກິກຂຸທັງຫລາຍຮູ້ວ່າ ນາງປະຕິປູຊິກາ ທຳກາລະກິ-
ຣິຍາແລ້ວ ກໍພາກັນເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງ
ທຣົງເລົ່າເຣື້ອງ ນາງປະຕິປູຊິກາ ໃຫ້ກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນເກີດລັມມສັງ-
ເວຊ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໖

ຍະຖາປີ ກະມະໂຣ ປຸປຜັງ

ວັຕຕະຄັນລັງ ອະເຫຖະຍັງ

ປະເລຕິ ຣະສະມາທາຍະ

ເອວັງ ຄາເມ ມຸນີ ຈະເອ ໑໔໙໑

ນຸນີ ຄວນຈາຣິກໄປ ໃນຄາມເຂດ (ໜູ່ບ້ານ) ບໍ່ເຮັດໃຫ້
 ສັບທຳຂອງຊາວບ້ານເສັຍຫາຍ ຄືດັ່ງແມງພູເຜີ້ງ ດູດເອົາວິສຫວານ
 ຂອງບຸບຜຊາຕແລ້ວຈາກໄປ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ສີ ແລະເກສອດອກໄມ້ບວບ
 ຊ້າ ເສັຍຫາຍ.

ເລື່ອງ ມັຈຈຣິຍ ໂກສິຍະເສຕຖີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ມັຈຈຣິຍ ໂກສິຍະເສຕຖີ
 ເປັນຄົນຂີ້ຖີ່ໜຽວແທ້ໝັ້ນ ມີຄວາມຢາກບໍຣິໂກຄ ຂົນມເບື້ອງ ຄິດວ່າ
 ຖ້າເຮົາຈະເຮັດໃນທີ່ເປີດເຜີຍ ກໍຢ້ານຄົນອື່ນເຂົາຂໍກິນ ຈຶ່ງໄປລີ້ເຮັດ
 ຢູ່ໃນທີ່ຢູ່ຂອງຕົນຊັ້ນເທິງ.

ພຣະສາສດາ ທຣິງທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ອຸປນິສັຍໂສດາ-
 ປັຕຕິຜົລ ຂອງເສຕຖີ ພ້ອມດ້ວຍກັຣຍາ ຈຶ່ງຕຣັສຮຽກ ພຣະໂມຄ-
 ຄັລານະເຖຣະ ໃຫ້ໄປທໍຣະມານ(ໂອບອ້ອມ) ພຣະເຖຣະ ກໍໄດ້ໄປ
 ທໍຣະມານເສຕຖີ ແລະ ກັຣຍາ ໃຫ້ເກີດຄວາມເຫລື້ອມໃສ ໃນພຣະ
 ພຸທຸສາສນາແລ້ວພາເສຕຖີ ໄປເຝົ້າພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄໍສແດງ
 ພຣະລັມມເທສນາ ໃຫ້ສອງສາມີກັຣຍາ ດໍາຣົງຢູ່ໃນ ໂສດາປັຕຕິຜົລ
 ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງປະຊຸມກ່າວສັອເສີນຄຸຕຂອງ ພຣະໂມຄຄັລ-
 ລານະເຖຣະ. ພຣະອົງຄໍຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

ກ

ນະ ປະເສສັງ ວິໄລມານິ

.....

ອັຕຕະນາວະ ອະເວກເຂຍຍະ

ກະຕານິ ອະກະຕານິ ຈະ ຯ໕໐໑

ບໍ່ຄວນຊອກຫາແຕ່ຄວາມຜິດ ຂອງຄົນອື່ນເຂົາ ຫຼືວ່າວຽກ
ທີ່ເຂົາເຮັດແລ້ວ ຫຼືຍັງບໍ່ທັນເຮັດ, ຄວນກວດກາເບິ່ງ ສະເພາະແຕ່
ວຽກກ່ອນທີ່ຕົນເຮັດແລ້ວ ຫຼືວ່າ ວຽກທີ່ຕົນຍັງບໍ່ທັນເຮັດ ດີກວ່າ.

ເລື່ອງ ປາຕິກາຊີວິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ອາຊີວິກ ຊື່ປາຕິກະ ຫ້າມ
ນາງ ຄະຫະປະຕານິ ຜູ້ເປັນ ອຸປກາຍິກາຂອງຕົນ ບໍ່ໃຫ້ໄປເຝົ້າພຣະ
ສາສດາ ຍ້ອນຢ້ານວ່າ ນາງຈະຄາຍສັບຊາໄປເສັຍຈາກຕົນ. ນາງ ຈຶ່ງ

.....

ອາຊີວິກ ຢືນຢູ່ຂ້າງຫລັງເຮືອນ ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍ່ໂກຫເຄືອງ ຈຶ່ງ
 ຮ້ອງປ້ອຍດ່າ ນາງ ກັບ ພຣະສາສດາ ໂດຍປະກາດຕ່າງ ໆ ຈົນວ່າ
 ນາງຕັ້ງສະຕິອາຣົມຕໍ່ຢູ່ບໍ່ໄດ້ ພຣະພຸທລອຶງຄໍ້ຈຶ່ງທຣົງໂອບອ້ອມນາງ
 ດ້ວຍລັມມເທສນາ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງຕົ້ນນີ້

ກູ

ຍະຖາປີ ຣຸຈີຣັງ ປຸປຸຜັງ
 ວັຕຕະວັນຕັງ ອະຄັນລະກັງ
 ເອວັງ ສຸກາສິຕາ ວາຈາ
 ອະຜະລາ ໂຫຕິ ອະກຸພພະໂຕ ໑໕໒໑

ວາຈາສຸກາຜິຕ ຂອງຜູ້ເວົ້າ ທີ່ເຮັດບໍ່ໄດ້ ຕາມຄໍາທີ່ຕົນເວົ້າ
 ນັ້ນ ຍ່ອມບໍ່ເປັນປະໂຍຊນ໌ຫຍັງ ອັນນີ້ ກໍ່ດັ່ງດຽວກັບດອກໄມ້ທີ່ມີສີ
 ສ່ວຍສີດົງດຽາມ ແຕ່ໄຮ້ກິ່ນ.

ລ

ຍະຖາປີ ຣຸຈີຣັງ ປຸປຸຜັງ
 ວັຕຕະວັນຕັງ ສະຄັນລະກັງ

ເອວັງ ສຸກາຍິຕາ ວາຈາ

ສະຜະລາ ໂຫຕິ ສະກຸພພະໂຕ ໑໕໒໑

ວາຈາສຸກາຍິຕ ຂອງຜູ້ທີ່ກະທຳໄດ້ ຕາມຄຳເວົ້ານັ້ນ ຍ່ອມນຳ
ຜິດດີມາໃຫ້ ເໝືອນດັ່ງດຽວກັບດອກໄມ້ ທີ່ມີສ່ວຍສີດຽງດຽມ ທັງ
ກິ່ນກໍຫອມ ອີກດ້ວຍ.

ເລື່ອງ ຈັຕຕະປາຕິອຸບາສິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ຈັຕຕະປາຕິອຸບາສິກ ຜູ້ເປັນ
ບັດທິຕ ອະນາຄາມີ. ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກສິລ ເຊີນທ່ານອຸບາສິກ
ໄປສອນລັມມ໌ ໃນພຣະຣາຊສຳນັກ ເພິ່ນບໍ່ຍອມຮັບເຊີນ ແລະທູລວ່າ
ກາຣສອນລັມມ໌ ເປັນກິຈຂອງປັຣພຊິຕ. ພຣະຣາຊາຈຶ່ງໄດ້ສັດໄວ້ໄປ
ເຝົ້າທູລອາຣາຣະນາ ພຣະສາສດາ, ພຣະອົງຄຳຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ເປັນກາ-
ຣະ ຂອງພຣະອານົນທ໌. ຄັນກາລລ່ວງໄປ ພຣະອົງຄຳ ຈຶ່ງຕຣັສສັ່ງ
ຖາມພຣະອານົນທ໌ວ່າ ຜູ້ທີ່ຮຽນລັມມະນັ້ນ ເປັນຢ່າງໃດ?

ພຣະອານົນທ໌ ທູລຕອບວ່າ ນາງມັລລິກາ ຮຽນລັມມະໂດຍ
ເຄົາຣົພ, ສ່ວນນາງ ວາສກະຂັຕຕິຍາ ບໍ່ຄ່ອຍເອົາໃຈໃສ່. ບັດນັ້ນ,
ພຣະອົງຄຳຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໑໐

ຍະຖາປີ ປຸປຸຜະຣາສິມຫາ
 ກະຍິຣາ ມາລາຄຸເຕ ພະບູ
 ເອວັງ ຊາເຕນະ ມັຈເຈນະ
 ກັຕຕັພພັງ ກຸສະລັງ ພະບູງ ຯຣ໌ໂຍ

ເມື່ອເກີດມາແລ້ວ ຈະຕ້ອງຕາຍ (ດັ່ງນັ້ນ) ກໍຄວນສ້າງບຸນ
 ສ້າງກຸສິລໄວ້ ໃຫ້ຫລາຍ ເໝືອນດັ່ງ ນາຍມາລາກາຣ ຊ່າງຮ້ອຍຊິ່ງ
 ພວງມາລັຍ ເປັນຈຳນວນຫລາຍ ຈາກກອງດອກໄມ້.

ເຣື່ອງ ນາງວິສາຂາ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ອຸບາສິກາ
 ຊື່ວ່າວິສາຂາ ຜູ້ມີບຸນລາລິກາຣ ເກີດໃນຕະກູລ ລັບຊັຍມຫາເສຕຖີ
 ມີລັກຊະນະສອຍງາມ ຄົບຕາມ ເບັດຈກັລຍາຕີ ມີກຳລັງແຮງເທົ່າກັບ
 ຊ້າງສາຣ ໕ ເທົ່າ. ເປັນຄົນສລຽວສລາດ ບັຣລຸໂສດາບັນແຕ່ມີອາຍຸ
 ໄດ້ ໗ ຂວບ. ເມື່ອມີອາຍຸ ໑໕-໑໖ ປີ ກໍໄດ້ທຳກາຣນຸງຄຸລກັບ
 ບຸຕຕວັທຜນະກຸມາຣ ຜູ້ທີ່ເປັນບຸຕຣ໌ຂອງ ມິຄາຣະເສຕຖີ. ນາງ
 ໄດ້ໂອບຣົມແນະນຳໃຫ້ຕະກູລສາມີ ມີພໍ່ຜົວ ເປັນຕົ້ນ ໃຫ້ເປັນຜູ້ມີ
 ສັມມາທິຍກິ. ນາງ ຈເຣີໂລດ້ວຍລູກ ຫລານ ເຫລນ ມີລູກຊາຍ ໑໐

ຄົນ ລູກຍິງ ໑໐ ຄົນ, ຫລານ ໔໐໐ ຄົນ, ເຫລນ ໗,໐໐໐ ຄົນ
 ມີ ອາຍຸຍືນ ໑໒໐ ປີ. ມີຮ່າງກາຍສົມບູຣຸດ ເໝືອນກັບຍິງສາວ
 ອາຍຸ ໑໖ ປີ ຕລອດອາຍຸຂັບ. ນາງເປັນ ພຸທລະອຸປຸກາຍິກາ ແລະ-
 ບຳຮຸງ ພຣະກິກຂຸສິງພ໌, ບໍຣິຈາຄເຄື່ອງປະດັບ ອັນລຳຄ່າຂອງນາງ
 ເພື່ອນຳເອົາໄປສ້າງວິຫາຣບຸພພາຣາມ. ເມື່ອສ້າງວິຫາຣສຳເລັດແລ້ວ
 ໄດ້ເກີດມີປີຕິປາໄມທຍ໌ ເດີນກ່າວອຸທານຄາຖາ ຮອບວິຫາຣ. ພຣະ
 ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງທູລພຣະສາສດາວ່າ ນາງວິ-
 ສາຂາຮ້ອງເພງ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທູລສແດງວ່າ ນາງວິສາຂາ ກ່າວ
 ອຸທານ ເພາະເຫັນຄວາມສຳເລັດ ສົມຄວາມປາຖນາຂອງຕົນ ແລ້ວ
 ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໑໑

ປຸປຜະ ຄັນໂລ ປະຜິວາຕະເມຕິ
 ນະ ຈັນທະນັງ ຕະຄະຣະມັສສິກາ ວາ
 ສະຕັລຈະ ທິສາ ສັປປຸຣິໂສ ປະວາຍະຕິ
 ສັພພາ ທິສາ ສັປປຸຣິໂສ ປະວາຍະຕິ ຯ໔໕ຍ

ກິນປຸປຜະຊາຕິ ກິນໄມ້ຈັນທນ໌, ເກສນາ ຫຣີວ່າດອກມະ-

ລິ ນັ້ນ ເຖິງຈະຫອມຫວນ ກໍ່ຫວນລົມບໍ່ໄດ້ ແຕ່ວ່າ ກິ່ນຂອງສັປ-
ບຸຣຸສນັ້ນ ຫອມຫວນຫວນລົມໄດ້. ສັປບຸຣຸສຍ່ອມຫອມແຜ່ກະຈາຍ
ໄປທົ່ວສາຣະທິສ.

໑໒

ຈັນທະນັງ ຕະຄະຣັງ ວາປິ
ອຸປະລັງ ອະຖະ ວັສສິກິ
ເອເຕສັງ ຄັນລະຊາຕານັງ
ສີລະຄັນໂລ ອະນຸຕຕະໂຣ ຯຊື່ຯ

ກິ່ນຂອງສີລ ຍ່ອມຫອມກວ່າຂອງຫອມ ເຫລົ່າອື່ນ ເຊັ່ນວ່າ
ໄມ້ຈັນທນ໌ ເກສນາ ດອກອຸບິລ ແລະ ດອກມະລິ ເປັນຕົ້ນ.

ເຣື້ອງ ອານັນທະເຖຣະບັລທາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ບັລທາຂອງພຣະອານັນທ໌
ເຖຣະ. ວັນນຶ່ງ ພຣະເຖຣະຮຳເພິງວ່າ ບັນດາກິ່ນທັງຫລາຍ ທີ່ເກີດ
ຈາກຮາກ ຈາກແກ່ນ ແລະ ຈາກດອກ ແຜ່ກະຈາຍໄປໄດ້ແຕ່ຕາມລົມ
ຢ່າງດຽວ ແຜ່ກະຈາຍຫວນລົມ ບໍ່ໄດ້, ກິ່ນອັນໃດໜ່ຈະຕ້ານລົມໄດ້!
ເມື່ອດໍາຣິພິຈາຣະຕາ ຢ່າງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທູລຸຖາມ----

ພະສາສດາ. ພະພຸທທອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້
ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງເທິງນີ້ ນັ້ນແລ.

໑໓

ອັປປະມັຕໄຕ ອະຍັງ ຄັນໄລ
ຍາຍັງ ຕະຄະຣະຈັນທະນິ
ໂຍ ຈະ ສີລະວະຕັງ ຄັນໄລ
ວາຕິ ເບເວສຸ ອຸຕຕະໂມ ຯຸຣັຍ

ເກສນາ ຫຣີວ່າ ໄມ້ຈັນທນັ້ນ ມີກິ່ນຫອມນ້ອຍນັກແລ
ແຕ່ກິ່ນຫອມ ຂອງທ່ານຜູ້ຫຣົງສີລນັ້ນ ປະເສີກຖວ່າ ຄື ຫອມຂາອ
ໄປທົ່ວ ສາຣະທິສ ກະທັງເຖິງ ເທພຍດາດ້ວຍ.

ເລື່ອງ ພະມຫາກັສສປະເຖຣະ

ພະບໍຣົມສາສດາ ຫຣົງາຣົພ ກາຣຖວາຍບິຕທບາຕ ແກ່
ພະມຫາກັສສປະເຖຣະ ວັນນຶ່ງ ພະມຫາເຖຣະເຈົ້າ ໄດ້ອອກຈາກ
ນິໂຣຄສມາບັຕິ ມີຄວາມປະສົງຄ໌ຈະໄປໂຜດຄົນທີ່ຍາກຈົນ. ຄັ້ງນັ້ນ,

ທ້າວສັກກະເທວອາຊ ພ້ອມກັບ ນາງສຸຊາດາ ເທພລິດາ ແປງເພສ ເປັນຍາຍອຸຣາ ທ່າກາຣຕ່າຜ້າ ຢູ່ໃນທີ່ແຫ່ງນຶ່ງ ໃນເມືອງອາຊຄຣິທ໌ ພຣະເຖຣະໄດ້ເຂົ້າໄປບິຕທບາຕ. ເມື່ອພຣະເຖຣະໄປເຫັນ ກໍທ່າທ່າ ວ່າບໍ່ຮູ້ເນື້ອຮູ້ຕົວ ເຫັນພຣະເຖຣະມາ ກໍຟ້າວຈັດແຈງບິຕທບາຕຕາມ ມີຕາມໄດ້ຖວາຍ. ຄັນພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຮັບບິຕທບາຕແລ້ວ ກໍຊາບວ່າ ທ້າວສັກກະ ກັບນາງສຸຊາດາ ແປງເພສມາຖວາຍບິຕທບາຕ. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຖຣະ ຈຶ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນອີກ.

ທ້າວສັກກະເທວອາຊ ຮຽນຖາມວ່າ ທານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ລອງ ຖວາຍເຊັ່ນນີ້ ຈະມີຜລານິສົງສ໌ ຫຣີບໍ່? ພຣະເຖຣະຕອບວ່າ ມີດັ່ງນີ້ ແລ້ວ ທ້າວ ສັກກະກໍມີຄວາມໂສມນັສຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ເບິ່ງ ອຸທານ ກາຍິຕ ແລ້ວກໍກັບຄືນສູ່ເທວໂລກ.

ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າທຣິງໄດ້ຍິນສຽງສາລກາຣນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ ຕອ້ສຽກ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍມາປະຊຸມແລ້ວ ເລົ່າເຣື່ອງນັ້ນໃຫ້ຟັງດັ່ງ ພຣະຄາຖາທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໔

ເຕສັງ ສັມປັນນະສີລານັງ
ອັປປະມາທະວິຫາຣິນັງ

ສັມມະທັລລາ ວິສຸຕຕານັງ

ນາໂຣ ມັຄຄັງ ນະ ວິນທະຕິ ຯຊກຸ

ນາຣ ຍ່ອມຊອກຫາບໍ່ເຫັນ ຊຶ່ງວິຖີທາງ ຂອງທ່ານຜູ້ທຽງ
ສິລ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ດ້ວຍຄວາມບໍ່ປະມາທ ທີ່ຫລຸດພັນຈາກ ອາສວະກິເລສ
ແລ້ວ ເພາະເພີ່ນຮູ້ແຈ້ງແລ້ວ.

ເລື່ອງ ພຣະໂຄລິກະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຜາຣິພ ກາຣປຣິນິພພານ ຂອງພຣະ
ໂຄລິກະເຖຣະ ຜູ້ທີ່ຍັງຊານໃຫ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ແລ້ວເສື່ອມໄປເຖິງ ຝັ
ຄັງ ຍ້ອນໂຣຄປະຈຳກາຍ ຂອງເພີ່ນ. ເພີ່ນຈຶ່ງມາດຳລິວ່າ ຄະຕິຂອງ
ຜູ້ທີ່ເສື່ອມຈາກຊານແລ້ວບໍ່ທ່ຽງ. ໃນຄັ້ງທີ່ ກຸ ເພີ່ນຍັງຊານໃຫ້ເກີດ
ແລ້ວເພີ່ນເອົາມິດແຖປາດຄໍ ແລ້ວຈເຣີຍວິປັສສນາ ສຳເຣັຈຊຶ່ງພຣະ
ອຣທັຕແລ້ວ ກໍເລີຍປຣິນິພພານ.

ຂຕະທີ່ເພີ່ນທຳກາຣປາດຄໍນັ້ນ ມາຣໄດ້ເຂົ້າໄປຫ້າມເພີ່ນໄວ້
ຫລາຍເທື່ອ ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ໄຫວ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຂາບທູລ ແດ່ ພຣະຜູ້ມີ
ພຣະກາຄເຈົ້າ ພຣະອົງຄ໌ກໍບໍ່ທຽງຫ້າມ. ຄັນປຣິນິພພານແລ້ວ ມາຣ
ໄດ້ທ່ຽວຕາມຫາ ປຣິສິນລິລາຕຂອງເພີ່ນໃນທີ່ຕ່າງໆ ແຕ່ບໍ່ເຫັນ.

ມາຣຈຶ່ງເຂົ້າໄປບູລຸກຖາມພຣະສາສດາ ພຣະພຸທລອຶງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ
 ຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໑໕

ຍະຖາ ສັງກາຣະລານັສມິງ
 ອຸຊຸຊິຕັສມິງ ມະຫາປະເຖ
 ປະທຸມັງ ຕັຕຖະ ຊາເຍຖະ
 ສຸຈິຄັນລັງ ມະໂນຣະມັງ ຯຣຸບ

ດອກບົວ ທີ່ເກີດຢູ່ໃນກອງຂີ້ເຫຍື້ອ ທີ່ເຂົາຖິ້ມໄວ້ຂ້າງທາງ
 ຫລວງ ເປັນທີ່ໜ້າຂີ້ດຽດ ແຕ່ວ່າ ດອກບົວນັ້ນ ມີກິ່ນຫອມເປັນທີ່
 ຊົມໃຈ.

໑໖

ເອວັງ ສັງກາຣະກູເຕສຸ
 ອັນລະກູເຕ ປຸຖຸຊຸຊະເນ
 ອະຕິໂຣຈະຕິ ປັລລາຍະ
 ສັມມາສັມພຸທລະສາວະໂກ ຯຣຸລະ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະສາວົກຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທລະເຈົ້າ
ນັ້ນ ຈະປະປົນຢູ່ໃນທ່າມກາງ ຂອງປຸຖຸຊົນ ຜູ້ໂງ່ງາວ ຊຶ່ງເໝືອນກັບ
ສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດແຕ່ເພິ່ນນັ້ນ ຍ່ອມເປັນຜູ້ທີ່ຮຸ່ງ ເຮືອງດ້ວຍປັດຊະນາຢູ່.

ເລື່ອງ ຊີວິກ ຄຣະຫະທິນ

ພຣະ ບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຜາຣົພ ຄຣະຫະທິນ ຜູ້ເປັນສາວົກ
ຂອງນິຄົຣິນຖຸ ແລະ ເປັນສະຫາຍກັບ ສີຣິຄຸຕ ສາວົກຂອງພຣະອົງຄ໌
ວັນນຶ່ງ, ຄຣະຫະທິນ ເກ້ຍກ່ອມ ສີຣິຄຸຕອຸບາສິກ ໃຫ້ເຫລື້ອມໃສ
ໃນພວກນິຄົຣິນຖຸ ອວດອ້າງ ນິຄົຣິນຖຸວ່າ ເປັນຜູ້ຮູ້ສາຣະພັດຢ່າງທັງ
ອະດີຕ ອະນາຄິຕແລະປັຈຈຸບັນ. ສີຣິຄຸຕ ຈຶ່ງໃຫ້ ຄຣະຫະທິນນິມົນຕ໌
ທ່າກັຕຕະກິຈທີ່ເຮືອນຂອງຕົນ ແລ້ວຈັດກາຣໃຫ້ຄົນຊຸດຂຸມເອົາອຸ-
ຈາຣະເຫລົງໄປໃນຂຸມນັ້ນ ຂຸມນັ້ນກໍໃຫ້ມີເຄື່ອງອັດເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍ
ດີ. ຄັນເຖິງກຳໝົດ ຄຣະຫະທິນ ກໍນຳພວກນິຄົຣິນຖຸມາ ພວກເຂົາພາ
ກັນຕົກລົງໄປໃນຂຸມນັ້ນ. ສີຣິຄຸຕຈຶ່ງກ່າວວ່າ ພວກທ່ານເປັນຜູ້ຮູ້ຊຶ່ງ
ສາຣະພັດຢ່າງ ທັງໃນອະດີຕ, ອະນາຄິຕ ແລະ ປັຈຈຸບັນ. ອັນນີ້ເປັນ
ເພາະເຫຼົ່າໃດ ພວກທ່ານຈຶ່ງຕົກລົງໄປໃນຂຸມ. ເມື່ອວ່າແລ້ວ ກໍພາ
ກັນຕົບຕີພວກນິຄົຣິນຖຸໃຫ້ສົມໃຈ ແລ້ວຈຶ່ງປ່ອຍຕົວໄປ.

ຄຣະຫະທິນ ຫາທາງຈະແກ້ເຜັດ. ຄັນໄດ້ໂອກາສ ຈຶ່ງໃຫ້

ສິຣິຄຸຕ ອາຣາລນາ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ພ້ອມດ້ວຍກິກຂຸສິງພ໌ ໄປທຳຊຶ້ງ
 ກັຕຕກິຈທີ່ບ້ານ ໃຫ້ຊຸດຊຸມ ເອົາຖ່ານໄຟໃສ່ ປົກປິດໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍ,
 ຄັນເຖິງເວລາ ພຣະສາສດາ ພ້ອມດ້ວຍ ກິກຂຸສິງພ໌ ໄດ້ສເດັ່ຈໄປ
 ຖ່ານໄຟໃນຊຸມນັ້ນ ໄດ້ກັບກາຍເປັນດອກປົວຮອງຮັບພຣະບາທ.

ເລື້ອ ຄຣະຫະບິນ ໄດ້ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ກໍພາກັນເຫລື້ອມໃສ
 ໃນພຣະພຸທລານຸກາພ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງກ່າວພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່
 ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

ຈົບ ປຸ່ປຸ່ຜູ້ຄົນ ທີ່ ໔

ພາລວັດຄ໌ ທີ່ ໕

໑

ທີພາ ຊາຄະຣະໂຕ ຣັຕຕິ
 ທີພັງ ສັນຕັສສະ ໂຍຊະນັງ
 ທີໂພ ພາລານະ ສັງວາໂຣ
 ສັບທັມມັວ ອະວິຊຸຊານະຕັງ ະຕ໌໐໑

ຣາຕຣິນັ້ນ ຍາວນານ ສຳຣັບຄົນທີ່ນອນບໍ່ຫລັບ, ຣະຍະທາງ ໑
 ໂຍຊຸນັ້ນ ໄກຫລາຍ ສຳຣັບຄົນທີ່ອ່ອນແຮງ, ວັຜະສິງສາຣນັ້ນຍາວສຳ
 ຣັບ ຄົນພາລ ທີ່ບໍ່ຮູ້ຊຶ່ງພຣະສັບທັມມັ.

ເຣື້ອງ ອັລຄະຕຣະບຸຣຸສ

ໃນສັມຍນຶ່ງ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງພຣະຜາຣົພ ພຣະເຈົ້າ ປະເສ
 ນະທິໂກສິລ ກັບບຸຣຸສຜູ້ນຶ່ງ. ພຣະອົງຄ໌ ມີພຣະປະສິງຄ໌ ທີ່ຈະຍາດເອົາກັຣະ
 ຍາ ຂອງ ບຸຣຸສຜູ້ນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ວາງຣາໂຊບາຍ (ແຜນກາຣ) ຈະຂ້າບຸຣຸສຜູ້ນັ້ນ,
 ບຸຣຸສຜູ້ນັ້ນ ຮູ້ຕົວທັນກໍມີຄວາມຕົກໃຈ ແຕ່ບໍ່ແນມເຫັນໃຜຜູ້ໃດ ພໍທີ່ຈະ

ເພິ່ງໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ໄປລີ້ນອນຢູ່ໃນ ວິຫາຣ. ໃນຄົນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າປະເສນະ ທິໄກສິລ ທຣົງຮ້ອນຮົນດ້ວຍກາມ ບັຣທົມບໍ່ຫລັບ ເວລາຜ່ານໄປ ໆຈົນ ເຖິງທ່ຽງຄືນ ງຽບສັງດແລະໄດ້ຍົນສ່ຽງເຜຕ ຮ້ອງວ່າ ທຸ, ສະ, ນະ, ໂສ ກໍຕົກພຣະທັຍ ແລະ ຢ້ານກົວຕໍ່ມຣະຕະກັຍ. ນາງມັລລິກາ ຣາຊເທວີ ໄດ້ ແນະນຳໃຫ້ໄປເຝົ້າ ທຸລຖາມ ພຣະພຸທລເຈົ້າ. ພຣະອົງຄ໌ ກໍທຣົງກະທຳ ຕາມ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະລັມມເທສນາ ໃຫ້ຫາຍຈາກຄວາມຢ້ານ ກົວ ແລະ ເກີດ ລັມມສັງເວຊ ທຣົງເຫັນໂທສ ຂອງ ກາມະມິຈຈາຈາຣ (ກາຣປະພິຕຣ໌ຜິດໃນກາມ) ບຸຣຸສຜູ້ນັ້ນ ໄດ້ສຳເລັດ ໂສດາປັຕຕິຜິລ.

ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັນນູ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ນຳຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໒

ຈະຣິໄນເຈ ນາຣິຄັຈເລຍຍະ
 ເສຍຍັງ ສະຫິສະມັຕຕະໂນ
 ເອກະຈະຣິຍັງ ທັຣະຫັງ ກະຍິຣາ
 ນັຕຖິ ພາເລ ສະຫາຍະຕາ ຯລື໑໑

ຫາກສແວງຫາ ເພື່ອນມິຕຣ໌ສຫາຍທີ່ດີກ່ວາຕົນ ຫຣີວ່າ ສເມີກັບ

ຕົນບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ກໍຄວນທ່ຽວໄປຄົນດຽວ ດີກ່ວາ ເພາະວ່າ ຄຳວ່າມິຕຕະ
ກາພໃນຄົນພາລນັ້ນ ບໍ່ມີ

ເລື່ອງ ສັທລິວິຫາຣິກ

ຂອງ ພຣະມຫາກັສສປະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ສັທລິວິຫາຣິກ ຂອງ ພຣະ
ມຫາກັສສະປະເຖຣະ. ສັທລິວິຫາຣິກອົງຄົນນັ້ນ ໄດ້ສແດງວັຕຣ໌ປຣິບັຕິ
ທີ່ສັທລິວິຫາຣິກອົງຄົນອື່ນ ທຳແລ້ວເພື່ອພຣະເຖຣະນັ້ນວ່າ ຕົນເປັນຜູ້
ກະທຳ. ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຊາບຄວາມນັ້ນ ກໍໄດ້ໃຫ້ໂອາສ ສັ່ງສອນ
ແຕ່ ເພິ່ນໂກທຮ້າຍ. ໃນວັນນຶ່ງ, ພຣະເຖຣະບໍ່ຢູ່, ເພິ່ນໄດ້ທຸບເຄື່ອງ
ສມຕະບໍຣິໄກຄ ຂອງພຣະເຖຣະແຕກໝົດ ແລ້ວກໍເອົາໄຟຈູດບັນນະ
ສາລາ ຫລົບຕົວໜີໄປ.

ກິກຊ ອົງຄົນນຶ່ງ ໄດ້ຊາບຄວາມນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ນຳທູລ ແດ່ ພຣະ
ສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣ໌ສເລົ່າເລື່ອງ ໃນອດີຕກາລ ຄັ້ງເມື່ອ
ສັທລິວິຫາຣິກນັ້ນ ເປັນວານຣ. ພຣະມຫາກັສສປະນັ້ນ ເປັນນົກຂມັ້ນ
ເຫລືອງອ່ອນ. ຄັນວ່າຝົນຕົກ ວານຣ ບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາສັຍ ຈຶ່ງໄດ້ໄປໃກ້ຮັງ
ຂອງນົກຂມັ້ນເຫລືອງອ່ອນ. ຝ່າຍນົກ ກໍກ່າວເຍາະເຍີ້ຍວ່າ ເຈົ້ານັ້ນນຳ
ມີຫົວ ມີຕີນ ມີມື ເໝືອນຄົນ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເຮັດບ້ານເຮືອນຢູ່ ຝ່າຍ

ວານອ ໂກທຮ້າຍ ເຂົ້າມ້າງເພຮັງຂອງນົກຂມິ້ນເຫລືອງອ່ອນເສ້ຍ.
 ໃນທີ່ສຸດ ອະດີຕນິທານ. ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສຊຶ່ງ
 ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ.

ໝ

ປຸຕຕາ ມັຕຖິ ລະນະ ມັຕຖິ
 ອິຕິ ພາໂລ ວິຫັລລະຕິ
 ອັຕຕາຫິ ອັຕຕະໂນ ມັຕຖິ
 ກຸໂຕ ປຸຕຕາ ກຸໂຕ ລະນັງ ຯດິ໒໑

ຄົນພາລ ຄົນໂງ່ ມີແຕ່ຄິດວ່າຍຢູ່ວ່າ ເຮົາມີບຸຕຣ໌ ເຮົາມີ
 ທຣັພຍ໌ສິນ ເງິນ ຄ່າ ໃນເລື່ອຕົວເອງ ກໍບໍ່ເປັນຕົວຂອງເຮົາຢູ່ແລ້ວ
 ບຸຕຣ໌ ທຣັພຍ໌ ສິນ ເງິນ ຄ່າ ຈະເປັນເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ ?

ເລື່ອງ ອານັນທາເສຕຖິ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ອານັນທະ
 ເສຕຖິ ເປັນຄົນມີຄວາມຂີ້ຖີ່ ໜຽວແໜ້ນທີ່ສຸດ. ເສຕຖິຜູ້ນີ້ມີບຸຕຣ໌

ຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າ ມູລສິນິ, ໄດ້ຝັງທຣ໌ພຍ໌ໄວ້ ໕ ແຫ່ງ ບໍ່ບອກໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້. ເມື່ອລາວທ່າກາລກິນິຍາຕາຍໄປແລ້ວ ໄດ້ໄປເກີດໃນຕະກູລ ຂອງ ຄົນຊື່ນຕ່າຍກຈິນ (ຈັຕທາລ) ມີອັຕກາພວິກລວິກາຣ໌ໄປຕ່າງໆ ນາ ນາ ບໍ່ສົມປະກອບ. ນັບແຕ່ມື້ຖືປຣິສິນລິ ໃນທ້ອງແຫ່ງມາຣດາ ເປັນ ຕົ້ນມາ ຕະກູລຈັຕທາລນັ້ນ ຫາລ້ຽງຊີວິດໂດຍຝືດເຄືອງຈິນວ່າ ມາຣ ດາລ້ຽງບໍ່ໄດ້ ປ່ອຍໃຫ້ໄປທ່ຽວຂໍທານກິນເອງ. ວັນນຶ່ງ, ໄດ້ເດີນ ອຸ້ດເຊເຂົ້າໄປ ໃນບ້ານເດີມຂອງຕົນເອງ ຖືກເຂົາຂັບໄລ່ ທຸບຕົໄດ້ ຮັບບາດຈັບສາຫັສ.

ເວລານັ້ນ, ພຣະສາສດາ ມີພຣະອານົນທ໌ ເປັນປັຈຈາສມຕະ ສເດັຈໄປໃນທີ່ນັ້ນ ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ ຈຶ່ງ ຕຣ໌ສບອກ ມູລສິນິເສຕຖືວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ ຄື ອານົນທະເສຕຖືຜູ້ ເປັນບິດາຂອງທ່ານ. ມູລສິນິເສຕຖື ບໍ່ເຊື່ອ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງຮັບ ສູ້າໃຫ້ເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ ໄປບອກຂມຸທຣ໌ພຍ໌ ທີ່ຕົນໄດ້ຝັງໄວ້ ໃຫ້

ແກ່ ມູລສິນິ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣ໌ສຊຶ່ງ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນ ຂ້າງເທິງນີ້.

໔

ໂຍ ພາໂລ ມັຄລະຕິ ພາລະຍັງ

ປັດທິໄຕ ວາປິ ເຕນະ ໂສ
 ພາໂລ ຈະ ປັດທິຕະມານີ
 ສະ ເວ ພາໂລຕິ ວຸຈຈະຕິ ບຸຸລະ

ຄົນພາລ ຄົນໄງ່ ຮູ້ຕົວວ່າ ຕົນເປັນຄົນໄງ່ແລ້ວ (ຜູ້ນັ້ນ) ມີ ທາງທີ່ຈະເປັນປັດທິຕໄດ້ຢູ່. ແຕ່ຄົນພາລ ຊ້າພັດສຳຄັນຕົນເອງວ່າ ຕົນເປັນຄົນສລາດ, ຜູ້ນັ້ນແຫລະ ຮຽກວ່າ ຄົນພາລ ໂດຍແທ້.

ເລື່ອງ ຄັດກິເກບກະໂຈຣ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພວກຄັດກິເກບກະໂຈຣ ເປັນໂຈຣ ທີ່ຈອບມອງແຕ່ຈະລັກຈະໄມຍ. ໃນກຸ່ມຂອງພວກໂຈຣນີ້ ມີ ໒ ຄົນ ຊວນກັນໄປຍັງ ພຣະວິຫາຣເຊຕວັນ ກັບມຫາຊົນທີ່ໄປ ຟັງລັມມ໌. ໂຈຣຜູ້ນຶ່ງຕັ້ງໃຈຟັງລັມມ໌ ເກີດສັບທຳຄວາມເຫລື້ອມໃສ ໄດ້ສຳເລັດໂສດາປັດຕິຜົນ. ສ່ວນໂຈຣອີກຜູ້ນຶ່ງ ຈ້ອງມອງແຕ່ຈະ ລັກຢ່າງດຽວ. ເຂົາຈອບລັກຂອງໄດ້ປະມານ ໕ ມາສິກ ຂອງຜູ້ນຶ່ງທີ່ ຫ່າໄວ້ໃນຊາຍຜ້າບ່ຽງ. ເມື່ອໄດ້ມາແລ້ວ ກໍນຳເອົາໄປລ້ຽງເກືອກັນທີ່ ບ້ານຂອງຕົນ. ເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍໝູ່ວ່າຕົນເປັນຄົນສລາດ ເປັນປັດທິຕ ສ່ວນໂຈຣຜູ້ເປັນໂສດາບັນນັ້ນ ໄດ້ນຳເອົາເລື່ອງນັ້ນເຂົ້າໄປຂາບທູລ

ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນ.

໕

ຍາວະຊີວັມປິ ເຈ ພາໂລ

ປັຕທິຕັງ ປະຣິຍຸປາສະຕິ

ນະ ໂສ ລັມມັງ ວິຊານະຕັງ

ທັພພິ ສຸປະຣະສັງ ຍະຖາ ຯຕ໌໔໑

ອັນທີ່ຂຶ້ນຊື່ວ່າ ຄົນພາລນັ້ນ ຈະຢູ່ໃກ້ກັບ ປັຕທິຕ ເປັນເວລາ
ດົນນານຈົນຊົ່ວຊີວິຕ ກໍຕາມ. ຄົນພາລ ຄົນໂງ່ ກໍບໍ່ຮູ້ຊຶ່ງອິສຊາຕແຫ່ງ
ພຣະລັມມ໌. ອັນນີ້ ກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງ ກັບບ່ວງ ຫຣີວ່າ ຈອງທີ່ບໍ່ຮູ້ອິສຊາຕ
ຂອງແກງ ຫ້ັນແລ.

ເລື່ອງ ພຣະອຸທາຍີເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣົພ ພຣະອຸທາຍີເຖຣະ ໄປທ່າທ່າ
ນັ່ງຢູ່ໃນລັມມະສາລາ (ໂຮງລັມມ໌) ຄືກັບວ່າ ຕົນເປັນມຫາເຖຣະ ພຣະ
ກິກຊຸ ອາຄັນຕຸກະ ໄດ້ມາເຫັນກໍສຳຄັນວ່າ ເພິ່ນນັ້ນ ເປັນພະຫູສູຕ ຈຶ່ງ
ເຂົ້າໄປຖາມບັລຫາ ພຣະອຸທາຍີ ຕອບບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງພາກັນຕິຕຽນວ່າ ຢູ່ໃນ
ວິຫາຣດຽວກັນກັບ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ກໍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກລັມມະ ຈຶ່ງໄດ້ໄປຫຼອ

ຄວາມນັ້ນ ແດ່ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄໍ່ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖານ໌.

໖

ນຸບາຕຕະມະປິ ເຈ ວິລລູ
ປັຕທິຕັງ ປະຍິຣຸປາສະຕິ
ຂີປປັງ ລັມມັງ ວິຊານາຕິ
ຊິວຫາ ສູປະຣະສັງ ຍະຖາ ຯຕ໌໕໑

ປັດລາຊິນ ຄົບຄ້າສະມາຄົມ ກັບຜູ້ທີ່ເປັນປັຕທິຕ ເຖິງຈະ
ເປັນເວລາບໍ່ດົນ ກໍຕາມ ກໍຮູ້ແຈ້ງຊຶ່ງພຣະລັມມ໌ ເໝືອນດັ່ງລິ້ນທີ່ຮູ້
ຈັກຄິສຊາຕຂອງແກງ ຫັນແລ.

ເລື່ອງ ປາເກຢຍຍະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຊຸຊາວປາເກຢຍຍະ ມີຢູ່ປະ
ມາຕ ໖໐ ອົງຄໍ່ ພວກເພິ່ນເປັນກິກຊຸ ກັບທະວັດຄິຍະກຸມາຣ ຜູ້ທີ່
ໄດ້ຮັບ ເອທິກິກຊຸອຸປະສົມບິທໃນຄັ້ງປຖົມກາລ. ພາຍຫລັງທີ່ພວກ
ເພິ່ນມາເຝົ້າພຣະອົງຄໍ່ ຮັບຟັງພຣະລັມມເທສນາສຳເລັດພຣະອອຣຫັຕ

ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ພາກັນກ່າວສັອສເສີຍພວກທ່ານວ່າ ຕັອສຮູ້ໄດ້
ງ່າຍ. ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຈຶ່ງຕັອສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໗

ຈະຣັນຕິ ພາລາ ທຸມເມທາ
ອະນິຕເຕເນວະ ອັຕຕະນ
ກະໂຣນຕາ ປາປະກັງ ກັມມັງ
ຍັງ ໂຫຕິ ກະຍຸກັປຜະລັງ ຯຜັດຯ

ຄົນພາລ ປັດສາທາມ (ປັດສາທນ້ອຍ, ໄງ່) ທັງຫລາຍ
ທຳຕົວເອງ ເປັນສັຕຣູຂອງຕົວເອງ. ທ່ຽວຫາແຕ່ກາອກໍກັມມ໌ ທຳ
ເວອທຳກັມມ໌ ຍັງຜົລ ໃຫ້ຕົນເອງ ໄດ້ຮັບຄວາມເດືອດຮ້ອນ.

ເລື້ອງ ສຸປປະພຸທລະກຸຍກິ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ສຸປປະພຸທລະກຸຍກິ ໄດ້ຟັງ
ພຣະລັມມເທສນາ ສຳເຣັຈໂສດາປັຕຕິຜົລ ເຊື້ອໝັ້ນໃນພຣະອັຕຕະ
ຕັອຍ ຄັ້ງນັ້ນ ທ້າວສັກກະເທວຣາຊ ມີເທວປະສົງຄໍຈະທຣົງທົດລອງ

ເບິ່ງວ່າຈະຈິງ ຫຼືບໍ່, ຈຶ່ງໄດ້ສເດັຈມາຫາ ສຸປປະພຸທລກຸຍາກີ ແລ້ວ
 ຕັອສວ່າ ຖ້າທ່ານກ່າວວ່າ ພຣະພຸທລ໌ ພຣະລັມມ໌ ພຣະສິງພ໌ ບໍ່ແມ່ນ
 ພຣະພຸທລ໌ ພຣະລັມມ໌ ພຣະສິງພ໌ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ເຮົາຈະໃຫ້ທຣ໌ພຍ໌
 ເປັນອັນມາກແກ່ທ່ານ. ສຸປປະພຸທລະຈຶ່ງຕອບວ່າ ເຮົາບໍ່ແມ່ນຄົນຈິນ
 ເຮົາເປັນຄົນມີ ອຣິຍະທຣ໌ພຍ໌.

ທ້າວ ສັກກະເທວຣາຊ ໄດ້ທຣ໌ງສັດບ ກໍທຣ໌ງເຫລື້ອມໃສ
 ມາເຝົ້າ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະອົງຄ໌ ສຸປ-
 ປະພຸທລະ ກໍມາເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ເໜືອນກັນ.

ຄັນ ສຸປປະພຸທລະ ລາໄປແລ້ວບໍ່ດົນ ງົວແມ່ລູກອ່ອນຫວງ
 ລູກຊຶ່ງເຄີຍເປັນເວຣກັນມາກ່ອນ ໄດ້ປົງຊິພ ສຸປປະພຸທລກຸຍາກີເສັຍ
 ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ໄປເຝົ້າທູລເຫຕຸ້ນນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະ
 ອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕັອສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ.

໘

ນະ ຕັງ ກັນມັງ ກະຕັງ ສາລຸ
 ຍັງ ກັຕະວາ ອະນຸຕັປປະຕິ
 ຍັສສະ ອັສສຸມຸໂຂ ໂຣທັງ

ວິປາກັງ ປະສິເສວະຕິ ຯຕິກຸະ

ກັມມໄດ ທ່າແລ້ວ ທ່າໃຫ້ເກີດມີຄວາມເດືອດຮ້ອນ ໃນພາຍຫລັງ ທັງຜູ້ກະທຳກໍຮ້ອງໄຫ້ນ້ຳຕາໄຫລນອງ ຮັບສນອງຂອງກາຣະທ່າ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ກັມມໄດ ຊື່ວ່າ ເປັນກັມມບໍ່ດີ ແທ້ແລ.

ເຣືອງ ນາຍກະສະກະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຊາຣົພ ຊາວນາ ຜູ້ນຶ່ງ. ທີ່ພຣະອົງຄ໌ ທຣິຊ ເຫັນອຸປະນິສັຍ ໄສດາປັຕຕິມັຄຄ໌ຂອງເຂົາ ຈຶ່ງໄດ້ສັດເຈໄປຢັງທີ່ນາຂອງເຂົາ ໃນເວລານັ້ນ ເຂົາກຳລັງເຮັດນາຢູ່. ພຣະອົງຄ໌ທຣິຊທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນຖົງ ທຣັພຍ໌ ທີ່ພວກໂຈຣໄດ້ເຮັດຕົກເຮ້ຍໄວ້ໃນທີ່ນານັ້ນ ແລະ ຕຣັສບອກພຣະ ອານົນທ໌ ເບິ່ງອສຣະພິສ. ຄັນເຈົ້າຂອງເຂົາ ຕິດຕາມນາເຫັນຖົງທຣັພຍ໌ໃນນາ ຂອງພໍ່ນາຜູ້ນັ້ນ ຈຶ່ງຈັບຕົວໄປ ໂດຍຫາວ່າເປັນໂຈຣ. ລາວໃຫ້ກາຣວ່າ ລາວ ບໍ່ໄດ້ລັກ ລາວໄດ້ອ້າງ ພຣະສາສດາ ແລະ ພຣະອານົນທ໌ ເປັນພຍານ. ພຣະ ຣາຊາ ຈຶ່ງນຳເອົາຕົວໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທູລຖາມເຣືອງທີ່ເຂົາອ້າງນັ້ນ. ພຣະ ອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣິຊຮັບວ່າ ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຢູ່ກ່ອນແລ້ວ. ອັນນີ້ ເປັນຄວາມຈິງ ຕາມທີ່ພໍ່ນານັ້ນອ້າງ.

ບັດນັ້ນ, ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ສັດແດງພຣະລັມມິກະຖາ ດັ່ງ ພຣະຄາຖາ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາເປັນອຸທາຫຣດ໌ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

ລ

ຕັດຈະ ກັມມັງ ກະຕັງ ສາລຸ
 ຍັງ ກັຕະວາ ນານຸຕັປປະຕິ
 ຍັສສະ ປະຕິໂຕ ສຸມະໂນ
 ວິປາກັງ ປະຍິເສວະຕິ ຯດັກູນ

ກັມມ໌ໃດ ທີ່ກະທຳໄປແລ້ວບໍ່ເດືອດຮ້ອນໃນພາຍຫລັງ ທັງ
 ຜູ້ກະທຳ ກໍເບີກບານ ສຳຮາຄໃຈ ໂດຍໄດ້ຮັບຜົນສນອງຂອງຫາກອ
 ກພະທຳ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ກັມມ໌ນັ້ນ ຊື່ວ່າ ເປັນກັມມ໌ດີ.

ເລື່ອງ ນາຍສຸມະນະມາລາກາອ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາຍສຸມະນະມາລາກາອ ທີ່
 ເຄີຍເກັບດອກຊ້ອນໄປຖວາຍ ພຣະເຈົ້າພິມພິສາຣ ທຸກວັນ. ໃນວັນ
 ນຶ່ງ ລາວໄດ້ໄປເຫັນ ພຣະສາສດາ ແລະເກີດມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ
 ສັບທລາ ໃນພຣະອົງຄ໌ ເລີຍເອົາດອກຊ້ອນນັ້ນຖວາຍເປັນພຸທລບູຊາ
 ກາອບູຊາອັນນັ້ນ ກໍເກີດມີປາຍິຫາຣິຍ໌ ເປັນທີ່ໜ້າອັສຈັອຍ໌
 ພຣະເຈົ້າພິມພິສາຣ ທຣົງຊາບ ກໍທຣົງມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ພຣະ
 ຣາຊທານຸຊິງສົມບັດີເປັນອັນມາກ ໃຫ້ແກ່ ນາຍສຸມະນະມາລາກາອ.

ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ປະຊຸມກັນ ກ່າວສັອສີໂຍ ພຸທລານຸກາພ
ແລະກິຈກັມມ໌ຂອງ ນາຍມາລາກາອນັ້ນ. ພຣະສາສດາສໄດ້ຈມາສແດງ
ພຣະລັມມິກະຖາແລ້ວ ຈຶ່ງຕັອສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກມາຂ້າງເທິງນີ້.

໑໐

ມະລຸວາ ມັຍຄະຕິ ພາໂລ
ຍາວະ ປາປັງ ນະປັຈຈະຕິ
ຍະທາ ຈະ ປັຈຈະຕິ ປາປັງ
ອະຖະ ພາໂລ ທຸກຂັງ ນິຄັຈຈະຕິ ະຕັລະ

ຄົນພາລ ຄົນໄງ່ນັ້ນ ສຳຄັນວ່າ ບາບນັ້ນຫວານ ປານກັບວ່າ
ນ້ຳຜູ້ ໃນເຜື້ອວ່າ ບາບນັ້ນ ຄົບບໍ່ທັນໃຫ້ຜົນ ເຜື້ອໃດ ທາຍໃຫ້

ຜົນ ເມື່ອນັ້ນແລ ເຂົາຍ່ອມໄດ້ຮັບທຸກຂໍ້.

ເລື່ອງ ນາງອຸບົລວັຕຕາເຖຣີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະນາງອຸບົລວັຕຕາເຖຣີ
ຄາວເມື່ອ ພຣະນາເປັນຄຣິຫັສຖໍນັ້ນ ເປັນລິດາເສຕຖິໃນພຣະນຄຣ

ໄປຂໍຈົນວ່າ ມຫາເສຕຖີ ຜູ້ເປັນບິດາ ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໃຫ້ແກ່ໃຜ ຈຶ່ງ
 ແນະນຳໃຫ້ໄປບວຊຸ. ນາງໄດ້ຟັງຄຳແນະນຳ ກໍມີຄວາມພໍໃຈຍິນດີ
 ດ້ວຍ. ບັດນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໄດ້ໄປບວຊຸໃນສຳນັກຂອງນາງກິກຊຸນີ. ເມື່ອ
 ບວຊຸໄດ້ບໍ່ເທົ່າໃດວັນ ກໍໄດ້ສຳເລັດ ພຣະອຣະທັຕ.

ຄັ້ງນັ້ນ ນັ້ນທະມານິພ ຜູ້ເປັນບຸຕຣ໌ຂອງລູງ ມີຈິຕປະຍິພັທລ໌
 ຮັກໄຄ່ ພຣະເຖຣີ ຕັ້ງແຕ່ຄາວເພິ່ນຍັງເປັນຄຣິຫັສຖຸ ຢູ່ພຸ້ນ. ຄັນໄດ້
 ໂອກາດຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປທຳຮ້າຍຂົ່ມຂືນເພິ່ນ ຈົນສຳເລັດຕາມຄວາມປະ
 ສົງຄ໌ແລ້ວ ກໍຖືກແຜ່ນດິນສູບ ເປັນຜົນໃຫ້ໄປເກີດໃນ ມຫາອະເວຈີ
 ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້

໑໑

ມາເສ ມາເສ ກຸສັຄເຄນະ
 ກາໂລ ກຸລເຊຖະ ໂກຊະນັງ
 ນະ ໂສ ສັງຂາຕະລັມມານັງ
 ກະຖັງ ອັຄພະຕິ ໂສຄະສິງ ະກ໐໑

ຄົນພາລນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບຳເພັດຕະບະ ຄວາມພຽຣຢ່າງ

ແຮງກ້າ ຈົນະທັ້ງວ່າ ເອົາປາຍຫຍ້າຄາ ຈົ່ມອາຫານກິນທຸກ ໆ ເດືອນ ການປະຜິບັຕິ ທີ່ເຄິ່ງຄັດ ຂອງ ເຂົານັ້ນ ບໍ່ ຈ ໃນ ໑໖ ສ່ຽວ ຂອງ ຂອງການປະຜິບັຕິ ຂອງທ່ານຜູ້ບໍລິສັດ.

ເລື່ອງ ຊົມພຸກາຊີວິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ຊົມພຸກາຊີວິກ (ນັກບວຊ ນອກພຸທລສາສນາ,ຊີເປືອຍ) ຜູ້ນຶ່ງ. ໃນຄັ້ງ ພຣະ ກັສສປະສັມມາ- ສັມພຸທລກາລພັນ ອາຊີວິກຜູ້ນີ້ ເຄີຍເປັນກິກຂຸ ໄດ້ປ້ອຍດ່າ ພຣະ ອຣະທັນຕ໌ ຂິຕາສິພ ອົງຄ໌ນຶ່ງ. ຕົກມາ ໃນພຸທລກາລນີ້ ໄດ້ມາເກີດ ໃນ ນຄຣ ຣາຊຄຣິຫ໌ ເປືອຍກາຍ ບໍ່ນຸ່ງບໍ່ຫົ່ມຜ້າ ກິນອຸຈຈາຣະເປັນ ທາຫາຣ ມັກນອນຕາມພື້ນດິນ. ເມື່ອຜົມຍາວ ກໍຫລີກເອົາ ບໍ່ໃຊ້ມິດ ມຫາຊົນພາກັນເຫລື້ອມໃສ ຕົກແຕ່ງໂກຊນາຫາຣເຊີນໃຫ້ບໍຣິໂກຄ ເຂົາຂົນບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງເອົາປາຍຫຍ້າຄາ ຈຸ່ມລົງໃນອາຫານນັ້ນ ແລ້ວແຕະ ໃສ່ລິ້ນກິນ. ເຂົາເຮັດຢູ່ຢ່າງນີ້ ເຖິງ ໕໕ ປີ.

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທອດພຣະເນຕຣ໌ ເຫັນອຸປະນິສັຍ ຈຶ່ງໄດ້ ສເດັ່ຈອອກມາອາສັຍຢູ່ໃນທີ່ບໍ່ໂກ ຈາກທີ່ຊົມພຸກາຊີວິກ ຢູ່ນັ້ນ. ໃນ ເວລາ ປະຖົມຍາມແຫ່ງຣາຕຣີ ທ້າວຈຕຸໂລກບາລທັງ ໔ ໄດ້ມາເຝົ້າ ໃນມັຊຊົມຍາມ ທ້າວສັກກະເທວຣາຊ ມາເຝົ້າ ໃນປັຈຈົມຍາມ ທ້າວ

ມຫາພຣິທ໌ມ ມາເຝົ້າ ມີແສງສ່ວາງຮຸ່ງເຮືອງ ຕລອດຣາຕຣີ ອາຊີວິກ
 ໄດ້ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ກໍນຶກອັຕຈັອຍ໌. ໃນເວລາຮຸ່ງເຊົ້ານີ້ໃໝ່ ອາຊີວິກ
 ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທຸລຖາມ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄໍ້ຈຶ່ງ ໄດ້ຕຣັສບອກໂດຍ
 ລຳດັບ ແລ້ວຕຣັສ ພຣະລັມມເທສນາ ໃຫ້ຊັມພຸກາຊີວິກ ສຳເຣັຈ
 * ຣະ ອຣະຫັຕ ພ້ອມດ້ວຍປຣິສັມກິທາ.

ຄັ້ງນັ້ນ ມຫາຊິນເປັນອັນມາກ ໄດ້ມາໃນທີ່ນັ້ນ ພາກັນສົງ
 ສັຍວ່າ ພຣະ ມຫາສມຕະ ກັບ ອາຊີວິກ ໃຜໃຫຍ່ກວ່າກັນ !
 ພຣະອົງຄ໌ທຣົງຊາບ ວາຣະຈິຕຂອງຊຸມຊົນ ຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ພຣເຖຣະ
 ເຈົ້າແກ້ຄວາມສົງສັຍຂອງຊຸມຊົນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງກ່າວ

໑໒

ນະ ຫິ ປາປັງ ກະຕັງ ກັມມັງ
 ສັຊຊຸ ຂີຣັງ ວະ ມຸຈຈະຕິ
 ທະຫັນຕິ ພາລະມັລລະຕິ

ກັສມາຈລັນໂນວະ ປາວະໂກ ະກຸວະ
 ກັມມຸຊິວທີ່ໄດ້ທ່າໄປແລ້ວ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນໃຫ້ຜົນ ໃນທັນທີ
 ທັນໃດ ອັນນີ້ ກໍຄືນຳນົມທີ່ຮິດມາໃໝ່ໆ ຍັງບໍ່ປ່ຽນສະກາພ ເປັນ

ນົມສົ້ມເທື່ອ ສັນໃດ ກັມມ໌ຊົ່ວທີ່ທ່າໄປແລ້ວນັ້ນ ມັນຍ່ອມເຜົາຜານ ຜູ້ກະທຳ ໃນພາຍຫລັງ ເໝືອນດັ່ງໄຟໄໝ້ແກບ ນັ້ນແລ.

ເຣື່ອງ ອະຫິເສຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງາຣົພ ອະຫິເສຕຕົວນຶ່ງ ຢູ່ທີ່ພູເຂົາ ຄິຊຊະກູຜ ມີອັຕຕາພເໝືອນງູ ຊຶ່ງຍາວປະມານ ໒໐ ໂຍຊຸນ ມີຫົວ ເໝືອນຄົນ. ພຣະໄມຄຄັລລານະ ໄດ້ເຫັນມາແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ກ່າວກັບ ພຣະລັກຂຕະເຖຣະ ໃນຕໍ່ໜ້າພຣະທີ່ນຶ່ງ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ທຣິງຮັບເປັນພຍານ ຂອງພຣະໄມຄຄັລລານະເຖຣະ.

ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ທູລຖານບຸພພະກັມມ໌ ຂອງເສຕນັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສ ເລົ່າເຣື່ອງໃນອດີຕກາລ ຂອງເສຕນັ້ນວ່າ ເສຕ ຕົວນັ້ນ ເຄີຍເປັນຊາວນາ ເຫັນຄົນ ທັງຫລາຍ ຍ່າງຢ່າງນາຂອງຄົນ ໄປອຸປັຍກາກ ພຣະປັຈເຈກພຸທລເຈົ້າ. ວັນນຶ່ງ ພຣະປັຈເຈກພຸທລ ເຈົ້າບໍ່ຢູ່ ຈຶ່ງລອບເຂົ້າໄປທຸບເຄື່ອງໃຊ້ສອຍຂອງເພິ່ນແຕກໄປໝົດ ແລ້ວກໍເອົາໄຟເຜົາບັຕຕະສາລາ. ດ້ວຍກັມມ໌ອັນນັ້ນ, ເມື່ອເຂົາຕາຍ ໄປ ກໍໄດ້ໄປຕົກ ນະຣົກເປັນເວລານານ ຈົນແຜ່ນດິນໜາຂຶ້ນໄດ້ ໑ ໂຍຊຸນ ແລ້ວຈຶ່ງມາເກີດເປັນ ອະຫິເສຕ ທີ່ພູເຂົາຄິຊຊະກູຜນີ້.

ໃນທີ່ສຸດ ອດີຕນິທານ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖານີ້.

໑໓

ຍາວະເທວະ ອະນັຕຖາຍະ
 ຄັຕຕັງ ພາລັສສະ ຊາຍະຕິ
 ຫັນຕິ ພາລັສສະ ສຸກກັງສັງ
 ມຸທະລະມັສສະ ວິປາຕະຍັງ ຯຣຸຣ

ຄົນພາລ ໄດ້ຄວາມຮູ້ ຄວາມສາດມາ ກໍເພື່ອກາອບໍາລາຍ
 ຢ່າງດຽວ. ຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ມານນ ທໍາລາຍຄຸກຄວາມດີ ຂອງເຂົາໝົດ
 ທໍາໃຫ້ມັນສມອງ ຂອງເຂົາຕົກຕໍ່າໄປ.

ເລື່ອງ ສັຍກິກູຣະເຜຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ສັຍກິກູຣະເຜຕ ຢູ່ເທິງພູ
 ເຂົາຄິຊຊະກູຣ ມີອັຕກາພສຸງ ປະມາຕ ໓ ໂຍຊຸນ ທ່ອນເຫລັກແດງ
 ຕົກລົງທັບຫົວ ຊ້າແລ້ວຊ້າອີກ. ພຣະໂມຄຄັລລານະເຖຣະ ຈຶ່ງເວົ້າ
 ກັບ ພຣະລັກຂຕະເຖຣະ ໃນທີ່ຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຕ໌ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ຈຶ່ງ
 ທຣົງຮັບເປັນພຍານ ຂອງພຣະໂມຄຄັລລານະເຖຣະ. ພຣະກິກຸ ທັງ
 ທລາຍ ຈຶ່ງທູລຖາມ ບຸພະກັມມ໌ຂອງເຜຕນັ້ນ.

ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສເຣື້ອງ ໃນອະດີຕກາລຂອງເຜຕນັ້ນວ່າ. ຄັ້ງນຶ່ງ, ມີບຸຣຸສພິກາຣ ຂາເປ້ຍ ຜູ້ນຶ່ງມີຄວາມຊຳນານ ໃນກາຣດີດຂຶ້ ກວດ. ພຣະອາຊາຮັບສັ່ງໃຫ້ຫາຕົວມາ ແລະຕຣັສວ່າ ປຸໂຣຫິຕຂອງ ເຮົາ ເປັນຄົນເວົ້າຫລາຍຢາຍຫ່າງ. ໃນເວລາໃດ ທີ່ປຸໂຣຫິຕຜູ້ນັ້ນ ເຂົ້າມາເຝົ້າ ອ້າປາກຂຶ້ນຈະເວົ້າ ໃຫ້ດີດກັອນຂຶ້ແບ້ເຂົ້າໄປໃນປາກ. ບຸຣຸສຜູ້ນັ້ນ ກໍຮັບເຮັດໃຫ້ໄດ້ຕາມອາຊປະສົງຄ໌. ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ປຸໂຣ ຫິຕ ຜູ້ນັ້ນ ກໍເຊົາເວົ້າຫລາຍ.

ພຣະອາຊາ ກໍທຣົງຍິນດີ ພຣະອາຊາທານສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ໃຫ້ ແກ່ບຸຣຸສເປ້ຍຜູ້ນັ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ, ຍັງມີບຸຣຸສອີກຄົນນຶ່ງ ຍອມເປັນ ລູກສິສ ຂໍຮຽນສິລປະອັນນັ້ນ ຈາກບຸຣຸສເປ້ຍ. ຄັນວ່າຮຽນໄດ້ແລ້ວ ກໍຢາກທົດລອງເບິ່ງຄວາມສາມາດຂອງຕົນ. ໃນວັນນຶ່ງ ເຂົາໄດ້ເຫັນ ພຣະປັຈເຈກພຸທລເຈົ້າ ແລະເຂົາໃຈວ່າ ເພິ່ນບໍ່ມີບິດາ ມາຣດາ ຈຶ່ງ ດີດກັອນຂຶ້ກວດເຂົ້າໄປ ທາງຫູຂ້າງຊ້າຍ ທລຸອອກທາງ ຂ້າງຂວາ. ຍ້ອນເຫດນັ້ນ ພຣະປັຈເຈກພຸທລເຈົ້າ ຈຶ່ງດັບຂັນຣໍປຣິນິພພານ.

ດວ້ຍກັນມໍອັນນັ້ນ ເຂົາໄດ້ໄປຕົກ ອະເວຈິນະຣົກ ໃນຊົ່ວເວ ລາ ອັນຍາວນານ ຈົນແຜ່ນດິນໜາໄດ້ ໑ ໂຍຊຸນ ແລ້ວຈຶ່ງມາເກີດ ເປັນ ສັຍກິກູຕະເຜຕ ຢູ່ທີ່ເຂົາຄິຊຸຊະກູຝນີ້.

ໃນທີ່ສຸດ ອດີຕນິທານ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສພຣະອາຖານີ້

໑໔

ອະສັນຕັງ ກາວະນິຈເຈຍຍະ
 ປຸຣະກຂາຣ໌ຍຈະ ກິກຂຸສຸ
 ອາວາເສສຸ ຈະ ອິສສະຣິຍັງ
 ປູຊາ ປະຣະກຸເລສຸ ຈະ ະກຸລະ

ກິກຂຸທີ່ເປັນພາລນັ້ນ ປາຖນາຊື່ສຽງ ແລະ ກຽດິຍິສ ທີ່ບໍ່
 ເໝາະສົມ, ຢ່າກເປັນໃຫຍ່ກວ່າ ກິກຂຸ ທັງໝົດ, ຢ່າກເປັນເຈົ້າອາ-
 ວາສ, ຢ່າກໄດ້ຮັບກາຣບູຊາ ສັກກາຣະຈາກຊາວບ້ານ ທັງຫລາຍ.

໑໕

ມະເມວະ ກະຕະ ມັລຄັນຕຸ
 ຄິຫິ ປັພພະຊິຕາ ອຸໂກ
 ມະເມວະ ອະຕິວະສາ ອັສສຸ
 ກິຈຈາກິຈເຈສຸ ກິສມິຈິ
 ອິຕິ ພາລັສສະ ສັງກັປໂປ
 ອິຈລາ ມາໂນ ຈະ ວັບາຜະຕິ ະກຸຊະ

"ຂໍໃຫ້ຄຣິຫັສຖ໌ ແລະ ບັຣພະຊິຕ ຈົ່ງສຳຄັນວ່າ ເຮົາເທົ່າ
 ນັ້ນ ເຮັດວຽກອັນນີ້, ຂໍໃຫ້ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ ຢູ່ໃນບັງຄັບບັນຊາ ຂອງ

ເຮົາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນກິຈກາຣໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍ ກໍຕາມ"

ກິກຊ ທີ່ເປັນຄົນພາລ ມັກຈະຄິດໄຜ່ຜັນ ເຊັ່ນນີ້.. ຄວາມ
ທະເຍີທະຍານ ແລະ ຄວາມເຍີຫຍ້າງ ຈອງຫອງ ກໍພອຍເພີ່ມຂຶ້ນ.

ເລື່ອງ ພຣະສັມມເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຊາຣົພ ພຣະສັມມເຖຣະ ທີ່ເປັນ
ເຈົ້າອາວາສ ວັດ ອັມພາກະຜະວັນ ເມືອງປັຈຈິກາສິຕທ໌ ເພິ່ນເຫັນ
ທ່ານຈິຕຕະຄຫະບໍດີ ຜູ້ອນາຄາມີ ທີ່ອຸປັຍກາກເພິ່ນນັ້ນ ໄປເຫລື້ອມ
ໃສ່ໃນ ພຣະອັຄຄສາວົກ ຜູ້ເປັນ ພຣະອາຄັນຕຸກະ ໄປພັກໃນທີ່ນັ້ນ
ຫລາຍກວ່າເພິ່ນ. ທ່ານຈິຕຕະຄຫະບໍດີ ໄປນິມົນຕ໌ ອາຄັນຕຸກະ ກ່ອນ
ແລ້ວຈຶ່ງໄປນິມົນຕ໌ເພິ່ນ ຕາມທິຫລັງ. ເພິ່ນຄິດຄຽດໃຫ້ ໃຫ້ທ່ານ
ຄະຫະບໍດີ ແລະເວົ້າແດກດັນໃສ່ຕ່າງ ໆ ນາ ໆ. ບັດນັ້ນ ທ່ານເຈົ້າ
ອາວາສ ໄດ້ເຂົ້າໄປຫຼຸລພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຮັບສັ່ງໃຫ້ທ່ານເຈົ້າ
ອາວາສໄປຂໍຂໍມາໂທສ ຈິຕຕະຄຫະບໍດີ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖານີ້.

໑໖

ອັລລາ ຫີ ລາກູປະນິສາ
ອັລລາ ນິພພານະຄາມິນີ

ເອວະເມຕັງ ອະກິນລາຍະ
 ກິກຊຸ ພຸທລັສສະ ສາວະໂກ
 ສັກກາຣັງ ນາກິນັນເບຍຍະ
 ວິເອກະມະນຸ ພຸຣູຫະເຍ ບຸຸ໕໑

ທາງນຶ່ງ ສແວງຫາລາກ, ທາງນຶ່ງ ໄປນິພພານ, ເມື່ອຮູ້
 ຢ່າງນັ້ນແລ້ວ, ກິກຊຸ ພຸທລສາວິກ ບໍ່ຄວນໄປຍິນດີນໍາລາກສັກກາຣະ
 ຄວນ ຢູ່ຢ່າງສົງບ.

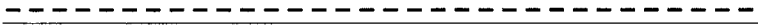
ເລື່ອງ ວນະວາສີຕິສສະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະ ວນະວາສີຕິສສະເຖຣະ
 ເພິ່ນເປັນບຸຣຸຣຸປະກາກ ຂອງພຣະສາຣິບຸຣຸຣຸ ແລະມີຄວາມເຫລື້ອມ
 ໃນພຣະເຖຣະ ຕັ້ງແຕ່ເພິ່ນຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ. ເມື່ອເພິ່ນມີອາຍຸໄດ້
 ກຸ ຂອບ ໄດ້ບວຊເປັນສາມເຕຣ ໃນສໍານັກ ຂອງພຣະເຖຣະ.
 ສາມະເຕຣ ເປັນຜູ້ສົມບູຣຸດດ້ວຍລາພສັກກາຣະ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ຍິນດີໃນ
 ລາພສັກກາຣະເຫລົ່ານັ້ນ ແລະເຂົ້າໄປທູລຂໍພຣະກັມມຖານຈາກສໍານັກ
 ພຣະສາສດາ ແລ້ວເຂົ້າໄປຢູ່ປ່າ ທໍາຄວາມພຽຣ ບໍຣລຸພຣະອອບັຕ
 ໃນພັຣບານັ້ນ.

ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ໄດ້ປະຊຸມສົນທະນາສັອເສີໂນຄຸຕຂອງ
 ສາມເຕຣວ່າ ກະທຳກິຈທີ່ບຸຄຄົລກະທຳໄດ້ຍາກ ສລະລາພສັກກາຣະ
 ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເຊັ່ນນັ້ນ ແລ້ວເຂົ້າໄປຢູ່ໃນປ່າ ລ້ຽງຊີພດ້ວຍອາຫານ
 ພຽງເພື່ອດຳຣົງຊີພຢູ່ໄດ້ ເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈໄປຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ແລ້ວຕຣັສຊິ່ງ
 ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ຂ້າງຕົ້ນນີ້.

ຈົບພາລະວັຄຄໍ ທີ່ ໕

ບັດທິຕວັດຄ໌ ທີ່ ໖

໑

ນິລິນັງວະ ປະວັຕຕາຣັງ
 ຍັງ ປັສເສ ວັຊຊະທັສສິນັງ
 ນິຄຄັຍຫະວາທິງ ເມລາວິງ
 ຕາທິສັງ ປັຕທິຕັງ ກະເຊ
 ຕາທິສັງ ກະຊະມານັສສະ

ເສຍໂຍ ໂຫຕິ ນະ ປາປິໂຍ ະກຸດັຍ

ຫາກວ່າທ່ານ ພົບພັກບັນກປຣາຊຸນ ທີ່ໜ້ນວ່າກ່າວຕັກເຕືອນສິ່ງທີ່
 ຂາດຕິກບົກພ່ອງ ກໍ່ເໝືອນດັ່ງຜູ້ທີ່ບອກຊຸມທຣັພຍ໌ໃຫ້ ກໍ່ຄວນຄົບຄ້າສະມາ
 ຄົມກັບທ່ານ ຜູ້ນັ້ນ ຊຶ່ງຈະມີແຕ່ຄວາມຈເລີຄ ບໍ່ມີຄວາມເສື່ອມ.

ເລື່ອງ ພຣະອາລະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງພຣະຜາຣົພ ພຣະອາລະ ຜູ້ມີອາຍຸ ຄາວເມື່ອ
 ເພິ່ນຍັງຢູ່ໃນເພສຄຣິທັສຖຸນັ້ນ ເພິ່ນເປັນພຣາຫມຕ໌ທຸກຂໍ້ຍາກ ແລະອາສັຍ
 ພຣະກິກຊຸ ລ້ຽງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອາຣາມ ທ່າກາຣກວາດແຜ້ວ ພຣະອາຣາມ.
 ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັດລູ ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນອຸປນິສັຍ ພຣະອອທັຕຜົລ
 ຈຶ່ງເດັ່ຈໄປທັກທາຍປຣາສັຍ ພຣາຫມຕ໌ຈຶ່ງທຸລວ່າ ຂ້າພະອົງຄ໌ຢາກຈະບວຊ

ພະຍອດແກ້ວສັພັດລູຈຶ່ງທຣິງ ອນຸລາຕໃຫ້ພະ ສາຣີບຸຕຣ໌ບວຊໃຫ້.
 ຄັນບວຊແລ້ວເພິ່ນເປັນຜູ້ທີ່ ດຸໝັ່ນ ວ່າງ່າຍສອນງ່າຍ ທ່ານ ຮັບຟັງຄຳສອນ
 ຂອງພະເຖຣະ ໂດຍເຄົາລົພ. ໃນເວລາບໍ່ດົນ ເພິ່ນກໍໄດ້ເຮົ້າ ພະອອຫັຕ.
 ພະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມກັນສອສິໂຍ ພະສາຣີບຸຕຣ໌ສ່າ ເປັນຜູ້ກັຕ໌ລູ
 ກຕະເວທິ, ສັອສິໂຍ ພະອາລະ ຜູ້ນີອາຍຸວ່າ ເປັນຜູ້ວ່າງ່າຍສອນງ່າຍແທ້ໆ
 ພະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈໄປໃນທີ່ປະຊຸມ ແລ້ວຈຶ່ງຕຄຣັສພະອາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້
 ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

=====

໒

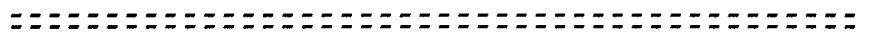
ໂອວາເທຍຍານສາເສຍຍະ
 ອະສັພກາ ຈະ ນິວາຣະເຍ
 ສະຕັງ ຫິ ໂສ ປິໂຍ ໂຫຕິ
 ອະສະຕັງ ໂຫຕິ ອັປປິໂຍ ະກຸຸະ

ຄວນຕັກເຕືອນຄນອື່ນ ແລະຄວນກົດກັນເຂົາ ບໍ່ໃຫ້ທ່າຄວາມຊົ່ວ
 ຄົນທີ່ຄອຍສັ່ງສອນຄົນອື່ນຢ່າງນີ້, ຄົນຜູ້ດີ ຍ່ອມຮັກຫອມ ແຕ່ຄົນຊົ່ວຊັງ.

ເລື່ອງ ອັສສຊີປຸນໄພພະສຸກະ

ພຣະບໍລົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຂຸ ປຸນໄພພະສຸກະ ເປັນກິກຂຸໃນ
ຈຳນວນພວກຈັບພັດຄິຍະ ເປັນສັບທຣິວິຫາຣິກຂອງ ພຣະອັຄສາວິກ ແຕ່ວ່າ
ເປັນກິກຂຸອະລັຊຊີ ປະພິຕຣ໌ອະນາຈາຣ ເປັນຜູ້ທຳລາຍຕະກູລ (ປະຈົບປະແຈງ
ຕະກູລ) ລ້ຽງຊີພດ້ວຍປັຈຈັຍນັ້ນ, ອາສັຍຢູ່ໃນພູເຂົາ ກິມາຄິຣີ ກັບກິກຂຸບໍຣິ
ວາຣ ໕໐໐. ພຣະສາສດາທຣິງຊາບ ຮັບສັ່ງໃຫ້ພຣະສາວິກທັງ ໒ ເຂົ້າເຝົ້າ
ແລ້ວຮັບສັ່ງໃຫ້ໄປສັ່ງສອນ ກິກຂຸເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງ
ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໓

ນະ ກະເຊ ປາປະເກ ມິຕເຕ,
ນະ ກະເຊ ປຸຣິສາລະເມ,
ກະເຊຖະ ປຸຣິສຸຕຕະເມ ຯກຸກູ

ບໍ່ຄວນຄົບຫາສະມາຄົມກັບຄົນຊົ່ວ ບໍ່ຄວນຄົບຫາກັບຄົນຕ່ຳຊ້າ ຄວນ
ຄົບຫາກັບກັລຍາຕະມິຕຣ໌, ຄວນຄົບຫາກັບຄົນທີ່ດີ.

ເລື່ອງ ພຣະຈັນນະ ເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຜາຣົພ ພຣະຈັນນະເຖຣະ ທີ່ເປັນຄົນດີວ່າ
 ຍາກສອນຍາກ ຖືວ່າຕົນເປັນຄົນໃນເກົ່າແກ່ ແລະອ້າງຕົວຢູ່ສເມື່ອວ່າ ເຮົາໄດ້
 ຕາມສເດັຈພຣະລູກເຈົ້າ ອອກມຫາກິເນກບກົມຕ໌ (ສເດັຈອອກບັຣພະຊາ)
 ໃນເວລານັ້ນ ເຮົາບໍ່ເຫັນໃຜຈັກຄົນ ຕົກມາໃນເວລານີ້ ມີຜູ້ກ່າວວ່າ ຕົນເປັນ

ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັຍຍ ທຣິຖຊາບຮຽກໃຫ້ຫາຕົວມາສົ່ງສອນແລະ
 ສັອເສີຍຄຸດພຣະອັຄຄະສາວົກວ່າ ເປັນຜູ້ຄວນຄົບຫາສະມາຄົມ ແລ້ວຈຶ່ງຕັອສ
 ຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

(ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງຄ໌ ສເດັຈປຣົນິພພານແລ້ວ ພຣະຈັນນະ ຈຶ່ງສຳເລັອ
 ພຣະອຣຫັຕ)

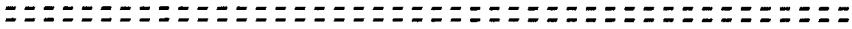
ຜູ້ດື່ມຊຶ້ງຄິສແຫ່ງພຣະລັມ໌ ຍ່ອມມິໃຈສົງບູຢູ່ເປັນສຸຂ, ບັດທິຕ
ຍ່ອມມິຄວາມຍິນດີໃນລັມ໌ ທີ່ພຣະອຣິຍະເຈົ້າ ທຣິງສແດງໄວ້ນັ້ນສເມີ.

ເລື່ອງ ພຣະມຫາກັປປິລ ເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະມຫາກັປປິລ ເຖຣະ. ໃນຄາວ
ທີ່ເພິ່ນເປັນຄຣິບັສຖໍ້ນັ້ນ ເປັນກບັຣຣິຍ໌ ສເວີຍອາຊສົມບັຕິ ໃນ ນຄອກຸຣະ
ວະດີ ມີມເຫສີນາມວ່າ ນາງອໄນຊາ . ນີ້ນຶ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ຊາບຂ່າວ ຈາກພວກ
ພໍ່ຄ້າວ່າ ບັດນີ້ ມີ ພຸທຣຣັຕນະ, ລັມມຣັຕນະ, ສັງພຣັຕນະ ບັງເກີດຂຶ້ນແລ້ວ
ໃນພຣະນຄອສາວັຕຖີ ພຣະອົງຄ໌ທຣິງມິຄວາມໂສມນັສຍິນດີ ເປັນຢ່າງຍິ່ງຈຶ່ງ
ໄດ້ພຣະຣາຊທານທຣັພຍ໌ ບູຊາຂ່າວສາອນັ້ນ ແກ່ພວກພໍ່ຄ້າ ແລ້ວທຣິງ ສລະ
ຣາຊສົມບັຕິ ອອກບວຊ ພ້ອມດ້ວຍຣາຊບໍຣິວາຣ ປະມາຕນຶ່ງພັນ ມຸ່ງໜ້າ
ໄປຍັງ ນຄອສາວັຕຖີ ແລະ ໄດ້ເພີບພຣະສາສດາ ໃນຣະຫວ່າງທາງ ໄດ້ຟັງ
ພຣະອົງຄ໌ສແດງ ອນຸປຸພພິກຖາ ສ່າເຣັຈ ອຣບັຕ ແລະ ໄດ້ຮັບເອຫິກິກຊ.

ໃນກາລຕໍ່ມາ, ນາງ ອໄນຊາເທວີ ພ້ອມດ້ວຍຍິງບໍຣິວາຣ ກໍອອກ
ຕິດຕາມໄປ. ເມື່ອໄດ້ຟັງ ພຣະລັມມເທານາ ກໍໄດ້ສ່າເຣັຈ ໂສດາປັຕຕິຜົລ
ແລ້ວໄປບວຊເປັນກິກຊນີ ໃນສ່ານກ ນາງອຸປິລວັຕຕາເຖຣີ ໄດ້ບໍຣລຸຊຶ່ງ
ພຣະອຣບັຕ ດ້ວຍກັນທັງໝົດ. ໃນວັນນຶ່ງ, ກິກຊ ທັງຫລາຍໄດ້ຍິນສຽງ
ພຣະມຫາ ກັປປິລເຖຣະ ເປັ່ງອຸທານຂຶ້ນວ່າມິຄວາມສຸຂແທ້. ຈຶ່ງໄດ້ນ່າເລື່ອງ
ກູລພຣະສາສດາວ່າ ເພິ່ນຜາຣົພຄວາມສຸຂໃນຣາຊສົມບັຕິ ພຣະອົງຄ໌ຕັອສວ່າ

ເພິ່ນຜາວິພຄວາມສຸຂ ໃນພຣະນິພພານ ແລ້ວຈຶ່ງຕັ້ງສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກ
ຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໕

ອຸທະກັງ ຫິ ນະຍັນຕິ ເນຕຕິກາ

ອຸສຸກາຣາ ນະມະຍັນຕິ ເຕຊະນັງ

ທາຣຸງ ນະມະຍັນຕິ ຕັຈຈະກາ

ອັຕຕານັງ ທະມະຍັນຕິ ບັຕທິຕາ ຯກູ໐ຍ

ຊາວນາ ໄຂນ້າເຂົ້ານາ ຊ່າງເຮັດສຣ (ທະນູ) ເບັດລູກສຣ

ໃຫ້ຊື່, ຊ່າງໄມ້ ຖາກໄມ້, ສ່ວນ ບັຕທິຕນັ້ນ ເຝິກສອນຕົນເອງ.

ເລື່ອງ ບັຕທິຕສາມເຕອ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາວິພ ບັຕທິຕສາມເຕອ ຜູ້ເປັນບຸຜຣຣຸຂອງ

ຕະກູລ ຜູ້ອຸປຸຖາກພຣະສາສິບຸຜຣຣ

ໃນທີ່ສຸດ ສາມເທຣ ກໍໄດ້ບັອລຸພຣະອອຫັຕ. ກິກຊ ທັງຫລາຍປະ
 ຊຸມສິນທະນາ ກ່ຽວກາຣບັອລຸພຣະອອຫັຕ ຂອງສາມເທຣ. ພຣະຍອດແກ້ວ
 ສັພພັດຍູໄດ້ສເດັຈໄປຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ກ່າວມານີ້

ວີ

ເສໂລ ຍະຖາ ເອກະພະໂນ

ວາເຕນະ ນະ ສະມີຣະຕິ

ເອວັງ ນິນທາປະສັງສາສຸ

ນະ ສະມີລຊັນຕຸ ປັຕທິຕາ ຯກູ໑໑

ພູເຂົາຫິນ ຍ່ອມບໍ່ສັນສະເທືອນ ຍ້ອນລົມພັດແຮງ ອັນນີ້ ສັນໃດ,
 ປັຕທິຕ ເມື່ອໄດ້ຟັງຮັມມ໌ແລ້ວ ຍ່ອມນິຈິຕໃຈສົງບ ສັນນັ້ນແລ.

ເລື່ອງ ພຣະລະກຸຕຍິກະກັທລິຍະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະລະກຸຕຍິກະກັທລິຍະເຖຣະ ທີ່
 ພຣະໜ່ວມນ້ອຍ ເຫັນເພິ່ນແລ້ວ ພາກັນລູບບາຍສີສະເພິ່ນເຫລັ້ນ ຈັບລູບດັງ
 ຂອງເພິ່ນເຫລັ້ນ ກໍມີ ແລະເວົ້າຢອກເພິ່ນເຫລັ້ນ ກໍມີ ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ກໍບໍ່ມີ

ຄວາມໂກທຣ້າຍແຕ່ຢ່າງໃດ, ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍປະຊຸມກັນສ້ອເສີຍຄຸຕ
 ຂອງເພິ່ນ. ພຣະສາສດາ ທຣົງສ໌ເດັຈມາຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ແລ້ວທຣົງສ໌ແດງ
 ຄຸຕຂອງພຣະຂີຕາສິພ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໗

ຍະຖາປີ ທະຫະໂຣ ຄັນກິໂຣ
 ວິປປະສັນໄນ ອະນາວິໄລ
 ເອວັງ ລັມມານິ ສຸຕະວານະ
 ວິປປະສີທັນຕິ ປັຕທິຕາ ຯກູ໒໑

ວັງນ້າເລິກ ມີນ້າໃສສະອາດ ສົງບຽບ ສັນໃດ, ປັຕທິຕ ຟັງລັມມ໌
 ແລ້ວຍ່ອມມິຈິຕໃຈສົງບຽບ ສັນນັ້ນ.

ເລື່ອງ ນາງກາຕມາຣດາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ມາຣດາ ຂອງນາງກາຕາ ທີ່ຈັດແຈງ
 ເຮັດຂົນົມ ເພື່ອສົ່ງຄິດາຂອງຕົນໄປສູ່ຕະກຸລສາມີ. ຄັ້ງນັ້ນ, ຍັງມີກິກຂຸ ໔

ອົງຄ໌ປ່ຽນກັນເຂົ້າໄປບິທທບາຕ ອົງຄ໌ນຶ່ງເຖິງ ໔ ເທື່ອ ຈົນມາຣດາຂອງນາງ ກາຕາ ເຮັດຂົນມບໍ່ທັນ ເປັນເຫຕຸທຳໃຫ້ກາຣສິ່ງຂົນມຸ້ໄປ ສາມີຂອງນາງ ຈຶ່ງໄປມີກັອຍາໃໝ່. ນາງກາຕາຊາບຄວາມນັ້ນ ຈຶ່ງໂກບເຄືອງໃຫ້ກິກຊ ທັງ ຫລາຍ. ຍາມໃດທີ່ນາງກາຕາ ເຫັນກິກຊ ນາງຈະດຳປ້ອຍຢ່າງບໍ່ເລືອກໜ້າ.

ພຣະສາສດາ ສເດັຈໄປເທສນາສັ່ງສອນ ໃຫ້ນາງກາຕາ ບັຣລຸຊິ່ງ ໂສດາປັຕຕິຜິລແລ້ວ ຈຶ່ງສເດັຈຄືນສູ່ພຣະວິຫາຣ ໂດຍຜ່ານໄປທາງສນາມ ຫລວງ. ພຣະເຈົ້າປະເສນທິໂກສິລ ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ຈຶ່ງສເດັຈເຂົ້າໄປ ເຝົ້າ. ພຣະສາສດາ ທຣົງຕຣັສ ເຣື່ອງນາງກາຕາ ທັງໝົດໃຫ້ພຣະອາຊາຟັງ ພຣະອາຊາທຣົງມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ຮັບເອົານາງກາຕາໄປລ້ຽງໄວ້ເໝືອນ ດັ່ງອາຊຸລິກດາ. ໃນເວລາຕໍ່ມາ ນາງໄດ້ເປັນກັອຍາ ຂອງມຫາອຳມາຕຍ໌ ຕັ້ງ ແຕ່ນັ້ນມານາງກໍໄດ້ທຳບຸນໃຫ້ທານຕາມຊອບໃຈ ແຕ່ວ່າບໍ່ມີກິກຊເຂົ້າໄປຫາ. ບັດນັ້ນ, ນາງຈຶ່ງສິ່ງບຸຣຸສໄປໄວ້ຕາມປະຕູເມືອງ ໃຫ້ຄອຍອາຣາລນາກິກຊ ໄປຍັງບ້ານຂອງຕົນ ແລະໄດ້ທຳບຸນໃຫ້ທານ.

ກິກຊ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສົນທນາ ກ່ຽວກັບ ເຣື່ອງນາງກາຕາ ແລະ ແລະສັອເສີຍຄຸຕ ພຣະສາສດາ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ໄດ້ສເດັຈໄປຍັງທີ່ປະຊຸມ ນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໘

ສັພພັຕຖະ ເວ ສັປປຸຣິສາ ວະຊັນຕິ
 ນະ ກາມະກາມາ ລະປະຍັນຕິ ສັນໂຕ,
 ສຸເຂນະ ຜຸຝກາ ອະຖະວາ ທຸກເຂນະ
 ນະ ອຸຈຈາວະຈັງ ປັດທິຕາ ຫັສສະຍັນຕິ ຯກູລ໌ຍ

ສັບບຸຣຸສຍ່ອມເສັຍສລະໄດ້ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ບໍ່ມີວເມົາເພີ່ຝັນນ່າແຕ່
 ເຣື້ອງ ກາມຄຸຕ. ບໍ່ວ່າໄດ້ຮັບທຸກຂໍ້ ຫຣີ ໄດ້ຮັບສຸຂຸຜູ້ເປັນປັດທິຕ ຍ່ອມບໍ່
 ສແດງ ອາກາຣຍິນດີ ຍິນຮ້າຍ (ເກີນກວ່າເຫຕ).

ເຣື້ອງ ປັດທິຕະກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣົພ ພຣະກິກຂຸ ໕໐໐ ອົງຄ໌. ຄາວເມື່ອ
 ພຣະອົງຄ໌ ສເດັຈຈຳພັນຯ ຢູ່ໃນເມືອງເວຣັຄຸຊາ ຄາວນັ້ນໄດ້ເກີດທຸພກິກ-
 ຂະກັຍ ເຂົ້າຍາກໜາກແພງ. ພຣະກິກຂຸສິງພ໌ໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກໃນກາຣ
 ບິດທບາຕ. ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ ພວກເພິ່ນ ກໍບໍ່ມີຄວາມກະເສືອກກະສິນ ມີ
 ຄວາມສົງບສັງງຸມ ຢູ່ເປັນປົກຕິ. ເມື່ອອອກພັນຯແລ້ວ ກໍໄດ້ຕາມສເດັຈ
 ພຣະສາສດາ. ເມື່ອໄປເຖິງວິຫາຣເຊຕວັນ ເມືອງສາວັຕຖິແລ້ວ ຊາວເມືອງ

ພາສາທ (ຄົນຂໍທານ ຫາກິນອາຫານເງື່ອນ) ມີຢູ່ປະມານ ໕໐໐ ຄົນອາໄສຢູ່ໃນວິຫານຄັນໄດ້ຮັບປະທານໂກຊນາຫານເສສເຫລືອອີ່ມໜ່າສໍາຣາດແລ້ວກໍມີຄວາມມ່ວນຊື່ນຄືກຄະນອງ ປຸກປ້າກັນຫລິ້ນ. ກິກຊຸທັງຫລາຍເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງປະຊຸມສົນທານກັນ ເລື່ອງກິຣິຍາມາຣຍາທ ຂອງພວກວິພາສາທ.

ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ໄດ້ສເດັຈມາຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ທຣົງສແດງຊຶ່ງພຣະລັມມເທສນາ ແລ້ວຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ຍົກມາຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

ລ

ນະ ອັຕຕະເຫຕຸ ນະ ປະຣັສສະ ເຫຕຸ
 ນະ ປຸຕຕະມິຈເລ ນະ ລະນັງ ນະ ຣັຜກັງ
 ນະ ອິຈເລຍຍະ ອະລັມເມນະ ສະມິທລິອັຕຕະໄນ
 ສະ ສີລະວາ ປັຣລະວາ ລັມມິໂກ ສີຍາ ຯກູ໔໑

ບໍ່ຄວນທໍາຄວາມຊົ່ວ ຍ້ອນເຫັນແກ່ຕົວ ຫຣີ ເຫັນແກ່ຄົນອື່ນ ບໍ່ຄວນປາຖນາ ເພື່ອບຸຕຣ໌ ເພື່ອທຣັພຍ໌ ເພື່ອຣັກຸ ຫຣີເພື່ອຄວາມສໍາເລັ່ຈແກ່ຕົນໂດຍທາງທີ່ບໍ່ຊອບລັມມ໌. ຄວນມີສິລ ມີປັຣລາ ຕັ້ງໜັ້ນຢູ່ໃນລັມມ໌.

ໃນໝູ່ມນຸສຍ໌ ທັງຫລາຍນີ້ ມີໜ້ອຍຄົນນັກໜາແລ ທີ່ຈະຂ້າມຝັ່ງ
ໄດ້, ສ່ວນຄົນນອກນີ້ ກໍ່ມີແຕ່ແລ່ນ ເລາະລຽບ ຢູ່ຕາມຮິມຝັ່ງເທົ່ານັ້ນ.

໑໑

ເຍ ຈະ ໂຂ ສັມມະທັກຂາຕ
ລັມເມ ລັມມານຸວັຕຕິໂນ
ເຕ ຊະນາ ປາຣະເມສສັນຕິ
ມັຈຈຸເລຍຍັງ ສຸທັຕຕະຣັງ ະກູລິຍ

ຜູ້ທີ່ປະພິຕຣ໌ ຕາມຄຳສັ່ງສອນ ທີ່ຕຣັສໄວ້ດີແລ້ວ ຍ່ອມຂ້າມຊຶ່ງ
ອາຕາຈັກຣ໌ຂອງພລາມາຣ ທີ່ຂ້າມໄດ້ຍາກແສນຍາກ ແລະໄປເຖິງອີກຝັ່ງນຶ່ງ
ນັ້ນ ຄື ພຣະນິພພານ.

ເຣື່ອງ ລັມມັສສວນະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ປະຊາຊົນເປັນຈຳນວນຫລາຍອາສັຍ
ຢູ່ຕາມຖຸນິນສາຍນຶ່ງ ໃນພຣະພຣະນຄຣ ສາວັຕຖື. ໃນວັນນຶ່ງ ເຂົາເຈົ້າໄດ້
ພ້ອມກັນ ເຮັດທານແລະມີກາຣຸຟັງພຣະລັມມເທສນາຕລອດຄືນ, ບາງພວກ

ມີຄວາມຍິນດີໃນກາມ ກັບຄືນບ້ານກໍ່ມີ, ບາງພວກ ກໍ່ນອນຫລັບຢູ່ທີ່ວິຫາອ
ຈົນສ່ວ່າງແລ້ວຈຶ່ງກັບໄປ. ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງປະຊຸມ
ຜາຣົພເຣື້ອງນັ້ນ. ພຣະສາສດາ ສເດັດຈມາສແດງພຣະລັມມິກະຖາ ແລ້ວຈຶ່ງ
ຕຣັສ ພຣະຄາຖານີ້.

໑໒

ກັດຫັງ ລັມມັງ ວິປປະຫາຍະ
ສຸກກັງ ກາເວຖະ ປັດທິໂຕ
ໂອກາ ອະໂນກະນາຄັມມະ
ວິເວກະ ຍັຕຖະ ບຸຣະມັງ ະກູຣະ

ປັດທິຕ ຄວນລະລັມມໍດໍາ (ຄືບາບ) ສ້າງສົມຊຶ່ງລັມມໍຂາວ (ບຸນ)
ເມື່ອລະສະບ້ານເຮືອນ ມາຖືເຟສັບຣພະຊິຕແລ້ວ ກໍ່ຄວນຍິນດີ ໃນຄວາມ
ວິເວກ ສຶງບສັງດ ຊຶ່ງຍາກທີ່ຄົນສາມັດລັມມດາຈະຍິນດີໄດ້.

໑໓

ຕັຕຣາກິຣະຕິງ ອິຈເລຍຍະ

ຫິຕວາ ກາເມ ອະກິລຈະໄນ
 ປະຣິໂຍທະເປຍຍະ ອັຕຕານັງ
 ຈິຕຕະກະເລເສຫິ ປັຕທິໂຕ ະກູກູຍ

ປັຕທິຕ ຄວນລະເສັຍຈາກການຄຸກ ສັລັດຕັດຂາດ ຈາກຄວາມອາ
 ລັຍ ທັງໝົດ, ທ່າຜົນໃຫ້ບໍຣິສຸທລິ ປ່າສຈາກເຄື່ອງເສົ້າໝອງແຫ່ງຈິຕ.

໑໔

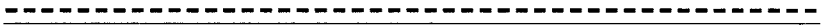
ເຍສັງ ສັມໄພລິຍັງເຄສຸ
 ສັມມາ ຈິຕຕັງ ສຸກາວິຕັງ
 ອາທານະປະຝິນິສສັຄເຄ
 ອະນຸປາທາຍະ ເຍ ຣະຕາ
 ຂິຕາສະວາ ຊຸຕິມັນໂຕ
 ເຕ ໂລເກ ປະຣິນິພພຸຕາ ະກູລຍ

ທ່ານຜູ້ທີ່ ອົບຮົມຈິຕໃຈໄດ້ເປັນຢ່າງດີ ໃນຄຸກລັມມ໌ ທີ່ຈະນໍາໄປ
 ສູ່ກາອຕັຣັສຸຣິ ບໍ່ຍືດໝັ້ນ ແລະ ຍິນດີໃນກາອປ້ອຍວາງ. ທ່ານເຫລົ່ານັ້ນ
 ເປັນພຣະອຣະຫັນຕ໌ ສົງປສວ່າງ ເຂົ້າເຖິງພຣະນິພພານແລ້ວໃນໂລກນີ້.

ເລື່ອງ ພຣະອາຄັນຕຸກະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະກິກຊຸ ອາຄັນຕຸກະ ປະມາຕ 500 ອົງຄ໌ ໄດ້ພາກັນໄປຈຳພັນບາ ຢູ່ໃນແຄ້ວນ ໂກສິລ. ຄັນອອກພັນບາ ປະວາຣຕາແລ້ວ ກໍພາກັນມາເຝົ້າພຣະສາສດາ ທີ່ພຣະວິຫາຣເຊຕວັນ ເມືອງ ສາວັຕຖື. ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ ທຣິງສແດງພຣະລັມມ໌ວ່າດ້ວຍກາຣະຮຽບຂ້າເສິກ ຂອງ ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ ພຣະພຸທຄອືງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງສພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

ຈົບ ບັດທິຕວັດຄ໌ ທີ່ ຝ

ອອບັນຕວັຄຄ໌ ທີ່ ໗

ໝວດ ວ່າດ້ວຍ ພຣະອອບັນຕ໌

໑

ຄະຕັບາລິໄນ ວິໄສກັສສະ

ວິປປະມຸຕຕັສສະ ສັພພະລິ

ສັພພະຄັນຖັປປະຫິນັສສະ

ປະຣິອາໂຫ ນະ ວິຊຸຊະຕິ ຯລຯ

ຜູ້ເດີນທາງ ທີ່ເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງແລ້ວ, ວິມຸຕິຫລຸດພັນໂດຍ
ປະກາຣທັງປວງ, ໝົດໂສກ ໝົດເຄື່ອງພົວພັນແລ້ວ ຄວາມເດືອດຮ້ອນ
ໃຈ ກໍໝົດໄປ.

ເລື່ອງ ຊີວິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ບັລທາທີ່ໜ່ຊີວິກ ທູລຖາມ ຄັ້ງ
ເມື່ອ ພຣະເທວທັຕ ກັງກ້ອນສິລາ ລົງມາຈາກຍອດພູເຂົາຄິຊຸຊະກູຝ. ສິລາ
ນັ້ນກຳລັງມາກູຮຸກກັບກັອນກິນແຕກອອກເປັນ ໔ ຊິກ. ເກັດສິລາ ຄັ້ງນີ້ໄດ້

ກະເດັນໄປຖືກ ພຣະບາບຂອງພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ພຣະໂລຫິຕ
ນັ້ນເຮັດໃຫ້ ພຣະພຸດທະເຈົ້າ ພຣະພຸດທະເຈົ້າ ພຣະພຸດທະເຈົ້າ ພຣະພຸດທະເຈົ້າ

ຈິ່ງໄດ້ປະກອບຢາພອກ ເອົາຜ້າພັນ ແລ້ວທູລລາວ່າ ຈະໄປເບິ່ງຄົນເຈັບໃນ
 ເມືອງ ເມື່ອກັບມາຈາກພັນຈິ່ງຈະແກ້ຜ້າພັນອອກ. ຄັນໜຸ່ມຊີວິກໄປປົວຄົນຢູ່
 ໃນເມືອງກວ່າຈະແລ້ວກໍຄຳພໍດີ ເຂົາອັດປະຕູເມືອງກ່ອນ ກໍເລີຍອອກບໍ່ໄດ້

ບໍ່ ຈິ່ງ ໄດ້ ປະ ກອບ ຢາ ພອກ ເອົາ ຜ້າ ພັນ ແລ້ວ ທູ ລລາ ວ່າ ຈະ ໄປ ເບິ່ງ ຄົນ ເຈັບ ໃນ ເມືອງ ເມື່ອ ກັບ ມາ ຈາກ ພັນ ຈິ່ງ ຈະ ແກ້ ຜ້າ ພັນ ອອກ. ຄັນ ໜຸ່ມ ຊີ ວິ ກ ໄປ ປົວ ຄົນ ຢູ່ ໃນ ເມືອງ ກວ່າ ຈະ ແລ້ວ ກໍ ຄຳ ພໍ ດີ ເຂົາ ອັດ ປະ ຕູ ເມືອງ ກ່ອນ ກໍ ເລີ ຍ ອອກ ບໍ່ ໄດ້

ສະນ້ານັ້ນໄປ.

ເລື່ອງ ພຣະມຫາກັສສປະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະມຫາກັສສປະເຖຣະ ຜູ້ທີ່ມີ
 ຄາຕິໂຍມໃນເມືອງສາວັຕຖິ ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ. ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ
 ຫາວ່າເພິ່ນມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ຢູ່ໃນຕະກູລ ແລະປັຈຈັຍທັງຫລາຍ. ພຣະ
 ສາສດາ ຈຶ່ງທຣິງຮັບຮອງວ່າ ເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງໃນອັນໃດທັງນັ້ນ.
 ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໓

ເຍສັງ ສັນນິຈຈະໂຍ ນັຕຖິ
 ເຍ ປະຣິລຄາຕະໂກຊະນາ
 ສຸລລະໂຕ ອະນິມິຕໂຕ ຈະ
 ວິໂມກໂຂ ເຍ ສະໂຄຈະໂອ
 ອາກາເສວະ ສະກຸນຕານັງ
 ຄະຕິ ເຕສັງ ທຸຣັນວະຍາ ຯລຯ

ທ່ານຜູ້ທີ່ໝັດກາອສະສິມທ້ອນໂຮມຊຶ່ງ (ປັຈຈັຍກັມມ໌ດີແລະກັມມ໌-

ຊົ່ວ) ພິຈາຣະຕາໂກຊນາທາຣແລ້ວ ຈຶ່ງບໍ່ຮິໂກຄ, ຜູ້ນັ້ນ ຍ່ອມເຂົ້າຖິງຊຶ່ງ
ຄວາມຫລຸດພື້ນ ອັນວ່າງຈາກກິເລສ ແລະ ບໍ່ມີນິມິຕໝາຍ ຄືກິເລສ. ບຸ
ຄິລເຊັ່ນນີ້ ຍາກນັກຍາກໜາ ທີ່ສາມັດຊົນຈະຕາມທັນ ເໝືອນດັ່ງນົກທີ່ບິນ
ຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ ຄົນຢ່າງຢູ່ຫ້າດິນຈະຕາມທັນໄດ້.

ເລື່ອງ ພຣະເພັດຊັຍກຸສິສະເຖຣະ

ພຣະບໍຣິສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະເພັດຊັຍກຸສິສະເຖຣະ ເມື່ອເພິ່ນ
ທ່ຽວບິຕທບາຕໄດ້ເຂົ້າສູ່ກມາຫລາຍ ຄັນເຫລືອຈາກຈັນແລ້ວກໍເອົາໄປຕາກ

໔

ຍັສສາສະວາ ປະຣິກຂິຕາ
 ອາຫາເຣ ຈະ ອະນິສສິໂຕ
 ສຸໂມລະໂຕ ອະນິມິຕໂຕ ຈະ
 ວິໂໂມກໂຂ ຍັສສະ ໂຄຈະໂຣ
 ອາກາເສວະ ສະກັນຕານັງ
 ປະທັງ ຕັສສະ ທຸຣັນວະຍັງ ຯລລະ

ຜູ້ທີ່ໝົດກິເລສ ບໍ່ເຫັນແກ່ກິນ ເຂົ້າເຖິງຊຶ່ງຄວາມຫລຸດພື້ນ ທີ່ວ່າງ
 ຈາກກິເລສ ແລະບໍ່ມີນິມິຕໝາຍ ຄື ກິເລສ, ບຸຄຄົລເຊັ່ນນີ້ ບໍ່ຖືມຮ່ອງຮອຍ
 ອັນໃດໄວ້ເລີຍ ເໝືອນດັ່ງນົກ ທີ່ບິນຢູ່ບົນທ້ອງຟ້ານັ້ນ ບໍ່ມີຮອຍໃຫ້ເຫັນ.

ເລື່ອງ ພຣະອນຸຣຸທລະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາອົພ ພຣະອນຸຣຸທລະເຖຣະຜູ້ທີ່ມີຈິວຣເກົ່າ
 ທ່ຽວສແວງຫາຜ້າບັງສຸກລ ໄປເຫັນຜ້າທິພຍ໌ນາງເທພຍ໌ລິດານ່າເອົາໄປວາງ
 ໄວ້ທີ່ກອງຂີ້ເຫຍື່ອແຫ່ງນຶ່ງ ເພິ່ນຈຶ່ງຖືເອົາດ້ວຍສັຍໝາ ຄືສຳຄັນວ່າ ເປັນ
 ຜ້າບັງສຸກລ ແລ້ວກໍນຳເອົາມາເພື່ອເຮັດຈິວຣ.

ຊື່ ພຣະສາສດາ ທັມມດັດຊາ ອະສິຕິ ມະຫາເກລະ (ພຣະເກລະ

ກູ໐ ອົງຄໍ) ໄປຊ່ວຍພຣະເຖຣະເຮັດຈິວຣ. ມຫາຊິນໄດ້ຊວນກັນຈັດແຈງ
 ລ້ຽງດູ ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ທີ່ມາຊ່ວຍເຮັດຈິວຣນັ້ນ ໂກຊຸນາຫາຣເຫລົ່າ
 ນັ້ນມີມາກມາຍເຫລືອເພື່ອ. ພຣະກິກຊຸທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ ຈຶ່ງພາກັນຕິຕຽນວ່າ
 ພຣະອນຸຣຸທລະເຖຣະ ປະສົງຄໍ້າຈະອວດວ່າ ຕົນມີໄຍໂຍມຫລາຍ ຈຶ່ງບອກ
 ໃຫ້ເຂົາເຈົ້ານຳເອົາບິຕທບາຕມາໃຫ້ຫລາຍ ຈົນເຫລືອເພື່ອ. ພຣະສາສດາ
 ຈະຫຣົງປິດເປື້ອງວາທະ ຂອງກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ພຣະຂີຕາສິພ
 ບໍ່ກ່າວຖ້ອຍຄຳປະກອບດ້ວຍປັຈຈັຍ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງກ່າວນີ້.

໕

ຍັສສິນທຣິຍານິ ສະມະຖັງຄະຕານິ
 ອັສສາ ຍະຖາ ສາຣະຖິນາ ສຸທັນຕາ
 ປະຫິນະມານັສສະ ອະນາສະວັສສະ
 ເທວາປິ ຕັສສະ ປະຫິຍັນຕິ ຕາຫິໂນ ຯລຯ໒

ທ່ານຜູ້ໃດຄວບຄຸມອິນທຣິຍໍ ຄື ຕາ ຫູ ດັງ ລິ້ມ ກາຍ ໃຈ ໄດ້
 ເໝືອນດັ່ງມ້າ ທີ່ນາຍສາຣຖີ ຄວບຄຸມໄວ້ໄດ້ ເປັນຢ່າງດີ, ທ່ານຜູ້ນີ້ໝົດຊຶ່ງ
 ຄວາມໄວ້ຕົວ ຖືຕົວ, ໝົດກິເລສ ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ຍ່ອມເປັນທີ່ຮັກຂອງຄົນ

ແມ່ນແຕ່ເທວດາ ກໍຍັງຮັກຫອມ.

ເລື່ອງ ພຣະມຫາກັຈຈາຍນະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະມຫາກັຈຈາຍນະ ເພິ່ນໄປຢູ່
 ແຄວ່ນ ອະວັນຕິ. ຄັນເຖິງວັນ ມຫາປະວາຣຕາ ພຣະສາສດາ ພ້ອມດ້ວຍ
 ມຫາສາວິກ ປະຊຸມກັນທີ່ ມຫາປຸພພາຣາມ ເພິ່ນຈົ່ງໄວ້ທີ່ນັ່ງ (ອາສນະ)ນຶ່ງ
 ເພື່ອ ພຣະມຫາກັຈຈາຍນະເຖຣະ. ຄັ້ງນັ້ນ ທ້າວສັກກະເທວຣາຊ ໄດ້ສເດັຈ
 ມາທຣິງສັກກາຣະບູຊາ ທອດພຣະເນຕຣ໌ ພຣະມຫາກັຈຈາຍນະຢູ່. ຄັນເຫັນ
 ເພິ່ນມາເຖິງ ກໍທຣິງໄສມນັສຍິນດີ ຖວາຍນມັສກາຣ ແລ້ວທຣິງທັກທາຍ-
 ປາສັຍ ບູຊາດ້ວຍຂອງຫອມ ແລະ ເລື່ອງທິພຍ໌ຕ່າງໆ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ
 ຈົ່ງຕິຕຽນ ທ້າວສັກກະວ່າ ທຣິງກະທໍາດ້ວຍເຫັນແກ່ໜ້າ.

ພຣະສາສດາ ຈົ່ງໄດ້ທຣິງສແດງວ່າ ກິກຂຸ ຜູ້ສໍາຣວມອິນທຣິຍ໌ເຊັ່ນ
 ພຣະມຫາກັຈຈາຍນະນີ້ ມີຄວາມໄວ້ເອົາຕອນຕອນ ທັງຫລາຍ ພ້ອມດ້ວຍນັ້ນ

ອະຫະໂຫວະ ອະເປຕະກັທທະໄມ

ສັງສາຣາ ນະ ກະວັນຕິ ຕາທິໄນ ຯລຸຮ

ພຣະອອຫັນຕໍ່ນັ້ນ ປຽບສເໜືອນແຜ່ນດິນ ບໍ່ເຄີຍໂກທຮ້າຍໃຫ້
ໃຜ ມີຈິຕຄົງທີ່ ເໝືອນດັ່ງຫລັກເໝືອງ, ມີຈັຣຍາມາຣຍາທສະອາດ ເໝືອນ
ສະນ້າທີ່ໄຮຂັດມ. ຜູ້ທີ່ມີຄຸດສິມບັຕິ ເຫັນປານນີ້ ຍ່ອມບໍ່ວຽນວາຍຕາຍເກີດ

ເລື່ອງ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ

ພຣະບໍຣິສມາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ ໃນເວລາ
ອອກພັຣບາແລ້ວ ເພິ່ນຈະຈາຣິກໄປໃນທີ່ຕ່າງໆ ມີພຣະກິກຊຸເປັນຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍໄປສິ່ງເພິ່ນ. ພຣະເຖຣະໄດ້ທັກທາຍປາສັຍ ກັບກິກຊຸເຫລົ່າ
ນັ້ນ ແຕ່ກິກຊຸ ອີກອົງຄ໌ໜຶ່ງ ບໍ່ໄດ້ຮັບກາຣປະຣິສັນຖານຕ້ອນຮັບ ພໍຜ້າສັງ
ພາຣິ ຂອງພຣະເຖຣະໄປຂູນເພິ່ນເລັກນ້ອຍ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງແກ້ງ ເພິ່ນຊ້າ
ພັດໂກທຮ້າຍ ແລ້ວເຂົ້າເຝົ້າພຣະສາສດາ ທູລວ່າພຣະເຖຣະແກ້ງເຮັດໃສ່
ແລ້ວບໍ່ຂໍ ຂມາໂຫສ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ໄປຕາມພຣະເຖຣະມາຖາມ
ເຫຕຸກາຣຕ໌ອັນນັ້ນ ພຣະເຖຣະເຈົ້າຈຶ່ງທູລຄວາມທີ່ເພິ່ນມີຈິຕ ສເມີດັ່ງແຜ່ນ
ດິນ ດັ່ງນ້ຳ ດັ່ງໄຟ ດັ່ງລົມເປັນຕົ້ນ. ຂຕະນັ້ນ ຄວາມຮ້ອນຣົນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ
ໃນສະຣີຣະຮ່າງກາຍ ຂອງກິກຊຸ ຜູ້ກ່າວຜູ້ນັ້ນ. ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າຈຶ່ງຮັບ

ສັ່ງໃຫ້ ພຣະສາຣີບຸຕ໌ເຖຣະ ອົດໂທສໃຫ້ແກ່ກິກຊຸອົງຄ໌ນັ້ນ. ພຣະເຖຣະ
 ຈຶ່ງນັ່ງຢ່າງຢັ້ ຍົກມືຂຶ້ນໂທວ໌ ຂໍຂະມາໂທສ. ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍຈຶ່ງ
 ພາກັນສັ່ນເສີລຄຸກ ຂອງພຣະເຖຣະ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕັ້ງສຸພຣະຄາຖານີ້.

໗

ສັນຕັງ ຕັສສະ ມະນັງ ໂຫຕິ

ສັນຕາ ວາຈາ ຈະ ກັມມະ ຈະ

ສັມມະບັດໄນ ວິມຸຕຕັສສະ

ອຸປະສັນຕັສສະ ຕາບິໄນ ບລັຍ

ພຣະອອບັ້ນຕ໌ ຜູ້ເປັນອິສະຣະ ເພາະເພິ່ນຮູ້ແຈ້ງ ເປັນຜູ້ສົງບຣະງັບ
 ແລະ ມີຈິຕໝັ້ນຄົງ, ໃຈຂອງເພິ່ນສົງບ ວາຈາຂອງເພິ່ນກໍສົງບ, ກາຣກະທຳ
 ທາງກາຍກໍສົງບ.

ເຣື້ອງ ໂກສັມພິວາສີຕິສສເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ສາມເທຣ ຂອງ ພຣະຕິສສເຖຣະ
 ຜູ້ເປັນຊາວເມືອງ ໂກສັມພິ ໄດ້ສຳເລັດ ພຣະອອບັ້ນຕ໌ພ້ອມດ້ວຍປຶ້ມ-

ສັມກິທາ ແຕ່ອາຍຸໄດ້ ໗ ຂອບ ໃນຂຕະທີ່ປາຍມິດແຖຖືກສິສະທີ່ຈະປົງຜົມ
 ບັອພຊາ ແຕ່ວ່າ ພຣະຕິສສະເຖຣະ ຜູ້ເປັນອຸປັຊຊາຍ໌ນັ້ນ ຍັງເປັນປຸຖຸຊົນຢູ່.
 ວັນນຶ່ງ ພຣະອຸປັຊຊາຍ໌ ພາສາມເຕຣໂປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທີ່ເມືອງສາວັຕຖິ
 ໄດ້ພັກຢູ່ໃນວິຫານກາງທາງແຫ່ງນຶ່ງ.

ໃນຣາຕຣີຄືນນັ້ນ, ໄດ້ອາສັຍຢູ່ໃນທີ່ແຫ່ງດຽວກັນກັບສາມເຕຣໃນ
 ເວລາກາງຄືນມາ ພຣະອຸປັຊຊາຍ໌ ນອນຫລັບ ສ່ວນສາມເຕຣນັ້ນ ນັ່ງຂັດ
 ສະມາລິ ຢູ່ໃນທີ່ໃກ້ຕຽງຂອງເພິ່ນ. ຄັນເວລາໃກ້ຊິແຈ້ງ ເພິ່ນສຳຄັນວ່າ
 ສາມເຕຣນອນຫລັບ ຈຶ່ງເອົາພັດຕິປຸກສາມເຕຣ ໃຫ້ໄປຂ້າງນອກ ເພື່ອຈະ
 ຫນີ ສຫະສັຍ(ກາຣນອນຮ່ວມຄືນກັບອນຸປັສັມບັນ) ໃບພັດໄປຕ່າຕາຂ້າງນຶ່ງ
 ຂອງສາມເຕຣ ໆ ກໍນັ່ງນຶ່ງຢູ່ບ່ອນໃຫ້ເພິ່ນຮູ້. ຄັນເວລາເຊົ້າ ກໍປະຜິບັຕິ
 ຕາມເຄີຍ. ທ່ານອຸປັຊຊາຍ໌ ເຫັນຕາຂອງສາມເຕຣບອດ ຈຶ່ງຖາມ ສາມເຕຣ
 ເລົ່າເຣື້ອງໃຫ້ເພິ່ນຟັງ. ພຣະອຸປັຊຊາຍ໌ເກີດສັງເກດ ຂໍໂທສສາມເຕຣ ໆ ຈຶ່ງ
 ເວົ້າໂລມເພິ່ນບໍ່ໃຫ້ເສັຍໃຈ ໃຫ້ເພິ່ນເບົາໃຈວ່າໂທສຂອງເພິ່ນບໍ່ມີ. ອັນນີ້
 ເປັນໂທສຂອງວັຜມະຕ່າງທາກ.

ເມື່ອທ່ານອຸປັຊຊາຍ໌ໄປເຖິງເມືອງສາວັຕຖິ ນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາ
 ສາມເຕຣເຂົ້າເຝົ້າພຣະສາສດາ ທຸລເລົ່າຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະອົງຄ໌ໃຫ້ທຣົງ
 ຊາບ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

ກູ

ອະສັທໂລ ອະກະຕັລນູ ຈະ
ສັນລິຈເລໂທ ຈະ ໂຍນະໂຣ
ຫະຕາວະກາໂສ ວັນຕາໂສ
ສະ ເວ ອຸຕຕະມະໂປຣິສາ ຯລກຸຯ

ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃຜງ່າຍ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ພິສູຈົນຄວາມຈິງ ດ້ວຍຕົນເອງ
໑, ຜູ້ຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງ ຊຶ່ງພຣະນິພພານ ໑, ຜູ້ທີ່ໝົດກາຣວຽນວາຍຕາຍເກີດ
໑. ຜູ້ໝົດໂອກາສ ທີ່ຈະທຳດີ ແລະ ທຳຊົ່ວ ໑, ຜູ້ໝົດກິເລສທີ່ທຳໃຫ້ມີ
ຄວາມຫວັງ ໑,

ທ້າປະກາຣທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແລະທີ່ຮຽກວ່າ "ຍອດແຫ່ງຄົນ"

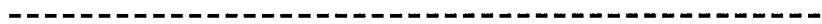
ເລື່ອງ ພຣະສາສີບຸຕຣ໌ເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທວົງຜາຣິພ ພຣະສາສີບຸຕຣ໌ເຖຣະ. ພຣະອົງຄ໌
ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນອຸປະນິສັຍ ຂອງ ກິກຂຸຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນປ່າປະມາຕ ລົດ
ອົງຄ໌ເຂົ້າມາເຝົ້າ, ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣ໌ສຮຽກ ພຣະສາສີບຸຕຣ໌ ມາຖາມຜູ້ຄົນດັ່ງ
ນີ້ວ່າ: ສາສີບຸຕຣ໌ ເຊື່ອບໍ່ວ່າ ອິນທຣີຍ໌ທັງ ໕ ອັນບຸຄຄ໌ທຳໃຫ້ມາກແລ້ວ

ຫຍັງລົງສູ່ ອມຕະລັມ໌ ມີອມຕະລັມ໌ ເປັນທີ່ສຸດ?

ພຣະເຖຣະ ຈຶ່ງທູລວ່າ ໃນເຣື້ອງນີ້ ຂ້າພຣະອົງຄ໌ ບໍ່ຕ້ອງເຊື່ອ ພຣະ ຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ. ຜູ້ໃດຮູ້ແລ້ວ ຖືກຕອ້ງແລ້ວດ້ວຍປັດຊະນາ ຜູ້ນັ້ນບໍ່ຕ້ອງໄດ້ ເຊື່ອຜູ້ອື່ນ.

ຄັ້ງນັ້ນ, ກິກຊ ທັງຫລາຍ ບໍ່ເຂົ້າໃຈເນື້ອຄວາມ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ ເປັນນິຈຈາທິຝກິ ບໍ່ເຊື່ອພຣະພຸທຄເຈົ້າ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງ ທຣົງອະລິບາຍວ່າ: ເຮົາຖາມວ່າ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຈເຣີລອິນທຣີຍ໌ ແລ້ວສາມາຖກະທຳ ມັຄຄ໌ຜິລໃຫ້ແຈ້ງໄດ້ ເຊື່ອບໍ່ ສາຣີບຸຕຣ໌ ໆ ຈຶ່ງຕອບວ່າ ບໍ່ເຊື່ອດັ່ງນີ້. ເມື່ອ ຈະທຣົງແກ້ຄວາມຂໍ້ນັ້ນອີກ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສສພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວແລ້ວນີ້.

ລ

ຄາເລ ວາ ຍະທິວາຣັລເລ
ນິນເລ ວາ ຍະທິວາ ຖະເລ
ຍັຕຖາຣະທັນໂຕ ວິຫະຣັນຕິ
ຕັງ ກຸມິ ຣາມະເຕຍຍະກັງ ຯລກູຍ

ບໍ່ວ່າ ທີ່ໃດ ຈະເປັນບ້ານ, ຈະເປັນປ່າ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນທີ່ລ່ຽມ ຫຣີ

ເປັນທີ່ດອນ ກໍຕາມ, ສຖານທີ່ເຫລົ່ານັ້ນ ຈະເປັນສຖານທີ່ຢູ່ ອັນໜ້າຍິນດີ ສໍາຮັບ ພຣະອອກບັນທຶກ.

ເລື່ອງ ຂະຫີນະວະນິຍະເຣວະຕະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຸຜາຣິພ ພຣະເຣວຕະເຖຣະ ຜູ້ເປັນ ນ້ອງ ຫລ້າ ຂອງພຣະສາຣິບຸຕຣ໌. ເພິ່ນເຂົ້າບັອພຊາ ເປັນສາມເຕຣ ເມື່ອອາຍຸໄດ້ ໗ ຂວບ. ເມື່ອບວຊຸແລ້ວກໍອອກໄປຢູ່ໃນປ່າໄມ້ແຄນ ໄດ້ທໍາຄວາມພຽງ ສໍາເລັ່ຈພຣະອອກທັຕ ພາຍໃນພັຣບານັ້ນ. ຄັນອອກພັຣບາແລ້ວ ພຣະສາສດາ ພ້ອມດ້ວຍ ກິກຂຸສິງພ໌ ໕໐໐ ອົງຄ໌ ສເດັ່ຈໄປຍັງທີ່ຢູ່ຂອງ ພຣະເຣວຕະ ໆ ຊາບຂ່າວສເດັ່ຈ ຈຶ່ງເນຣະມິຕ ຄັນລຸກຸຍິ ຮັບສເດັ່ຈ ແລະ ເນຣມິຕ ເຮືອນ ຍອດທີ່ຈົງກວິມ ທີ່ພັກອາສັຍ ຢ່າງລະ ໕໐໐ ໆ ເພື່ອພຣະກິກຂຸສິງພ໌.

ໃນໜູ່ພຣະກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ມີກິກຂຸ ແກ່ຊຸຮາຢູ່ ໒ ອົງຄ໌ ໄດ້ເຫັນ ທີ່ຢູ່ຂອງ ເຣວຕະສາມເຕຣ ເຊັ່ນນັ້ນຈຶ່ງຄິດວ່າ ສາມເຕຣນີ້ ສ້າງເສນາສນະ ສວຍງາມປານນີ້ ຄົງບໍ່ອາຈບໍາເພັດສມຕະລັມມ໌ໄດ້.

ພຣະສາສດາທຣິຖຸຊາບ ວາຣະຈິຕຂອງກິກຂຸ ໒ ອົງຄ໌ນັ້ນແລ້ວ ເວລາຈະກັບນັ້ນ ທຣິຖຸບັນດາລໃຫ້ ກິກຂຸ ໒ ອົງຄ໌ນັ້ນລືມບໍຣິຂາຣຂອງຕົນ ໄວ້ໃນທີ່ນັ້ນ. ຄັນອອກໄປແລ້ວບໍ່ດົນ ກໍຫວນກັບໄປເອົາບໍຣິຂາຣຂອງຕົນ ເຫັນທີ່ນັ້ນເປັນປ່າໄມ້ແຄນ ໄດ້ບໍຣິຂາຣແລ້ວ ກໍຕາມສເດັ່ຈກັບ.

ຄັນນາເຖິງບຸພພາຣາມ ນາງວິສາຂາ ກໍຈັດແຈງອາຄັນຕຸກະກັຕຖອາຍ
 ກິກຂຸສິງໝໍທີ່ຕາມສເດັຈນາ. ນາງວິສາຂາຖາມເຖິງທີ່ຢູ່ ຂອງສາມເຕຣນັ້ນ
 ກິກຂຸ ໒ ອົງຄົນນັບອກວ່າ ທີ່ນັ້ນເປັນປ່າໄມ້ແຄນ ຄັນຖາມກິກຂຸອື່ນໆ ຊ້າ
 ພັດບອກວ່າເປັນຣັມຕິຍສຖານເປັນທີ່ໜ້າຢູ່. ນາງວິສາຂາ ນຶກອັສຈັຣຍ໌ໃຈ
 ຟັງຄໍາຕອບບໍ່ກົງກັນ. ຈຶ່ງເຂົ້າໄປທູລຖາມ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄຳຈຶ່ງຕຣັສ
 ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ໃນຂ້າງຕົ້ນນັ້ນ.

໑໐

ຣະມະຕິຍະ ອະຣັລໂນນິ

ຍັຕຖະ ນະ ຣະມະຕິ ຊະໂນ

ວິຕະຣາຄາ ຣະເມສສັນຕິ

ນະ ເຕ ກາມະຄະເວສີໂນ ຯລລຯ

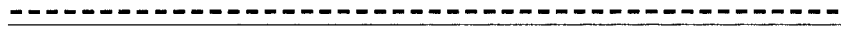
ອັນວ່າ ປ່າທັງຫລາຍ ທີ່ຄົນທົ່ວໄປ ບໍ່ມັກຊິນຊົມຍິນດີນໍານັ້ນ ຍ່ອມ
 ເປັນຣັມຕິຍສຖານ ສໍາຮັບ ທ່ານຜູ້ໝົດຣາຄະ ເພຣະວ່າ ພຣະນັ້ນ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້
 ຝັກໄຝ່ໃນການຄຸກເສັຍແລ້ວ.

(ພຣະອອບັນຕ໌ນັ້ນ ເພິ່ນສິ້ນກິເລສແລ້ວ ຈະຢູ່ໃສກໍໄດ້)

ເລື່ອງ ອັລລຕຣິຕຖີ

ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ທຣິງຜາຣິພ ຜູ້ຍິງຄົນນຶ່ງ ທີ່ນັດພົບພໍ້ກັນ ກັບເພື່ອນ ຊາຍ ຄົນນຶ່ງໄວ້ ທີ່ສ່ວນເຮືອແຫ່ງນຶ່ງ. ຄັນເຖິງກຳນົດແລ້ວກໍ ໄປຍັງສ່ວນທີ່ນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ພໍ້. ບັງເອີນໄປພໍ້ກັບ ທຣິກຊຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ນຶ່ງຈເຣີຄຊື່ງ ກັນມຸກຸນຢູ່. ນາງເກີດຄວາມກຳໜັດ ຈຶ່ງສແດງມາຮຍາຍິງ ເພື່ອຍົວຍວນກິ ເລສ ທຣິກຊຸອົງຄ໌ນັ້ນ ໆ ໄດ້ເຫັນເຂົ້າແລ້ວ ກໍມີຄວາມສັງເວຊສລິດໃຈ.

ພຣະສາສດາ ປະທັບຢູ່ທີ່ ພຣະຄັນລກຸຄິ ທຣິງຊາບດ້ວຍທິພຍ໌ຈັກຊຸ ຈຶ່ງທຣິງເປັງພຣະໂອກາສຣັສມີໄປ ເໝືອນກັບວ່າ ພຣະອົງຄ໌ປະທັບຢູ່ໃນ ທີ່ສະເພາະໜ້າແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້

ຈົບ ອຣຫັນຕວັຄຄ໌ ທີ່ ກຸ

ຈົບ ອຣຫັຕວັຄຄ໌ ທີ່ ກຸ

ໜ້າຕໍ່ໄປຂຶ້ນຕົ້ນ

ສຫັສສະວັຄຄ໌ ທີ່ ກຸ

໘

ສັກສະວັຄຄ໌

ໝວດ ວ່າດ້ວຍພັນ

໑

ສະຫັສສັງ ອະ ປິ ເຈ ວາຈາ

ອະນັຕຖະປະທະສັລຫິຕາ

ເອກັງ ອັຕຖະປະທັງ ເສຍໂຍ

ຍັງ ສຸຕະວາ ອຸປະສັມມະຕິ ໑໑໐໐໑

ວາຈາທີ່ແຫລວໂຫລໄຮ້ປະໂຍຊນ໌ ມີຕັ້ງພັນຄຳ ກໍຕາມ ແຕ່ສູ້ວາຈາ
ທີ່ມີປະໂຍຊນ໌ພຽງຄຳດຽວ ບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າ ວາຈາທີ່ມີປະໂຍຊນ໌ນັ້ນ ພັງແລ້ວ
ເຮັດໃຫ້ຈິຕໃຈສົງບ.

ເລື່ອງ ນາຍເພັດຊຸຊພາຕໃຈໂຫດ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ຄົນທີ່ມີຈິຕໃຈໂຫດທັງມຸຸຸ່ງ
ເຂົ້າຮ່ວມກັບມຫາໂຈອ ກະທຳອາຊຸຄາກັມມ໌ ອັນໂຫດຮ້າຍຫລາຍຢ່າງ.

ໃນກາລຕໍ່ມາ ເຂົາໄດ້ໜີຈາກພວກມຫາໂຈຣ ເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວມາ
ສັມຄເປັນນາຍເພັດຊຸພາຕ ຂ້າໂຈຣ. ເມື່ອແກ່ຊະຣາມາ ຈຶ່ງລາອອກຈາກໜ້າ
ທີ່ນັ້ນ ຄິດຈະແຕ່ງຕົວໃຫ້ຈົບງາມ ບໍ່ຣິໂກຄອາຫາຣໃຫ້ເປັນທີ່ສະບາຍໃຈ.

ຄັ້ງນັ້ນ ພຣະມຫາສາຣີບຸຕຣ໌ ອອກຈາກມຫາສະມາບັຕິ ແລ້ວເຂົ້າໄປ
ບິດທບາຕ, ນາຍເພັດຊຸພາຕໄດ້ເຫັນ ກໍມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ຈັດບິດທະ
ບາຕຖວາຍ ໂດຍເຄົາຣົພ. ເມື່ອພຣະເຖຣະ ຈັນແລ້ວ ກໍສັດແດງອນໂມທນາ
ກະຖາໃຫ້ຟັງໂດຍສັງເຂປ. ນາຍເພັດຊຸພາຕໄດ້ຟັງ ກໍສຳເຣັຈໂສດາປັຕ-
ຕິຜົລ. ຄັນພຣະເຖຣະກັບໄປ ເຂົາກໍໄດ້ຕາມໄປສິ່ງ. ຂຕະນັ້ນງົວແມ່ຫອງ
ລູກຕົວນຶ່ງ ໄດ້ຂວິດເຂົາຕາຍ ໃນກາງທາງ.

ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສິນທະນາກັນ ກ່ຽວກັບຄຕິຂອງນາຍເພັດ-
ຊຸພາຕນັ້ນ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງບອົງສແດງວ່າ ເຂົາໄປເກີດໃນດຸສິຕພິກົພ.
ພຣະກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງບູລວ່າ ອະນຸໂມທນາພຽງໜ້ອຍດຽວ ກໍສາມາດ
ໄດ້ຜົລພຽງນີ້ບໍ່? ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາບິທທີ່ກ່າວມານີ້.

໒

ສະຫັສສັງ ອະປິ ເຈ ຄາຖາ
ອະນັຕຖະປະທະສັຄຫິຕາ
ເອກັງ ຄາຖາປະທັງ ເສຍໂຍ

ຍັງ ສຸຕວາ ອຸປະສັມມະຕິ ໑໐໒໑

ບົທກະວີ (ຄາຖາ) ເຖິງຈະມີຕັ້ງພັນບົທ ແຕ່ບໍ່ປະກອບດ້ວຍ ປະ-
ໄຍຊຸມ ກໍບໍ່ປະເສີກເທົ່າບົທກະວີ ພຽງບັນທັດດຽວ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຟັງສົງບ.

ເລື່ອງ ພຣະທາຣຸຈິຣິຍະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະທາຣຸຈິເຖຣະ. ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ
ເພິ່ນໄດ້ລົງເຮືອສຳເພົາ ໄປໃນມຫາສມຸທຣ໌ ຄັນເຮືອແຕກໃນກາງ ມຫາ
ສມຸທຣ໌ນັ້ນຄົນຟອງກໍໄດ້ຊັດເພິ່ນຂຶ້ນຝັ່ງໄດ້. ເພິ່ນບໍ່ມີຜ້ານຸ່ງຫົ່ມ ເພື່ອມຫາ
ຊົມເຫັນ ກໍສຳຄັນວ່າ ເພິ່ນເປັນ ພຣະອຣຫັນຕ໌ ພາກັນເຫລື້ອມໃສ. ເພິ່ນ
ກໍສຳຄັນຕົນເອງວ່າ ຕົນເປັນພຣະອຣຫັນຕ໌ເໜືອນກັນ. ຕໍ່ມາພາຍຫລັງ ມີ
ເທວະດາມາບອກ ຈຶ່ງຮູ້ສຶກສລົດໃຈວ່າຕົນບໍ່ແມ່ນ ອຣຫັນຕ໌ ແລະໄດ້ເຂົ້າ
ໄປເຝົ້າພຣະສາສດາ ທີ່ພຣະອົງຄ໌ພວມທ່ຽວບິຕທບາຕຢູ່ ເພິ່ນໄດ້ທູລຂໍໃຫ້
ພຣະອົງຄ໌ສແດງລັມມ໌ໄຜດ ເຖິງ ໓ ຄັ້ງ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ທຣົງສແດງຊຶ່ງ
ພຣະລັມມ໌ໂດຍຫຍໍ້ ໃຫ້ສຳເລັດຈພຣະອຣຫັນຕ໌ແລ້ວໄປທ່ຽວສແດງທາສມຕະ
ບໍຣິຂາຣ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບ ເອທິກິກຊອຸປະສົມບົທ.

ໃນຂະນະນັ້ນ ແມ່ງົວລູກອ່ອນ ທີ່ໄດ້ເປັນເວຣກັນມາແຕ່ກ່ອນນັ້ນ
ໄດ້ຂວິດເພິ່ນໃຫ້ເຖິງກັບ ປໍຣົນິພພານ.. ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ໄດ້ປະຊຸມ

ສິນທະນາກັນວ່າ ທ່ານ ທາຣຸຈິຣິຍະ ໄດ້ຟັງ ພຣະລັມມ໌ ຫັ້ນອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ
ກໍຍັງໄດ້ສຳເລັດຈຳຊຶ້ງ ພຣະອອຫັຕ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງໄດ້ຕອ້ສພຣະຄາຖານີ້.

໓

ໂຍ ຈະ ຄາຖາສະຕັງ ກາເສ
ອະນັຕຖະປະທະສັຍຫິຕາ
ເອກັງ ລັມມະປະທັງ ເສຍໂຍ
ຍັງ ສຸຕວາ ອຸປະສັມມະຕິ ໑໑໐໒໑

ບິທກະວີ (ຄາຖາ) ບໍ່ຮຍາຍລັມມ໌ ບິທດຽວ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຟັງມີໃຈ
ສົງບຣະງັບນັ້ນ ຍ່ອມປະເສີກຖວ່າ ບິທກະວີ ທີ່ຂຶ້ນໃຈໄດ້ຕັ້ງຮ້ອຍບິທ ທີ່ບໍ່
ມີປະໂຫຍຊຸນໜຶ່ງ ພຽງບິທດຽວ.

໔

ໂຍ ສະຫັສສັງ ສະຫັສເສນະ
ສັງຄາເມ ນານຸເສ ຊິເນ
ເອກັລຈະ ເຊຍຍະ ມັຕຕານັງ

ສະ ເວ ສັງຄາມະຊຸຕຕະໄນ ໑໐໑໓໑

ເຖິງຈະສັຽບຕິບຕິ ເອົາແພ້ຂ້າເສິກສິງຄາມ ເປັນພັນ ໆ ເທື່ອກໍດີ ແຕ່ກໍບໍ່ນັບໄດ້ວ່າ ເປັນຍອດແຫ່ງຂຸນພິລ, ສ່ວນຜູ້ທີ່ຜາບແພ້ ຈິຕໃຈຂອງ ຕົນເອງ ຜູ້ນັ້ນຈິ່ງຮຽກໄດ້ວ່າ "ເປັນຍອດແຫ່ງຂຸນພິລ" ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເຣື່ອງ ນາງກຸຕທິລເກສິເຖຣີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາງກຸຕທິລເກສິເຖຣີ ລິດາຂອງ ເສຕຖີ ໃນເມືອງອາຊຸຄຣີຫ໌. ໃນວັນນຶ່ງ ນາງໄດ້ເຫັນໂຈຣ ຜູ້ຕ້ອງໂທສ ປະທາຣຊິວິຕ ນາງເກີດມີຄວາມຮັກໃນໂຈຣຜູ້ນັ້ນ ຖ້າບໍ່ໄດ້ຈະຍອມຕາຍ. ຜູ້ ເປັນນາຣດາບິດາ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ໄປໂຖ່ເອົາໂຈຣຜູ້ນັ້ນມາ ໃຫ້ເປັນສາມີຢູ່ ກັບນາງ. ໂຈຣຢາກໄດ້ເຄື່ອງປະດັບຂອງນາງ ເພື່ອແລກເອົາສຸຣາມາດົ່ມ ຈຶ່ງ ເວົ້າລອງນາງວ່າ ເຮົາໄດ້ບະບົນເຫວດາໄວ້, ດຽວນີ້ຈະແກ້ບະເພິ່ນ. ນາງກໍ ໄດ້ຕົກແຕ່ງເຄື່ອງແກ້ບະ ເມື່ອຕົກແຕ່ງເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ກໍພາກັນໄປ ຍັງພູເຂົາແຫ່ງນຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນສຳຮັບຂ້າໂຈຣ ດ້ວຍກາຣຊຸກໃຫ້ຕົກລົງ ໄປໃນເຫວຕາຍ. ຄັນໄປເຖິງທີ່ນັ້ນແລ້ວ ໂຈຣຈຶ່ງບອກຄວາມປະສິງຄ໌ຂອງ ຕົນໃຫ້ນາງຮູ້. ນາງໄດ້ຟັງກໍຕົກໃຈ ວົ່ງວອນຂໍຊີວິຕ ແຕ່ໂຈຣບໍ່ຍອມເປັນ ເດັດຂາດ ນາງຈຶ່ງຄິດວ່າ ເມື່ອກັຍມາເຖິງຕົວເຂົ້າແລ້ວກໍຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂ

ບັດນັ້ນ, ນາງຈຶ່ງຄິດຫາວິທີ ເອົາຕົວລອດພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ຈຶ່ງ
 ໄດ້ອ້ອນວອນໂຈຣໃຫ້ຕາຍໃຈ ແລ້ວຊຸກໂຈຣໃຫ້ຕົກລົງໄປໃນເຫວຕາຍ.
 ເມື່ອໂຈຣຕາຍແລ້ວ ນາງກໍປິດເຄື່ອງປະດັບຖິ້ມໄວ້ໃນທີ່ນັ້ນ ແລ້ວກໍຫລົບ
 ຫລີກ ພະເນຈຣໄປໂດຍລ່າດັບ ຈົນໄປເຖິງທີ່ຢູ່ຂອງພວກ ປຣິພາຊິກ ເລີຍ
 ບວຊເປັນ ປະຣິພາຊິກນຳເຂົາ, ສຶກບາຮຳຮຽນ ຕາມລັທຣີຂອງ ປຣິພາຊິກ
 ຈົນມີຄວາມຊຳນາຍ ຄ່ອງແຄ້ວ ແລ້ວໄດ້ໄປທ່ຽວຖາມບັລຫາ ກັບມຫາຊົນ.

ໃນທີ່ສຸດ ນາງໄດ້ໄປເຫັນ ພຣະສາຣີບຸຜຣະ ແລະຖາມບັລຫາ
 ກັບເພິ່ນ. ພຣະເຖຣະແກ້ໄດ້ທຸກຂໍ້. ນາງຈຶ່ງຂໍຮຽນນຳເພິ່ນ. ພຣະເຖຣະຕອບ
 ວ່າ ຫາກທ່ານບວຊເໝືອນເຮົາ ໆ ຈຶ່ງຈະບອກໄດ້. ນາງກໍໄປບວຊໃນ ສຳ
 ນັກນາງກິກຊນີ. ໃນເວລາອັນບໍ່ຊ້າ ນາງກໍໄດ້ສຳເລັດ ພຣະອຣທັຕ ພ້ອມ
 ດ້ວຍ ປຣິສັມກິທາ. ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ໄດ້ປະຊຸມສົນທະນາກັນວ່າ ນາງ
 ກຸຕາທິລເກສີ ຟັງລັມມບໍ່ຫລາຍເທົ່າໃດ ກໍໄດ້ສຳເລັດພຣະອຣທັຕ.

ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້.

໕

ອັຕຕາ ຫະເວ ຊິຕັງ ເສຍໄຍ
 ຍາຈາຍັງ ອິຕະຣາ ປະຊາ

ອັຕຕະບັນຕັສສະ ໄປສັສສະ
 ນິຈຈັງ ສັລລະຕະຈາຣິໄນ
 ເນວະ ເທໂວ ນະ ຄັນລັພໄພ
 ນະ ມາໂຣ ສະຫະ ພຸຣາທຸມຸຕາ
 ຊິຕັງ ອະປະຊິຕັງ ກະຍິຣາ
 ຕະຖາຣູປັສສະ ຊັນຕຸໄນ ໑໑໐໔,໑໐໕໑

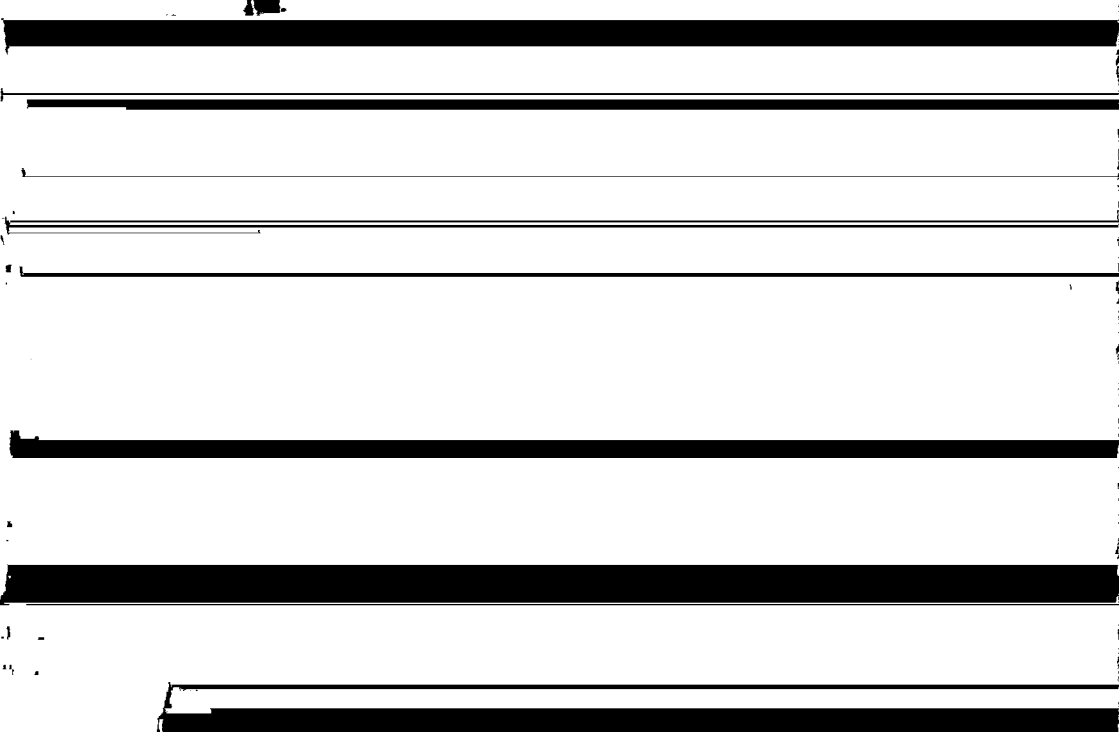
ຄົນທີ່ເອົາຊນະຕົນເອງໄດ້ນັ້ນແລ ເປັນຜູ້ປະເສີກ, ຜູ້ທີ່ເລິກຝົນຕົນ
 ເອງໄດ້ ຣະວັງຣະໄວຢູ່ຕລອດເວລາ ແມ່ນແຕ່ ເທວດາ, ພລາຣຸກ໌ ແລະ
 ພຣະພຣິທາມ ກໍເອົາຊນະບໍ່ໄດ້.

ເຣື້ອງ ພຣາທາມຕ໌ ນັກກາຣພັນນ

ພຣະ ບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ອັນຕຸປຸຈຈກະພຣາທາມຕ໌ ທີ່
 ເປັນນັກເລງ ຫລິ້ນນກາຣພັນນອາຊີພ. ວັນນຶ່ງ ລາວໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ພຣະຜູ້
 ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ທູລຸຖາມວ່າ ພຣະອົງຄ໌ຄົງຈະຊາບແຕ່ສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຍຊນ໌
 ບໍ່ຊາບໃນສິ່ງທີ່ໄຮ້ປະໂຍຊນ໌. ພຣະສາສດາຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ເຮົາຮູ້ທັງສິ່ງທີ່ເປັນ
 ປະໂຍຊນ໌ ແລະ ບໍ່ເປັນປະໂຍຊນ໌ດ້ວຍ. ບັດນັ້ນ ພຣາທາມຕ໌ ຈຶ່ງທູລຂໍໃຫ້
 ສແດງສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຍຊນ໌ແກ່ຕົນ. ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສສິ່ງທີ່ ພຣາທາມຕ໌ນັ້ນ

ປະພິຕຣູຢູ່ ຄື: ນອນຕົ້ນສວາຍ, ຂີ້ຄ້ານ, ໄຫດຮ້າຍ, ນອນຫລາຍ, ເດີນ-
 ທາງໄກຜູ້ດຽວ, ລ່ວງເກີນກັອຍາເຂົາ ເຫລົ່ານີ້ ເປັນເຫຕຸແຫ່ງຄວາມຈິບ-
 ຫາຍ ທັງນັ້ນ. ພຣາຫມຕ໌ ຍອມສຳລາກອ ເຫັນດ້ວຍ.

ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ ຈະສແດງລັມມ໌ ຕິຕຽນໂທສຂອງກອ ຫລັ້ນກອ
 ພຣະອົງຄ໌ ຈະສແດງລັມມ໌ ຕິຕຽນໂທສຂອງກອ ຫລັ້ນກອ

ເລື່ອງ

ພຣາຫມຕ໌ ຫລານຂອງພຣະສາຣີບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ເປັນຫລານ ຂອງ ທ່ານ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ ປາຖນາຈະໄປພຣິຫມໂລກ ຂ້າສັຕວ໌ ວັນລະຕົວ ບູຊາໄຟ. ພຣະເຖຣະຈິ່ງແນະນຳໃຫ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທູລຖາມພຣະສາສດາ ພຣະ ອົງຄ໌ ຈິ່ງໄດ້ຕຣ໌ສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

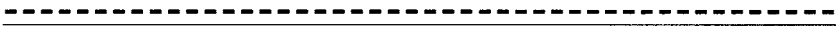
ໜູ

ຍັງກິລຈິ ຍິລກັງ ວະ ຫຸຕັງ ວະ ໂລເກ
 ສັງວັຈຈະຣັງ ຍະເຊຖະ ປຸລລະເປກໄຂ
 ສັພພັມປິ ຕັງ ນະ ຈະຕຸກາຄະເມຕິ
 ອະກິວາທະນາ ອຸຊຸຄະເຕສຸ ເສຍໂຍ ໑໐໐ກູບ

ບໍ່ວ່າ ຈະເປັນຍັລຊຸນິດໃດ ກໍຕາມ ທີ່ຜູ້ຢາກໄດ້ບຸລ ແລ້ວທ່າກາອ ບູຊາຕລອດປີ. ກາອບູຊາຍັລແບບນັ້ນ ມີຄ່າບໍ່ທ່ ໑ ໃນ ໔ ຂອງກາອຍົກມື ໄຫວ້ທ່ານຜູ້ປະຣິບັຕິ ຊື່ຕົງຕາມອຣິຍັມຄ໌ ແມ່ນແຕ່ພຽງເທື່ອດຽວ. ກາອ ໄຫວ້ບຸຄຄິລເຊັ່ນນັ້ນ ປະເສີກຖວ່າ.

ເຣື້ອງ ພຣາຫມຕ໌ສຫາຍພຣະສາຣີບູຕຣ໌

ພຣະສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ເປັນສຫາຍຂອງ ພຣະສາຣີບູຕຣ໌ເຖຣະ ປາຖນາພຣິຫມໂລກ. ໄດ້ທຳກາອເສັ້ນສວງບູຊາຍ໌ຍຕ່າງໆ ພຣະສາຣີບູຕຣ໌ ແນະນຳໃຫ້ເຂົ້າເຝົ້າ ທູລຖາມພຣະສາສດາ ພຣາຫມຕ໌ນັ້ນ ກຳກະທຳຕາມ. ພຣະພຸທລອຶງຄ໌ ທຣິຜາຣິພສພຣະຄາຖາດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ລ

ອກິວາທະນະສີລິສສະ

ນິຈຈັງ ວຸທຜາປະຈາຍິໄນ

ຈັຕຕາໄຣ ລັມມາ ວັທຜັນຕິ

ອາຍຸ ວັຕໂຕ ສຸຂັງ ພະລັງ ຯ໑໐໙

ຜູ້ທີ່ຂາບໄຫວ້ ນອບນ້ອມຖ່ອມຕົວ ຕໍ່ຜູ້ຫລັກຜູ້ໃຫຍ່ ເປັນນິຈນັ້ນ ຍ່ອມຈເຣີຍດ້ວຍຄຸຕລັມມ໌ ສີ່ ປະກາອຄີ: ອາຍຸ , ຊີ່ສຽງ, ຄວາມສຸຂ ແລະ ກຳລັງວັງຊາ.

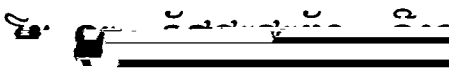
ເຣື້ອງ ອາຍຸວັຜນະກຸມາອ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ອາຍຸວັຜນະກຸມາອ ທີ່ພຣາຫມຕ໌ຜູ້

ຜູ້ນຶ່ງ ທຳນາຍວ່າ ຈະທຳກາລະກິຣິຍາ ຕາຍ ໃນ ກຸ ວັນ. ມາຣດາບິດາຕິກ
 ໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຈຶ່ງຖາມເຖິງເຄື່ອງປ້ອງກັນ ມຣຕະກັຍ. ພຣາຫມຕ໌ນັ້ນກໍບໍ່
 ຮູ້ຈັກຕົ້ນເຫຕຸ ຈຶ່ງແນະນຳໃຫ້ກຸມາຣນັ້ນ ເຂົ້າເຝົ້າທູລຖາມ ພຣະສມຕະ,
 ສາມິກັຣຍາຈຶ່ງນຳກຸມາຣນັ້ນໄປເຝົ້າ. ພຣະອົງຄ໌ກໍທຣົງພຍາກຣຕ໌ ກົງກັນກັບ
 ພຣາຫມຕ໌ ແລະ ທຣົງສແດງເຫຕຸ ເຄື່ອງປ້ອງກັນ ຄື ນິມິນຕ໌ພຣະສົງໄພ
 ໄປສູ່ຕ ປຣິຕ໌ ໂດຍບໍ່ມີຣະຍະເວລາຫຍຸດຕລອດ ກຸ ວັນ. ໃນວັນທີ່ ກຸ
 ພຣະອົງຄ໌ສ໌ເດັຈໄປເອງ. ຍັກຂ໌ ຜູ້ຈະມາປົງຊີວິຕນັ້ນ ເຫັນພຣະອົງຄ໌ ກໍເກງ
 ຂາມ ພຣະພຸທລານຸກາພ ຫລືກໜີໄປ. ຄັນເຖິງວັນທີ່ ກຸ ກໍໜົດເຂຕ.
 ກຸມາຣນັ້ນ ກໍເຖິງຊຶ່ງຄວາມສວັສດີ ຕໍ່ໄປ ມີອາຍຸຍືນ ໑໒໐ ປີ. ພຣະກິກຊຸ
 ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສິນທນາກັນເຖິງ ເຣື່ອງກຸມາຣນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງທູລຖາມເຫຕຸ
 ຈເຣີຍອາຍຸ ຢ່າງອື່ນ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາທີ່ກ່າວຂ້າງເບິງນີ້.

໑໐

ຜູ້ມີສິລ ມີສະມາລິ ມີຊີວິຕຢູ່ວັນດຽວ ກໍຍັງປະເສີກກວ່າ ຜູ້ທີ່ມີຊີວິ
ຢູ່ ຕັ້ງຮ້ອຍປີ ຂອງຄົນຜູ້ທີ່ ທຸສິລ ແລະ ບໍ່ມີສະມາລິ.

ເລື່ອງ ສັງກິຈຈະສາມເຕອ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ສັງກິຈຈະສາມເຕອ ແລະ ອະລິ-
ມຸຕຕະກະ ສາມເຕອ. ສັງກິຈຈະສາມເຕອນັ້ນ ເປັນຄົນອັສຈັອຍ໌ ມາອດາ
ຂອງເພິ່ນໄດ້ທຳກາລກິຣິຍາ (ຕາຍ) ແຕ່ເວລາທີ່ເພິ່ນຍັງຢູ່ໃນຄັອກ໌ (ທ້ອງ)
ເວລາເຜົາ ທາຣົກ ໃນຄັອກ໌ນັ້ນ ໄຟບໍ່ໄໝ້. ພວກພາຕິໄດ້ເຫັນ ກໍດີໃຈ
ຈຶ່ງນຳເອົາໄປລ້ຽງໄວ້. ເມື່ອອາຍຸໄດ້ ໗ ຂອບ ໄດ້ບວຂຸເປັນສາມເຕອ ໃນ
ສຳນັກຂອງພຣະສາຣົບຸຕຣ໌ເຖຣະ ສຳເລັຈ ພຣະອອຫັຕ ພ້ອມດ້ວຍປະຍິສັມ-
ກິທາ ໃນຂຕະທີ່ແຖຜົມນັ້ນເອງ.

ໃນກາລຕໍ່ມາ, ຄັ້ງນຶ່ງ ໄດ້ໄປກັບກິກຊຸ ໓໐ ອົງຄ໌ ອາສັຍຢູ່ໃນດົງ
ໃກ້ໆ ກັບທີ່ຢູ່ຂອງພວກໂຈຣປະມາຕ ໕໐໐. ພວກໂຈຣໄດ້ລັກຈັບຕົວເອົາ
ສາມເຕອນັ້ນໄປ ເພື່ອຈະຂ້າບວງສວງ ເທວະດາ. ເວລາທີ່ຫົວໜ້າໂຈຣຈະ
ເລີ່ມພິລິ ຕັດສິສະນັ້ນ ສາມເຕອ ກໍສແດງອາກາອເສີຍຢູ່ຢ່າງທີ່ບໍ່ມີຫຍັງເກີດ
ຂຶ້ນ ບໍ່ສະຫົກສະຫ້ານ. ເວລາເອົາດາບຟັນ ດາບກ່ຽງໂງ້ງເຂົ້າ ທຳອັນຕອາຍ
ໃຫ້ສາມເຕອບໍ່ໄດ້. ພວກໂຈຣ ເຫັນປາຍິທາຣິຍ໌ເຊັ່ນນັ້ນ ກໍເຫລື້ອມໃສ-

ສັທທາ ບວຊຸໃນສຳນັກຂອງສາມເຕຣ ທັງໝົດ. ສາມເຕຣໄດ້ນຳເອົາເຂົາ
 ເຈົ້າ ໄປເຝົ້າພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງທຣົງສແດງພຣະລັມມິກະຖາ ປະກາສ
 ຄຸຕຂອງຄວາມເປັນຜູ້ມີສິລ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ກາວມານັ້ນ.

ເມື່ອສັງກິຈະສາມເຕຣ ອຸປະສົມບິທເປັນກິກຊ ໄດ້ ໑໐ ພັຣຍາ
 ຈຶ່ງໃຫ້ ອະລິມຸຕຕະກະ ສາມເຕຣ ຜູ້ເປັນຫລານ ໄປອຳລາມາຣດາບິດາເພື່ອ
 ຈະອຸປະສົມບິທ. ເມື່ອໄປໃນຣະຫວ່າງທາງນັ້ນ ໄດ້ພົບເຫັນພວກໂຈຣປະ-
 ມາຕ ໕໐໐ ໄດ້ຈັບເອົາຕົວໄວ້ ແລ້ວເວົ້າວ່າຈະຂ້າ. ອະລິມຸຕຕະກະສາມເຕຣ
 ຈຶ່ງໃຫ້ປະຜິໝາດ (ຄຳຮັບຮອງ) ວ່າ ຖ້າພວກທ່ານປ່ອຍເຮົາໄປແລ້ວເຮົາ
 ຈະບໍ່ບອກແກ່ໃຜວ່າ ພວກທ່ານຢູ່ໃນທີ່ນີ້. ພວກໂຈຣກໍປ່ອຍໃຫ້ໄປ. ເມື່ອ
 ສາມເຕຣ ໄປເຖິງມາຣດາບິດາແລ້ວ ກໍບອກແຕ່ເຣື່ອງທີ່ຈະອຸປະສົມບິທເທົ່າ
 ນັ້ນ ແລ້ວອອກເດີນທາງມາກ່ອນ ສ່ວນມາຣດາບິດາ ຕາມມາທິຫລັງ. ພວກ
 ໂຈຣເຫັນຈຶ່ງຈັບໄດ້. ມາຣດາບິດາ ຮ້ອງໄຫ້ຮຳໂຮວ່າ ອັນນີ້ຮອຍວ່າ ສາ-
 ມເຕຣ ຈະເປັນພວກດຽວກັນກັບໂຈຣ ເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງບໍ່ບອກແກ່ເຮົາ. ພວກ
 ໂຈຣໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ກໍເກີດມີຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນສາມເຕຣວ່າ ເປັນຜູ້ຮັກ
 ທາຄຳສັຕຍ໌ ຫມັ້ນຄົງ. ພວກເຂົາທັງໝົດ ບວຊຸໃນສຳນັກຂອງສາມເຕຣ ໆ
 ໄດ້ພາເຂົາເຈົ້າໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທຸລເຣື່ອງນັ້ນໃຫ້ທຣົງຊາບ.

ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣົງພຣະລັມມິກະຖາ ປະກາສຄຸຕຂອງຄວາມທີ່
 ເປັນຜູ້ມີສິລ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໑

ໂຍ ຈະ ວັສສະສະຕັງ ຊີເວ
 ທຸປປັລໂລ ອະສະມາຫິໂຕ
 ເອກາຫັງ ຊີວິຕັງ ເສຍໂຍ
 ປັລລະວັນຕັສສະ ຊານິໄນ ຯ໑໑໑ຍ

ຜູ້ທີ່ມີປັລລາ ມີສະມາທິ ມີຈິຕໝັ້ນຄົງ ເຖິງຈະມີຊີວິຕຢູ່ໄດ້ພຽງວັນ
 ດຽວ ກໍຍັງປະເສີກກ່ວາ ກາອທີ່ມີຊີວິຕຢູ່ ຮ້ອຍປີ ຂອງຄົນຜູ້ທີ່ໄຮ້ປັລລາ
 ໄຮ້ສະມາທິ ບໍ່ມີຈິຕໝັ້ນຄົງ.

ເຣືອງ ພຣະຂານຸໂກທທັລລະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະຂານຸໂກທທັລລະເຖຣະ. ໃນ
 ກາລະຄັ້ງນຶ່ງ ເພິ່ນໄປທຳຄວາມພຽງຢູ່ໃນປ່າ ເມື່ອສຳເລັດພຣະອທັຕແລ້ວກໍ
 ກັບມາ ເພື່ອຈະໄປເຝົ້າພຣະສາສດາ ໃນນະຫວ່າງທາງນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປ
 ພັກໃນທີ່ແຫ່ງນຶ່ງ. ໃນຄືນວັນນັ້ນພວກໂຈຣ ໕໐໐ ໄປປຸ້ນໄດ້ທຣັພຍ໌ມາຜູ້
 ລະຖົງ ເຫັນພຣະນຶ່ງເຂົ້າຊານຢູ່ ຄິດວ່າເປັນຕໍ່ໄມ້ ຕ່າງກໍເອົາຖົງທຣັພຍ໌ຂອງ
 ຕົນວາງຊ້ອນກັນໄວ້ທີ່ສີສະ ຂອງພຣະເຖຣະນັ້ນທັງໝົດ. ພຣະເຖຣະເຂົ້ານຶ່ງ
 ເຂົ້າຊານເສີຍຢູ່. ສ່ວນພວກໂຈຣນັ້ນ ອິດເມື່ອຍກໍພາກັນນອນຫລັບໄປ.

ຄົນເວລາໄກ້ຮຸ່ງ ຕົ້ນຂຶ້ນມາ ກໍເຫັນພຣະ ສຳຄັນວ່າເປັນມນຸສຍ໌ ຕົກ
 ໃຈພາກັນຈະຫລົບຫນີ ແຕ່ພຣະເຖຣະຈຶ່ງບອກວ່າ ເຮົາເປັນບັອພະຊິຕ ພວກ
 ທ່ານຢ່າຢ້ານເທາະ. ພວກໂຈຣກໍເຫລື້ອມໃສ ຊວນກັນຂໍໂທສ ແລ້ວພາກັນ
 ບວຊຸໃນສຳນັກຂອງພຣະເຖຣະທັງໝົດ. ພຣະເຖຣະ ຈຶ່ງໄດ້ນຳຕົວໄປໄຫວ້
 ພຣະສາສດາ ທູລປະວັຕິນັ້ນໃຫ້ພຣະອົງຄ໌ທຣົງຊາບ.

ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣົງສແດງພຣະລັມມິກະຖາ ປະກາສຄຸຕຂອງຄວາມ
 ເປັນຜູ້ມີປັນຍາ ແລະ ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໑໒

ໂຍ ຈະ ວັສສະສະຕັງ ຊິເວ
 ກຸສິໂຕ ຫິນະວິຣິໂຍ
 ເອກາທັງ ຊິວິຕັງ ເສຍໂຍ

ວິຣິຍັງ ອາຣະກະໂຕ ຫັຣທັງ ໑໑໒໒

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມພຽຣ ຫນັ້ນຄົງ ເຖິງຈະມີຊິວິຕຢູ່ ວັນດຽວ ກໍຕາມ ກໍຍັງ
 ປະເສີກຖວ່າ ກາຣມິຊິວິຕຢູ່ ຮ້ອຍປີ ຂອງຜູ້ທີ່ຂີ້ຄ້ານ ໄຮ້ຄວາມພຽຣ.

ເຣື້ອງ ພຣະສັປປະທາສເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະສັປປະທາສເຖຣະ ທີ່ມີຄວາມ

ກະສັນຢາກສຶກ ແລ້ວຈຶ່ງກັບໃຈມາຄິດວ່າ ຕາຍໃນເພສສມຕະປະເສີກຸກວ່າ.
 ວັນນຶ່ງ ເຫັນກິກຊຸ ຈັບງູເທົ່າໃສ່ລົງໃນໝໍ້ຈະເອົາໄປປ່ອຍ ຈຶ່ງຮັບອາສາວ່າ
 ເຮົາຈະເອົາໄປປ່ອຍໃຫ້ເອງ ແລ້ວຄິດວ່າ ຢາກຕາຍ ຈຶ່ງເອົາມືຈົກລົງໄປໃນ
 ໝໍ້ ເພື່ອຈະໃຫ້ງູຕອດ ງູບໍ່ຕອດ ເຂົ້າໃຈວ່າງູບໍ່ມີພິສ ຈຶ່ງເອົາໄປປ່ອຍເສ້ຍ.
 ວັນນຶ່ງ ຖືມົດແຖຜົມໄປຄິດວ່າຈະປາດຄໍຕາຍ ຈຶ່ງເອົາຄໍພາດໃສ່ຂອນໄມ້ເອົາ
 ຄົມມົດແປະໃສ່ຄໍ ພິຈາຣະຕາກັນມຸການໄປນ່າ ໄດ້ສຳເລັດພຣະອຣຫັຕ ໃນ
 ເວລານັ້ນ.

ກິກຊຸທັງຫລາຍ ຈຶ່ງເຂົ້າເຝົ້າບູລ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງສແດງ
 ພຣະລັມມິກະຖາ ປະກາສຄຸກ ຂອງຄວາມເປັນຜູ້ຜາຣິພຄວາມພຽຣ ແລ້ວຈຶ່ງ
 ຕຣັສພຣະຄາຖານີ້.

໑໓

ໂຍ ຈະ ວັສສະຕັງ ຊີເວ
 ອະປັສສັງ ອຸບາະຍັພພະຍັງ
 ເອກາສັງ ຊີວິຕັງ ເສຍໂຍ
 ປັສສະໂຕ ອຸບາະຍັພພະຍັງ ຯ໑໑໓໑

ເລື່ອງ ນາງປະຍາຈາຣາເຖຣີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ນາງປະຍາຈາຣາເຖຣີ ເປັນລິດາ ຂອງເສຕຸກີໃນເມືອງສາວັຕຖີ ນາງໄດ້ປະສົບກັບຄວາມທຸກຂໍ້ໂສກແສນສາ- ທັສ ຄື ສາມິຖີກຸງຕອດຕາຍ, ລູກຊາຍກົກ ຕົກນ້ຳຕາຍ, ລູກນ້ອຍ ກໍຖືກ ແຫລວຫຍຸ້ມຍາດເອົາໄປກິນ, ເຮືອນຂອງມາຣດາບິດາ ແລະອ້າຍ ກໍເພພັງ ລົງທັບຕາຍ. ນາງມີຄວາມທຸກຂໍ້ໂຫມະນັສຂັດສິນສິ້ນສະຕິ ຈົນເປື້ອຍກາຍບໍ່ ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ທີ່ຈະຫໍ່ຄຶງ ເດີນລະເມີເພີ່ສະຕິໄປຜູ້ດຽວ ພັດເຂົ້າໄປໃນວັດ ພຣະເຊຕະວັນ. ທີ່ພຣະສາສດາ ທຣິງສແດງພຣະລັມມເທສາ ຢູ່ໃນທ່າມກາງ ພຸທລບໍຣິບັທ. ພຣະອົງຄ໌ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ຈຶ່ງທຣິງເຕືອນໃຫ້ນາງ ກັບມີສະຕິ ແລ້ວຕຣັສເທສນາໃຫ້ດຳວົງຢູ່ໃນໂສດາປັຕຕິຜົລ. ຄັນແລ້ວນາງ ກໍໄປບັອພະຊາ ຢູ່ໃນສຳນັກ ນາງກິກຊນີ. ວັນນຶ່ງ ນັ່ງພິຈາຣະຕາເບິ່ງຄວາມ ສິ້ນຄວາມເສື່ອມຢູ່ ພຣະສາສດາ ປະທັບນັ່ງຢູ່ໃນພຣະຄັນລກຸຣິ ທຣິງຊາບ ດ້ວຍທິພຍ໌ຈັກຊ ຈຶ່ງເບິ່ງພຣະໂອກາສຣັສມີໄປ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

ອະປັສສັງ ອະມະຕັງ ປະທັງ,
 ເອກາທັງ ຊີວິຕັງ ເສຍໂຍ
 ປັສສະໂຕ ອະມະຕັງ ປະທັງ ຯ໑໑໓໑

ເລື່ອງ ນາງກິສາໂຄຕະນິ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາງກິສາໂຄຕະນິເຖຣີ. ມີເລື່ອງ ເບື້ອງຕົ້ນວ່າທຣັພຍ໌ ໔໐ ໂກຄິຂອງເສຕຖີຄົນນຶ່ງ ໄດ້ກາຍເປັນຖ່ານໄຟໄປ ຫົດ. ເສຕຖີນັ້ນ ເສົ້າໂສກເສ້ຍໃຈ. ມີສຫາຍບອກອຸບາຍໃຫ້ວ່າ ຈົ່ງເອົາ ທຣັພຍ໌ທີ່ເປັນຖ່ານນັ້ນໄປວາງຂາຍທີ່ຕລາດ ເມື່ອມີໃຜທ້ອງວ່າ ເງິນ ຄ່າ ຖ້າເປັນຜູ້ຍິງ ທ່ານຈົ່ງຂໍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງທ່ານ, ຖ້າເປັນຜູ້ຊາຍ ກໍຈົ່ງຍົກລູກ ສາວໃຫ້ ມອບທຣັພຍ໌ ທັງຫົດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນ. ເສຕຖີ ກໍກະທຳຕາມ. ຄົນທັງ ຫລາຍເຫັນຕ່າງກໍເວົ້າວ່າຖ່ານໄຟທັງນັ້ນ, ແຕ່ນາງກິສາໂຄຕະນິ ຄົນດຽວກ່າວ ວ່າ ເງິນຄ່າ ເສຕຖີຈົ່ງໃຫ້ຢູ່ກັບລູກຊາຍຂອງຕົນ ແລະ ຍົກທຣັພຍ໌ທັງຫົດ ໃຫ້. ເມື່ອນາງຢູ່ກັບສາມີ ກໍມີບຸຕຣ໌ຄົນນຶ່ງ ໃຫຍ່ມາພໍດີນໄດ້ກໍຕາຍ. ນາງ ບໍ່ເຄີຍເຫັນຄົນຕາຍ ອູ່ມບຸຕຣ໌ໄປທ່ຽວຫາຢາ ເພື່ອປິ່ນປົວໃຫ້ກັບດີຂຶ້ນ ໃຜ ເຫັນກໍຫາວ່ານາງເປັນບ້າ. ຄັ້ງນັ້ນ ຍັງມີບັດທິຕຜູ້ນຶ່ງ ແນະນຳໃຫ້ໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ນາງກໍໄປເຝົ້າທູລຂໍຢາ. ພຣະສາສດາ ທຣິງສແດງພຣະຄັມມະ ເທສນາ ໃຫ້ດຳຣົງຢູ່ໃນໂສດາປັຕຕິຜົລ ແລ້ວນາງຈົ່ງຂໍບັຣພະຊາຢູ່ໃນ

ສຳນັກນາງກິກຊຸນີ. ວັນນຶ່ງ ນຶ່ງເບິ່ງກວດວງປະທິບທີ່ສິ່ງແສງສວ່າງຮຸ່ງເຮືອງ ແລ້ວກໍ່ມອດດັບໄປ. ນາງຈຶ່ງນຳເອົາມາທຽບກັບອັຕຕາພຂອງຕົນ.

ພຣະສາສດາ ປະທັບຢູ່ໃນພຣະຄັນລກຸຍິ ທຣົງຊາບດ້ວຍທິພຍ໌ຈັກຂຸ ຈຶ່ງເບິ່ງພຣະໂອກາສັອສມີໄປ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາແລ້ວນີ້

໑໕

ໂຍ ຈະ ວັສສະສະຕັງ ຊິເວ
ອະປັສສັງ ລັມມະມຸຕຕະມັງ
ເອກາທັງ ຊິວິຕັງ ເສຍໂຍ
ປັສສະໂຕ ລັມມະມຸຕຕະມັງ ໑໑໑໕໑

ຜູ້ທີ່ເຫັນ ພຣະລັມມ໌ອັນປະເສີກ, ມີຊີວິຕຢູ່ພຽງວັນດຽວ ກໍ່ຍັງປະເສີກກວ່າ ກາຣມີຊີວິຕຢູ່ຕັ້ງ ຮ້ອຍປີ ຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນພຣະລັມມ໌.

ເລື່ອງ ນາງພະຫຸປຸຕຕິກາເຖຣີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາງພະຫຸປຸຕຕິກາເຖຣີ ເປັນຜູ້ທີ່ມີ ບຸຣຸຣິດາ ຫລາຍ. ຄັນສາມີຕາຍໄປແລ້ວ ນາງກໍ່ໄດ້ແບ່ງ ທັບພຍ໌ສົມບັຕິ-

ຈົບ ສັກສະວັດຄ໌ ທີ່ ກູ

ຂຶ້ນປາປະວັດຄ໌ ທີ່ ລ

ປາປະວັດຄ໌ ທີ່ ລ

໑

ອະກິຕຖະເອຖະ ກັລະຍາເຕ

ປາປາ ຈິຕຕັງ ນິວາຣະເຍ

ທັນລັງ ທີ່ ກະຣະໂຕ ປຸນລັງ

ເລອງ ພຣາຫມຕ ຈູເອກະສາຍກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣອຫມຕ໌ ຈູເອກະສາຍິກ ທູກຂໍ
ຈົນທີ່ມີຜ້າຫົ່ມຜົນດຽວ ຜັດປ່ຽນຫົ່ມກັນກັບກັອຍາ ໄປຟັງລັມມ໌. ຜູ້ກັອຍາ
ໄປຕອນກາງເວັນ ຜູ້ຜົວໄປຕອນກາງຄືນ. ໃນຄືນວັນນຶ່ງ ພຣາຫມຕ໌ໄດ້ໄປ
ຟັງລັມມ໌ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ຢາກເປື້ອງຜ້າຫົ່ມອອກບູຊາລັມມ໌ ຄິດແລ້ວ
ກໍຄິດອີກ ຕັ້ງແຕ່ຫົວຄໍ່າ ຮອດໃກ້ຊິແຈ້ງ ກໍຍັງຕັດສິນບໍ່ທັນໄດ້. ຕໍ່ມາໃນ

ໂກຄະທັຣ໌ພຍ໌ ເປັນອັນມາກໃຫ້ແກ່ພຣາຫມຕ໌ ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍປະຊຸມ
 ສັອສິໂນ ພຣາຫມຕ໌ ຈູເອກະສາຍິກນັ້ນ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕັອສວ່າ ຖ້າວ່າ
 ພຣາຫມຕ໌ ໄດ້ບູຊາຕັ້ງແຕ່ຍາມຕົ້ນໆ ຈະໄດ້ບໍຣິໂກຄທັຣ໌ພຍ໌ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ
 ແລ້ວຈຶ່ງຕັອສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໒

ປາປັໂນເຈ ປຸຣິໂສ ກະຍິຣາ
 ນະ ຕັງ ກະຍິຣາ ປຸນັປປຸນັງ
 ນະ ຕັມຫິ ຈັນນັງ ກະຍິຣາຖະ
 ທຸກໂຂ ປາປັສສະ ອຸຈຈະໂຍ ຯ໑໑໗໘

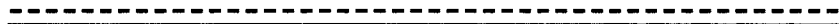
ຖ້າວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກະທຳຊົ່ວແລ້ວ ກໍບໍ່ຄວນທຳເປັນ
 ປະຈຳ ແລະ ບໍ່ຄວນພໍ່ໃຈໃນກາຣກະທຳນັ້ນ, ເພາະວ່າ ກາຣສະສົມໄວ້ຊຶ່ງ
 ບາບນັ້ນນຳເອົາທຸກຂໍ້ມາໃຫ້.

ເຣື້ອງ ເສຍຍະສະກະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະເສຍຍະສະກະກິກຊຸ ທີ່ເປັນສັທ-
 ລິວິຫາຣິກ ຂອງ ພຣະໂລຣຸທາຍິ. ຄັນເນື້ອຄວາມກະສັນ ເກີດຂຶ້ນມາແລ້ວ

ພຣະເສຍຍະກະ ຈຶ່ງບອກ ພຣະໂລຣຸທາຍີ ໆ ກໍແນະນຳໃຫ້ຮຽບອຸການະ
 ພຣະເສຍຍະກະ ກໍກະທຳຕາມ. ພຣະສາສດາ ທຣົງຊາບ ຈຶ່ງທຣົງຕິຕຽນເປັນ
 ມາກ ແລະໃຫ້ປະຊຸມສົງໄສ ທຣົງບັນລັຕິສິກຂາບິທທ້າມ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະ
 ຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໓

ປຸລລ໌ຄເຈ ປຸຣິໄສ ກະຍິຣາ
 ກະຍິຣາເຖນັງ ປຸນັປປຸນັງ
 ຕັມຫິ ຈັນທັງ ກະຍິຣາຖະ
 ສຸໂຂ ປຸລລ໌ສສະ ອຸຈຈະໂຍ ຯ໑໑ກູ໑

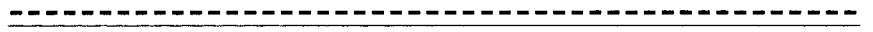
ຖ້າວ່າ ຈະທຳຄວາມດີແລ້ວ ກໍຄວນທຳດີບ່ອຍ ໆ ແລະຄວນພໍໃຈ
 ໃນກາຣທຳຄວາມດີນັ້ນ ເພາະວ່າ ກາຣສະສົມຮິປໂຮມໄວ້ຊຶ່ງຄວາມດີນັ້ນນຳ
 ສຸຂມາໃຫ້.

ເລື່ອງ ລາຊເທວລິດາ

ພຣະບໍຣົມມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ລາຊເທວລິດາ. ຄາວເລື່ອເປັນ

ມະນຸສຢູ່ນັ້ນ ເປັນຊາວນາ ໄດ້ຖອຍເຂົ້າຕອກ ແກ່ ພຣະມຫາກັສສປະເຖຣະ
 ຄັນສິນຊີພັດບັນລັໄປແລ້ວ ໄດ້ໄປເກີດໃນດາວດິງສ໌ພິກົພ. ເທພລິດານີ້
 ຊາບວ່າ ທິພຍ໌ສິມບັຕິນີ້ ຕົນໄດ້ ກໍຍ້ອນພຣະມຫາເຖຣະ ຈຶ່ງຢາກຈະສນອງ
 ຄຸຕເພີ່ນ ດ້ວຍເຫຕຸ້ນນັ້ນ ຈຶ່ງມາປັດກວາດ ບໍ່ອິເວຣອິຫາຣ ຕັ້ງນ້ຳໃຊ້ນ້ຳຈົນ
 ໄວ້. ເທພລິດາ ກະທຳດັ່ງນີ້ເຖິງ ໓ ວັນ. ໃນວັນທີ່ ໓ ນີ້ ພຣະເຖຣະຈຶ່ງຮູ້
 ຄັກ ແລ້ວຂັບໄລ່ທ້າມບໍ່ໃຫ້ທຳຕໍ່ໄປ ເພາະຈະເປັນຕົວຢ່າງແກ່ກຸລບູຕຣ໌ໃນ
 ພາຍຫລັງ. ນາງລາຊເທພຍລິດາເສ້ຍໃຈ ຍົກມືໄຫວ້ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ໃນອາກາສ

ພຣະສາສດາໄດ້ສັດບສຽງນັ້ນຈຶ່ງຮັບສັ່ງແກ່ເທພຍລິດານັ້ນວ່າຄວາມ
 ສຳຣວມ ເປັນໜ້າທີ່ຂອງກັສສປະ. ກາຣກະທຳບຸນ ເປັນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຕ້ອງ
 ກາຣບຸນ. ກາຣກະທຳບຸນເປັນສຸຂ ໃນໂລກນີ້ແລະໂລກໜ້າ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ
 ຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນັ້ນ.

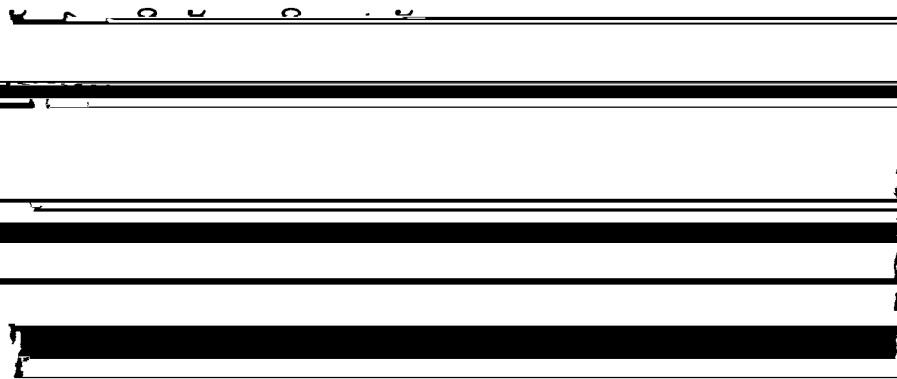

໔

ປາໄປປິ ປັສສະຕິ ກັທຣັງ
 ຍາວະ ປາປັງ ນະ ປັຈຈະຕິ
 ຍະທາ ຈະ ປັຈຈະຕິງ ປາປັງ
 ອະຖະ ປາໄປ ປາປານິ ປັສສະຕິ ຯລລະ

ເມື່ອບາບຍັງບໍ່ທັນບໍ່ທັນສິ່ງຜິດໃຫ້ ຄົນຊົ່ວນັ້ນກໍຍັງເຫັນວ່າບາບ
 ນັ້ນ ຍັງເປັນເປັນຂອງດີ, ເມື່ອໃດ ມັນຜິດຕຜົນ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ ເຂົາຈຶ່ງຮູ້
 ຜິດຂອງບາບ.

໕

ຍາວະ ກັບຮັງ ນະ ປັຈຈະຕິ,
 ຍະທາ ຈະ ປັຈຈະຕິງ ກັບຮັງ
 ອະຖະ ກັບໄຣ ກັບຮານິ ປັສສະຕິ ໑໒໒໐໑

ເມື່ອຄວາມດີ ຍັງບໍ່ທັນສິ່ງຜິດ ຄົນດີກໍມອງເຫັນຄວາມດີ ນັ້ນ ເປັນ
 ຄວາມຊົ່ວ, ເມື່ອໃດຄວາມດີ ຜິດຕຜົນ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ ເຂົາຈຶ່ງຈະເຫັນຜິດ
 ຂອງຄວາມດີ.

ເລື່ອງ ອນາຖະບິຕທິກະເສຕຖີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ອນາຖະບິຕທິກະເສຕຖີ ບໍຣິຈາຄ

ເທພດາຮູ້ສຶກວ່າຕົນຜິດ ຈຶ່ງໄປຫາເທພດາ ທັງຫລາຍ ຕລອດເຖິງ ທ້າວ-
 ສັກກເທວອາຊ ຈຶ່ງວອນ ຊ່ວຍໄປຂໍໂທສທ່ານເສຕຖີ ທ້າວສັກກະຈຶ່ງໃຫ້
 ອຸບາຍວ່າ ໃຫ້ນ່າທຣັພຍ໌ ອັນຫາເຈົ້າຂອງບໍ່ໄດ້ໄປໃຫ້ເສຕຖີ ແລ້ວຂໍຂະ
 ມາໂທສ. ເທພດານັ້ນກໍກະທຳຕາມ. ເມັ່ນເສຕຖີຈະຮັບຂະມາໂທສ ເທພດາ

ກໍກະທຳຕາມ ເສຕຖີນັ້ນ ຈຶ່ງນ່າເອົາເທພດາໄປເຝົ້າ ພຣະອົງຄືຈຶ່ງປະທານ
 ໂອວາສ ສອນເສຕຖີ ແລະ ເທພດາ ແລ້ວຈຶ່ງຕອບສະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາ
 ຂ້າງເທິງນັ້ນ.

໖

ນາວະມັລເລຖະ ປາປັສສະ
 ນະ ມັຕຕັງ ອາຄະມິສສະຕິ
 ອຸທະພິນທຸ ນິປາເຕນະ
 ອຸທະກຸມໂຫປີ ປູຣະຕິ
 ປູຣະຕິ ພາໄລ ປາປັສສະ
 ໂຖກະ ໂຖກັມປິ ອາຈິນັງ ໑໑໒໑

ຢ່າຖືກຄວາມຊົ່ວວ່າ ພຽງໜ້ອຍດຽວນັ້ນ ຈັກບໍ່ສນອງຜົນຕອບ
 ແທນ, ນ້ຳ ທີ່ຕົກຈາກເວຫາອາກາສ ທີລະຫຍາດ ໆ ຍັງເຕັມໄຫວໄດ້.

ຄົນພາລທໍາຄວາມຊົ່ວ ທີລະເລັກລະໜ້ອຍ ຍ່ອມເຕັມດ້ວຍຄວາມຊົ່ວໄດ້ເຊັ່ນ
ກັນ ຫັນແລ.

ເລື່ອງ ອະສັຍຄຕະບໍຣິຂາຣາກິກຊ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ກິກຊ ທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ນໍາກາຣເກັບ
ມັງນບໍຣິຂາຣ ເຄື່ອງໃຊ້ສອຍ ເຊັ່ນຕຽງ ຕັ້ງເປັນຕົ້ນ ເມື່ອໃຊ້ແລ້ວກໍປະຖິ້ມ
ຊະຊາຍ. ເມື່ອເພື່ອນ ກິກຊໄດ້ວ່າກ່າວຕັກເຕືອນ ກໍກ່າວວ່າສິ່ງເລັກ ໆ
ນ້ອຍ ໆ ເທົ່ານັ້ນບໍ່ພໍໃຫ້ເສັຍຫາຍຍ້ອນ. ພຣະສາສດາທຣົງຊາບກໍທຣົງຮັບ
ສິ່ງໃຫ້ຫາຕົວມາປະທານ ອນຸສາສນີ ແລ້ວຈົ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາ
ຂ້າງເທິງນີ້.

໗

ມາວະມັຍເລຖະ ປຸລຄັສສະ
ນະ ມັຕຕັງ ອາຄະນິສສະຕິ
ອຸທະພິນທຸນິປາເຕນະ
ອຸທະກຸມໂຫປິ ປຸຣະຕິ
ອາປຸຣະຕິ ລືໂຣ ປຸລຄັສສະ

ໂຖກັງ ໂຖກັມປິ ອາຈິນັງ ໑໒໒໒

ຢ່າໄດ້ຖືກຸບຸລວ່າ ມີພຽງໜ້ອຍດຽວ ຈັກບໍ່ສນອງຜິດຕອບ, ນ້ຳທີ່
ຕົກລົງມາຈາກເວຫາອາກາສ ທີລະຫຍາດ ໆ ກໍຍັງເຕັມໄຫໄພໃຫ້ໄດ້. ນັກ
ປຣາຊຸນ ສະສິມຣິບ ໂຮມບຸລທິລະນ້ອຍ ກໍຍ່ອມເຕັມດ້ວຍບຸລໄດ້ ເຊັ່ນກັນ.

ເຣືອງ ພິຣາລະປທກະ ເສຕຖີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພິຣາລະປະທະກະເສຕຖີ ເຫັນເຂົາບອກ
ບຸລ ຂ່າວບຸລ ເຮັດທານມາເຖົງເຮືອນເມື່ອໃດ ກໍອັດປະຕູເຮືອນໄວ້ໂລດ.
ເຂົາຄິດໃນໃຈວ່າ ເຮັດເທົ່າທີ່ເຂົາເຮັດໄດ້ ໂຕເຮັດບໍ່ໄດ້ເສືອກໄປແຜ່ນ່າ
ຜູ້ອື່ນ. ເສຕຖີຂົນບໍ່ໄດ້ ກໍຫຍິບເອົາເຂົ້າສາຣ ຖົ່ວເຫລືອງ ຖົ່ວຊຽວ ອັນ
ລະເລັກລະນ້ອຍໃຫ້ໄປ.

ໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ ຊາວບ້ານ ກໍພາກັນຈັດແຈງທ່າທານລ້ຽງພຣະສົງໝໍ
ເສຕຖີ ກໍຂັດມິດແຫລມໃສ່ແອວໄປຮ່ວມ ໂດຍຄິດວ່າ ເມື່ອຊາຍຜູ້ນັ້ນເວົ້າ
ສຽດສີໃສ່ຕົນວ່າ ໃຫ້ທານເລັກນ້ອຍພໍເປັນພິທີ ຕົນກໍຈະເອົາມິດແຫງເຂົາ
ໂລດ. ເມື່ອກາຣທ່າທານສິ້ນສຸດລົງ ບຸຣຸສຜູ້ຈັດກາຣທ່າງວອຸ້ກຊອນເພື່ອນ
ບ້ານ ທ່າທານນັ້ນ ຈິ່ງທູລ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າວ່າ ຂ້າແດ່ ພຣະອົງຄູ່ຜູ້
ຈເຣີຍ ຂ້າພຣະອົງຄູ່ໄດ້ອຸກຊອນປະຊາຊົນ ບໍຣິຈາຄທານຕາມກຳລັງຂອງຕົນ

ຜູ້ລະເລັກລະຫັ່ອຍ ຂໍຜົນບຸນ ຈົ່ງມີແກ່ຂຸມຊົນຜູ້ບໍ່ຮິຈາຄນັ້ນທ້ອນ. ຝ່າຍ
 ເສດຖີ ໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນກໍ່ປ່ຽນໃຈ ຮູ້ສຶກໂຫສຂອງຕົນ ຈົ່ງໄດ້ຂໍໂຫສບຸຣຸສ
 ຜູ້ນັ້ນ. ພຣະສາສດາ ຈົ່ງໄດ້ຕອບສູ່ຊົງພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວມານີ້.

໘

ວາຕິໂຊວະ ກະຍັງ ມັຄຄັງ
 ອັປປະສັຕໂຖ ມະຫັທລະໂນ
 ວິສັງ ຊີວິຕຸກາໂມວະ
 ປາປານິ ປະຣິວັຊຊະເຍ ໑໑໒໓໑

ພໍ່ຄ້າ ມີທຳຜິດຜົນບໍ່ດີມາກ ມີພັດພວກຫັ່ອຍ ຍ່ອມຫລີກຈາກເສັ້ນ
 ທາງ ທີ່ມີກັຍ. ຄົນຮັກຊີວິຕ ຍ່ອມລະເວັ້ນຈາກຢາພິສ ສັນໃດ, ບຸຣຸຄົລກໍ່
 ຄວນຫລີກເວັ້ນຈາກບາບ ສັນນັ້ນ.

ເລື່ອງ ມຫາລນະພານິຊ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ມຫາລນະພານິຊ ຈັດແຈງສິ່ງຂອງ
 ໃສ່ກວງນ ໕໐໐ ເຫລັ້ມ ເພື່ອນຳເອົາໄປຄ້າຂາຍໃນທີ່ແຫ່ງນຶ່ງ ຈົ່ງອາຣາ-

ລະນາ ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຜູ້ປະສົງຄ໌ຈະເດີນທາງໄປຍັງທີ່ແຫ່ງນັ້ນ ໃຫ້ໄປ
ພ້ອມກັນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລຳບາກໃນເລື່ອງ ບິດທາທາຣ (ອາຫາຣກາຣຈັນ)

ຄັນຈັດກາຣຣຽບຣ້ອຍແລ້ວ ກໍພາກັນໄປເຖິງໜູ່ບ້ານແຄມດົງໃຫຍ່
ແຫ່ງນຶ່ງ ແລະຫຍຸດພັກຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ. ມີພວກໂຈຣປະມາດ ໕໐໐ ຮູ້ວ່າພາ
ນິຊຸນັ້ນຈະຜ່ານເຂົ້າໄປໃນດົງນັ້ນ ຈຶ່ງໄປຜັກລັດທາງຢູ່ໃນກາງດົງ. ພານິຊຸ
ຕົວທັນບໍ່ໄປ ແລະຕຽມຕົວຈະກັບຄືນ. ພວກໂຈຣຮູ້ທັນ ກໍກັບຄືນໄປລັດຢູ່
ທາງກັບນັ້ນອີກ. ພານິຊຸຕົວ ກໍພັກຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຕໍ່, ລາວຈຶ່ງບອກເຫດນັ້ນ
ໃຫ້ກິກຊຸ ທັງຫລາຍຊາບ ໆ ກໍພາກັນກັບມາເຝົ້າ ພຣະສາສກດາໃຫ້ທຣົງ
ຊາບ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

ລ

ປາຕິມຫິ ເຈ ວະໂຕ ນາສສະ
ຫະເຣຍຍະ ປາຕິນາ ວິສັງ
ນາພພະຕັງ ວິສະມັນເວຕິ
ນັຕຖິ ປາປັງ ອະກຸພພະຕັງ ໑໒໔໔

ເມື່ອຝາມີ ບໍ່ມີບາດແຜແລ້ວ ບຸຄຄົລ ຍ່ອມຈັບບາຍຢາພິສນັ້ນດ້ວຍ

ຝານີໄດ້ ຢາພິສຍ່ອມບໍ່ຊຶມຊາບເຂົ້າໄປໃນຝານີຂອງເຂົາໄດ້ (ອັນນີ້ ສັນໃດ) ບາບຍ່ອມບໍ່ມີແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ທຳບາບ ສັນນັ້ນ.

ເລື່ອງ ນາຍກຸກຸກຸຕະນິຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາຍກຸກຸກຸຕະນິຕຣ໌. ໃນວັນນຶ່ງ ລາວໄດ້ນຳເອົາຊີ້ນ ບັນທຸກໃສ່ກວຽນເຂົ້າໄປຂາຍໃນເມືອງຣາຊອຣິທ໌. ລິດາ ຂອງເສຕຖືໃນເມືອງນັ້ນ ແນມເຫັນນາຍພານ ກໍມີຈິຕ ປະຍິພັບທໍ ຮັກໄດ້ ດ້ວຍບຸພເພສັນນິວາສ (ເຄີຍຮ່ວມສຸຂທຸກຂໍ້ກັນມາແຕ່ຊາຕິປາງກ່ອນ) ເວລາ ນາຍກຸກຸກຸຕະນິຕຣ໌ ເລີກຈາກຕລາດກັບມາ ລິດາຂອງເສຕຖື ກໍອອກຕິດຕາມ ຫລັງກວຽນໄປຢູ່ດ້ວຍກັນກັບ ນາຍກຸກຸກຸຕະນິຕຣ໌ ຈົນມີລູກຊາຍ ກຸ ຄົນ ໄດ້ລູກໄຜ້ອີກ ກຸ ຄົນ.

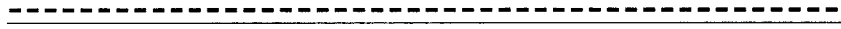
ພຣະສາສດາ ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ອຸປະນິສັຍໂສດາປັຕຕິ- ຜົລ ຂອງນາຍພານ ກັບລູກຊາຍ ກຸ ແລະ ລູກໄຜ້ທັງ ກຸ ນັ້ນ ພຣະອົງຄໍ້ຈຶ່ງ

ບິດາຫາຍຕົວໄປເທິງຜິດປົກຕິ ຈຶ່ງຖືທະນູອອກຕິດຕາມໄປເບິ່ງ ເຫັນພຣະ ຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນປັຈຈາມິຕຣ໌ (ສັຕຕູ) ກັບບິດາຂອງຕົນ ຕ່າງຄົນກໍໂກງທະນູຂຶ້ນຈະຍິງ ທ່າທ່າຢູ່ຄືກັນກັບບິດາ.

ຝ່າຍກ້ອຍາ ເຫັນສາມີແລະລູກຫາຍໄປດົນ ຕົນແລະລູກໄຟ້ກໍອອກ ຕິດຕາມໄປເບິ່ງ, ຄັນເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງຮ້ອງຫ້າມສາມີແລະບຸຕຣ໌ວ່າ ຢ່າປະ- ທຸສຮ້າຍບິດາຂອງເຮົາ. ນາຍພານໄດ້ຍິນ ສຳຄັນວ່າ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ເປັນພໍ່ເຖົ້າ ແລະເມື່ອລູກໄດ້ຍິນ ກໍສຳຄັນວ່າ ພຣະອົງຄ໌ ເປັນພໍ່ປູ່ ຈຶ່ງພາ ກັນປ່ຽນຈິຕໃຈຮັກ ໃນພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ພາກັນວາງທະນູ ຄານເຂົ້າໄປ ຂໍໂທສ. ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງທຽງສແດງ ອະນຸປຸພພິກະຖາ ໃຫ້ນາຍພານລູກຊາຍ ແລະ ລູກໄຟ້ ດຳຮົງຢູ່ໃນໂສດາປັຕຕິຜົລແລ້ວ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງສເດັຈກັບ.

ບັດນັ້ນ, ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນ ຈຶ່ງທຽງສແດງເຣື່ອງນັ້ນ ໃຫ້ ພຣະອານົນທ໌ຟັງ. ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງທູລຖາມວ່າ ເມື່ອຈົບພຣະລັມ- ມະເທສນາ ກ້ອຍາ ຂອງນາຍພານ ບໍ່ໄດ້ສຳເລັດລັມ໌ ອັນໃດບໍ່?

ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣ໌ສວ່າ ນາງໄດ້ສຳເລັດໂສດາປັຕຕິຜົລຕັ້ງແຕ່ ຄາວທີ່ນາງຍັງເປັນເດັກຢູ່ພຸ່ນ. ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ສົງສັຍວ່າ ເປັນຫຍັງ ພຣະໂສດາບັນ ຈຶ່ງທ່າປາຕາຕິບາຕ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທຽງສແດງວ່າ ພຣະໂສດາບັນ ບໍ່ທ່າປາຕາຕິບາຕ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣ໌ສພຣະຄາຖາ ຕາມທີ່ໄດ້ຍົກ ຂຶ້ນມາກ່າວໄວ້ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໐

ໂຍ ອັປປະທຸຍເກນ ນະວັສສະ ທຸສສະຕິ
 ສຸທັສສະ ໄປສັສສະ ອະນັງຄະນັສສ
 ຕະເມວະ ພາລັງ ປັຈເຈຕິ ປາປັງ
 ສຸຊຸໂມ ຣະໂຊ ປະຜິວາຕັງວະ ຂິຕໂຕ ໑໑໔໕໑

ບາບນັ້ນ ຍ່ອມຕາມສນອງຜູ້ທີ່ໄງ່ງ່າວ ທີ່ທຳຮ້າຍບຸຄຄິລຜູ້ທີ່
 ບໍ່ທຳຮ້າຍຕອບ, ຜູ້ບໍ່ຮືສຸທລິປາສຈາກກິເລສ ຄືດັງຣຸລີ ທີ່ຄົນຫວ່ານ
 ທວນລົມ.(ຊຸລີຍ່ອມປົວກັບຄົນຫາຜູ້ທີ່ຫວ່ານ)

ເລື່ອງ ນາຍໂກກະສຸນະຂະລຸທາທະກະ

(ນາຍພານໝາ)

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣຽຜາຣົພ ນາຍພານໝາ ຊື່ວ່າ ໂກກະ
 ເຂົາພາໝູ່ໝາພານຂອງເຂົາ ໄປທ່ຽວລ່າເນື້ອໃນປ່າ. ວັນນັ້ນ ບັງ
 ເອີນບໍ່ໄດ້ເນື້ອ ກັບຄືນມາພັກກັບ ກິກຂອງຄຳນຶ່ງ ຈຶ່ງຄິດວ່າ ກາອທີ່
 ເຮົາບໍ່ໄດ້ເນື້ອໃນວັນນີ້ ກໍຍ້ອນເຮົາມາພັກກັບຄືນ ກາອະຂິຕິ ຄົນເຂັດ

ຄົນຂອງຫາກິນບໍ່ໝານ ຈຶ່ງມີຄວາມໂກບເຄືອງ ຈູກສຸນັຂໄສ່ ກິກຊຸ ອົງຄໍ້ນັ້ນ ໆ ກໍແລ່ນໄປປົນຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້. ນາຍພານກໍແລ່ນຕິດຕາມໄປ ເອົາໄມ້ຊຸຕິນ ກິກຊຸ ອົງຄໍ້ນັ້ນກໍດື່ນໄປດື່ນມາ ຈົນວ່າຜ້າຈິວຮຫລຸດ ຕົກລົງມາປົກຫົວນາຍພານ ຝ່າຍໝາເຫັນ ສໍາຄັນວ່ານາຍພານເປັນ ກິກຊຸ ເລີຍພາກັນຫຸ້ມກັດນາຍພານໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

ຄັນໝາ ເຫລົ່ານັ້ນ ຫລີກໜີໄປແລ້ວກິກຊຸກໍລົງມາຈາກຕົ້ນ ໄມ້. ກິກຊຸເກີດຄວາມສົງສັຍໃນ ເຣື້ອງສີລຂອງຕົນ ຈຶ່ງມາເຝົ້າບູລຸ ຖາມພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄໍ້ ທຣົງສແດງວ່າ ເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ມີສີລດ່າງ ພ້ອຍ ໃນເຣື້ອງນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໑໑

ຄັພກະເລເກ ອຸປະປັຊຊັນຕິ
 ນິຣະຍັງ ປາປະກັມມິໄນ
 ສັຄຄັງ ສຸຄະຕິໄນ ຍັນຕິ
 ປະຣິນິພພັນຕິ ອະນາສະວາ ຯ໑໒໔໖

ສັຕວ໌ບາງພວກ ກັບຄືນມາເກີດ ໃນໂລກນີ້ອີກ ພວກທີ່ທໍາ

ບາບໄປເກີດໃນນະຣົກ, ພວກທີ່ທ່າດີ ໄປສວັອຄ໌, ພວກທີ່ໝົດຊຶ່ງ
ອາສວະ ກິເລສ ປຣິນິພພານ.

ເຣື່ອງ ມຕິກາຣອຸປະປາຕິສສະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະຕິສສະເຖຣະ ຜູ້ເຂົ້າໄປ
ສູ່ຕະກູລ ຂອງນາຍຊ່າງມະຕິ (ຊ່າງເຈ້ຍຣະໄນແກ້ວ). ວັນນຶ່ງ ພຣະ
ເຈົ້າປະເສນທິໄກສິລ ພຣະອາຊທານແກ້ວ ໃຫ້ນາຍມະຕິກາຣນັ້ນ
ເຈ້ຍຣະໄນ. ນາຍມະຕິກາຣ ກຳລັງນັ່ງຫັ້ນຊັ້ນ ມີເປື້ອນເລືອດຢູ່ຈິ່ງ
ວາງແກ້ວນັ້ນໄວ້ທີ່ຂຽງ ແລ້ວເຂົ້າໄປລ້າງມືຂ້າງໃນເຮືອນ.

ຂຕະນັ້ນ, ນົກຂຽນ ທີ່ນາຍມະຕິກາຣລ້ຽງໄວ້ນັ້ນ ເຫັນແກ້ວ
ສຳຄັນວ່າເປັນຊັ້ນ ຈິ່ງຈົກກິນຫິນ. ນາຍມະຕິກາຣອອກມາບໍ່ເຫັນ
ແກ້ວມຕິ, ສົງສັຍ ພຣະຕິສສະເຖຣະ ຊຶ່ງນັ່ງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນລັກເອົາໄປ.
ຈິ່ງຖາມເພິ່ນ ໆ ຕອບວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາໄປ. ນາຍມະຕິກາຣ ຈິ່ງຄິດ
ວ່າ ຖ້າເຮົາຈະຖາມໂດຍດີບໍ່ໄດ້ ເຮົາຕ້ອງບິບຄໍຖາມຈິ່ງຈະໄດ້. ຄິດ
ແລ້ວຈິ່ງເອົາເຊືອກມາມັດຄໍພຣະເຖຣະ ແລ້ວຕີດ້ວຍທ່ອນໄມ້ຈົນຕາ
ເຫລືອກອອກມາ ໂລຫິຕໄຫລອອກທາງຫູແລະທາງດັງ. ນົກຂຽນ

ເຫັນກໍແລ່ນເຂົ້າມາກິນໂລຫິຕນັ້ນ. ນາຍມຕີກາຣ ກໍາລັງໃຈຮ້າຍ
 ຈຶ່ງເຕະນົກຂຽນນັ້ນຕາຍ. ຄັນນົກຂຽນຕາຍແລ້ວ ພຣະເຖຣະຈຶ່ງໄດ້
 ບອກຄວາມນັ້ນ. ນາຍມຕີກາຣ ຈຶ່ງເອົາມິດຜ່າຫ້ອງນົກຂຽນ ໄດ້ຊຶ່ງ
 ແກ້ວມຕີແລ້ວ ກໍເກີດຄວາມສລົດໃຈ ຂໍໂທສພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຢູ່ນາ
 ບໍ່ຊ້າ ພຣະເຖຣະ ກໍປຣິນິພພານ.

ຝ່າຍນົກຂຽນ ເລື້ອຕາຍໄປແລ້ວ ກໍມາຖືປິສິນລິ ໃນຫ້ອງ
 ຂອງກັຣຍາ ຂອງນາຍມຕີກາຣ. ນາຍມຕີກາຣ ທໍາກາລະກິຣິຍາຕາຍ
 ໄປແລ້ວ ໄປເກີດໃນນະຣົກ. ກັຣຍາ ໄປເກີດໃນເທວໂລກ.

ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງທູລຖາມສັມປຣາຍະກົພຂອງສັຕວ໌
 ເຫລົ່ານັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງກ່າວ

໑໒

ນະ ອັນຕະຣິກເຂ ນະ ສມຸທທະມັຊເຊ
 ນະ ປັພພະຕານັງ ວິວະຣັງ ປະຣິສສະ
 ນະ ວິຊຸຊະຕິ ໂສ ຊະຄະຕິປປະເທໂສ
 ຍັຕຣັກິຕັງ ມຸຈເຈຍຍະ ປາປະກັມມາະ໑໒ກຸ

ບໍ່ວ່າ ຈະຢູ່ບົນທ້ອງຟ້າ, ບໍ່ວ່າ ຈະຢູ່ໃນທ່າມກາງ ມຫາສມຸທຣ໌, ບໍ່
 ວ່າ ຈະຢູ່ໃນຮ່ອມພູ. (ໃນສຖານທີ່ເຫລົ່ານີ້) ບໍ່ມີແຜ່ນແຕ່ແຫ່ງດຽວ ທີ່ຜູ້
 ທ່າກັມມ໌ຊົ່ວ ຈະໄປລີ້ຊ່ອນຢູ່ ຈະຫນີພົ້ນຈາກກັມມ໌ຊົ່ວໄປໄດ້.

ເຮືອງ ຕະໂຍຊົນ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພຄົນ ລໍ ຄົນ. ຜູ້ທີ່ ໑ ໄຟໄໝ້ຫລັງ
 ຄາເຮືອນ, ກວ້ານຮອງກັນໜ້າປົວຂຶ້ນໄປໃນອາກາສ ໄປຄ້ອງຄໍກາ ຕົວນຶ່ງ
 ທີ່ບົນແສ່ວມາ ໄຟໄໝ້ຕົກລົງມາຕາຍ. ພຣະກິກຂຸ ທີ່ໄດ້ເຫັນ ຈຶ່ງໄປເຝົ້າ
 ທູລຖາມ ພຣະສາສດາ. ຄົນຜູ້ທີ່ ໒ ເຮືອສໍາເພົາລໍານຶ່ງ ແລ່ນໄປໃນສມຸທຣ໌
 ແລ້ວ ຫຍຸດເສີຍຢູ່ ບໍ່ເຄື່ອນໄຫວຕໍ່ໄປ ຄົນໃນເຮືອຈຶ່ງໄດ້ສັນນິບຖານວ່າ
 ຮອຍວ່າຈະມີຄົນ ກາຣະຂີຕິເຂັດຂອງຢູ່ໃນເຮືອນີ້ ຈຶ່ງຈັບສລາກສ່ຽງທວາຍ
 ເບິ່ງ. ສລາກ ກາຣະຂີຕິ ຕົກຖືກກັອຍານາຍສໍາເພົາເຖິງ ລໍ ເທື່ອ. ນາຍສໍາ
 ເພົາ ບໍ່ມີທາງເລືອກ ກໍເອົາເຊືອກຜູກຄໍກັອຍາ ຖ່ວງນໍ້າຕາຍ ເຮືອຈຶ່ງແລ່ນ
 ໄປໄດ້ເປັນປົກະຕິ. ພຣະກິກຂຸ ອາສັຍມາໃນເຮືອລໍານັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ໄປເຝົ້າທູລ
 ຖາມ ພຣະສາສດາ. ທີ່ ລໍ ມີພຣະກິກຂຸ ພວກໜຶ່ງ ມີ ກຸ ອົງຄ໌ ດ້ວຍກັນ
 ເຂົ້າໄປອາສັຍຢູ່ໃນຖ້ຳ ໃນເວລາກາງຄືນ ມີສິລາກ້ອນໃຫຍ່ເທົ່າເຮືອນຫໍ່
 ກົງລົງມາອັດປາກຖ້ຳ ຈະເຮັດຢ່າງໃດ ກໍອອກບໍ່ໄດ້. ເວລາລ່ວງໄປໄດ້ ກຸ
 ວັນ ສິລາກ້ອນນັ້ນ ຈຶ່ງກົງອອກເອງ. ພຣະກິກຂຸ ທັງ ກຸ ອົງຄ໌ນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ພາ

ກັນໄປເຝົ້າ ທູລຖານ ພຣະສາສດາ ພ້ອມກັບກິກຊຸ ໒ ພວກ.

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຈຶ່ງທຣົງສແດງບຸພພັກມ໌ ຂອງ ສັຕົ໋ເຫລົ້າ
ນັ້ນ ໂດຍລຳດັບ ດັ່ງນີ້ : ທີ່ ໑ ການັ້ນ ເຄີຍເປັນຊາວນາ ຮ້າຍໃຫ້ງົວຫິກ
ຕົວນຶ່ງ ເມື່ອຈະທໍຣະມານມັນນັ້ນ ຈຶ່ງເອົາຟາງມາຜູກເຮັດເປັນວົງກົມ ສວມ
ໃສ່ຄໍມັນແລ້ວ ເອົາໄຟຈູດຈົນມັນຕາຍ. ທີ່ ໒. ຜູ້ຍິງນັ້ນ ໃນຊາຕິປາງກ່ອນ
ຮ້າຍໃຫ້ສັນຂວ່າໄປໃສ ມັນກໍຕາມຫລັງໄປ ຈົນຄົນອື່ນ ເຂົາເວົ້າເຍີ້ຍໃສ່
ຈຶ່ງເອົາໝໍ້ໃສ່ດິນຊາຍ ຜູກໃສ່ຄໍມັນຖ່ວງນໍ້າຕາຍ. ທີ່ ໓ ກິກຊຸ ກຸ ອົງຄ໌
ນັ້ນ ໃນຊາຕນຶ່ງ ເຄີຍເປັນເດັກນ້ອຍລ້ຽງງົວ ເຫັນເຫ້ຍຕົວນຶ່ງ ຊວນກັນ
ໄລ່ຈັບ ມັນແລ່ນເຂົ້າໄປໃນໂພນປວກ ຈຶ່ງພາກັນອັດຮຸ້ມໄວ້ ແລ້ວລົມ
ໄປ ກຸ ວັນ ຈຶ່ງນຶກຂຶ້ນໄດ້ ແລ້ວຊວນກັນໄປໄຂຮູ້ໃຫ້ມັນອອກ.

ໃນທີ່ສຸດ ອະດີຕນິທານ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສພຣະຄາຖານີ້

໑໓

ນະ ອັນຕະຣິກເຂ ນະ ສະນຸທທະມັຊເຊ
ນະ ບັພພະຕານັງ ວິວະຣັງ ປະວິສສະ
ນະ ວິຊຸຊະຕິ ໂສ ຊະຄະຕິປປະເທໂສ
ຍັຕະຣັຍກິຕັງ ນັປປະສະເຫຍຍະ ມັຈຈຸ ຯ໑໒໘

ບໍ່ວ່າ ຈະຢູ່ບົນທ້ອງຟ້າ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນທ່າມກາງ ມຫາສຸມຸທຣ໌, ບໍ່
 ວ່າຈະຢູ່ໃນຮ່ອມພູເຂົາເລິກ ກໍຕາມ ບໍ່ມີແຜ່ນແຕ່ແຫ່ງດຽວ ທີ່ຄົນເຮົາອາສັຍ
 ຢູ່ແລ້ວ ຈະໜີພີ້ນຈາກຄວາມຕາຍໄປໄດ້.

ເລື່ອງ ສຸປປະພຸທລະສັກກະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ສຸປປະພຸທລະ ສັກຍຣາຊ ຜູ້ເປັນ
 ພຣະຣາຊບິດາ ຂອງ ພຣະນາງພິມພາ ແລະພຣະເທວບັຕ ແຄ້ນພຣະທັຍໃນ
 ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າວ່າ ປະຖິ້ມ ພຣະນາງພິມພາໃຫ້ເປັນແມ່ຮ້າງ ແລະໃຫ້
 ພຣະເທວບັຕ ບວຊຸແລ້ວ ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມເປັນຜູ້ມີເວຣ. ວັນນຶ່ງ ໃຫ້ຄົນອັດ
 ທາງ ບໍ່ໃຫ້ສເດັຈດຳເນີນໄປ ກະທຳກັຕກົຈ. ພຣະສາສດາ ກໍສເດັຈກັບ
 ແລ້ວຮັບສັ່ງ ກັບພຣະອານົນທ໌ວ່າ ສຸປປະພຸທລະ ໄດ້ກະທຳກັມມ໌ອັນໜັກ ບໍ່
 ໃຫ້ທົນທາງແກ່ ພຣະພຸທລະ ເຊັ່ນເຮົາ. ໃນວັນທີ່ ກຸ ແຜ່ນດິນຈະສູບຢູ່ທີ່
 ຕີນຂັ້ນໄດພາຍໃຕ້ຜາສາທ. ຄົນສອດແນມໄດ້ຟັງເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງນຳຄວາມນັ້ນ
 ໄປທູລແດ່ ສຸປປະພຸທລະສັກຍຣາຊ ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ ໄດ້ທຣົງຊາບ ກໍທຣົງ
 ດຳຣິວ່າ ຈະປັບພຣະສາສດາວ່າ ກ່າວເທັຈ, ຈຶ່ງໃຫ້ຂົນເຄື່ອງຣາຊູປະໂກຄ
 ຂຶ້ນໄປໄວ້ບົນຜາສາທຊັ້ນທີ່ ກຸ ສເດັຈຂຶ້ນໄປປະທັບຢູ່ຂ້າງບົນ ແລ້ວໃຫ້ຄົນ
 ຍັກຂຶ້ນໄດຂຶ້ນໄວ້ອັດປະຕູ. ຈັດເອົາຄົນທີ່ລຳສັ້ນໄວ້ທີ່ທວາຣລະ ໒ ຄົນ.

ສິ່ງວ່າ ຖ້າເຮົາຈະລົງມາຂ້າງລຸ່ມດ້ວຍຄວາມປະມາທ ກໍໃຫ້ຫ້າມໄວ້. ຄັນ
 ເຖິງວັນທີ່ ໗ ມຸງຄຸລອັສຕຣ ຂອງ ສຸປປະພຸທລັກຍຸຣາຊ ສິ່ງສ່ຽງແຫນ
 ບໍ່ມີຫຍຸດຍັງເລີຍ. ພຣະອົງຄຳກຈະສເດັຈລົງ. ຂຕະນັ້ນ ທວາຣທັງຫລາຍ
 ກໍໄຂເອງ, ຂັນໄດທີ່ຊັກຂຶ້ນໄວ້ ກໍມາກ່າຍຢູ່ຕາມເດີມ, ຄົນລ່າສັນທີ່ເຝົ້າປະຕູ
 ນັ້ນ ກໍກັບຊຸກພຣະອົງຄຳລົງຊ້າ ຕລອດເຖິງຂຶ້ນໄດພາຍໃຕ້ຜາສາທ. ມຫາ-
 ປຸກະພິ ກໍແຍກອອກຮັບສເດັຈໄປເກີດໃນອະເວຈີນະຣິກ.

ພຣະສາສດາ ຈິ່ງໄດ້ຕຣັສຊຶ່ງ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

ບັດທະວັດຄ໌ ທີ່ ໑໐

ໝວດ ວ່າດ້ວຍ ໂທສບັດທ໌

໑

ສັພເພ ຕະສັນຕິ ບັດທ໌ສສະ

ສັພເພ ກະຍັນຕິ ມັຈຈຸໂນ

ອັຕຕານັງ ອຸປະມັງ ກັຕວາ

ນະ ທະເນຍຍະ ນະ ພາເຕຍຍະ ຯ໑໒໐

ສັຕວ໌ ທັງຫລາຍ ຍ່ອມຢ້ານກົວ ຕໍ່ໂທສບັດທ໌, ສັຕວ໌ທັງໝົດ ຍ່ອມຢ້ານຕາຍ ປຽບຕົນເອງໃສ່ກັບຜູ້ອື່ນ ຢ່າງນີ້ແລ້ວ ກໍບໍ່ຄວນຂ້າເອງ ບໍ່ຄວນສັ່ງໃຫ້ຄົນອື່ນຂ້າ.

ເຮືອງ ຈັພັພັຄຄີຍ໌ກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຸຜາຣົພ ກິກຊຸ ຈັພັພັຄຄີຍ໌ ເມື່ອກິກຊຸ ສັຕຕຣະສະວັຄຄີຍ໌ ປັດກວາດເສນາສນະ ໄວ້ດີແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ທ່ານທັງ ຫລາຍຈຶ່ງອອກໄປເສັຍ ເຮົາເປັນໃຫຍ່ກວ່າ, ເສນາສນະນີ້ ເປັນຂອງເຮົາ.

ກິກຊຸ ສັຕຕຣະສະວັຄຄີຍ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ເຮົາບໍ່ຍອມໃຫ້ ເຮົາໄດ້ກວາດແຜ່ວ
 ໄວ້ກ່ອນແລ້ວ. ກິກຊຸ ຈັພັພັຄຄີຍ ຈຶ່ງໄດ້ຕີ ກິກຊຸ ສັຕຕຣະສະວັຄຄີຍ ໆ
 ມີຄວາມຢ້ານກົວ ຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍສຽງດັງ

ພຣະສາສດາທຣິງຊາບ ຈຶ່ງທຣິງບັນລັຕິສິກຂາບິທ ຫ້າມກາຣປະ-
 ຫາຣ ຕິບຕິກັນ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໒

ສັພເພ ຕະສັນຕິ ບັດທບັສສະ

ສັພເພສັງ ຊິວິຕັງ ເສຍໂຍ

ອັຕຕານັງ ອຸປະມັງ ກັຕວາ

ນະ ຫະເນຍຍະ ນະ ພາຕະເຍ ຯ໑໓໐໑

ສັຕ໌ ທັງຫລາຍ ຍ່ອມຢ້ານກົວ ຕໍ່ໂທສັບັດທບັ, ສັຕ໌ ທັງຫລາຍ
 ຮັກຊິວິຕ໌ ຂອງຕົນ. ເມື່ອປຽບຕົນເອງ ກັບຄົນອື່ນ ຢ່າງນີ້ແລ້ວ, ບໍ່ຄວນ
 ຂ້າເອງ ແລະ ບໍ່ສັງໃຫ້ຜູ້ອື່ນຂ້າ.

ເຣືອງ ຈັພັພັຄຄີຍກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພວກກິກຊຸ ຈັພັພັຄຄີຍ ດ້ວຍເຫຕຸ

ເໝືອນກັບທີ່ກ່າວເຖິງ ມາແລ້ວນັ້ນ. ໃນເລື່ອງນີ້ ກິກຊຸ ຈັພັຄຄີຍ໌ ໄດ້
 ເງືອດມືຂຶ້ນວ່າຈະຕິ ກິກຊຸສັຕຕະສະວັຄຄີຍ໌ ທີ່ເຄີຍຖືກທຸບຕິ ມາແລ້ວນັ້ນ
 ກໍຢ້ານກົວ ຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງໂຮຂຶ້ນ. ພຣະສາສດາ ທຣິງຊາບ ຈຶ່ງທຣິງບັຄຄ໌ຕິ
 ສິກຂາບິທ ຫ້າມກາຣເງືອດມືຈະຕິ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວນີ້.

໓

ສຸຂະກາມານິ ກູຕານິ
 ໂຍ ບັຕເຫນະ ວິຫິງສະຕິ
 ອັຕຕະໄນ ສຸຂະເມສາໄນ
 ເປຈຈະ ໂສ ນະ ລະກະເຕ ສຸຂັງ ຯ໑໓໑໑

ສັຕວ໌ ບັງຫລາຍ ລ້ວນແຕ່ ຕ້ອງກາຣຄວາມສຸຂ. ຜູ້ທີ່ຕ້ອງກາຣ
 ຄວາມສຸຂແກ່ຕົນ, ແຕ່ບຽດບຽນສັຕວ໌ອື່ນ ເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວ ຍ່ອມບໍ່ໄດ້
 ຮັບຄວາມສຸຂ.

໔

ສຸຂະກາມານິ ກູຕານິ
 ໂຍ ບັຕເຫນະ ນະ ຫິງສະຕິ

ອັຕຕະໂນ ສຸຂະເມສາໂນ

ເປຈຈະ ໂສ ລະກະເຕ ສັຂ້າ ຯລຸໂມ໒໒

ສັຕວ໌ ທັງຫລາຍ ລ້ວນແຕ່ ຕ້ອງກາອຄວາມສຸຂ, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງກາອຄວາມສຸຂ ແກ່ຕົນ ບໍ່ບຽດບຽນ ສັຕວ໌ອື່ນ ເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວ ຍ່ອມໄດ້ ຮັບຊື່ງຄວາມສຸຂ.

ເຣື່ອງ ສັມພະຫຸລະກຸມາອ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພວກກຸມາອ ທັງຫລາຍ ທີ່ຫຸ້ມກັນ ຕົງຢູ່ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ທ່ຽວບິຕທບາຕ ໃນເມືອງສາວັຕຖິ ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ຈຶ່ງຮັບສັ່ງຖາມວ່າ ຕູເຈົ້າ ທັງຫລາຍ ເຮັດຫຍັງກັນ ກຸມາອທັງຫລາຍ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຫຼອວ່າຕົງ ພຣະເຈົ້າຂ້າ. ຕີມັນເພາະເຫຕູໃດ? ເພາະຢ້ານມັນຕອດ ພຣະເຈົ້າຂ້າ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງກ່າວນີ້.

໕

ມາໂວ ຈະ ຜະອຸສັງ ກັຄຈິ
ອຸຕຕາ ປະຢົວະເທຍຍຸ ຕັງ

ບຸກຂາ ຫີ່ ສາຣັມກະກະຖາ

ປະສິທັດທາ ຜຸສະຍຍຸ ຕັງ. ຯ໑໓໓໑

ຢ່າໄດ້ກ່າວຄໍາຫຍາບຊ້າ ກ້າແຂງ ໃສ່ຜູ້ໃດ, ເມື່ອຖືກຜູ້ອື່ນ ດໍາວ່າ
ເຂົາຈະໄຕ້ຕອບເຮົາ. ກາອເວົ້າຄໍາຫຍາບຊ້າ ກ້າແຂງໃສ່ກັນນັ້ນ ເປັນເຫຕຸ
ໃຫ້ເກີດທຸກຂໍ້ ອາຈລຸກລາມໄປເຖິງຂັ້ນລົງມື ປະທຸສຮ້າຍກັນ.

ຜີ

ສະເຈ ເນເອສີ ອັຕຕານັງ

ກັງໄສ ອຸປະຫະໂຕ ຍະຖາ

ເອສະ ປັຕໂຕສີ ນິພພານັງ

ສາຣັມໂກ ຕ ນະ ວິຊຸຊະຕິ ຯ໑໓໔໑

ຖ້າວ່າ ທ່ານທໍາຕົນ ໃຫ້ງຽບສຽງໄດ້ ເໝືອນຄ້ອງ ຣະຄັງ ແຕກ ກໍນັບໄດ້
ວ່າທ່ານເຂົ້າເຖິງນິພພານແລ້ວ. ທ່ານບໍ່ຕ້ອງໄດ້ໄປທະເລາະວິວາທກັບໃຜອີກ

ເຣື່ອງ ພຣະໂກຕທະລານະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຸຜາຣົພ ພຣະໂກຕທະລານະເຖຣະ. ຕັ້ງແຕ່
ເພິ່ນບວຊຸແລ້ວ ມີຮູສຸຕຣີນຶ່ງ ທ່ຽວໄປກັບພຣະເຖຣະ ເໝືອນດັ່ງເງົາຕາມ

ຕົວໄປຕລອດ. ສ່ວນພຣະເຖຣະເອງ ບໍ່ເຫັນ ແຕ່ວ່າ ມຫາຊິນເຫັນ. ຂໍ້ນີ້ ເປັນບຸພະກັມມ໌. ໃນຄັ້ງພຸທລສາສນາ ພຣະກັສສປະທິສພິລພັນ ພຣະເຖຣະ (ອົງຄ໌ດັ່ງກ່າວນີ້) ເປັນເທວະດາ ຕັ້ງແກ້ງ ເນຣະນິຕເປັນສຕຣີ ມາຢູ່ຂ້າງ ຫລັງ ຂອງກິກຊຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ແລະໃຫ້ກິກຊຸ ສອງອົງຄ໌ ບໍ່ມັກ ຄືກຽດຊັງ ສິງ ສັຍ ແຕກສາມັຄຄີກັນ. ກັມມ໌ນັ້ນ ນຳມາໃຫ້ຜົນໃນພຸທລກາລນີ້.

ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຫາວ່າເພິ່ນເປັນຜູ້ທຸສິລ. ເພິ່ນກ່າວຫາ ກິກຊຸ ທັງຫລາຍວ່າ ເປັນຜູ້ທຸສິລຄີກັນ. ພຣະກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປທຸລຊຶ່ງ ເຣື່ອງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຮັບສິ່ງໃຫ້ຫາຕົວມາຊ່າ ຣະ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວນີ້.

໗

ຍະຖາ ທັຕເຫນະ ໂຄປາໂລ
 ຄາໂວ ປາເຊຕິ ໂຄຈະຣັງ
 ເອວັງ ຊະຣາ ຈະ ມັຈຈຸ ຈະ
 ອາຍຸງ ປາເຊນຕິ ປາຕິນັງ ຯລຸລຸຮ

ຄວາມແກ່ ແລະ ຄວາມຕາຍ ໄລ່ຕ້ອນອາຍຸສັຕວ໌ ທັງຫລາຍໄປ ເໝືອນດັ່ງ ເດັກນ້ອຍລ້ຽງງົວ ຖືບ່ອນໄມ້ ໄລ່ຕ້ອນຝຸງງົວ ໄປສູ່ທີ່ຫາກິນ.

ເຣື່ອງ ອຸໂບສຖະກັມມ໌

ພຣະບໍຣົມສາສາ ທຣິຖຜາຣົພ ອຸໂບສຖະກັມມ໌ ກາຣັກບາອຸໂບສິຖ ສິລ ຂອງພວກອຸບາສິກາ ອັນມີນາງ ວິສາຂາ ເປັນຕົ້ນ. ໃນວັນອຸໂບສິຖວັນ ນຶ່ງ ນາງວິສາຂາ ຖາມບັນດາ ອຸບາສິກາ ທັງຫລາຍ ເຫລົ່ານັ້ນວ່າ ທ່ານທັງ ຫລາຍ ຣັກບາອຸໂບສິຖ ເພື່ອປະໂຍຊນ໌ ອັນໃດ?

ພວກອຸບາສິກາ ຜູ້ແກ່ອາຍຸ ຕອບວ່າ ເພື່ອທິພຍ໌ສົມບັດີ. ອຸບາສິກາ ອາຍຸປານກາງ ຕອບວ່າ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສາມີໄປມີກັຣຍາອື່ນອີກ, ອຸບາສິກາທີ່ຍັງ ໜຸ່ມຢູ່ ຕອບວ່າເພື່ອໃຫ້ໄດ້ລູກກົກ ເປັນຜູ້ຊາຍ, ພວກອຸບາສິກາສາວນ້ອຍ ນັ້ນ ຕອບວ່າ ເພື່ອມີສາມີແຕ່ຍັງໜຸ່ມ.

ນາງວິສາຂາ ໄດ້ສັດັບຖ້ອຍຄຳ ຂອງ ອຸບາສິກາ ເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງພາຕົວເຂົ້າເຝົ້າທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ໂດຍລຳດັບ ພຣະອົງຄ໌ ທຣິຖສແດງ ພຣະລັມມິກະຖາ ແລ້ວຈຶ່ງຕອ້ສ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໘

ອະຖະ ປາປານີ ກັມມານີ
ກະຣັງ ພາໂລ ນະ ພຸຊຸຊະຕີ
ເສທິ ກັມເມທິ ທຸມເມໂລ
ອັຄຄິທັທໂຜວະ ຕັປປະຕິ ຯລຸລັຍ

ຄົນພາລ ເວລາທຳຄວາມຊົ່ວ ກໍ່ບໍ່ຮູ້ສຶກສຳນຶກເຖິງຜົນຂອງມັນ ຄົນ
ບໍ່ມີ ປັດຊະນາ ມັກຈະເດືອດຮ້ອນ ເໝືອນໄຟໄໝ້ ຍ້ອນກັມມ໌ຊົ່ວຂອງຕົນ.

ເຮືອງ ອຊະຄຣະເຜຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ອະຊະຄຣະເຜຕ ມີອັຕກາພເໝືອນ
ດັ່ງ ງູເຫລືອມ ຍາວປະມານ ໒໕ ໂຍຊຸນ. ແດງເຮືອງເຮື້ອ ເໝືອນແປວ
ໄຟ. ເມື່ອ ພຣະໂມຄຄັລລານະ ລົງຈາກພູເຂົາ ຄິຊຊະກູຍ ໄດ້ເຫັນງູຕົວນັ້ນ
ດ້ວຍທິພຍ໌ຈັກຊຸ ມາເລົ່າເຮື້ອງດັ່ງກ່າວ ກັບພຣະລັກຂຕະເຖຣະ ຕໍ່ໜ້າພຣະ
ທີ່ນັ່ງ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທຣິງສແດງວ່າ ເຮົາໄດ້ເຫັນເໝືອນກັນ.

ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງທູລຖາມເຖິງບຸພພກັມມ໌ ຂອງເຜຕນັ້ນ
ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສເຮື້ອງ ອດີຕກາລມາໃຫ້ຟັງວ່າ. ຄັ້ງພຣະສາສນາ ຂອງ
ພຣະກັສສປະທິສພິລພຸທລເຈົ້າ ເຜຕນັ້ນເປັນໂຈຣ ທຳຮ້າຍ ສຸມຸງຄຸລເສຕຖີ
ເຜົານາ ຕັດຂາງົວ ເອົາໄຟເຜົາເຮືອນຂອງເສຕຖີ ຢ່າງລະ ກຸ ເທື່ອ ກໍຍັງບໍ່
ພໍໃຈອີກ ຈຶ່ງໄປເຜົາ ພຣະຄັນລະກູຍິ ທີ່ເສຕຖີສ້າງຖວາຍ ພຣະກັສສປະທິສ
ພິລ ນັ້ນເສ້ຍອີກ. ຄັນແຕກກາຍທຳລາຍຂັນລ໌ ແລ້ວໄປເກີດໃນ ອະເວຈີ-
ນະຣົກ. ຕົກມາໃນພຸທລກາລນີ້ ໄດ້ເກີດເປັນ ອະຊຸຄຣະເຜຕ ມີໄຟໄໝ້ຢູ່
ທີ່ພູເຂົາຄິຊຊະກູຍ ໃນທີ່ສຸດ ອະດີຕນິທານ ນີ້ແລ້ວ ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພ-
ພັນຄູ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາກ່າວໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໙

ໂຍ ບັດທະນະ ອະບັດທະສຸ
 ອັປປະທຸຍເກນະ ທຸສສະຕິ
 ທະສັນນະມັລລະຕະຣັງ ການັງ
 ຂິປປະເມວະ ນິຄັຈຈະຕິ ຯ໑໙໗໑

ຜູ້ທໍາຮ້າຍລົງໂທສບັດທໍ ແກ່ບຸຄຄົລ ຜູ້ທີ່ບໍ່ບຽດບຽນໃຜ, ບໍ່ທໍາ
 ຮ້າຍໃຜຍ່ອມໄດ້ຮັບຜົນຕອບສນອງ ສິບຢ່າງ, ຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ ທັນຕາເຫັນ.

໑໐

ເວທະນັງ ຜະຣຸສັງ ຊານິງ
 ສະຣິຣິສສະ ຈະ ເກລະນັງ
 ຄະຣຸກັງ ວາປິ ອາພາລັງ
 ຈິຕຕັກເຂປັງວະ ປາປຸເນ ຯ໑໙໗໑

(ຜູ້ທໍາຮ້າຍ ຜູ້ທີ່ບໍ່ທໍາຮ້າຍ) ຍ່ອມໄດ້ຮັບ ຄວາມທຸກຂະເວທນາຢ່າງ
 ຮ້າຍແຮງ, ໄດ້ຮັບຄວາມເສື່ອມເສັຍ, ຖືກທໍາຮ້າຍຮ່າງກາຍ, ເຈັບປ່ວຍໜັກ
 ກາຍເປັນຄົນວິກົລຈຣິຕ.

໑໑

ຣາຊະໂຕ ວາ ອຸປະສັຄຄັງ
 ອັພກັກຂານັງ ວະ ທາຣຸດັງ
 ປະຣິກຂະຍັງ ວະ ຄາຕິນັງ
 ໂກຄານັງ ວະ ປະກັງຄຸດັງ ຯ໑໓໐໑

(ຜູ້ທ່າຮ້າຍ ຜູ້ທີ່ບໍ່ທ່າຮ້າຍ) ຍ່ອມຕ້ອງຣາຊກັຍ, ຖືກກ່າວຫາຢ່າງ
 ຮຸນແຮງ, ໄຮ້ຄາຕິ ຂາດມິຕຣ໌, ທຣັພຍ໌ສົມບັຕິ ກໍພິນາສ ຈົບຫາຍ.

໑໒

ອະຖະວາສສະ ອະຄາຣານິ
 ອັຄຄິ ທະຫະຕິ ປາວະໂກ
 ກາຍ໌ສສະ ເກທາ ທຸປປັໂລໄລ
 ນິຣະຍັງ ໄສ ອຸປປັຊຊະຕິ ຯ໑໔໐໑

(ຄົນທ່າຮ້າຍ ຜູ້ທີ່ບໍ່ທ່າຮ້າຍ) ບໍ່ວ່າ ບ້ານ ຫຣີວ່າ ເຮືອນຂອງເຂົາ
 ຍ່ອມຖືກໄຟໄໝ້ ເລື້ອຕາຍໄປ ເຂົາຜູ້ທີ່ໄຮ້ປັໂລໄລ ດັ່ງກ່າວນີ້ຍ່ອມຕົກນຣົກ

໑໓

ນະ ນັຄຄະຈະຣິຍາ ນະ ຊະຜາ ນະ ປັງກາ

ນານາສະກາ ຕັຕທິລະສາຍິກາ ວາ

ຣະໄຊຊັສັງ ອຸກກຸຝິກັປປະລານັງ

ໂສເລນຕິ ມັຈຈັງ ອະວິຕິຕຕະກັງຂັງ ໑໑໔໑໑

ເອີ້ນເອົາຂ້າທາສ ມາແຕ່ງອາຫານ ການກິນໃຫ້ຕາມສະບາຍ. ສ່ວນເຄື່ອງນຸ່ງ
 ສໍາຮັບກາງເວັນ ຊຸມນຶ່ງ ສໍາຮັບກາງຄືນ ຊຸມນຶ່ງ ບໍ່ໃຫ້ຊໍາກັນ. ກິກຊ ທັງ
 ຫລາຍໄດ້ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງທຸລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄໍ້ຈຶ່ງ
 ທຣົງຕິຕຽນ. ເມື່ອຖືກຕິຕຽນ ກໍບໍ່ດີໃຈໂຍນເຄື່ອງໃຊ້ຂອງສອຍ ຖິ້ມໝົດ
 ນຸ່ງແຕ່ຜ້າສະບົງຜົນດຽວ ເຂົ້າໄປຢືນຢູ່ທ່າມກາງຂອງບໍຣິບັທ.

ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສເຣື່ອງອະດີຕກາລຄື ໃນອະດີຕນັ້ນ ກິກຊອົງຄໍ
 ນີ້ ເປັນຜີເສື້ອນໍ້າ ຕ້ອງກາຣຸຊຶ່ງ ຫິຣິ ໂອຕຕັປປະ ຄວາມລະອາຍ ແລະ
 ຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ບາບ ອັນເປັນເທວະລັມມ໌. ບັດນີ້ ບວຊຸມາໃນພຣະພຸທລະ
 ສາສນາແລ້ວ ເລີຍປະຖິ້ມ ຫິຣິ-ໂອຕຕັປປະ ນັ້ນເສັຍ ນຸ່ງແຕ່ຜ້າສະບົງຜົນ
 ດຽວ ຢູ່ໃນທ່າມກາງບໍຣິບັທ ອັນນີ້ ເປັນເພາະເຫຼາະໃດ?

ເມື່ອກິກຊ ອົງຄໍນັ້ນ ໄດ້ຟັງດັ່ງນີ້ແລ້ວກໍເກີດຄວາມສລົດໃຈໄດ້ສະຕິ
 ເກີດ ຫິຣິໂອຕຕັປປະ ຫ້າມຈິວຣ ຖວາຍບັງຄົມ ພຣະສາສດາ ແລ້ວນັ່ງຢູ່ໃນ
 ທີ່ສົມຄວນສ່ວນນຶ່ງ. ເມື່ອ ພຣະພຸທລອົງຄໍ ຈະທຣົງສແດງລັມມ໌ ຈຶ່ງໄດ້
 ຕຣັສ ຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໔

ອະລັງກະໂຕ ເຈປິ ສະມັງ ຈະເລຍຍະ
 ສັນໂຕ ຫັນໂຕ ນິຍະໂຕ ພຣຸທະມະຈາຣີ

ສັພເພສຸ ກູເຕສຸ ນິລາຍະ ຫັຕທັງ
 ໂສ ພຣາຫມະໂຕ ໂສ ສະມະໂຕ ສະ ກິກຊ ະ໑໔໒

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະແຕ່ງກາຍແບບໃດ ກໍຕາມ, ຖ້າໃຈສົງບຣະງັບຄວບ
 ຄຸມຕົວໄດ້, ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ, ບໍ່ນິສຸທລິ ສະອາດ, ບໍ່ບຽດບຽນຄົນອື່ນ (ຜູ້
 ນັ້ນ) ຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌, ຮຽກວ່າ ສມຕະ ຫຣີ ກິກຊ.

ເລື່ອງ ສັນຕະຕິ ມຫາອຳນາຕຍ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣົພ ສັນຕະຕິ ມຫາອຳນາຕຍ໌ ໄປຜາບ
 ປັຈຈາມິຕຣ໌ ໃນຊົນບິທ ເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວກັບມາ. ພຣະເຈົ້າປະເສນທິ
 ໂກສິລ ຍິນດີໃຫ້ຂຶ້ນຄອງຣາຊສົມບັຕິ ເປັນເວລາ ໗ ວັນ. ບັດແລ້ວກໍໄດ້
 ພຣະຣາຊທານ ຜູ້ຍິງ ຜູ້ທີ່ສລາດໃນກາຣຟ້ອນລຳ ຂັບຮ້ອງນາງນຶ່ງໃຫ້ເປັນ
 ຣາງວັລ.

ສັນຕະຕິ ມຫາອຳນາຕຍ໌ ນັ້ນ ໄດ້ເສພສຸຣາຢາເລົາຢູ່ເປັນເວລາ ໗
 ວັນ. ໃນວັນຖ້ວນເຈັດ ກໍປະດັບຕົກແຕ່ງກາຍດ້ວຍເຄື່ອງອະລົງກາຣຜ້າຜ່ອນ
 ທ່ອນສະໄບອັນສວຍງາມທີ່ສຸດ ແລ້ວຂຶ້ນຄໍຄິຊສາຣ (ຂຶ້ນຂີ້ຄໍຊ້າງ) ຕົວປະ-
 ເສີຖໄປສູ່ທ່ານ້າ ໄດ້ເຫັນພຣະສາສດາ ສເດັຈທ່ຽວໄປບິຕທບາຕ ຈຶ່ງກົມ-
 ສຽຣຖວາຍບັງຄົມ ພຣະສາສດາ ໆ ຫຣິງກະທຳແຍ້ມພຣະ ໂອບກູ່ໃຫ້ຜາກົຍ

ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ສັນຕະຕິ ມຫາອຳນາຕຍ໌ ຈະມາສູ່ສຳນັກຂອງເຮົາ ທັງເຄື່ອງປະດັບ ແລ້ວຈັກສຳເລັດ ພຣະອອກທັຕ ປຣິນິພພານໃນວັນນັ້ນແລ ເມື່ອ ສັນຕະຕິ ມຫາອຳນາຕຍ໌ ໄປຫລິ້ນນ້ຳ ແຕ່ເຊົ້າຍັງຄ່າ ແລ້ວກໍໄປສູ່- ອຸທະຍານ. ນັ່ງຊົມສຕຣີ ທີ່ພຣະເຈົ້າ ປະເສນະທິໂກສິລ ທຣິງພຣະອາຊທານ ສແດງກາຣຟ້ອນລ່າ. ເວລານັ້ນສຕຣີນຶ່ງເກີດລົມສັຕຖະວາຕ (ຫົວໃຈວາຍ) ທຳກາລກິຣິຍາ ລິ້ມຕາຍລົງ. ສັນຕະຕິ ມຫາອຳນາຕຍ໌ ໄດ້ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ກໍ ໂສກເສົ້າເສັຍໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ບໍ່ແນມເຫັນຄົນອື່ນພໍທີ່ຈະຊ່ວຍດັບຄວາມ ໂສກນັ້ນໄດ້, ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງທຣິງສແດງ ພຣະລັມມເທສນາ ໃຫ້ສຳເລັດ ພຣະອອກທັຕ ແລ້ວປຣິນິພພານ.

ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງປະຊຸມກັນຜາຣົພ ສັນຕະຕິ ມຫາອຳນາຕຍ໌ວ່າ ຄວນຈະກ່າວວ່າຢ່າງໃດ. ພຣະພຸທທອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖານີ້.

໑໕

ທິຣິນິເສໂລ ປຣິໂສ
 ໂກຈິ ໂລກັສນິ ວິຊຸຊະຕິ
 ໂຍ ນິທທັງ ອະປະໂພເລຕິ
 ອັສໂສ ກັທໂຣ ກະສາມິວະ ຯ໑໔໓໑

ຜູ້ທີ່ຫັກຫ້າມຈິຕໃຈໄວ້ ບໍ່ທຳຄວາມຊົ່ວ ເພາະ ລະອາຍບາບ ຍ່ອມ
 ຫາໄດ້ຍາກນັກໜາ ໃນໂລກນີ້. ຄົນເຊັ່ນນີ້ ຍ່ອມປຸກຕົວເອງໃຫ້ຕື່ນຢູ່ສເມີ
 ເໝືອນດັ່ງມ້າດີ ຣະວັງຕົວເອງ ບໍ່ໃຫ້ຖືກແສ້.

໑໖

ອັສໂສ ຍະຖາ ກັບໂຣ ກະສາວິຝໂກ
 ອາຕາປິໂນ ສັງເວຄິໂນ ກະວາຖະ
 ສັບລາຍະ ສີເລນະ ຈະ ວິຣິເຍນະ ຈະ
 ສະມາລິນາ ລັມມະວິນິຈຈະເຍນະ ຈະ
 ສັມປັນນະວິຊຸຊາຈະຣະຕາ ປະຝິສສະຕາ
 ປະຫິສສະຖະ ທຸກຂະນິທັງ ອະນັປປະກັງ ຯ໑໔໔

ລັມມດາມ້າດີ ເມື່ອຖືກລົງແສ້ ເທື່ອນຶ່ງ ຍ່ອມສຳນຶກ (ຄວາມຜິດ
 ຄົງທຳອິດ) (ແລະພຍາຍາມແລ່ນໃຫ້ໄວ) ທ່ານທັງຫລາຍ ກໍຈົ່ງທຳເຊັ່ນນັ້ນ
 ອາສັຍ ສັບລາ ຄື ຄວາມພຽຣ, ສະມາລິ, ກາຣວິນິຈຈັຍລັມມ໌, ຄວາມສົມ
 ບູຣຸດດ້ວຍຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມປະພິຕຣ໌ ແລະ ອາສັຍສະຕິ ທ່ານທັງຫລາຍ
 ກໍຈະລະຄວາມທຸກໄດ້ ບໍ່ແມ່ນໜ້ອຍເລີຍ.

໑໗

ອຸທະກັງ ທີ ນະຍັນຕິ ເນຕຕິກາ

ອຸສຸກາຣາ ນະມະຍັນຕິ ເຕຊະນາ

ທາຣຸງ ນະມະຍັນຕິ ຕັຈຈະກາ

ອັຕຕານັງ ທະມະຍັນຕິ ສັພພະຕາ ໑໑໔໕)

ຊາວນາ ເບິ່ງນ້ຳເຂົ້ານາ, ຊ່າງເຮັດສຮ ເຮັດທະນູ ເບັດ ດັດລູກສຮ
ລູກທະນູ ໃຫ້ຊີ້ກົງ, ຊ່າງໄມ້ ຖາກໄມ້, ຄົນດີ ເຝິກຝົນ ຕົນເອງ.

ເລື່ອງ ສຸຂະສາມເຕອ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທວົງຜາຣົພ ສຸຂະສາມເຕອ ຜູ້ເປັນບຸຕຣ໌ ຂອງ
ຕະກູລທີ່ອຸປຸກາກ ພຣະສາຣົບຸຕຣ໌ເຖຣະ ໃນເມືອງສາວັຕຖີ. ສາມເຕອເປັນຜູ້
ທີ່ໄດ້ສ້າງສົມອົບຮົມບາຣະມີມາແຕ່ກ່ອນ. ເມື່ອອາຍຸໄດ້ ໗ ຂວບ ກໍບອຸ
ເປັນສາມເຕອ ຢູ່ໃນສຳນັກ ຂອງພຣະເຖຣະ. ໃນວັນນຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ໄປກັບ
ພຣະອຸປັຊຊາຍ໌ ເຫັນຊາວນາ ເບິ່ງນ້ຳເຂົ້ານາ, ເຫັນຊ່າງເຮັດສຮ ເຮັດທະນູ
ເບັດລູກສຮ ລູກທະນູໃຫ້ຊີ້ກົງ, ຊ່າງໄມ້ ຖາກໄມ້ໄດ້ຕາມໃຈມັກ ຈຶ່ງຖືເອົາ
ເປັນອາຣົມຕ໌ ຄິດຈະເຝິກຕົນເອງ ຈຶ່ງລາພຣະເຖຣະກັບວັດ ທ່າຄວາມພຽງ
ສຳເລັດຈົນພຣະອອຫັຕ ໃນວັນນັ້ນ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍສິນທະນາຜາຣົພກ່ຽວ
ກັບສາມເຕອ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

ຈົບ ທັດທະວັດ ທີ່ ໑໐

ຂຶ້ນວັດໃໝ່ ຄື ຊຸຣາວັດ ທີ່ ໑໑

ຊຸຮາວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໑

ໝວດ ວ່າດ້ວຍຄວາມຊຸຮາ

໑

ໂກນຸ ຫາໂສ ກິມານ໌ນໂທ
 ນິຈຈັງ ປັຊຊະລິເຕ ສະຕິ
 ອັນລະກາເອນະ ໂອນັບທລາ
 ປະທິປັງ ນະ ຄະເວສະຖະ ຯ໑໔໖໘

ຈະພາກັນ ມິວເລົາ ມ່ວນຊື່ນ ເຮຮາກັນໄປ ເຮັດຫຍັງ ເດໜ່ !
 ໃນເລື່ອວ່າ ໂລກນີ້ ກຳລັງລຸກເປັນແປວໄຟຢູ່ເລື່ອງນິຕຍ໌. ພວກທ່ານ ຖືກ
 ຄວາມມືດປົກປິດຕາຢູ່, ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງບໍ່ສແວງຫາຄວາມສ່ວ່າງແດ່ ?

ເລື່ອງ ວິສາຂາສຫາຍິກາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພວກຜູ້ຍິງ ທີ່ເປັນສຫາຍຂອງ
 ນາງວິສາຂາ ມຫາອຸບາສິກາ. ເຂົາເຈົ້າ ເຫລົ່ານັ້ນ ມັກດົ່ມສຸຮາຢາເລົາ ມ່ວນ
 ຊື່ນ ເຮຮາ. ສາມີຂອງຜູ້ຍິງ ເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ມອບໃຫ້ ນາງວິສາຂາຕັກເຕືອນ
 ວ່າກ່າວສັ່ງສອນໃຫ້. ວັນນຶ່ງ ນາງວິສາຂາ ໄດ້ນຳເອົາ ຍິງພວກນັ້ນໄປສູ່-

ວິຫາຣ ເພື່ອຟັງລັມມ໌. ຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ເອົາຂວດສຸຣາເຊື່ອງເຂົ້າໄປນຳ
 ເພື່ອດື່ມ. ຄັນດັ່ມມິນເນົາແລ້ວກໍລົມຕົວ ສແດງອາກາຣຜິດປົກຕິ ຢາກຈະ
 ຟູ້ອມລຳທຳເພາໄປ ໃນຕໍ່ໜ້າພຣະທີ່ນຳ ຂອາ ທະເຜີນພຣະກາຄເຈົ້າ.

ພຣະ ອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣົງດຳຣິວ່າ ອັນນີ້ ເປັນອັນໃດກັນໄປແລ້ວ.

ພຣະອົງຄ໌ ທຣົງຊາບເຫຕຸອັນນັ້ນ ຈຶ່ງທຣົງກະທຳປາຝິຫາຣິຍ໌ ໃຫ້
 ມືດມົນເປັນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ. ຜູ້ຍິງ ເຫລົ່ານັ້ນຕ່າງກໍພາກັນຕົກໃຈກົວຕໍ່ມຣຕະ
 ກັຍ ຣິທລິສຸຣານັ້ນກໍຫາຍໄປ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທຣົງສແດງພຣະລັມມິກະຖາ
 ປະກາສໂທສ ຂອງ ຄວາມປະມາທ ທີ່ເກີດມາຈາກ ສຸຣາຢາເນົາເຄື່ອງເສພ
 ຕິດຕ່າງ ໆ ດ້ວຍບາທພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໒

ປັສສະ ຈິຕຕະກະຕັງ ພິມພັງ
 ອະຣຸກາຍັງ ສະນຸສສີຕັງ
 ອາຕຸຣັງ ພະຫຸສັງກັປປັງ
 ຍັສສະ ນັຕຖິ ລຸວັງ ກິຕິ ະ໑໔໗໑

ຈຶ່ງເບິ່ງຊຶ່ງຮ່າງກາຍ ອັນທີ່ວ່າສວຍງາມນີ້ເທັ້ນ ມັນເປັນສະກາພທີ່

ເຕັມໄປດ້ວຍບາດແຜ, ສ້າງຂຶ້ນມາດ້ວຍຮ່າງກະດູກ, ເຕັມໄປດ້ວຍໂອຄກັຍ
ໄຂ້ເຈັບ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄິດປາຖນາ ຫາຄວາມຈິຣັງຢັ້ງຢືນບໍ່ໄດ້.

ເຣືອງ ນາງສີອິນາ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ ພຣະບຣົມສາສດາ ທຣິງຜາວິພ ນາງສີອິນາ ນອ້ງ
ສາວຂອງ ໜັ່ງໂກມາອກັຈ ເປັນຍິງຄະຕິກາ (ຍິງສາວສັງຄົມ) ທີ່ມີຮູປທຣິງ
ສວຍງາມ. ຫາກມີບຸຣຸສ ທີ່ປາຖນາຈະນອນດ້ວຍຄົນນຶ່ງ ຕ້ອງໃຫ້ທຣັພຍ໌ນຶ່ງ
ພັນ ກະຫາປຕະ. ພາຍຫລັງ ໄດ້ຟັງ ພຣະລັມມເທສນາ ໄດ້ສຳເລັດໂສດາ
ປັຕຕິຜົລ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ນາງກໍໄດ້ຖວາຍສັງຂານ ແກ່ພຣະກິກຂຸສິງພໍ
ວັນລະ ກູ ອົງຄໍສເມີ ບໍ່ໄດ້ຂາດ. ກິກຂຸທີ່ໄປຮັບສັງຂານແລ້ວ ມັກຈະພາ
ກັນສັຣເສີນວ່າ ນາງສີອິນານັ້ນ ສວຍງາມແທ້ໆ, ຈັດກັຕຕາຫາຣກໍປະຕິຕ
ມີຣິສຊາຕດີ. ຄັ້ງນັ້ນ, ມີກິກຂຸ ອົງຄໍນຶ່ງ ຍັງບໍ່ເຄີຍເຫັນ ໄດ້ຍິນແຕ່ຂ່າວວ່າ
ເປັນຜູ້ຍິງທີ່ສວຍງາມ ມີສເນຫາ ຈຶ່ງຄອຍຄຳນວນເບິ່ງວ່າ ມີໃດໜ້າຈຶ່ງຈະ
ໄດ້ຕົກມາເຖິງວາຣະຂອງເຮົາ. ພໍວັນຮຸ່ງຂຶ້ນມີໃໝ່ ກໍຕົກມາເປັນວາຣະຂອງ
ຕົນກໍຈັດແຈງຕຽມຕົວໄປແຕ່ເຊົ້າ. ເວລານັ້ນ, ນາງສີອິນາບໍ່ສະບາຍເຈັບໄຂ້
ຕັ້ງແຕ່ມື້ວານນີ້ ຈຶ່ງຈັດໃຫ້ຄົນໄປຖວາຍກັຕຕາຫາຣແທນ ສ່ວນຕົວນັ້ນໃຫ້
ຄົນໂຊມຕົວມາເພື່ອນມັສກາອ ກິກຂຸສິງພໍ. ເມື່ອກິກຂຸອົງຄໍນັ້ນໄດ້ເຫັນສີຣິ-

ຮູປຂອງນາງ ກໍມີຄວາມສີເນຫາເພີ່ມທວີຂຶ້ນ ແລະນໍາເອົາມາຄິດຢູ່ວ່າ ແມ່ນແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງຕົວ ດ້ວຍຜ້າແຜ່ນແພສະໄບ ອັນສວຍງາມ ນາງກໍຍັງງາມເຖິງພຽງນີ້. ເມື່ອນາງຢູ່ດີສະບາຍ ນາງກໍຍິ່ງຈະງາມກວ່ານີ້ຫລາຍເທົ່າ. ຄັນກິກຊຸອົງຄົນນັ້ນກັບຄືນເຖິງກຸຣຸດແລ້ວ ກໍບໍ່ຍອມຈັນກັຕຕາຫາຣ ເຂົ້າຫ້ອງເອົາຜ້າຄຸມທົນອນເສີຍ. ເພື່ອນກິກຊຸ ຈະວ່າກ່າວຕັກເຕືອນພຽງໃດ ກໍບໍ່ເອື້ອເພື້ອຟັງສຽງ. ໃນຕອນບ່າຍວັນນັ້ນເອງ ນາງສີອິນາ ກໍເຖິງແກ່ກາຣກິຣິຍາຕາຍ ເຂົາຈຶ່ງນໍາເອົາສີພັນໄປຍັງປ່າຊ້າ. ຄັນເຖິງວັນທີ່ ໔ ພຣະສາສດາທຣິງອະນຸລາຕໃຫ້ກິກຊຸ ທັງຫລາຍໄປເບິ່ງ.

ບັດນີ້, ຈັກກ່າວເຖິງ ກິກຊຸ ອົງຄົນທີ່ນອນຊົມຢູ່ບໍ່ຍອມຈັນອາຫາຣ ຕັ້ງ ໔ ວັນ ຈົນອາຫາຣໃນບາຕບູດເນົ່າ ເມື່ອໄດ້ຊາບວ່າ ພຣະສາສດາທຣິງອະນຸລາຕໃຫ້ໄປເບິ່ງ ນາງສີອິນາ ກໍດີໃຈ ຕະລີຕະລານລຸກຂຶ້ນ ຈັດແຈງຕົວລ້າງບາຕເຊັດບາຕ ແລ້ວກໍຕາມສເດັຈ ພຣະສາສດາໄປ ຄັນເຖິງປ່າຊ້າແລ້ວ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສຊຶ່ງ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນໃຫ້ ພຣະກິກຊຸ ອົງຄົນນັ້ນໄດ້ຟັງ ແລະ ສໍາເຣັຈພຣະໂສດາປັຕຕິຜົລ.

໓

ປະຣິຊິຕຕັງ ອິທັງ ຮູປັງ
 ໂຣຄະນິທທັງ ປະກັງຄຸຣັງ

ກິຊຸຊະຕິ ປູຕິ ສັນເທໂຫ

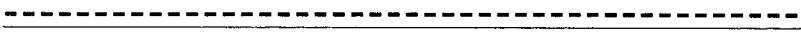
ນະຣະຕັນຕັງ ຫິ ຊີວິຕັງ ຯ໑໔໘

ຮ່າງກາຍ (ຂອງສັຕວ໌) ແກ່ເຖົ້າ ຂົດງ່ອມ (ເນື້ອຫ່ຽວໜັງຍາມ) ເປັນທີ່ອາສັຍ ຂອງໂຣຄາພຍາລິ ແຕກສລາຍໄປໄດ້ງ່າຍ. ຮ່າງກາຍອັນເນົາ ແໜ້ນນີ້ ຈັກແຕກພັງ ເພາະຊີວິຕສິ້ນສຸດລົງທີ່ ຄວາມຕາຍ.

ເລື່ອງ ນາງອຸຕຣາເຖຣີ

ພຣະສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ນາງອຸຕຣາເຖຣີ ເພິ່ນມີ ອາຍຸ ໑໒໐ ປີ. ວັນນຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ຫ່ຽວບິຕທບາຕ ໄດ້ກັຕຕາຫາຣ ບໍ່ສົມຄວນແລ້ວ ກໍກັບ ມາສູ່ອາຮາມ. ໃນຣະຫວ່າງທາງນັ້ນ ໄດ້ພັກກິຊຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ຈຶ່ງຖວາຍບິຕທະ ບາຕທັງໝົດຂອງຕົນ ແກ່ກິກຊຸ ອົງຄ໌ນັ້ນ. ນາງກະທຳຢູ່ຢ່າງນີ້ ເຖິງ ໓ ວັນ. ໃນວັນທີ່ ໔ ໄດ້ຫ່ຽວໄປບິຕທບາຕອີກ ໄດ້ພັກພຣະສາສດາ ໃນ ທາງແຄບ ຈຶ່ງຫລີກທາງຖວາຍ ແຕ່ກ້າວໄປຫຍຽບຊາຍຈີວຣ ຂອງຕົນເອງ ຈຶ່ງລົ້ມກັງລົງໃນທີ່ນັ້ນ.

ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງສເດັຈເຂົ້າໄປໃກ້ ແລ້ວກໍທຣິງປະທານຊຶ່ງພຣະ ລັມມິກະຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້ ໃຫ້ນາງ ສຳເລັຈໂສດາປັຕຕິຜິລ.

໔

ຍານິມານິ ອະປັຕຖານິ

ອະລາພູເນວະ ສາອະເທ

ກາໂປຕະການິ ອັຍກິນິ

ຕານິ ທິສວານະ ກາ ຣະຕິ ໑໑໔໙

ກະດູກ ເຫລົ່ານີ້ ມີສີຂາວ ເໝືອນສີນິກກາງແກ ບໍ່ເປັນທີ່ຕ້ອງກາອ
ຂອງໃຜ ທັງໝົດ. ຄືດັ່ງນ້ຳເຕົ້າ ໃນຣະດູແລ້ງ ເບິ່ງແລ້ວບໍ່ເປັນທີ່ໜ້າຍິນດີ
ນ້ຳເລີຍ.

ເລື່ອງ ອະລິນານິກະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພວກກິກຊຸ ຜູ້ທີ່ສຳຄັນຕົນເອງວ່າ
ສຳເລັດ ມີຢູ່ປະມານ ໕໐໐ ອົງຄ໌ ຮຽນພຣະກັມມກຸານ ໃນສຳນັກຂອງພຣະ
ອົງຄ໌ແລ້ວ ອອກໄປກະທຳຄວາມພຽງຢູ່ໃນປ່າໄດ້ສຳເລັດພຽງຊານ ເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ສຳຄັນຕົນວ່າ ສຳເລັດ ພຣະອຣທັຕ ຈຶ່ງພາກັນກັບມາ ເພື່ອຈະເຝົ້າທູລ
ຄຸກສົມບັດທີ່ຕົນໄດ້. ໃນກາລເມື່ອທ່ານເຫລົ່ານັ້ນມາເຖິງປະຕູເຂົ້າ ພຣະວິ-
ຫາຣ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ ພຣະອານົມທ໌ ໄປບອກກິກຊຸ ເຫລົ່າ
ນັ້ນ ໃຫ້ໄປທີ່ປ່າຊ້າເສັຍກ່ອນ. ກິກຊຸພວກນັ້ນ ຄັນໄປເຫັນສິພສຕຣີ ທີ່ຍັງ

ຢູ່ໃນສາກພດີ ກໍເກີດຄວາມກໍາໜົດຍິນດີ. ບັດນັ້ນ ຈຶ່ງຮູ້ສຶກຕົນວ່າ ເຮົາຍັງ
 ບໍ່ທັນສໍາເລັດ. ຂຕະນັ້ນ, ພຣະສາສດາ ທຣົງເບິ່ງພຣະໂອກາສຣັສນີໄປ ຄື
 ກັບວ່າ ທຣົງປະທັບຢູ່ໃນທີ່ສະເພາະໜ້າ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖານີ້ ດັ່ງທີ່
 ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້ ໃຫ້ສໍາເລັດ ພຣະອອກທັດ ທັງໝົດ.

໕

ອັດຟຸນັງ ນະຄະຣັງ ກະຕັງ
 ມັງສະໂລຫິຕະເລປະນັງ
 ຍັຕຖະ ຊະຣາ ຈະ ມັຈຈຸ ຈະ
 ມາໄນ ມັກໄຂ ຈະ ໂອຫິໄຕ ຯ໑໕໐໑

ຮ່າງກາຍອັນນີ້ ເປັນ"ອັດຟຸນະຄອ" (ເລືອງກະດູກ) ປົກປິດໄວ້ດ້ວຍ
 ຊິ້ນ ໜັງແລະໂລຫິຕ ເປັນທີ່ສຸຖືຕູຢູ່ຂອງ ຊຸກາ ເຖົ້າ, ມອຕະ ຄວາມຕາຍ
 ເຢັນຫຍິ່ງຈອງຫອງ ພອງຕົວ ແລະ ຄວາມດູກູກ ບຸນຄຸກກັນ.

ເລື່ອງ ນາງຣູປະນັນທາເຖຣີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣິພ ນາງຣູປະນັນທາເຖຣີ ຜູ້ເປັນສິດາ

ຂອງ ພະນາງໂຄຕະນິ ເຫັນພະລາຕິວົງສ໌ ພາກັນອອກຜນວຸເປັນຈໍາ

ສ່ຽງ ຈາກ ພະລາຕິວົງສ໌ ທີ່ ພາກັນອອກຜນວຸເປັນຈໍາ

ທີ່ຈະເຂົ້າເຝົ້າ ພະສາສດາ ເພາະຢ້ານວ່າ ພະພຸທລອຶງຄ໌ ຈະທຳຮົງຕິຮູປ

ຂອງຄົນເຮົາ ກໍບໍ່ພົ້ນຈາກຄວາມແກ່ເຖົ້າຊຸກກາຣ. ສ່ວນລັມມ໌ຂອງສັປບຸຣຸສ ນັ້ນ ບໍ່ມີແກ່ເປັນ. ສັປບຸຣຸສ ທັງຫລາຍ ກ່າວລັມມ໌ ອັນນີ້.

ເຣືອງ ພຣະນາງມັລລິກາເທວີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາງມັລລິກາເທວີ ຜູ້ເປັນມເຫສີ ຂອງ ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກສິລ. ພຣະນາງສິ້ນພຣະຊົນມ໌ໄປກ່ອນ ພຣະ ຣາຊາທຣົງອາລັຍເຖິງເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ວັນນຶ່ງ ເມື່ອພຣະສາສດາ ສເດັຈບິຕາທະ ບາຕ ໄດ້ສເດັຈໄປສູ່ ພຣະຣາຊວັງ ພຣະຣາຊາທຣົງຕ້ອນຮັບສເດັຈ ແລະ ນິມົນຕ໌ ພຣະອົງຄ໌ເຂົ້າສູ່ ຜາສາທ, ແຕ່ພຣະສາສດາ ທຣົງພຣະປະສົງຄ໌ປະ ທັບທີ່ໂຮງອົຖທີ່ນັ້ງ. ພຣະຣາຊາທຸລຖາມເຖິງ ຄະຕິຂອງນາງ ພ້ອມທັງທູລ ຄວາມອາລັຍອາວອນ ເຖິງພຣະນາງ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ທຣົງພຍາກຣຕ໌ວ່າ ພຣະນາງໄດ້ໄປເກີດໃນດຸສິຕພິກົພແລ້ວ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ທຣົງພຣະລັມມິ ກະຖາປອບພຣະທັຍພຣະຣາຊາວ່າ ອັນນີ້ ເປັນລັມມດາຂອງສັງຂາຣ. ທຣົງ ຊື້ພຣະທັຕຖ໌ໄປຍັງ ຣາຊອົຖຂອງພຣະອັຍຍະກາ ແລະ ຂອງພຣະຊົນິກ ທັງ ຂອງ ພຣະຣາຊາເອງ ອັນເກົ່າແກ່ກວ່າກັນ ໂດຍລ່າດັບ ເປັນນິທັສນະຕົວຢ່າງ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສຊຶ່ງ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໗

ອັປປັສສຸຕາຍັງ ປຸຣິໂສ

ພະລິວັທໂຫວະ ຊີຣະຕິ

ມັງສານິ ຕັສສະ ວັທຜະຕິ

ປັລລາ ຕັສສະ ນະ ວັທຜະຕິ ໑໑໕໒໑

ຄົນໂງ່ ເຖົ້າແກ່ໄປລ້າ ໆ ເໝືອນກັບງົວເຖິກ ເມື່ອໜັງມັງສາ
ຈເລີນ ອ້ວນພິດົງາມ ແຕ່ປັລລາ ບໍ່ຈເລີນ.

ເລື່ອງ ພະໂລຣຸທາຍິເຖຣະ

ພະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພະໂລຣຸທາຍິເຖຣະ. ເມື່ອມຫາ
ຊົນ ທ່າກາອນຸງຄຸລ ເພິ່ນຊ້າພັດສແດງ ສິ່ງທີ່ເປັນ ອະວະນຸງຄຸລ ຄືສິ່ງທີ່ບໍ່
ເປັນນຸງຄຸລ. ພະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງບູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພະສາສດາ
ພະອົງຄຳຈຶ່ງທຣົງສແດງວ່າ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ໃນຊາຕິນີ້ເທົ່ານັ້ນດອກ
ໃນຊາຕິປາງກ່ອນ ເພິ່ນກໍເປັນຄືກັນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ນິທານໃນອດີຕນັ້ນວ່າ
ພະໂລຣຸທາຍິເຖຣະ ເປັນພອາຫມຕ໌ຊື່ວ່າ ອັຄຄິທັຕະ ມີງົວສຳອັບໂຖນາ
ຢູ່ ໒ ຕົວ ຕາຍໄປຕົວນຶ່ງ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າ ພະເຈົ້າ ພາຣາຕະສີ ເພື່ອບູລ
ຂໍພະຣາຊທານງົວອີກຕົວ ເພື່ອມາເຂົ້າຄູ່ກັນ. ເວລາທີ່ບູລຂໍນັ້ນ ຊ້າພັດບູລ

ຖວາຍງົວທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນ. ໃນທີ່ສຸດ ອດີຕນິທານ ພຣະອົງຄຳຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ
ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

ກູ

ອະເນກຊາຕິສັງສາຣັງ

ສັນລາວິສັງ ອະນິພພິສັງ

ຄະຫະກາຣັງ ຄະເວສັນໂຕ

ທຸກຂາ ຊາຕິ ປຸນັປປຸນັງ ຯ໑໕໓໑

ເພື່ອບໍ່ພົບເຫັນ ນາຍຊ່າງຜູ້ສ້າງເຮືອນ ເຮົາໄດ້ວຽນວາຍ ຕາຍເກີດ
ໃນສິງສາຣ ນັບຊາຕິບໍ່ຖ້ວນ, ກາຣເກີດແລ້ວ ເກີດອີກນັ້ນ ເປັນທຸກຂໍ້

ລ

ຄະຫະກາຣະກະ ຫິມໂກສິ

ປຸນະ ເຄຫັງ ນະ ກາຫະສິ

ສັພພາ ຕ ຜາສຸກາ ກັຄຄາ

ຄະຫະກູຜັງ ວິສັງຂະຕັງ

ວິສັງຂາຣະຄະຕັງ ຈິຕຕັງ
ຕັຕຫານັງ ຂະຍະມັຊຊະຄາ ໑໒໕໔໑

ນາຍຊ່າງສ້າງເຮືອນເອີຍ, ບັດນີ້ ເຮົາພົບເຫັນທ່ານແລ້ວ, ທ່ານຈະສ້າງເຮືອນ ບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ ໄມ້ຂ້າວ ແລະໄມ້ສີຍົວ ເຮົາທຳລາຍ ໝົດແລ້ວ ຈິຕຂອງເຮົາ ບັຣລນິພພານ ໝົດຄວາມທະຍານຢ່າກແລ້ວ.

ເລື່ອງ ປຖົມໂພລິ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ປຸຈຈາ ຂອງ ພຣະອານົນທເຖຣະຄາວເມື່ອພຣະອົງຄ໌ ປະທັບຢູ່ກ້ອງຮົ່ມຕົ້ນ ສຣົມຫາໂພລິມິຕາທົລ ພຣະອົງຄ໌ ທຣົງຜຈົນກັບພລາມາຣ ໃຫ້ພ່າຍແພ້ໄປ ໃນເວລາທີ່ພຣະອາທິຕຍ໌ຍັງບໍ່ທັນອັສດົງຄິຕ. ໃນປຖົມຍາມ ທຣົງທຳລາຍຄວາມມືດ ອັນປົກປິດ ປຸພເພ-ນິວາສລາຕ. ໃນມັຊຊົມຍາມທຣົງຊຳຣະລ້າງທິພຍ໌ຈັກຂຸລາຕໃຫ້ບໍຣິສຸທລິ ໃນປັຈຈົມຍາມ ທຣົງອາສັຍ ພຣະກຣຸຕາໃນໜູ່ສັຕ໌ວ ຫຍັງພຣະລາຕລົງ ໃນປັຈຈຍາກາຣ ພິຈາຣຕາ ປັຈຈຍາກາຣນັ້ນດ້ວຍ ອນຸໂລມ-ປຣິໂລມ.

ຄັນໃນເວລາຮຸ່ງສ່ວ່າງ ພຣະອາທິຕຍ໌ພວມຈະຟຸ່ງພິ້ນຂອບຟ້າທາງ ທິສບຸຣະພາ ກໍໄດ້ຕຣັສຮູ້ພຣະປຣມາກິເບກສັມມາສັມໂພລິລາຕ ອັນນທັຣຈັຣຍ໌ ແລ້ວທຣົງເປັງອຸທານເຍີ້ຍຕັຕຫາ ດ້ວຍພຣະຄາຖາ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ

ພາຍຫລັງທີ່ ພຣະອານົນທ໌ໄດ້ທູລຖາມ ຕາມທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາແລ້ວໃນຂ້າງ
ເທິງນີ້ ຫັນແລ.

໑໐

ອະຈະຣິຕວາ ພຸຣທາມະຈະຣິຍັງ
ອະລັທລາ ໂຍພພະເນ ລະນັງ
ຊິຕຕະໂກຄຈາວະ ຊາຍັນຕິ
ຂີຕະມັຈເຈວະ ປັລລະເລ ໑໑໕໕໑

ເລື້ອຍໆຢູ່ ໃນວັຍຫຸ່ມສາວ, ບໍ່ທ່າຕົວໃຫ້ດີ ແລະ ບໍ່ທາທຣັພຍ໌ໄວ້
ພໍເຖິງວັຍ ແກ່ເຖົ້າ ພວກເຂົາຍ່ອມນັ່ງເຫງົາ ໂກ່ໂຊ່ ເໝືອນນົກຂຽນເຖົ້າ
ຢືນຈັບເຈົ້າຢູ່ແຄມສະ ທີ່ໄຮ້ປາ ຫັນແລ.

໑໑

ອະຈະຣິຕວາ ພຸຣທາມະຈະຣິຍັງ
ອະລັທລາ ໂຍພພະເນ ລະນັງ
ເສນຕິ ຈາປາຕິຂີຕະວາ
ປຸຣາຕານິ ອະນຸຕຖຸນັງ ໑໑໕໕໑

ເນື້ອຍັງຢູ່ໃນວັຍໜຸ່່ມສາວ, ບໍ່ທຳຕົວໃຫ້ດີ ແລະ ບໍ່ຫາທຣັພຍ໌ໄວ້
 ພໍເຖິງວັຍແກ່ຊະຣາມາ ພວກເຂົາ ຍ່ອມນອນທົນທຸກຂໍ້ ຖອດຖອນຫົວໃຈ
 ຮຳຮີຮຳໄຮຄິດເຖິງຄວາມຫລັງທີ່ຜ່ານມາ ເໝືອນກັບທະນູຫັກທີ່ໃຊ້ບໍ່ໄດ້.

ເລື່ອງ ມຫາລນະເສຕຖິບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ມຫາລນະເສຕຖິບຸຕຣ໌ ທີ່ມີທຣັພຍ໌
 ກູ໐ ໂກຍ, ກັຣຍາ ກໍ່ເປັນບຸຕຣ໌ເສຕຖິ ມີທຣັພຍ໌ ກູ໐ ໂກຍ ເໝືອນກັນ
 ສອງຄົນຜົວເມັຍ ເອົາໃຈໃສ່ແຕ່ໃນເລື່ອງ ຄິລປະກາຣດົນຕຣ໌ ຟ້ອນລຳຂັບ
 ຮ້ອງ ເທົ່ານັ້ນ. ທັງນີ້ ກໍ່ຍ້ອນເຫັນວ່າ ທຣັພຍ໌ຂອງເຮົາກໍ່ມີຫລາຍກິນຮອດ
 ມື້ຕາຍກໍ່ບໍ່ໝົດ ແລະ ເຖິງຈະບໍ່ປະກອບ ລຸຣະກິຈກາຣງາມ ກໍ່ບໍ່ເດືອດຮ້ອນ

ຄັນມາຣດາບິດາ ຂອງທັງ ທຳກາລກິຣິຍາຕາຍໄປແລ້ວ ກໍ່ປະພິຕຣ໌
 ເປັນນັກເລງ ດື່ມສຸຣາຢາເມົາ ມີພວກນັກເລງ ແວດລອມເປັນບໍຣິວາຣຈັບ
 ຈ່າຍທຣັພຍ໌ໄປຢ່າງບໍ່ອັນ ທຣັພຍ໌ນັ້ນ ມີແຕ່ທາງອອກ ບໍ່ມີທາງໄດ້ ໃນທີ່
 ສຸດຕ້ອງໄດ້ຂາຍບ້ານເຮືອນ ຮົ້ວສວນ ໄຮ່ນາ ຈົນໝົດກ້ຽງ ບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາສັຍ
 ຈຳຕ້ອງໄດ້ພາກັຣຍາ ໄປອາສັຍຊູ່ອື່ນຢູ່ ຄິດວ່າຈະອອກທ່ຽວຂໍທານ.

ໃນວັນນຶ່ງ ພຣະສາສດາ ທຣົງທອດພຣະເນຕຣ໌ ເຫັນເສຕຖິ ກັບ
 ກັຣຍານັ້ນ ຢືນຢູ່ທີ່ປະຕູສາລາ ຮັບໂກຊຸນະອັນເປັນເງື່ອນ ທີ່ກົກຂຸສາມເຕຣ

ໃຫ້ຢູ່ ຈຶ່ງຕຣັສໃຫ້ພຣະອານົນທ໌ເບິ່ງແລ້ວ ຈຶ່ງທຣົງສແດງວ່າ ຫາກເສຕຖື
 ກັບກັອຍາ ບໍ່ຈັບຈ່າຍໃຊ້ ໂກຄທຣັພຍ໌ ໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປ ໃນປຖົມວັຍ ແລ້ວ
 ປະກອບກາຣງານຈັກເປັນເສຕຖືຊັ້ນທີ່ ໑ ໃນເລືອງນີ້. ຖ້າອອກບວຊ ສາມີ
 ຈັກເຖິງ ອອຫັຕ. ກັອຍາຈັກດໍາຣົງຢູ່ໃນ ອນາຄາມິຜົລ. ຖ້າຍັງໂກຄສົມບັຕິ
 ບໍ່ໃຫ້ສິ້ນໄປໃນ ມັຊຊົມວັຍແລ້ວ ປະກອບລຸຣກົຈ ຈັກເປັນເສຕຖືຊັ້ນທີ່ ໓
 ໃນເລືອງນີ້. ຖ້າອອກບວຊ ສາມີຈັກເປັນ ສກະທາຄາມີ, ກັອຍາຈັກຕັ້ງຢູ່ໃນ
 ໂສດາປັຕຕິຜົລ.

ບັດນີ້ ເຂົາທັງສອງມາເສື້ອມຈາກໂກຄຜົລ ແລະ ສາມັຄລຜົລ ທັງ
 ສອງປະກາຣ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາແລ້ວນັ້ນ.

ຈົບ ຊຸຮາວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໑

ຈົບ ຊຸຣາວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໑
ຕໍ່ໄປນີ້ ເລີ່ມ ອັຕຕະວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໒

ອັຕຕະ ວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໒

ໝວດ ວ່າດ້ວຍຕົນ

໑

ອັຕຕານັລຈະ ປິຍັງ ຊັລລາ
 ຣັກເຂຍຍະ ນັງ ສຸຣັກຂີຕັງ
 ຕິຕຕະມັລລະຕະຣັງ ຍາມັງ
 ປະຜິຊັຄເຄຍຍະ ປັຕທິໄຕ ຯ໑໕ກຸ

ກ້າຮວ່າ ຕົນນັ້ນ ເປັນທີ່ຮັກແລ້ວ ກໍຄວນຮັກເປົ້າໄວ້ໃຫ້ດີ. ມັຕທິຕ

ຄວນທະນຸກຸນອມຕົນໄວ້, ບໍ່ທັງ ລໍ ວັຍ ກໍໃຫ້ເປັນ ວັຍໃດ ວັຍນຶ່ງກໍໄດ້.

ເຣື່ອງ ໄພລິຣາຊຸກຸມາຣ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ໄພລິຣາຊຸກຸມາຣ ໃຫ້ນາຍຊ່າງສ້າງ
 ຜາສາທ ມີນາມວ່າ ໂກກະນະທະ ທັງດຽາມທີ່ສຸດ ແລ້ວທຣິງຄິດຈະຂ້ານາຍ
 ຊ່າງ ເພາະຢ້ານວ່າ ນາຍຊ່າງຈະໄປສ້າງຜາສາທ ໃຫ້ແກ່ ກະບັຕິຍ໌ອົງຄ໌ ອື່ນ
 ບາດແລ້ວ ຜາສາທຂອງພຣະອົງຄ໌ ກໍຈະບໍ່ເປັນຜາສາທທີ່ໜ້າອັສຈັອຍ໌.

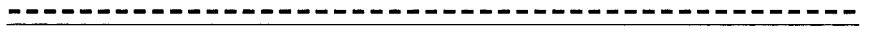
ຄັນນາຍຊ່າງຮູ້ຕົວ ຈຶ່ງສ້າງຄຣຸທ ປະກອບເຄື່ອງຍົນຕ໌ ເມື່ອສຳເລັດແລ້ວ ກໍ
ພາບຸຜົນ ກັອຍາ ເຂົ້າໄປໃນຕົວຄຣຸທ ບິນໄປຍັງປ່າ ຫິມວັນຕປະເທສ.

ບັດນັ້ນ, ນາຍຊ່າງ ກໍສ້າງນຄຣນຶ່ງຂຶ້ນ ແລ້ວຕັ້ງຕົວເປັນພຣະອາຊາ
ນາມວ່າ ພຣະເຈົ້າກັຊກະວາຫານະ ຢູ່ໃນນຄຣນັ້ນ. ສ່ວນພຣະອາຊາກຸອ ເມື່ອ
ສ້າງຜາສາທສຳເລັດແລ້ວ ກໍດຳວິວ່າ ຈະທຳກາສສລອງ ຈຶ່ງໄດ້ນິມົນຕ໌ ພຣະ
ສາສດາ ແລະ ພຣະກິກຊຸສິງພ໌ໄປຈັນກັຕຕາຫາອ ເພື່ອເປັນສິນິມຸງຄຸລ.

ໃນກາສຕ້ອນຮັບສເດັຈນັ້ນ ພຣະອາຊາກຸອ ໄດ້ປູຜ້າຂາວຕັ້ງແຕ່
ລໍຣະຕິປະຕູ ແລະ ອະລິບຸການວ່າ ຖ້າເຮົາຈະໄດ້ ໂອຣິສ ຫຣີ ລິດາ ຂໍພຣະ
ສາສດາ ຈຶ່ງຢຽບຜ້ານີ້ ຄັນພຣະສາສດາ ສເດັຈໄປເຖິງ ພຣະອົງຄໍ່ບໍ່ທຣົງ
ຢຽບຜ້ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອາຊາກຸອຈະທູລເຖິງ ວໍ ຄັ້ງ ພຣະອົງກໍບໍ່
ທຣົງຢຽບ ເພາະທຣົງຊາບວ່າ ພຣະອາຊາກຸອຈະບໍ່ໄດ້ ໂອຣິສ ແລະ ລິດາ
ແລ້ວຈຶ່ງທຣົງສແດງບຸພພກັມມ໌ໃນອດີຕໃຫ້ຟັງວ່າ :

ຄັ້ງນຶ່ງ, ພຣະອາຊາກຸອ ແລະ ພຣະມເຫສີ ພາກັນລົງສຳເພົາໄປ
ໃນທະເລ. ຄັນເຮືອສຳເພົາແຕກ ສາມີແລະກັອຍາ ເກາະແຜ່ນກະດານປ່ອຍ
ໃຫ້ຟອງທະເລຊັດພາໄປເຖິງຝັ່ງເກາະແຫ່ງນຶ່ງ. ບໍ່ມີອາຫານທີ່ຈະບໍຣິໄຫອ
ຈຶ່ງເອົາໄຂ່ນົກແລະຕົວນົກເປັນອາຫານ. ດ້ວຍກັມມ໌ອັນນັ້ນ ພຣະອາຊາກຸອ
ແລະ ມເຫສີ ຈຶ່ງເປັນໝັນ ບໍ່ໄດ້ໂອຣິສ ແລະ ລິດາ.

ໃນທີ່ສຸດອດີຕນິທານ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັດຊ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖານີ້.

໒

ອັຕຕານະເມວະ ປະກະມັງ
ປະຜິຣູເປ ນິເວສະເຍ
ອະຖຸລລະມິນຸສາເສຍຍະ

ຄວນປະຜິບັຕິຕົນ ທຳຕົນເອງ ໃຫ້ດີເສ້ຍກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍ
ສອນຄົນອື່ນເຂົາ. ບັຕທິຕ ເມື່ອທຳໄດ້ຢ່າງນີ້ ຈຶ່ງບໍ່ສ້າງມົລທົນໃຫ້ແກ່ຕົນ.

ເລື່ອງ ພຣະອຸປະນັນທະສັກຍບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະອຸປະນັນທະສັກຍບຸຕຣ໌ ເປັນຜູ້
ສລາດໃນວິຣິກາຣເທສນາ ສັ່ງສອນກົກຂຸອິນ ໃຫ້ເປັນຜູ້ສັນໂດຍ ພໍ່ໃຈໃນ
ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ສ້າງມົລທົນໃຫ້ແກ່ຕົນ.

ກິກຊຸທັງ ໒ ອົງຄໍ້ ກໍ່ຍອມກະທຳຕາມ. ພຣະອຸປະນັນທະ ແບ່ງຜ້າສາຍົກ ໒ ຜືນນັ້ນ ໃຫ້ຜູ້ລະຜືນ, ຜ້າກັມພິລນັ້ນ ຕົນເອົາເສ້ຍເອງ ເພາະຖືວ່າເປັນຜູ້ແບ່ງ. ກິກຊຸ ໒ ອົງຄໍ້ນັ້ນເດືອດຮ້ອນບໍ່ພໍໃຈ ຈຶ່ງນຳເອົາເຮື້ອງນັ້ນຂຶ້ນທູລ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄໍ້ທຽງຕຣັສວ່າ ພຣະອຸປະນັນທະ ເຮັດໃຫ້ທ່ານທັງ ໒ ເດືອດຮ້ອນ ບໍ່ແມ່ນໃນຊາຕິນີ້ ເທົ່ານັ້ນ ໃນອະດີຕ ເພິ່ນກໍ່ເຄີຍເຮັດມາແລ້ວເໝືອນກັນ. ໃນອະດີຕທີ່ຜ່ານມາ ພຣະອຸປະນັນທະ ເປັນໝາຈອກ, ກິກຊຸ ທັງ ໒ ນັ້ນ ເປັນນາຄ ໄດ້ປາປາກຕົວນຶ່ງມາ ແບ່ງຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຂໍໃຫ້ໝາຈອກຊ່ວຍແບ່ງໃຫ້. ໝາຈອກຕັດປາອອກເປັນ ໓ ຕ່ອນ ຕ່ອນຫາງ ເປັນຂອງນາຄ ທີ່ທ່ຽວໄປໃນນ້ຳຕື້ນ, ຕ່ອນຫົວເປັນຂອງນາກທີ່ທ່ຽວໄປໃນນ້ຳເລິກ, ສ່ວນຕ່ອນກາງນັ້ນ ຕົນເອົາເສ້ຍເອງ.

ໃນທີ່ສຸດແຫ່ງ ອດີຕນິທານ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ຈຶ່ງຕຣັສຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາແລ້ວ ນັ້ນແລ.

໓

ອັຕຕານັລຈະ ຕະຖາ ກະຍິຣາ
 ຍະຖຸລລະມະນຸສາສະຕິ
 ສຸທັນໂຕ ວະຕະ ທະເມຖະ
 ອັຕຕາ ຫິ ກິຣະ ທຸທທະໂມ ຯ໑໕໐

ເຮົາສອນຄົນອື່ນຢ່າງໃດ ເຮົາກໍຄວນທຳຕົວ ຢ່າງນັ້ນ. ເຝິກຫັດຕົນ ເອງແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍເຝິກຫັດຄົນອື່ນ ເພາະຕົວເຮົາເອງນັ້ນ ເຝິກຫັດຍາກທີ່ສຸດ

ເລື່ອງ ພຣະປະລານິກະຕິສສະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະປະລານິກະຕິສສະເຖຣະ ຜູ້ເປັນ ຫົວໜ້າ ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ປະມາດ ໕໐໐ ອົງຄ໌ ຮຽນກັມມກຸານໃນ ສຳນັກ ພຣະອົງຄ໌ແລ້ວ ກໍພາກັນໄປບຳເພັນສມຕະລັມມ໌ ຢູ່ໃນປ່າແຫ່ງນຶ່ງ ພຣະເຖຣະ ຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ໂອອາທແກ່ກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍ ຈຶ່ງ ເປັນຜູ້ບໍ່ປະມາທ ທຳສມຕະລັມມ໌ເຖິດ.

ໃນເວລາຣາຕຣີ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈເຣີສສມຕະລັມມ໌ ພຣະເຖຣະ ແອບໄປນອນ. ເມື່ອກິກຂຸ ທັງຫລາຍນອນ ເພິ່ນກໍຕື່ນ ທ່ຽວໄປປຸກກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໃຫ້ຈເຣີສສມຕະລັມມ໌. ພຣະເຖຣະ ໄດ້ກະທຳຢູ່ ຢ່າງນີ້. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍຫົນບໍ່ໂຫວ ແມ່ນແຕ່ອົງຄ໌ນຶ່ງ ກໍບໍ່ໄດ້ສຳເຣັຈຫຍັງເລີຍ ຈຶ່ງຄິດ ວ່າ ອາຈາຣຍ໌ຂອງເຮົາ ທັງຫລາຍ ຄົງມີຄວາມພຽຣກ້າ ບໍ່ເປັນອັນຫລັບອັນ ນອນ ເໝືອນກັບພວກເຮົາ. ເຮົາທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຊ່ວຍກັນ ທະນຸຖນອມ ໃຫ້ ເພິ່ນຈເຣີສສມຕະລັມມ໌ ໂດຍສະດວກເຖິດ. ເມື່ອວ່າແລ້ວ ກໍຊ່ວຍກັນປະຢີ- ບັຕິພຣະເຖຣະຢູ່ ຄັນເຫັນເພິ່ນເອົາແຕ່ນອນ ຈຶ່ງພາກັນເວົ້າວ່າ ຕາຍແຫລ້ວ! ອາຈາຣຍ໌ ຂອງພວກເຮົາເອົາແຕ່ນອນເປັນໃຫຍ່ ດີແຕ່ເຕືອນພວກເຮົາ.

ຄັນອອກພັຣາແລ້ວ ຈຶ່ງພາກັນໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທູລຄວາມ
 ນັ້ນ ແດ່ພຣະສາສດາ, ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣົງເລົ່າເຣື້ອງໃນອິຕກາລ ທ່ານປະລາ
 ນິກະຕິສສະເຖຣະເປັນໄກ່ຂັນ ທີ່ຂັນໃນເວລາບໍ່ແມ່ນເວລາຂັນ ແລະ ເຮັດ
 ໃຫ້ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ໃນຄາວທີ່ເປັນມາຕົພ ເຂົ້າໃຈເວລາຜິດ ເໝືອນກັນ.
 ໃນທີ່ສຸດແຫ່ງ ອດີຕນິທານນີ້ ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັຄລູເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ຕັອສ
 ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໔

ອັຕຕາ ຫິ ອັຕຕະໄນ ນາໂຕຖ

ໂກ ຫິ ນາໂຕຖ ປະໄຣສິຍາ

ອັຕຕະນາ ຫິ ສຸທັນເຕນະ

ນາຖັງ ລະກະຕິ ທຸລລະກັງ ຯ໑໕໐໒

ເຮົາຕ້ອງເພິ່ງເຮົາເອງ, ບໍ່ມີຄົນອື່ນໃດ ຈະເປັນທີ່ເພິ່ງໄດ້ ບຸຄຄົລ
 ທີ່ເຝິກຝົນຕົນດີແລ້ວ ຍ່ອມໄດ້ທີ່ເພິ່ງ ອັນໄດ້ແສນຍາກ.

ເຣື້ອງ ມາຣດາຂອງພຣະກຸມາຣກັສສະປະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ມາຣດາ ຂອງ ພຣະກຸມາຣກັສສະ-
 ປະເຖຣະ ຊຶ່ງເປັນລິດາຂອງ ເສຕຖີ ໃນເມືອງຣາຊຄຣິທ໌. ນາງມີອັຄຍາສັຍ

ຕັ້ງແຕ່ຍັງນ້ອຍ ອ້ອນວອນ ມາອາບິດາ ຢາກຈະບວຊຸ ກໍບໍ່ໄດ້ສົມປະສົງຄ໌, ຄັນຈເຣີຄວ້ຍ ໄດ້ສາມີ. ເມື່ອຕັ້ງຄັຣ໌ ຍັງບໍ່ທັນຮູ້ສຶກຕົວ ກໍຂໍອະນຸລາຕ ສາມີໄປບວຊຸ ສາມີກໍອະນຸລາຕໃຫ້ ນາງຈຶ່ງໄປບວຊຸໃນສຳນັກ ນາງກິກຊນີ ທີ່ເປັນພັຄຝ່າຍ ພຣະເທວທັຕ. ຢູ່ຕໍ່ມາຄັຣ໌ແກ່ ກໍຜາກິຍຊັດຂຶ້ນມາ. ພຣະເທວທັຕຮູ້ ຈຶ່ງບັງຄັບໃຫ້ສຶກ ນາງຈຶ່ງກ່າວວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ບວຊຸອຸທິສ ພຣະເທວທັຕ ເຮົາບວຊຸອຸທິສ ພຣະສັມມາສັມພຸທລເຈົ້າຕ່າງຫາກ. ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງພາຕົວເຂົ້າເຝົ້າ ທູລເນື້ອຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໃຫ້ຫາຕະກູລໃຫຍ່ ໆ ມີອນາຖບິຕທິກະ ແລະ ນາງວິສາຂາ ເປັນຕົ້ນ ໃຫ້ພິຈາຣະຕາວ່າ "ກາລເວລາຂອງກາຣຕັ້ງ ຄັຣ໌ ຄືກາຣມີທັ້ງນັ້ນມີຂຶ້ນເມື່ອໃດ?"

ນາງວິສາຂາ ພິຈາຣະຕາເບິ່ງ ຢ່າງຖີ່ຖ້ວນແລ້ວ ຈຶ່ງຄຳນວນຄິດໄດ້ຄວາມວ່າ "ຄັຣ໌ນັ້ນໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນຄາວເມື່ອນາງຍັງເປັນຄຣິທັສຖຸຢູ່ພຸ່ນ ຈຶ່ງເປັນອັນວ່າ ນາງບໍ່ມີໄທສ.

ມາແລ້ວ ກໍມີແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ ຮຳໄຮຄິດຮອດລູກ ຄິດຢາກເຫັນລູກ ທຸກວັນ-
 ເວລາ ມີຕາທັງສອງຊຸ່ມໄປດ້ວຍ ອັສສຸຊິລະທາ ນ້ຳຕານອງໜ້າ ຢູ່ຕລອດເວ
 ລາ ປາຖນາ ກາວະນາ ຢູ່ສເລີວ່າ ຂໍໃຫ້ໄດ້ເຫັນໜ້າລູກ.

ຢູ່ມາວັນນຶ່ງ, ນາງກໍໄດ້ພົບເຫັນ ພຣະກຸມາຣກັສສະປະ ທີ່ກຳລັງ
 ທ່ຽວບິດທະບາຕຢູ່ດ້ວຍກັນ ຈຶ່ງຮີບແລ່ນເຂົ້າມາຫາເພື່ອຈະຈັບບາຍ ແຕ່ບັງ
 ເອີນລົ້ມຟຸບລົງ. ພຣະກຸມາຣກັສສະປະ ຈຶ່ງຄິດວ່າ ຖ້າມາຣດາໄດ້ຟັງຖ້ອຍຄຳ
 ອັນນີ້ມນວນຊວນໃຫ້ມີຄວາມຮັກຫອມ ໃນຖານະແມ່ ແລະ ລູກ ຜູກພັນກັນ
 ແລ້ວ ກໍຈັກເປັນອຸປະສັຄຂັດຂວາງ ຕໍ່ກາຣບັຣລຸ ມັຄຄ໌ຜົລ ເມື່ອຄິດໄດ້ດັ່ງນີ້
 ແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວຄຳ ອັນບໍ່ເປັນທີ່ໜ້າຟັງ. ເມື່ອນາງ ກິກຊຸນີ ໄດ້ຍິນເຊັ່ນ
 ນັ້ນ ກໍໝົດອາລັຍໃນລູກ ແລະ ບັຣລຸອຣຫັຕ ໃນວັນນັ້ນເອງ.

ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງປະຊຸມສົນທານກັນ ກ່ຽວກັບເລື່ອງ ພຣະ

ຊື່ນັ້ນ ຈຶ່ງປະຊຸມສົນທານກັນ ກ່ຽວກັບເລື່ອງ ພຣະ

ບາບທີ່ຕົນທຳເອງ ຍ່ອມເກີດໃນຕົນເອງ ແລະ ຕົນເອງນັ້ນແລເປັນ ຜູ້ສ້າງໄວ້. (ບາບກັມມ໌ນັ້ນ) ຍ່ອມທຳລາຍຄົນໂງ່ໃຫ້ຍ່ອຍຍັບດັບ ໄປເໝືອນ ດັງເພີ່ມຊຸ່ນ ທີ່ທຳລາຍແກ້ວມະຕິ.

ເລື່ອງ ມຫາກາລ ອຸບາສິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ມຫາກາລ ອຸບາສິກ ຜູ້ໂສດາບັນ ຜູ້ ນຶ່ງ. ໃນວັນອຸໂບສິຖ ອຸບາສິກຜູ້ນີ້ ໄດ້ໄປຮັກຜາສິລອຸໂບສິຖໃນພຣະວິຫາຣ ແລ້ວເລີຍຟັງລັມມ໌ຕລອດແຈ້ງ. ໃນເຊົ້າວັນນັ້ນ ໄດ້ມີໂຈຣຄົນນຶ່ງໄດ້ໄປລັກ ທຣັພຍ໌ເຂົາມາ ແລະ ຫລົບຫົນມາທາງພຣະວິຫາຣໄດ້ເຫັນອຸບາສິກຢືນລ້າງ ຫ້າຢູ່ນອກພຣະວິຫາຣ ໂຈຣຈຶ່ງເອົາຫໍ່ທຣັພຍ໌ທີ່ຕົນລັກມານັ້ນໄປລອບວາງ ໄວ້ເບື້ອງຫລັງ ອຸບາສິກນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າຂອງທຣັພຍ໌ຕິດຕາມມາ ໄປເຫັນຫໍ່ ທຣັພຍ໌ນັ້ນ ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າອຸບາສິກນັ້ນເປັນໂຈຣ ແລ້ວພາກັນທຸບຕິຈົນຕາຍ.

ກົກຂຸ ສາມເຕຣ ທັງຫລາຍອອກໄປເຫັນ ຈຶ່ງນຳຄວາມນັ້ນຂຶ້ນທູລ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄຳຈຶ່ງທຣິງສແດງເລື່ອງ ອດີຕກາລໃຫ້ຟັງວ່າ : ຄຶງນຶ່ງ ມຫາກາລ ອຸບາສິກຜູ້ນີ້ ເປັນອຳນາຕຍ໌ຂອງພຣະເຈົ້າ ພາຣາຕະສີ ເຫັນກັອຍາຂອງບຸຣຸສຜູ້ນຶ່ງ ມີຮູບງາມແລະຢາກໄດ້ ຈຶ່ງເອົາແກ້ວມະຕິໄປຊຸກ ເຊື່ອງໄວ້ ແລ້ວພາໂລຫາວ່າ ລັກແກ້ວຈຶ່ງຈັບຕົວມາຂ້າເສັຍ. ຄັນຈຸຕິຈາກ

(ເຈົ້າກັມມ໌-ນາຍເວນ) ຈຶ່ງໄດ້ກັບມາທຸບຕີ ມຫາກາລ ໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມ
ຕາຍ ໃນຊາຕິນີ. ໃນທີ່ສຸດອດຕິນິທານ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນນຸເຈົ້າ ຈຶ່ງ
ໄດ້ຕອສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນແລ.

ດີ

ຍັສສະ ອັຈຈັນຕະບຸສສີລະຍັງ

ມາລຸອາ ສາລະມິໂອຕຖະຕັງ

ກະໂອຕິ ໂສ ຕະຖັຕຕານັງ

ຍະຖາ ນັງ ອິຈຈະຕິ ທິໂສ ໑໑໖໒

ລັມ໌ອັນລາມິກ. ເມື່ອຕັດຫາ ຄວາມປາຖນາຈເຣີດຂຶ້ນແລ້ວ ກໍໄປຄົບຫາ ອຸທສັຕຣຸກຸມາຣ ຍັງລາກສັກກາຣະໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ. ແລ້ວອຸກຊວນ ອຸທະ- ສັຕຣຸກຸມາຣ ຂ້າພະອາຊຸບິດາ ແລ້ວຄົບຄິດກັນກັບ ອຸທສັຕຣຸກຸມາຣທໍາ ຄວາມພຍາຍາມ ເພື່ອຈະຂ້າ ພະຕຖາຄິຕເຈົ້າ ໂດຍປະກາຣຕ່າງ ໆ.

ພະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈໄປຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ທຣົງສແດງພະລັມມິ ກະຖາ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພະຄາຖາດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໗

ສຸກະອານິ ອະສາລູນິ

ອັຕຕະໄນ ອະຫິຕານິ ຈະ

ຍັງ ເວ ຫິຕັລຈະ ສາລຸລຈະ

ຕັງ ເວ ປະຣະມະບຸກກະຣັງ ະ໑໖໓໑

ກັມ໌ອັນທີ່ບໍ່ດີ ທັງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຕົນນັ້ນ ທໍາໄດ້ງ່າຍ ແຕ່ ວ່າ ກັມ໌ທີ່ດີ ທັງມີປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຕົນດ້ວຍນັ້ນ ທໍາໄດ້ຍາກແທ້ ໆ.

ເລື່ອງ ສັງພເກາທະປຣິສັກກະ

ພະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພເຖິງ ເລື່ອງກາຣພຍາຍາມທໍາລາຍ

ສິງພ໌ ຂອງພຣະເທວທັຕ. ວັນນຶ່ງ ພຣະເທວທັຕ ພຍາຍາມເພື່ອຈະທຳລາຍ
 ສິງພ໌ ເຫັນພຣະອານົນທ໌ ທ່ຽວໄປບິຕທບາຕ ຈຶ່ງບອກຄວາມປະສົງຄ໌ຂອງ
 ຕົນແກ່ເພິ່ນ. ພຣະອານົນທ໌ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປທູລຄວາມນັ້ນແດ່ພຣະສາສດາ ພຣະ
 ອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຽງພຣະລັມມິກະຖາ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາ
 ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໗

ໂຍ ສາສນັງ ອະຣະຫັງ
 ອະຣິຍານັງ ລັມມະຊິວິນັງ
 ປະຝິກໂກສະຕິ ທຸມເມໂລ
 ທິຍກິງ ນິສສາຍະ ປາປິກັງ
 ຜະລານິ ກັຕຜະກັສເສວະ
 ອັຕຕະພັລລາຍະ ຜັລລະຕິ ໑໑໖໔໑

ຄົນໄຮ້ປັດສາ ມີຄວາມເຫັນຜິດ ຕິຕຽນຄຳສອນຂອງເຫລົ່າ ພຣະ
 ອະຣິຍະ ຜູ້ອະຣະຫັນຕ໌ ຜູ້ມີຊີວິຕຢູ່ໂດຍລັມມ໌. ເຂົາຜູ້ນັ້ນ ຍ່ອມເກີດມາເພື່ອ
 ຂ້າຕົວເອງ ເໝືອນຂີໄຜ່ ທີ່ຂ້າຕົນໄຜ່ ສັນນັ້ນແລ.

ເຮືອງ ພຣະກາລເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຊາຣົພ ພຣະກາລເຖຣະ. ຍັງມີສຕຣີນຶ່ງ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນກຸານະ ເໝືອນກັບມາຣດາ ອຸປະກາກຂອງເພິ່ນ. ສຕຣີນັ້ນ ໄດ້ຍິນ ເພື່ອນບ້ານ ສັຣເສີຄ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ແລະ ພຣະລັມມເທສນາຂອງ ພຣະ ອົງຄ໌ ກໍມີຄວາມປະສົງຄ໌ຢາກຈະໄປຟັງລັມມ໌ ຈຶ່ງແຈ້ງຄວາມປະສົງຄ໌ຂອງຕົນ ໃຫ້ ພຣະກາລເຖຣະຮູ້ ໆ ໄດ້ຫ້າມໄວ້ເຖິງ ໓ ຄັ້ງ.

ໃນທີ່ສຸດ, ນາງບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ ແຕ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ລິດາຈັດແຈງ ດູແລວຽກບ້ານກາຣເຮືອນ ໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍ ແລ້ວກໍໄປຟັງລັມມ໌ ໃນວິຫາຣ. ໃນຂະນະນັ້ນ, ພຣະກາລເຖຣະ ໄປທີ່ເຮືອນຂອງສຕຣີນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ເຫັນສຕຣີ ແລະ ຮູ້ວ່າ ນາງໄປຟັງລັມມ໌ ຂອງພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຮີບໄປຫ້າມພຣະສາສດາ ວ່າ ສຕຣີຜູ້ນີ້ ເປັນຄົນໄງ່ ພຣະອົງຄ໌ ຢ່າໄດ້ທຣິງສແດງລັມມ໌ ທີ່ສຸຂຸມລະ- ອງດເລີຍ ຂໍຈົ່ງສແດງພຽງ ທານ ສິລ ເທົ່ານັ້ນ ກໍພໍແລ້ວ. ພຣະອົງຄ໌ທຣິງ ຊາບອັລຍາສັຍ ຂອງ ກິກຂຸນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ

ລ

ອັຕຕະນາວະ ກະຕັງ ປາປັງ
 ອັຕຕະນາ ສັງກິລິສສະຕິ

ອັຕຕະນາ ອະກະຕັງ ປາປັງ
 ອັຕຕະນາວະ ວິສຸຊຸຊະຕິ
 ສຸທາລິ ອະສຸທາລິ ປັຈຈັຕຕັງ
 ນຸາຄໂຄ ອັລຄ້າ ວິໂສໂສລະເຍ ະຄວັໄຍ

ຕາເວທາປາເໂອາ ຕາເກຍອນ ມຸດສາເຄວາມເໂອາເໂອາ ຕາເວທາ

ບາບ ຕົນກໍບໍ່ຮືສຸທາລິເອງ. ຄວາມບໍ່ຮືສຸທາລິ ຫຼືວ່າ ຄວາມເສົ້າໜອງນັ້ນ ເປັນຂອງສະເພາະຕົນ. ຄົນອື່ນ ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນບໍ່ຮືສຸທາລິແທນກັນບໍ່ໄດ້.

ເຣື່ອງ ຈຸລະກາລະອຸບາສິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ຈຸລະກາລະອຸບາສິກ. ໃນຣາຕຣີ ວັນນຶ່ງ ຈຸລະກາລະ ອຸບາສິກຜູ້ນີ້ ໄດ້ໄປຟັງລັມມທີ່ວິຫາຣ ຄັນຮຸ່ງແຈ້ງມາ ແລ້ວ ກໍ່ອອກຈາກວິຫາຣກັບຄືນບ້ານ. ຄັ້ງນັ້ນ ຍັງມີພວກໂຈຣ ຊຸດອຸໂໂມງຄ໌ ຫລົບໜີຈາກເຈົ້າທຣັພຍ໌ມາທາງນັ້ນ ໂຍນຫໍ່ທຣັພຍ໌ໄວ້ຕໍ່ໜ້າ ອຸບາສິກນັ້ນ ແລ້ວຫລົບໜີໄປ. ເຈົ້າຂອງທຣັພຍ໌ໄລ່ຕິດຕາມມາ ເຫັນຫໍ່ທຣັພຍ໌ ກໍ່ເຂົ້າ ໃຈວ່າ ອຸບາສິກນັ້ນ ເປັນໂຈຣ ຈຶ່ງຫ້າມກັນທຸບຕີ. ພວກ ນາງທາສີ ທີ່ພາ

ເມື່ອ ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຊາບຄວາມນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຂາບທູລ ແດ່
 ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣົງສແດງ ພຣະລັມມິກະຖາ ດ້ວຍບາທພຣະ
 ຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໑໐

ອັຕຕະບັຕຖັງ ປະຣັຕເຖນະ
 ພະຫນາປິ ນະ ຫາປະເຍ
 ອັຕຕະບັຕຖະມະກິລລາຍະ
 ສະບັຕຖະປະສຸໂຕ ສີຍາ ໑໑໖໖

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະທຳປະໂຍຊນ໌ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ ມາກກາຍກ່າຍກອງ
 ພຽງໃດ ກໍຕາມ ກໍບໍ່ຄວນປະຖິ້ມ ຫຣີ ເມີນເສີຍຕໍ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງ
 ຕົນ ແລະ ຄວນເອົາໃຈໃສ່ຂົນຂວາຍ.

ເລື່ອງ ພຣະອັຕຕະບັຕຖະເຖຣະ

ພຣະ ບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະອັຕຕະບັຕຖະເຖຣະ. ໃນກາລ
 ເມື່ອ ພຣະອົງຄ໌ໃກ້ຈະທຣົງປົງພຣະຊົນມາຍຸ ສເດັຈດັບຂັນລ໌ ປຣົນິພພານທີ່

ສາລະວະໂນທະຍານ ນອກເລືອງ ກຸສິນາຣາ ໃນວັນວິສາຂະບູຊານັ້ນ. ຄັ້ງ
 ນັ້ນ ພຣະກິກຊ ສາວົກ ທັງຫລາຍ ທີ່ຍັກບໍ່ພັນບັຣລ ອຸຣະທັຕນັ້ນ ຕ່າງກໍມີ

ຄວາມເສົ້າສລົດໃຈ ບໍ່ໄດ້ອອກຫ່າງຈາກພຣະອົງຄ໌ ເຝົ້າປະຊຸມ ປຶກຍາທາຣີ
 ກັນເປັນກຸ່ມ ໆ. ສ່ວນ ພຣະອັຕຕະທັຕຖະເຖຣະ ມາດໍາຣີວ່າ ເຮົາຈະບໍາເພັລ
 ພຽນໃຫ້ສໍາເລັດພຣະອອກທັຕ ໃນເວລາທີ່ພຣະສາສດາ ຍັງບຣົງພຣະຊົນມ໌
 ຢູ່ນີ້. ຄັນເພິ່ນດໍາຣີ ເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ເພິ່ນກໍຫລີກໄປບໍາເພັລ ສມຕະລັມມ໌ຢູ່
 ແຕ່ຜູ້ດຽວ.

ພຣະ ກິກຊ ທັງຫລາຍ ຫາວ່າເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກກັກດີ ໃນພຣະ
 ສາສດາ ຈຶ່ງໄດ້ນໍາຄວາມນັ້ນ ຂຶ້ນຂາບທຸລ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບສັ່ງໃຫ້ຫາ
 ຕົວມາ ແລ້ວຕອັສຖາມ. ເພິ່ນກໍທຸລຄວາມດໍາຣີ ຂອງຕົນໃຫ້ພຣະອົງຄ໌ທຣົງ
 ຊາບ. ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງທຣົງປະທານ ສາລຸກາຣ ໃຫ້ກິກຊ ທັງຫລາຍຖືເອົາ
 ເປັນຕົວຢ່າງ ແລ້ວທຣົງສັຣເສີລ ລັມມານລັມມປຣິບັຕິ ແລ້ວຈຶ່ງຕອັສຊຶ່ງ
 ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

ໂລກວັດຖຸ ທີ່ ໑໓

໒. ໑. ໒

໑

ຫີນັງ ລັມມັງ ນະ ເສເວຍຍະ
 ປະມາເທນະ ນະ ສັງວະເສ
 ມິຈຈາທິຍກິງ ນະ ເສເວຍຍະ
 ນະ ສີຍາ ໂລກະວັທຜະໄນ ຯ໑໖໗໘

ຢ່າປະພິຕຣ໌ ສິ່ງທີ່ຊົ່ວຊ້າ ເລວທຣາມ, ຢ່າຢູ່ດ້ວຍຄວາມປະມາທ,
 ຢ່າຍຶດຖື ຄວາມເຫັນຜິດ, ຢ່າທຳຕົນເປັນຄົນຮົກໂລກ.

ເຣື້ອງ ກິກຂຸໜຸ່ມ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ກິກຂຸໜຸ່ມ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ທະເລາະວິ-

ຊາບຄວາມແລ້ວຈຶ່ງກ່າວສອນ ກິກຊຸນັ້ນ ໆ ກັບກ່າວຫາວ່າ ພຣະອຸປັຊຊາຍ ເຂົ້າກັບ ອຸປັຊກຸຍິກາຂອງຕົນ. ໃນເລານັ້ນ, ພຣະສາສດາ ທອດພຣະເນຕຣ໌ ເຫັນອຸປິສັຍ ຂອງກິກຊຸອົງຄົນນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ສັດເດັຈໄປໃນທີ່ນັ້ນ, ຮັບສັ່ງຖາມ ວ່າ ເປັນເລື່ອງ ອັນໃດກັນ ນາງວິສາຂາຈຶ່ງທູລຄວາມນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນໆມາ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທຣົງອະນຸມັດຄ້ອຍໄປຕາມ ພຣະກິກຊຸນັ້ນ, ຮັບສັ່ງນາງ ວິສາຂາວ່າ ເປັນຫຍັງຫລານຂອງທ່ານ ຈຶ່ງມາດ່າສາວິກຂອງເຮົາ. ຂຕະນັ້ນ ກິກຊຸ ອົງຄົນນັ້ນ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນປະນົມມີ ນ້ອມນັ້ນສກາຣ ທູລວ່າ ພຣະອົງຄົນຍ່ອມ ທຣົງຊາບດີ. ອຸປັຊຊາຍ ຂອງຂ້າພຣະອົງຄົນ ແລະ ນາງວິສາຂາ ບໍ່ຮູ້ເຖິງອີ່ ຄວາມຈິງອັນຄັກແນ່. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງແດງພຣະລັມມິກະຖາ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ.

໒

ອັຕຕິຍເກ ນັປປະມັຊເຊຍຍະ
 ລັມມັງ ສຸຈະວິຕັງ ຈະເອ
 ລັມມະຈາວິ ສຸຂັງ ເສຕິ
 ອັສມິງ ໂລເກ ປະຣັມຫິ ຈະ ຯຄວັກູະ

ລຸກຂຶ້ນເຖີດ ຢ່າໄດ້ມົວເມົາ ປະມາທຢູ່ເລີຍ, ຈຶ່ງປະພິຕຣ໌ ສຸຈວິຕ

គ្រឿង. ហេតុអ្វី ដំបូងបង្អស់ រំលងទៅលើសេដ្ឋកិច្ច ក៏នៅក្នុងលោក

នេះ ក្នុងលោកវិចិត្រវិចិត្រ.

ឯ

គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង

នេះ គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង

គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង

គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង

គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង គ្រឿង

ດີ. ໃນວັນຮຸ່ງເຮົາມື້ໃໝ່ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ພ້ອມດ້ວຍພຣະກິກຊຸ ເປັນອັນມາກ ໄດ້ອອກສະເດັດທ່ຽວບິຕທບາຕ ໂດຍລ່າດັບ.

ຝ່າຍພຣະເຈົ້າສຸທໂລທນະ ມຫາຣາຊ ເມື່ອກັບໄປຈາກ ນິໂຄຣຣາ- ຣາມນັ້ນແລ້ວ ກໍຮັບສົ່ງໃຫ້ຕົກແຕ່ງກັຕາຫາຣ ແລະ ຈັດຕັ້ງອາສນະໄວ້ ໃຫ້ເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍ ເພື່ອພຣະພຸທລເຈົ້າ ແລະ ພຣະກິກຊຸສົງພໍ່ບໍຣິວາຣ ແຕ່ ບໍ່ໄດ້ອາຣາລນາເຊີນສະເດັດ ກໍຍ້ອນເຂົ້າພຣະທັຍວ່າ ໂອຣິສຂອງເຮົານັ້ນ ເມື່ອບໍ່ສະເດັດມາທີ່ ຣາຊນິເວສນ໌ແລ້ວ ຈັກສະເດັດໄປທີ່ໃດ.

ຄັນທຣົງຊາບວ່າ ພຣະສາສດາ ສະເດັດໄປທ່ຽວບິຕທບາຕ ເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງຮີບສະເດັດອອກມາ ຖວາຍນັສກາຣແລ້ວຕຣັສວ່າ ເປັນຫຍັງ ພຣະລູກ ເຈົ້າ ມາທ່ຽວບິຕທບາຕໃຫ້ບິດາຂາຍໜ້າ? ບັດນັ້ນ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສ ວ່າ ອາຕມາອຸຣັກບໍຕາມວົງສ໌ຕະກູລ. ພຣະຣາຊາ ຈຶ່ງຕຣັສຖາມວ່າ ຂໍ້ນີ້ເປັນ ວົງສ໌ຂອງເຮົາ ຫຼືວ່າຢ່າງໃດ?. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ບໍ່ແມ່ນວົງສ໌ ຂອງພຣະອົງຄ໌, ແຕ່ເປັນວົງສ໌ຂອງອາຕມາຕ່າງຫາກ ເພາະວ່າ ພຣະພຸທລະ ເຈົ້າ ທັງຫລາຍ ທ່ຽວບິຕທບາຕເຊັ່ນນີ້ ໆ ເປັນກິຈວັຕຣ໌. ບັດນັ້ນ ພຣະ ຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ

໔

ຍະຖາ ພຸພຸຸຸຸຸຸຸຸ ປັສເສ
 ຍະຖາ ປັສເສ ມະຣິຈິກັງ
 ເອວັງ ໂລກັງ ອະເວກຂັນຕັງ
 ມັຈຈຸຸຸຸຸຸຸ ມະ ປັສສະຕິ ມຄກ໐໑

ຜູ້ທີ່ແນມເຫັນໂລກວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ ບໍ່ຈິຣັງ ຍັງຍືນ ຫາສາຣະປະ-
 ໂຍຊຸມບໍ່ໄດ້ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ຄົນແນມເບິ່ງ ຝອດນ້ຳ ແລະ ພັບແດດ. ຄົນ
 ເຊັ່ນນີ້ ພວກມາອຍ່ອມຫາບໍ່ເຫັນ.

ເຣືອງ ວິປັສສກະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະວິປັສສກະ ກິກຊຸ ທີ່ນິຢູ່ດ້ວຍ
 ກັນປະມາດ ໕໐໐ ອົງຄ໌. ເມື່ອໄດ້ຮຽນກັນມາຈາກສຳນັກຂອງພຣະອົງຄ໌
 ແລ້ວ ກໍທູລລາໄປບຳເພັນສມຕະລັມນຶ່ງໃນປ່າ ແຕ່ບໍ່ອາຈບັຣລຸລັມນີ້ວິເສສ
 ໄດ້ ຈຶ່ງດຳຣິວ່າ ເຮົາຈະໄປຂໍປ່ຽນ ພຣະກັມມຖານໃໝ່. ໃນອະຫວ່າງເດີນ
 ທາງມານັ້ນ ໄດ້ເຫັນພັບແດດ ຈຶ່ງຈເຣີໄນ ມຣິຈິ ກັມມຖານມາຕາມທາງ
 ແລະໃກ້ຈະເຖິງພຣະວິຫາຣ ເກີດຝົນຕົກໜັກ ນ້ຳຝົນໄຫລມາເກີດມີຝອດນ້ຳ

ຕັ້ງຂຶ້ນແລ້ວກໍແຕກໄປ. ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ພາກັນຍືນເບິ່ງຢູ່ທີ່ໜ້າມຸຂ ກໍ
 ເລີຍພາກັນຖືເປັນອາຣົມຕໍ່ວ່າ ອັນວ່າ ອັຕກາພນີ້ ກໍຄືກັນກັບຝອດນ້ຳ ເກີດ
 ຂຶ້ນແລ້ວ ກໍແຕກໄປ. ພຣະສາສດາ ປະທັບຢູ່ໃນພຣະຄັນລກຸຣິ ທອກພຣະ-
 ເນຕຣ໌ເຫັນ ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເປັ່ງພະໂອກາສຣັສນີໄປ ເໝືອນກັບວ່າຢູ່
 ໃນທີ່ຊຸ່ງໜ້າ ຂອງ ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວ
 ມາຂ້າງເທິງນີ້.

໕

ເອຖະ ປັສສະຖິມັງ ໂລກັງ
 ຈິຕຕັງ ຣາຊະຣະຫູປະມັງ
 ຍັຕຖະ ພາລາ ວິສິທັນຕິ
 ນັຕຖິ ສັງໂຄ ວິຊານະຕັງ ຯວຖວຍ

ຕູ້ເຈົ້າ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງພາກັນມາເບິ່ງໂລກນີ້ ທີ່ວິຈິຕພິສດາຣົງດງາມ
 ເໝືອນກັນກັບອາຊຸຣິຖທຣົງ. ໂລກອັນທີ່ວ່າ ສວຍງາມນີ້ແຫລະ ເຫລົ່າຄົນ
 ໂງ່ ທັງຫລາຍ (ພາກັນຕາຍໃຈຫລົງໄຫລ) ມົວສຸມຢູ່ ແຕ່ວ່າທ່ານຜູ້ຮູ້ບໍ່ໄດ້
 ຕິດຂ້ອງຢູ່ເລີຍ.

ເຣື່ອງ ອະກັຍຣາຊຸກຸມາຣ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ອະກັຍຣາຊຸກຸມາຣ ເປັນຣາຊໂອຣົສ
ຂອງ ພຣະເຈົ້າພິມພິສາຣ ສເດັ່ຈໄປຜາບປັຈຈາມິຣຕຣ໌ ໃນເຂດຊົນບິທເປັນ
ທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ພຣະຣາຊບິດາ ທຣິງຍິນດີ ຈຶ່ງພຣະຣາຊທານ ນາງຟ້ອນ
ລ່າຂັບຮ້ອງນາງນຶ່ງ ແລະໃຫ້ສເວີຍຣາຊສົມບັຕີ ກຸ ວັນ. ໃນວັນທີ່ ກູ ນັ້ນ
ໄດ້ສເດັ່ຈໄປສູ່ທ່ານ້າ ສົງສນານເປັນທີ່ສ່ຳຣາຄແລ້ວ ກໍສເດັ່ຈເຂົ້າສູ່ອຸທຍານ
ປະທັບທອດພຣະເນຕຣ໌ ກາຣຟ້ອນລ່າຂອງນາງນັ້ນ. ຂຕະນັ້ນ ນາງຟ້ອນໄດ້
ທ່າກາລະກິຣິຍາ ລົ້ມຕາຍລົງໃນປັຈຈຸບັນທັນດ່ວນ. ພຣະຣາຊຸກຸມາຣ ເຫັນ
ກໍທຣິງໂສກເສົ້າຣະທົມ ພຣະທັຍ. ພຣະອົງຄ໌ ບໍ່ເຫັນໃຜທີ່ຈະຊ່ວຍຮຽບ
ຄວາມໂສກນັ້ນໄດ້ ເຫັນແຕ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ດຽວ ຈຶ່ງສເດັ່ຈເຂົ້າ
ໄປເຝົ້າ ທຸລຂໍໃຫ້ພຣະອົງຄ໌ຊ່ວຍດັບໂສກ.

ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣິງສແດງ ພຣະລັມມິກຖາ ຮຽບຄວາມໂສກ
ຂອງ ພຣະຣາຊຸກຸມາຣ ດ້ວຍບາທພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງ
ຕົ້ນ ຂອງເຣື່ອງນີ້ ນັ້ນແລ.

ດີ

ໂຍ ຈະ ປຸພເພ ປະມັຊຊະຕິ
ປັຈຈາ ໂສ ນັປປະມັຊຊະຕິ

ໂສ ອິມັງ ໂລກັງ ປະກາເສຕິ
ອັພກາ ມຸຕໂຕວະ ຈັນທິມາ ຯຄຸຣ

ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ກະທຳບາບໄວ້ແລ້ວ ລະເວ້ນຈາກກາຣກະທຳບາບນັ້ນໄດ້
ດ້ວຍກາຣກະທຳດີ, ຜູ້ນັ້ນ (ຊື່ວ່າ) ເຮັດໃຫ້ໂລກນີ້ສວ່າງສົວ ເໝືອນດັ່ງ
ພຣະຈນທຣີ ທພນຈາກເລພໝອກ ສິນນນແລ.

ເຣືອງ ພຣະສັມມັຊຊຸນະເຖຣະ

ໃນກາລະ ຄັ້ງນຶ່ງ, ພຣະບໍຣົມສາດາ ທຣິຖຸຜາຣົພ ພຣະສັມມັຊຊຸນະ
ເຖຣະ. ພຣະເຖຣະອົງຄົນີ້ ເພິ່ນກວາດແຜ້ວເດີນວັດສເນີບໍ່ໄດ້ມີກາຣກຳນົດ
ວ່າ ເປັນຍາມເຊົ້າ ຫຣືວ່າ ຍາມແລງ. ໃນວັນນຶ່ງ ເພິ່ນເຫັນ ພຣະເຣອຕະ
ເຖຣະ ນຶ່ງຢູ່ໃນທີ່ພັກກາງເວັນ ເພິ່ນອາຈຂົນຕາ ຈຶ່ງກ່າວຕິຕຽນຂຶ້ນວ່າ ພຣະ
ກິກຊຸ ອົງຄົນີ້ ສັງມາຂີ້ຄ້ານແທ້ ບໍຣິໄຫລອາຫາຣ ທີ່ເຂົາໃຫ້ດ້ວຍສັທລາ
ແລ້ວມານຶ່ງເສີຍຢູ່ ບໍ່ກວາດແຜ້ວວັດວາອາຮາມຫຍັງເລີຍ.

ວັນນຶ່ງ, ພຣະເຣອຕະ ເພິ່ນຈຶ່ງສອນວ່າ ກາຣກວາດ ວັດວາອາຮາມ
ນັ້ນ ກໍດີຢູ່ແລ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ແບ່ງປັນເວລາ ສາລຍາຍ "ທວັຕຕິງສາກາຣ"
ອາກາຣ ໓໒ ຄື: ເກສາ ໂລມາ ນະຂາ ຯລຯ ມັຕຖະເກມັທທະລຸງຄັງ. ອະນຸ
ໂລມ ປະຕິໂລມ. ໂດຍພິຈາຣະຕາໃຫ້ເຫັນວ່າ ບໍ່ເປັນແກ່ນສາຣ ບໍ່ຍັງຍືນ

ຖາວອນ ອັດຕະກາພນີ້ ມີຄວາມເສື່ອມສິ້ນໄປ. ບັດນັ້ນ, ພະສັມມັດຊຸນະ ກໍ
 ດຳລົງຢູ່ໃນໂອອາທ ຂອງ ພະເຣອຕະເຖຣະ. ໃນເວລາບໍ່ຊ້າເພິ່ນກໍໄດ້ສຳ
 ເຮັຈພະ ອອຫັຕ. ບໍຣິເວຣພະອາຮາມນັ້ນ ກໍຮົກເຮື້ອໄປ ຍ້ອນບໍ່ມີຜູ້ປັດ
 ກວາດ. ພະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຖາມເພິ່ນວ່າ ດຽວນີ້ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່
 ເຫັນທ່ານກວາດແຜ້ວເດີນວັດຄືເກົ່າ. ເພິ່ນຕອບວ່າ ແຕ່ກ່ອນມາ ເຮົາເປັນຜູ້
 ປະມາທ, ມາດຽວນີ້ ເຮົາບໍ່ເປັນຜູ້ປະມາທອີກແລ້ວ.

ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຫາວ່າເພິ່ນອອດ ພະອອຫັຕ ຈຶ່ງທູລຄວາມນັ້ນ
 ແດ່ ພະສາສດາ. ພະອົງຄ໌ ຈຶ່ງບຣົງຮັບຮອງວ່າ ເພິ່ນເວົ້າຕາມຄວາມ
 ເປັນຈິງ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໗

ຍັສສະ ປາປັງ ກະຕັງ ກັມມັງ
 ກຸສະເລນະ ປະຫິຍະຕິ
 ໂສໂມງ ໂລກັງ ປະກາເສຕິ
 ອັພກາ ມຸຕໂຕວະ ຈັນທິມາ ຯ໑໗໓໒

ຜູ້ໃດ ທີ່ໄດ້ກະທຳບາບໄວ້ແລ້ວ ທ່ຳມາລະເວັ້ນໄດ້ດ້ວຍກາຣກະທຳຊຶ່ງ
 ຄວາມດີ ທຽນຍ່ອມ ສ່ອງແສງໃຫ້ໂລກນີ້ ສ່ວ່າງສໄວ ເໝືອນດັ່ງວ່າ ພະ

ຈັນທຣ໌ ທີ່ພົ້ນຈາກເລພໝອກ ນັ້ນແລ.

ເລື່ອງ ພະອົງຄຸລິມາລເຖຣະ

ພະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພະອົງຄຸລິມາລເຖຣະ. ຄາວເມື່ອ ເພິ່ນເປັນຄຣິຫັສຖຸ້ນນັ້ນ ເພິ່ນເປັນໂຈຣ ທີ່ລືຊື່. ກ່າວກັນວ່າ ບຸຣຸຮທີ່ມີກຳລັງ ແຮງເຕັມທີ່ ໔໐ ຄົນ ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະສູ້ກັບເພິ່ນໄດ້. ເພິ່ນໄດ້ຂ້າຄົນຫລາຍ ທີ່ສຸດ ຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ເພື່ອຢາກຮູ້ຈຳນວນທີ່ແນ່ນອນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຕັດນົ້ວ ມືຮ້ອຍເປັນພວງມາລັຍຄ້ອງຄໍໄວ້.

ພະບໍຣົມສາສດາ ໄດ້ສເດັຈໄປທໍຣະມານ ຜາບໃຫ້ລະພົບສຄວາມ ໂຫດຮ້າຍນັ້ນໄດ້ ແລ້ວຈຶ່ງທູລຂໍບັອພຊາອຸປສົມບົທ. ເມື່ອອຸປສົມບົທແລ້ວ ເພິ່ນກໍຕັ້ງໜ້າບໍາເພັດພຽຣ ສຳເລັຈ ພະອອຣທັຕ. ດຳຣົງມາຍຸສັງຂາຣຄວນ ແກ່ກາລແລ້ວ ກໍປຣິນິພພານ.

ພະກິກຊ ທັງຫລາຍ ທີ່ບໍ່ຊາບຄວາມຈິງ ຈຶ່ງປະຊຸມສົນທນາກັນວ່າ ພະອົງຄຸລິມາລ ຄາວເມື່ອເປັນຄຣິຫັສຖຸ້ນນັ້ນ ໄດ້ຂ້າມນຸສຍ໌ເສັຍ ເປັນອັນ- ມາກ ດຽວນີ້ໄປເກີດແລ້ວໃນທີ່ໃດໜ່ ! ພະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈມາໃນທີ່ປະ ຊຸມນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ປຣິນິພພານແລ້ວ.

ຄັ້ງນີ້ ພະກິກຊ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສົນທນາກັນ ແລະສົງສັຍວ່າ ພະອົງຄຸລິມາລ ເມື່ອເປັນຄຣິຫັສຖຸ້ນນັ້ນ ຂ້າມນຸສຍ໌ເສັຍເປັນຈຳນວນຫລາຍ

ປຣິນິພພານໄດ້ບໍ່ ? ພຣະສາສດາ ທຣິງຮັບວ່າ : ດູຣາ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ແຕ່ກ່ອນ ອົງຄຸລິນາລບໍ່ໄດ້ກັລຍາຕມິຕຣ໌ ຈຶ່ງກະທຳກັມມ໌ອັນລາມິກ. ພາຍ ຫລັງໄດ້ກັລຍາຕມິຕຣ໌ ແລ້ວເປັນຜູ້ບໍ່ປະມາທ ລະອະກຸສິລເສັຍ ດ້ວຍກຸສິລ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນັ້ນແລ.

໘

ອັນລກູໂຕ ອະຍັງ ໂລໂກ
 ຕະນຸເກຕຖະ ວິປັສສະຕິ
 ສະກຸນໂຕ ຊາລະມຸຕໂຕວະ
 ອັປໂປ ສັຄຄາຍະ ຄັຈຈະຕິ ໑໑໗໔໑

ໂລກນີ້ ມິດມົນ ມີໜ້ອຍຄົນນັກແລ ທີ່ຈະຮູ້ແຈ້ງ, ມີໜ້ອຍຄົນຈະ ໄປສັວັອຄ໌ ເໝືອນນົກ ທີ່ຕິດຂ່າຍ ນາຍພານ, ມີໜ້ອຍຕົວ ທີ່ຈະຫລຸດ ລອດໄປໄດ້.

ເລື່ອງ ເປສະກາຣລິດາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງປາຣົພ ເປສະກາຣລິດາ ລິດາຂອງນາຍຊ່າງ ຫຸກ ເປັນຊາວເມືອງ ອາຣະວີ. ນາງໄດ້ສັດັບ ມຣຕະສຕິກະຖາ ກະຖາທີ່ວ່າ

ດ້ວຍກາອນີສະຕີຢູ່ສເນີວ່າເຮົາຕ້ອງຕາຍເປັນແນ່ ຈາກສຳນັກຂອງພຣະພຸທທະ
 ອົງຄ໌ແລ້ວ ນາງໄດ້ຈເຮີຍຢູ່ ໓ ປີ. ພຣະອົງຄ໌ ໄດ້ບອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ
 ອຸປນິສັຍ ໂສດາປັຕຕິຜິລຂອງນາງ ຈຶ່ງໄດ້ສເດັຈໄປເລືອງນັ້ນ ພ້ອມດ້ວຍ
 ກິກຂສົງໝໍ ປະມາຕ ໕໐໐ ອົງຄ໌. ຊາວເລືອງໄດ້ພ້ອມກັນຈັດກາອຕ້ອນຮັບ
 ສເດັຈ ປະຊຸມກັນຟັງພຣະລັມມເທສນາ. ລຳດັບນັ້ນ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຈຶ່ງ
 ທຣົງຖາມບັລທາ ໃຫ້ລິດາຂອງນາຍຊ່າງຫຼາກຕອບ ດັ່ງນີ້:

໑. ນາງ ກຸມາອິກາ ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ ?

ຂ້າພຣະອົງຄ໌ ບໍ່ຮູ້.

໒. ນາງກຸມາອິກາ ເຈົ້າຈັກໄປທີ່ໃດ ?

ຂ້າພຣະອົງຄ໌ ບໍ່ຮູ້.

໓. ນາງກຸມາອິກາ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແທ້ບໍ່ ?

ຂ້າພຣະອົງຄ໌ ຮູ້

໔. ນາງກຸມາອິກາ ເຈົ້າຮູ້ແທ້ບໍ່ ?

ຂ້າພຣະອົງຄ໌ ບໍ່ຮູ້.

ຄັ້ງນັ້ນ, ມຫາຊິນທິບໍ່ຮູ້ເລື້ອຄວາມນັ້ນ ຈຶ່ງພາກັນຕິຕຽນວ່າ ນາງກຸ-
 ມາອິການີ້ ທູລພຣະສັມມາສັມພທລເຈົ້າ ຫລິ້ນຕາມອ່າເພີໃຈ. ພຣະສາສດາ
 ຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ ນາງກຸມາອິກາ ອະລິບາຍຄວາມ ເພື່ອແກ້ຂໍສົງສັຍຂອງມຫາ-

ມຫາຊິນນັ້ນ ເປັນລ່າດັບໄປ ດັ່ງນີ້ :

- ໑. ບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຮົາມາຈາກໃສ ຈຶ່ງມາເກີດໃນມນຸສຍ໌ໂລກນີ້.
- ໒. ບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຮົາຈຸຕິຈາກອັຕະກາພນີ້ແລ້ວ ຈັກໄປເກີດໃນກົພໃດ,
- ໓. ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງວ່າ ເຮົາຈັກຕ້ອງຕາຍເປັນແນ່.
- ໔. ບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຮົາຈັກຕາຍເມື່ອໃດ ເວລາໃດ.

ໃນທີ່ສຸດ ບັດຫາຂໍ້ນຶ່ງ ໆ ພຣະສາສດາເຈົ້າ ທຣິງປະທານສາລຸກອ ແລ້ວຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້. (ສ່ວນນາງ ເປສກລິດາ ນັ້ນ ໄດ້ສຳເລັດ ໂສດາປັຕຕິຜົລ)

ລ

ທັງສາທິຈຈະປະເຖ ຍັນຕິ
 ອາກາເສ ຍັນຕິ ອິທລິຍາ
 ນິຍັນຕິ ລືຣາ ໂລກັມຫາ
 ເຊຕວາ ມາຣັງ ສະວາຫະນັງ ຯຈຸຸຸຸ

ພຣະຍາທິງສ໌ ເຫັນຟ້າໄປຫາ ພຣະອາທິຕຍ໌ ຜູ້ນິຣິທລິ ເຫາະ ເຫັນເດີນອາກາສ. ນັກປຣາຊຸລ໌ ອອກໄປຈາກໂລກ ເພາະເອົາຊນະພຣະຍາ ມາຣ ພ້ອມທັງກອງທັບ.

ເຣື້ອງ ຕົງສະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາດາ ທຣົງຜາຣົພ ກິກຊຸ ປະມາຕ ລ໐ ອົງຄ໌ ມີປົກຕິຢູ່
 ໃນພິສ ພາກັນເຂົ້າໄປເຝົ້າພຣະອົງຄ໌. ພຣະອານົນທ໌ເຖຣະ ໄດ້ເຫັນກິກຊຸ
 ເຫລົ່ານັ້ນ ໃນເວລາທີ່ກະທຳອັຕຣ໌ປະຣິບັຕິ ແດ່ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຍຸດຢູ່ຊຸ້ມ
 ປະຕູດ້ວຍຄິດວ່າ ເມື່ອພຣະສາສດາ ທຣົງກະທຳປະຣິສັນຖານກັບກິກຊຸ ເຫລົ່າ
 ນັ້ນຢູ່ ເຮົາຈັກທຳອັຕຣ໌ປະຣິບັຕິຢ່າງໃດໄດ້. ເມື່ອກາຣປະຣິສັນຖານເສັຈສິ້ນ
 ແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປກະທຳເຖິດ.

ຄັນເມື່ອ ພຣະສາສດາ ໄດ້ທຣົງກະທຳປະຣິສັນຖານແກ່ ກິກຊຸ ເຫລົ່າ
 ນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣ໌ສັລມນິກຖາ ສາອານົຍລັມມ໌. ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ກໍໄດ້ບັອລຸພຣະ
 ອອຫັຕ ທັງໝົດ ແລ້ວເຫາະໄປໃນອາກາສ. ຝ່າຍພຣະອານົນທ໌ຢືນຄອຍຖ້າ
 ຢູ່ທີ່ຊຸ້ມປະຕູ ເຫັນວ່າດົນນານຫລາຍແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ບູລຸຖາມ ພຣະສາສດາວ່າ
 ກິກຊຸ ປະມາຕ ລ໐ ອົງຄ໌ ມາໃນທີ່ນີ້ແລ້ວ ຫາຍໄປໃສ ພຣະເຈົ້າຂ້າ.
 ພຣະພຸທລຸອົງຄ໌ ທຣົງຕຣ໌ສຕອບວ່າ ໄປແລ້ວ ອານົນທ໌. ໄປແລ້ວທາງໃດ
 ພຣະເຈົ້າຂ້າ. ໄປທາງອາກາສ ອານົນທ໌. ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ເປັນຂີຕາສິພ
 ແລ້ວຫຣືຢ່າງໃດ ພຣະເຈົ້າຂ້າ. ເອີ! ອານົນທ໌ ທ່ານເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ຟັງລັມມ໌
 ໃນສຳນັກຂອງເຮົາແລ້ວ ເຖິງພຣະອອຫັຕ. ໃນຂຕະນັ້ນ ຝູງຫົງສ໌ ໄດ້ບົນ
 ມາທາງອາກາສ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣ໌ສແກ່ ພຣະອານົນທ໌ວ່າ ດູຣາ ອານົນທ໌

ອິທິບາທ ໔ ອັນຜູ້ໃດ ຈເຮີຄດີແລ້ວ ປະຜິບັຕິຕາມດີແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນ
 ທຽນຍ່ອມໄປໄດ້ທາງອາກາສ ເໝືອນຫົງສ໌ ທັງຫລາຍນັ້ນແລ. ບັດນັ້ນ,
 ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັນລູ ຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງສູ່ຊຶ່ງພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນ.

໑໐

ເອກະລັມມະມະຕິຕັສສະ

ນຸສາວາບິສສະ ຊັນຕຸໄນ

ວິຕິຕຕະປະຣະໂລກັສສະ

ນັຕຖິປາປັງ ອະກາຣິຍັງ ຯ໑໗໕

ຄົນທີ່ລ່ວງລະເມີດສິລ ຂໍ້ທີ່ສື່ ມັກເວົ້າຄວາມທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ບໍ່ຄຳ
 ນຶງເຖິງ ປະຣະໂລກ (ໂລກທັ້ນ) ຜູ້ນັ້ນ ຈະບໍ່ທ່າຄວາມຊົ່ວ ຍ່ອມບໍ່ມີ.

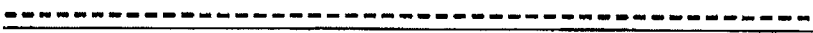
ເຣື່ອງ ນາງຈິລຈະມາຕະວິກາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາງຈິລຈະມາຕະວິກາ ຮັບອາສາ
 ພວກອັລລະຕິຕຖິຍ໌ ຜູ້ມີຄວາມອິສສາ ໃນພຣະພຸທຄອືງຄ໌ ໄປທຳເປັນຜູ້ຍິງ
 ຖືພາມານ (ມີຄັຣກ໌) ອົາຜ້າພັນທ້ອງໃຫ້ປຸ້ງ ແລ້ວຫົ່ມຜ້າຄຸມປົກປິດໄວ້ ເອົາ

ໄມ້ນາຕິມີ ຕິເທົ້າໃຫ້ບວມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນຄືວ່າ ມີຄັອກໜ້າ ເຂົ້າໄປ
 ໂຈບ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ທີ່ພວມສແດງພຣະລັມມເທສນາ ຢູ່ໃນທ່ານ
 ກາງ ພຸທລບໍ່ອິຍັບວ່າ ມຫາສມຕະ ທ່ານຮູ້ແຕ່ພຽງ ອກິຣົມຕ໌ສ່າຣາລ ບໍ່ຮູ້
 ຈັກກາຣອັກຜາຄັອກ. ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ດູຣາ ນ້ອງຍິງ ມີ
 ແຕ່ເຮົາກັບເຈົ້າ ສອງຄົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຮູ້ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຈິງໃນເຣື່ອງ
 ນີ້. ນາງຈິລຈະມາຕະວິກາ ຈຶ່ງກ່າວຂຶ້ນວ່າ ກໍຢ່າງນັ້ນແລ ມຫາສມຕະ.

ໃນຂະນະນັ້ນ ກໍຮ້ອນໄປເຖິງ ສົມເດັຈ ອມຣິນທອາລິຣາຊ. ພຣະ
 ອົງຄ໌ທຣົງພິຈາຣຕາເບິ່ງ ກໍທຣົງຊາບໂດຍປະຈັກຍ໌ ຄັກແນ່ແລ້ວ ຈຶ່ງທຣົງ
 ສເດັຈມານິຣມິຕກາຍເປັນລູກໜູ ກັດເຊືອກທີ່ຮັດມິຕທິລທັອງຂາດລົງແລ້ວ
 ໃຫ້ລົມພັດຜ້າສາຍກັດຄຸມທັອງນັ້ນໃຫ້ປົວອອກໄປ.

ເມື່ອມຫາຊົນ ແຫ້ມດັ່ງນັ້ນ ກໍພາກັນໂກບແຄ້ນ ເຂົ້າທຸບຕິແກ່ລາກ
 ເອົານາງອອກໄປຈາກມຫາວິຫາຣ. ເມື່ອນາງຈິລຈະມາຕະວິກາ ຫລີກພັນ
 ຄອງພຣະເນຕຣ໌ພຣະຕຖາຄິຕເຈົ້າໄປ ແຜ່ນດິນກໍສູບໄປເກີດໃນເອວຈິນຣົກ
 ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສົນທານາກັນ ກ່ຽວກັບນາງຈິລຈະມາຕະວິກາ
 ພຣະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈມາໃນທີ່ປະຊຸມ ທຣົງສແດງພຣະລັມມິກຖາ ປະທຸມ-
 ຊາດົກ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໑໑

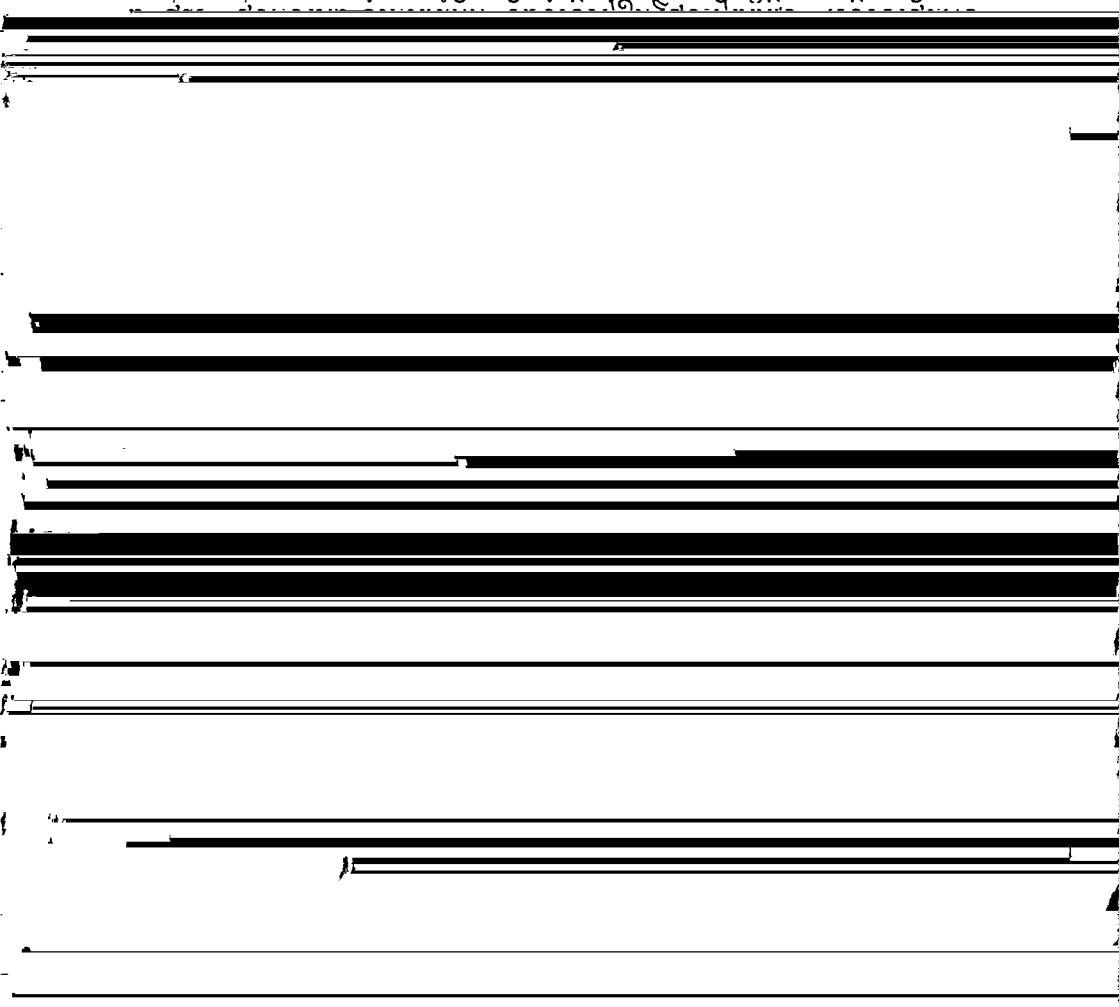
ນະ ເວ ກະທະຣິຍາ ເທວະໂລກັງ ວະຊັນຕິ
 ພາລາ ຫະເວ ນັປປະສັງສັນຕິ ຫານັງ
 ສິໂຣ ຈະ ຫານັງ ອະນຸໂມທະມາໄນ
 ເຕເນວະ ໂສ ໄຫຕິ ສຸຂີ ປະຣັຕຖະ ຯ໑໗໗໘

ຄົນຂີ້ຖີ່ ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໄປເທວໂລກໄດ້ ຢ່າງແນ່ນອນ, ຄົນໄງ່ ຍ່ອມບໍ່ສັຣະ-
 ເສີນກາຣໃຫ້ທານ ເລີຍ, ແຕ່ວ່າ ຄົນສລາດນັ້ນ ມີຄວາມຍິນດີໃນກາຣໃຫ້ທານ ຍ້ອນ
 ເຫຕຸ ອັນນັ້ນແລ ທີ່ບັນດານໃຫ້ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສຸຂໃນໂລກໜ້າ.

ເລື່ອງ ອສະຫິສທານ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ອສະຫິສທານ ຂອງ ພຣະເຈົ້າປະເສນທິ-
 ໂກສິລ. ໃນກາລເບ້ອງຕົ້ນນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກສິລ ກັບ ຊາວເມືອງໄດ້ທຳ
 ກາຣແຂ່ງຂັນກັນໃນກາຣທຳທານ ຄື ຕ່າງຝ່າຍ ຕ່າງກໍທວີກາຣທານຂຶ້ນໄປເລື້ອຍ ໆ
 ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກສິລ ກະທຳແບບນັ້ນ ຈົນເຫລືອວິສັຍທີ່ຊາວເມືອງຈະກະທຳໄດ້
 ຄື ທຣິງບໍຣິຈາຄທຣັພຍ໌ໃນວັນນຶ່ງ ເຖິງ ໑໔ ໂກຍິ ແລະ ສິ່ງຂອງຕ່າງ ໆ ຈົນກຳນົດ
 ອາຄາບໍ່ໄດ້.

ຄັ້ງນັ້ນ ມີອຳນາຕ໌ ໒ ທ່ານ ຄື ກາຣະອຳນາຕ໌ ໑, ຊຸຕທະອຳນາຕ໌ ໑. ກາຣະອຳນາຕ໌ ບໍ່ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ່ໃນພຣະຣາຊກຸສິລອັນນັ້ນ, ສ່ວນຊຸຕທະອຳນາຕ໌ ນັ້ນ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ່ໃນພຣະຣາຊກຸສິລ ອສະຫິສະທານ. ພຣະສາສດາ ທຣິງຊາບ-ວາຣະຈິຕຂອງ ນຫາອຳນາຍ໌ ທັງສອງນັ້ນ ຈຶ່ງທຣິງພຣະດຳຣິວ່າ ຖ້າເຮົາຈະກະທຳ ອະນຸໂມທະນາໃຫ້ສົມຄວນແກ່ພຣະຣາຊາ ແຕ່ສີສະຂອງກາຣະອຳນາຕ໌ ກໍຈະແຕກອອກເປັນ

ກາຣຂຶ້ນສວັຣ໌ ຄືກາຣສເວີຍສຸຂໃນສວັຣ໌, ຄວາມເປັນເອກອາຊ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນທົ່ວທັງແຜ່ນດິນ, ຄວາມມີອຸປະຕິຢາຍ ໃນໂລກທັງປວງນັ້ນຖ້າ ທຽບກັບໂສດາປັຕຕິຜົນແລ້ວ ໆ ນັ້ນ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສິ່ງທັງໝົດ ດັ່ງທີ່ກ່າວ ມາແລ້ວນີ້.

ເຣື່ອງ ອນາຖະບິດາທິກປຸຕຕກະຖາ

ໃນກາລະຄັ້ງໜຶ່ງ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ບຸຕຣ໌ຂອງອນາ- ຖບິດາທິກເສຕຖີ ມີນາມວ່າກາລະ ບໍ່ເດີນຕາມຮອຍ ຂອງເສຍຖີຜູ້ເປັນບິດາ ບຸຕຣ໌ຜູ້ນີ້ເປັນນິຈຈາທິຍຖີ. ເສຍຖີນີ້ ຜູ້ເປັນມາຣດາ ມີຄວາມເປັນຫວ່າງທີ່ ຈະໃຫ້ນາຍ ກາລະ ມີສັບຊ້າໃນພຣະພຸທສາສນາ ຈຶ່ງອອຍໃຈດ້ວຍທັບພັຍ ວ່າ, ດຸຣາ ລູກເອີຍ ຖ້າເຈົ້າໄປຮັກບາອຸໂບສິຖສິລ ຟັງລັມມ໌ໃນພຣະວິຫາຣ ແລ້ວ ບິດາຈະໃຫ້ເຈົ້າ ໑໐໐ ກະຫາປຕະ. ນາຍກາລະ ຢາກໄດ້ທັບພັຍຈຶ່ງ ຮັບປາກກັບເສຕຖີຜູ້ເປັນບິດາ. ຄັນເຖີງເວລາກໍໄປ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຟັງລັມມ໌ ໄປລີ້ ນອນຢູ່ ພໍ່ຕົນເຊົ້າ ກໍກັບມາ. ເສຕຖີຍິນດີໃຫ້ທັບພັຍຕາມສັຍຄາ.

ໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນມື້ໃໝ່ ທ່ານເສຕຖີກ່າວກັບບຸຕຣ໌ອີກວ່າ ຖ້າເຈົ້າໄປຟັງ ລັມມ໌ຈົດຈຳນາໄດ້ບິຫນຶ່ງ ບິດາຈະໃຫ້ເຈົ້າ ພັນ ກະຫາປຕະ ນາຍກາລະກໍ ຮັບປາກກັບບິດາອີກ. ຄັນເຖີງເວລາກໍໄປສູ່ວິຫາຣ ໂດຍຄິດວ່າ ຄັນເຮົາຈົດ ຈຳ ລັມມະ ໄດ້ບິຫນຶ່ງແລ້ວກໍຈະກັບໄປ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທຣິງກະທຳບໍ່ໃຫ້

ນາຍກາລະ ກຳໜົດຈົດຈຳໄດ້. ບັດນັ້ນ ນາຍກາລະຈຶ່ງຕັ້ງໃຈຟັງໂດຍເຄົາລົບ
ໄດ້ດຳຮົງຢູ່ໃນໂສດາປັຕຕິຜົລໃນຄົນວັນນັ້ນ. ໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ ຈຶ່ງກັບໄປບ້ານ
ພ້ອມດ້ວຍກິກຊຸສິງພໍ່ ອັນມີພຣະພຸດທະເຈົ້າ ເປັນປະທານ. ເສຍກິຈຶ່ງຈັດ
ກາຣລ້ຽງດູ ພຣະກິກຊຸສິງພໍ່. ເມື່ອສຳເລັດຕັກຕຸກກິຈແລ້ວ ກໍຍົກທຳຮັບພໍ່
ພັນ ກະຫາປະທະ ມາຖອຍແກ່ບຸຣຸຣະຕາມສັດທາ ຕໍ່ໜ້າທີ່ນັ້ນ ນາຍກາລະມີ
ຄວາມລະອາຍບໍ່ຮັບ. ເສຍກິ ຈຶ່ງທູລເອື້ອງນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ ຖອຍພຣະ
ສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນ
ນັ້ນໃຫ້ຟັງ.

ຈົບ ໂລກວັດຄ໌ ທີ່ ໑໓

ພຸທລັອຣ໌ ທີ່ ໑໔

ໝວດ ວ່າດ້ວຍພຣະພຸທລເຈົ້າ

໑

ຍັສສະ ຊິຕັງ ນາວະຊີຍະຕິ

ຊິຕະໝັສສະ ໂນ ຍາຕິ ໂກຈິ ໂລເກ

ຕັງ ພຸທລະມະນັນຕະໂຄຈະຣັງ

ອະປະທັງ ເກນະ ປະເທນະ ເນສສະຖະ ໑໕໗໑

ພຣະພຸທລເຈົ້າ ພຣະອົງຄ໌ໃດ ທຣົງຊນະກິເລສໄດ້ເດັດຂາດ. ກິເລສທີ່ພຣະອົງຄ໌ ທຣົງຊນະແລ້ວນັ້ນ ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງຄ໌ໄປອີກ. ພຣະພຸທລເຈົ້າ ພຣະອົງຄ໌ນັ້ນ ທຣົງມີ ພຣະສັພັລລຸຕລາຕ ອັນຫາທີ່ສຸດບໍ່ໄດ້. ພຣະອົງຄ໌ບໍ່ສເດັດຈໄປຕາມທາງຂອງກິເລສນັ້ນແລ້ວ, ພວກທ່ານຈະນຳພຣະອົງຄ໌ໄປຕາມທາງເສັ້ນໃດອີກ.

໒

ຍັສສະ ຊາລິນີ ວິສັຕຕິກາ

ຕັຕຫາ ນັຕຖິ ກຸຫິລຈະ ເນຕະເວ

ຕັງ ພຸທລະມະນັນຕະໂຄຈະຣັງ

ອະປະທັງ ເກນະ ປະເທນະ ເນສສະຖະ ຯ໑໘໐໑

ພຣະພຸທລເຈົ້າ ພຣະອົງຄ໌ໃດ ບໍ່ມີຕັກຫາ ເໝືອນຕານ່າງ ອັນມີ
ພິສ ອັນຮ້າຍຂາດ. ພຣະພຸທລເຈົ້າ ພຣະອົງຄ໌ນັ້ນ ທຣົງມີພຣະສັພັດພຸດທະ
ໂຍນາ ອັນຫາທີ່ສຸດບໍ່ໄດ້ແລ້ວ, ບໍ່ໄປຕາມທາງຂອງກິເລສອີກແລ້ວ. ພວກ
ເຈົ້າ ຈະນຳພາພຣະອົງຄ໌ໄປຕາມທາງເສັ້ນໃດອີກໜ່ ?

ເຣືອງ ມາຣສິດາ

ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ທຣົງຜາຣິພ ນາງຕັກຫາ, ນາງອໍຣະດີ ແລະ
ນາງຣາຄາຜູ້ເປັນລິດາຂອງ ພຣະຍາ ວສະວະດີມາຣ ໆ ນັ້ນ ຄອຍຈອບມອງ
ມາຣິບກວນພຣະອົງຄ໌ ຕັ້ງແຕ່ຄາວທີ່ ພຣະອົງຄ໌ ຍັງເປັນ ມຫາສັຕ໌ເຈົ້າທີ່ຍັງ
ຢູ່ໃນຣາຊສີມບັຕິ. ໃນຄາວທີ່ພຣະອົງຄ໌ທຣົງມ້າກັຕກຸກະ ອັນມີນາຍຈັນນະ
ເປັນສຫາຍ ສເດັຈອກ ມຫາກິເນສກຣິມ (ອອກທຣົງຜນວຊ) ຄັງມັນ
ພຣະຍາມາຣມາຍືນຂວາງທາງຢູ່ທີ່ ປະຕູທວາຣພຣະນຄຣ ກ່າວຫ້າມວ່າ ດູຣາ
ສິທລັຕຖະກຸມາຣ ຈົ່ງກັບຄືນສູ່ພຣະນຄຣເຖີດ ຍັງອີກ ກຸ ວັນ ຈັກຣ໌ແກ້ວ
ຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ທ່ານ. ທ່ານຈະໄດ້ເປັນ ພຣະບໍຣົມຈັກຣ໌ພັດິ. ພຣະອົງຄ໌ ຈົ່ງ
ຕັສຕອບວ່າ ເຮົາກໍຮູ້ຢູ່ເໝືອນກັນ ແຕ່ ເຮົາບໍ່ປາຖນາ ຈັກຣ໌ພັດິຣາຊ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ບັດນັ້ນ ເປັນຕົ້ນມາ ພຣະຍາມາຣ ກໍຄອຍສວຍເຫງາຊ່ອງ ທາງທີ່ຈະທຳຮ້າຍ ຕິດຕາມ ມຫາສັຕວ໌ເຈົ້າ ຢູ່ເຖິງ ໗ ປີ. ສ່ວນມຫາສັຕວ໌ ເຈົ້າ ຄັນສເດັຈອອກບັອພຊາແລ້ວ ກໍທຣົງປະຖິ້ມຊຶ້ງແນວທາງປະຜິບັຕິແບບ ທໍຣະມານຕົນເອງ (ທຸກຣກິຣິຍາ) ຫັນມາບຳເພັດພຽຣໂດຍຊອບ ກໍໄດ້ ສຳເລັຈ ພຣະປຣະມາກິເບກສິມໂພລິມາຕ ຕະ ໂພລິມິຕທົລ ສເດັຈປະທັບ ສເວີຍວິມຸຕຕິສຸຂູ່ ຕະ ຫິນັ້ນ ເປັນເວລາ ໗ ວັນ, ແລ້ວສເດັຈໄປປະທັບ ພາຍໃຕ້ ໄມ້ອະຊະປາລະນິໂຄຣລ, ໄມ້ມຸຈຈລິນທ໌ ໄມ້ ອາຊາຍຕະນະ ສຖານ ທີ່ລະ ໗ ວັນຕາມລຳດັບ ແລ້ວກໍສເດັຈກັບມາປະທັບພາຍໃຕ້ໄມ້ ອະຊະປາລະ ນິໂຄຣລນັ້ນອີກ.

ໃນກາລະບັດນັ້ນ ໆ ເອງ ພຣະຍາມາຣ ມາດຳຣິອີກວ່າ ບັດນີ້ ສິທ- ລັຕຖຸຣາຊກຸມາຣ ພັນຈາກວິສັຍຂອງເຮົາໄປເສັຍແລ້ວ ກໍມີຄວາມໂສກເສົ້າ ເປັນທຸກຂໍ້ ເປັນຮ້ອນ. ຝ່າຍລິດາທັງສາມ ຂອງພຣະຍາມາຣ ເຫັນບິດາເປັນ ທຸກຂໍ້ ເປັນຮ້ອນເຊັ່ນນັ້ນ ກໍໄດ້ອາສາ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະສັມມາສັມພຸທລະ ເຈົ້າ ຕົກມາຢູ່ພາຍໃຕ້ວິສັຍຂອງຕົນອີກ. ບັດນັ້ນ ຕ່າງຄົນຕ່າງກໍມີຣະມິຕກາຍ ເປັນຜູ້ຕັ້ງຢູ່ໃນປະຖົມວັຍ (ສາວນ້ອຍ) ມັຊຊິມະວັຍ (ສາວຮາມ) (ປຈຈິວັຍ) ສາວແກ່ ມີວັຕຕະອັນງາມຍິ່ງນັກໜາເຂົ້າໄປທູລອິ່ນອອ້ຍວ່າ ຂ້າແດ່ ພຣະສມະຕະເຈົ້າ ພວກນ້ອງທັງສາມ ຂໍມອບກາຍຖວາຍຕົວເປັນຂ້າພຣະບາທ. ຕະ ບັດນັ້ນ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທຣົງຂັບໄລ່ໄສສິ່ງ ລິດາຂອງພຣະຍາມາຣທັງ ໓ ນັ້ນໃຫ້ໜີໄປ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສຊຶ້ງ

໓

ເຍ ຊານັປປະສຸຕາ ສິຣາ

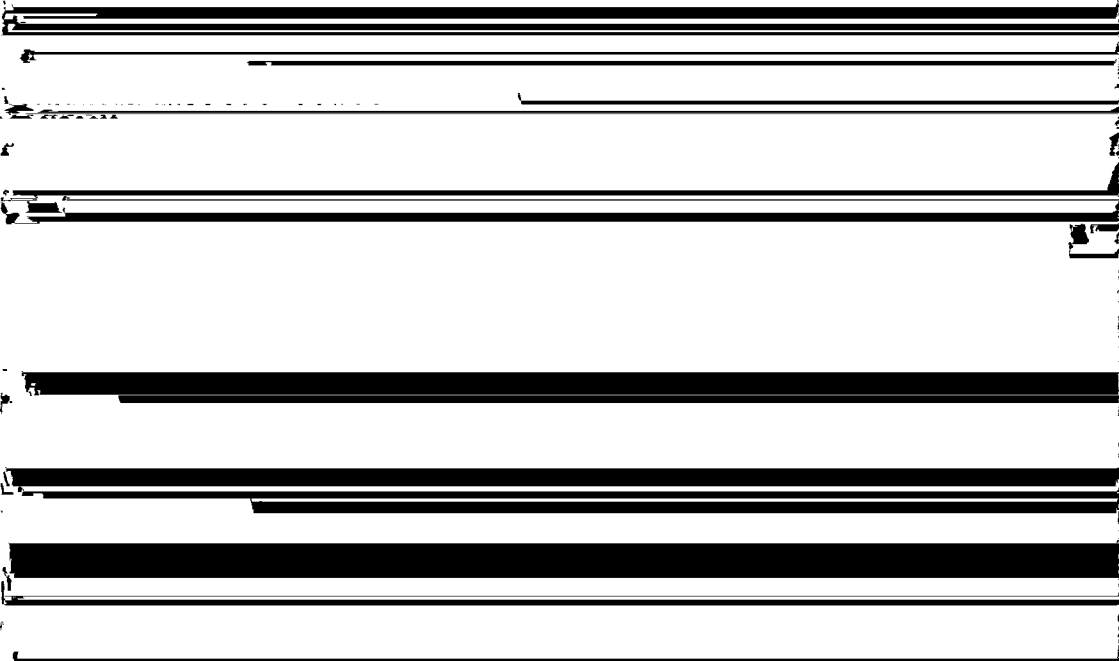
ເນກຂັນນູປະສະເນ ຣະຕາ

ເທວາປິ ເຕສັາ ປິທະນັນຕິ

ຍດາ, ມນຸສັຍນິກອເບື້ອງບິນ ນັບແຕ່ ພຣທົມໂລກ ລົງມາ ເບື້ອງຕໍ່າ ນັບ
 ແຕ່ອເວຈີຂຶ້ນມາ ເບື້ອງຂວາງຕລອດແສນຈັກວາອ ໄດ້ແລເຫັນກັນທົງໝົດ
 ເປັນທີ່ຍິນດີຂອງ ສັພສັຕວ໌ ທັງຫລາຍ.

ລ່າດັບນັ້ນ, ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ ຈຶ່ງຂາບທູລ ພຣະສາສດາ ວ່າ ຂ້າ
 ແດ່ ພຣະອົງຄ໌ຜູ້ຈເຣີຍ ວັນນີ້ ເທວດາ ແລະ ມນຸສັຍ ທັງຫລາຍ ພາກັນ
 ຍິນດີປາຖນາຕໍ່ ພຣະອົງຄ໌. ພຣະ ດາສາດາ ຈຶ່ງຕຣ໌ສວ່າ ດູຣາ ສາຣີບຸຕຣ໌
 ລັມມດາ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ທັງຫລາຍ ຜູ້ພ້ອມດ້ວຍຄຸຕ ເຫັນປານນີ້ ທຽນ
 ຍ່ອມ ເປັນທີ່ຍິນດີ ເປັນທີ່ຮັກໄຄ່ ຂອງ ເທວດາ ແລະ ມນຸສັຍທັງປວງ.

_____

ວິໄນ (ກາຣວ່າລິຄຕິວິໄນ) ຄວາມເປັນຜູ້ເປັນ ຄວາມເປັນ ກາຣວ່າລິຄຕິວິໄນ

ລິມມໍຂອງສັບບຸຣຸສ ກໍເປັນກາຣທາໄດ້ຍາກ.

ເຣື່ອງ ເອຣກະປັຕຕະນາຄຣາຊ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະພານາຄເອຣກະປັຕ. ໃນຄັ້ງພຸທ-
ລະສາສນາ ພຣະກັສສປະພຸທລເຈົ້າພຸ້ນ. ພຣະພານາຄຕົນນີ້ ເປັນກິກຊ. ເວລາ
ຈວນຈະທຳກາລະກິຣິຍາ ເພິ່ນເກີດມີຄວາມຮ້ອນໃຈວ່າ ສິລຂອງຕົນບໍ່ບໍຣິ-
ສຸທລິ ເພາະເຮັດໃຫ້ໃບໄຄ້ນ້ຳຂາດ. ຄັນຈຸຕິຈາກອັຕຕາພນັ້ນແລ້ວ ໄດ້ໄປ
ເກີດເປັນ ພຣະພານາຄ ມີນາມວ່າ ເອຣກະປັຕ ມີປະສົງຄໍຢາກຈະຮູ້ກາຣເກີດ
ຂຶ້ນຂອງພຣະພຸທລເຈົ້າ ຈຶ່ງຜູກບິທເພງຂັບຮ້ອງ ໃຫ້ລິດາຂອງຕົນ ນັ່ງຂັບ
ຮ້ອງເພງນັ້ນຢູ່ເໜືອພັງພານຂອງຕົນ ແລ້ວປະກາສວ່າ ຜູ້ໃດຕອບເພງນີ້ໄດ້
ຈະຍົກລິດາໃຫ້ຜູ້ນັ້ນ ເອົາໄປເປັນກັອຍາ. ໃນກາລະຄັ້ງນັ້ນ, ພຣະສາສດາ

ຮ້ອງໄຫ້ ທຸລປະວັຕິຂອງຕົນ ແກ່ ພຣະສາສດາ.
 ພຣະອົງຄຳຈົ່ງຕອບສຸພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໕

ສັພພະປາປັສສະ ອະກະຣະນັງ
 ກຸສະລັສສູປະສັມປະທາ
 ສະຈິຕຕະປະຣິໂຍທະປະນັງ
 ເອຕັງ ພຸທລານະ ສາສະນັງ ຯ໑໗໓໑

ກາຣບໍກະທໍາຊຶ່ງບາບ ທຸກປະກາຣ, ກາຣກະທໍາແຕ່ຄວາມດີ, ກາຣທໍາ
 ໃຈໃຫ້ຜ່ອງໃສ່. ອັນນີ້ແຫລະ ເປັນຄໍາສອນຂອງພຣະພຸທລເຈົ້າ ທັງຫລາຍ

໖

ຂັນຕິ ປະຣະນັງ ຕະໂປ ຕິຕິກຂາ
 ນິພພານັງ ປະຣະນັງ ວະທັນຕິ ພຸທລາ
 ນະ ທິ ປັພພະຊິໂຕ ປະຣູປະພາຕິ
 ສະມະໂຕ ໂຫຕິ ປະຣັງ ວິເຫຖະຍັນໂຕ ຯ໑໗໔໑

ຂັນຕິ ຄື ຄວາມອິດທົນ ອິດກັ້ນ ເປັນຕະບະ ຄວາມພຽງທີ່ຍອດຍິ່ງ
 ນິພພານນັ້ນ ທ່ານຜູ້ຮູ້ ທັງຫລາຍ ກ່າວວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ຍອດຢ້ຽມ. ຜູ້ທີ່ຍັງ
 ທຳຮ້າຍຜູ້ອື່ນຢູ່ນັ້ນ ບໍ່ຈັດວ່າ ເປັນບັອພຊິຕ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງບຽດບຽນຜູ້ອື່ນຢູ່
 ກໍບໍ່ຈັດໄດ້ວ່າ ເປັນສມຕະ.

໗

ອະນຸປະວາໂທ ອະນຸປະພາໂຕ
 ປາຕິໂມກຂ ຈະ ສັງວະໂຣ
 ມັຕຕັຍຄຕາ ຈະ ກັຕຕັສະນິງ
 ປັນຕັຍຈະ ສະຍະນາສະນັງ
 ອະລິຈິຕເຕ ຈະ ອາໂຍໂຄ
 ເອຕັງ ພຸທລານະ ສາສະນັງ ຯຄກູຮະ

ບໍ່ວ່າຮ້າຍໃຫ້ໃຜ ບໍ່ເວົ້າກະທົບກະແທກໃຫ້ຜູ້ໃດ, ສຳຮວມຣະວັງໃນ
 ພຣະປາຕິໂມກຂ໌, ຮູ້ຈັກປະມາຕ ໃນກາຣບໍຣິໂກຄອາຫາຣ, ຢູ່ໃນເສນາສນະ
 ອັນສົງບສັງດ, ເຝິກຫັດຈິຕໃຈໃຫ້ສົງບ, ອັນນີ້ (ທີ່ກ່າວມານີ້) ຄືຄຳສອນ
 ຂອງ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ທັງຫລາຍແລ.

ເລື່ອງ ອານັນທະເຖຣະບັລທາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ບັລທາ ຂອງ ພຣະອານັນທ໌ເຖຣະ
 ໃນວັນນຶ່ງ ພຣະອານັນທ໌ເຖຣະເຈົ້າ ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າທູລຖາມ ເລື່ອງ ອຸໂບສິຖ
 ຂອງ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ທັງຫລາຍ. ພຣະສາສດາ ທຣິຜາຣົພວ່າ ການບໍາຊຶ່ງ
 ອຸໂບສິຖ ຂອງພຣະພຸທລເຈົ້າ ທັງຫລາຍນັ້ນ ຕ່າງກັນ. ສ່ວນໂອວາທຄາຖາ
 ນຸ່ມເຫຼືອນກັນ ທກ ຕ ພຣະຄົາຄ໌.

ເພື່ອຈະທຣິຜາຣົພຊຶ່ງ ໂອວາທຄາຖາ ຈຶ່ງຕຣັສຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງ
 ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

ກູ

ນະ ກະທາປະຕະວັສເສນະ
 ຕິຕຕິ ກາເມສຸ ວິຊຸຊະຕິ
 ອັປປັສສາທາ ທຸກຂາ ກາມາ
 ອິຕິ ວິລລາຍະ ປັຕທິໂຕ ຯຄຸຜະ

ລ

ອະປິ ທິພເພສຸ ກາເມສຸ
 ຣະຕິງ ໂສ ນາລິຄັຈຈະຕິ

ຈະຕ້ອງໄດ້ຊື້ ເຄື່ອງໃຊ້ສ່ວຍໃນຈຳນວນ ໑໐໐ ກະຫາປະຕະນັ້ນເຊັ່ນວ່າຊື້
 ງົວ, ຊື້ພືດ, ຊື້ເຂົ້າປູກ, ຊື້ແອກ-ໄຖ ແລະ ຈົກສຽມ ທີ່ຈຳເປັນເຫລົ່ານີ້.
 ຄັນກິກຊຸ ອົງຄົນນັ້ນ ຄຳນວນເບິ່ງແລ້ວ ໑໐໐ ກະຫາປະຕະນັ້ນ ບໍ່ພໍ. ພຣະ
 ສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ດູຣາ ກິກຊຸ ກະຫາປະຕະ ຂອງທ່ານນັ້ນນ້ອຍຫລາຍ.
 ທ່ານ ອາສັຍ ກະຫາປະຕະ ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຕ້ອງກາຣຂອງ
 ທ່ານພຽງພໍໄດ້ຢ່າງໃດ. ບັດນັ້ນ ພຣະພຸທລອົງຄໍ່ ຈຶ່ງຕຣັສ ມັນທາຕຸຣາຊາ-
 ຊາດິກ ໃຫ້ຟັງ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໐

ພະບາງ ເວ ສະອະດັງ ຍັນຕິ
 ປັພພະຕານິ ວະນານິ ຈະ
 ອາຣາມຣຸກຂະ ເຈຕະຍານິ
 ມະນຸສສາ ກະຍະຕັຊຊິຕາ ຯ໑໗໘

ຄົນເປັນຈຳນວນມາກ ເມື່ອກັຍພິບັຕ ເຂົ້າມາເຖິງຕົວແລ້ວ ພາກັນ
 ຍືດເອົາສິ່ງຕ່າງ ໆ ເປັນທີ່ເພິ່ງອາສັຍເຊັ່ນ ພູຜາ ປ່າໄມ້ ໄຮ່ນາ ເຮືອສ່ວນ
 ແລະ ເຈດີຍ໌ ເຫລົ່ານີ້.

໑໑

ເນຕັງ ໄຂ ສະຣະດັງ ເຂມັງ
 ເນຕັງ ສະຣະຕະມຸຕຕະມັງ
 ເນຕັງ ສະຣະຕະມາຄັມມະ
 ສັພພະບຸກຂາ ປະມຸຈຈະຕິ ຯ໑໗໐໒

(ທີ່ເພິ່ງ ດັງກ່າວນັ້ນ) ບໍ່ແມ່ນທີ່ເພິ່ງ ອັນປອດກັຍ, ບໍ່ແມ່ນທີ່ເພິ່ງ
 ອັນສູງສຸດ. ຫາກວ່າ ອາສັຍທີ່ເພິ່ງແບບນັ້ນ ກໍຈະບໍ່ພົ້ນຈາກທຸກຂໍ້ ທັງປວງ
 ໄປໄດ້.

໑໒

ໂຍ ຈະ ພຸທຣັຍຈະ ລັມມັຍຈະ
 ສັງພັຍຈະ ສະຣະດັງ ຄະໂຕ
 ຈັຕຕາຣິ ອະຣິຍະສັຈຈານິ
 ສັມມັປປັຍຄາຍະ ປັສສະຕິ ຯ໑໗໐໓

໑໓

ບຸກຂັງ ບຸກຂະສະມຸປປາທັງ
 ບຸກຂັສສະ ຈະ ອະຕິກກະມັງ

ອະນິຍ໌ມຈັຍກັງຄິກະ ມັຄຄັງ

ທຸກຂູປະສະມະຄາມິນັງ ໑໑໙໑໑

ຜູ້ທີ່ນ້ອມເອົາ ພຣະພຸທລັ ພຣະລັມມ໌ ແລະ ພຣະສິງພັດ້ວຍ ວ່າ ເປັນທີ່ເພິ່ງອາສັຍ ແລະ ເຫັນອະນິຍະສັຈຈ໌ ດ້ວຍປັໄນຄາອັນຊອບ ຄື ທຸກຂ໌ ເຫຕຸໃຫ້ເກີດທຸກຂ໌, ຄວາມດັບທຸກຂ໌ ແລະ ອະນິຍະມັຄຄ໌ ມີອົງຄ໌ແປດອັນ ເປັນທາງດັບທຸກຂ໌.

໑໔

ເອຕັງ ໄຂ ສະຣະຕັງ ເຂມັງ

ເອຕັງ ສະຣະຕະມຸຕຕະມັງ

ເອຕັງ ສະຣະຕະມາຄັມມະ

ສັພພະທຸກຂາ ປະມຸຈຈະຕິ ໑໑໙໒໑

ອັນທີ່ກ່າວມານັ້ນແລ ຄືທີ່ເພິ່ງອັນປອດກັຍ ຄື ທີ່ເພິ່ງ ອັນສູງສຸດ ຄົນເຮົາ ເນື້ອອາສັຍທີ່ເພິ່ງ ຢ່າງນີ້ ທຽນຍ່ອມພິ້ນຈາກທຸກຂ໌ ທັງປວງໄດ້.

ເລື່ອງ ອັຄຄິທັຕຕະປຸໂຣຫິຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ປຸໂຣຫິຕາຈາຣຍ໌ຜູ້ນຶ່ງ ຊື່ວ່າ ອັຄ-
ຄິທັຕຕະ ຂອງພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກສິລ. ເພິ່ນເຫັນກັຍໃນພະຣາວາສ ລະ
ສົມບັຕິ ອອກບວຊເປັນຣິບີ ຕັ້ງອາສົມຢູ່ຣະຫວ່າງ ນຄຣ ອັງຄະມຄລະຣາຊ
ແລະ ນຄຣກຸຣຸຣາຊ ຕໍ່ກັນ. ມີຜູ້ສັທລາອອກບວຊຕາມ ປະມາຕ ໑ ໜຶ່ນຄົນ

ໃນກາລະຄັ້ງນັ້ນ, ພຣະສາສດາ ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ອຸປນິສັຍ
ອຣຫັຕຜິລ ຂອງ ອັຄຄິທັຕຕະດາບິສ ກັບອັນເຕວາສິກ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຮັບ
ສັ່ງໃຫ້ ພຣະໄມຄຄັລລານະເຖຣະ ໄປທໍຣະມານໃຫ້ໂອວາສ ແກ່ດາບິສເຫລົ່າ
ນັ້ນ. ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາ ອັຄຄິທັຕຕະດາບິສ ຂໍອາສັຍພັກຢູ່ດ້ວຍ
ອັຄຄິທັຕຕະດາບິສ ກໍບໍ່ຂຶ້ນ ແຕ່ບອກໃຫ້ໄປພັກຢູ່ທີ່ກອງດິນຊາຍ ອັນເປັນ
ທີ່ຢູ່ຂອງພຣະຍານາຄຕົວນຶ່ງ. ພຣະໄມຄຄັລລານະເຖຣະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ນັ້ນ
ແລະໄດ້ທໍຣະມານ ພຣະຍານາຄນັ້ນໃຫ້ໝົດພຍິສທີ່ຮ້າຍຂາດ.

ເຮົາອີກ ແລະ ເຮົານັ້ນ ເປັນສິສຍ໌ຂອງເພິ່ນ. ພວກດາບິສເຫລົ່ານັ້ນ ກໍ່ນຶກ
 ອັດຈັອຍ໌ ຈຶ່ງພາກັນທ່າອັລຊະລີນ້ອມໄຫວ້. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບສັ່ງ
 ຖາມ ອັດຄິບັຕຕະດາບິສວ່າ ດູຣາ ອັດຄິບັຕຕະ ເຈົ້າໃຫ້ໂອວາທສາວົກຂອງ
 ເຈົ້າ ແນວໃດ. ອັດຄິບັຕຕະ ທູລວ່າ ຂ້າພຣະອົງຄໍ້ ໃຫ້ໂອວາທແກ່ເຂົາເຈົ້າ
 ວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍ ຈຶ່ງນ້ອມເອົາ ພູຜາ ປ່າໄມ້ ອາຣາມເຈດີຍ໌ ຕົ້ນໄມ້ວ່າ
 ເປັນທີ່ເພິ່ງອາສັຍ. ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍ ເຂົ້າເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ວ່າເປັນທີ່ເພິ່ງ
 ເປັນ ສະຣະຕະແລ້ວ ກໍ່ຈັກພົ້ນຈາກທຸກຂໍ້ໄດ້. ເມື່ອພຣະອົງຄໍ້ ຈັກທຣົງປະ-
 ທານໂອວາທ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໂຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນັ້ນແລ.

໑໕

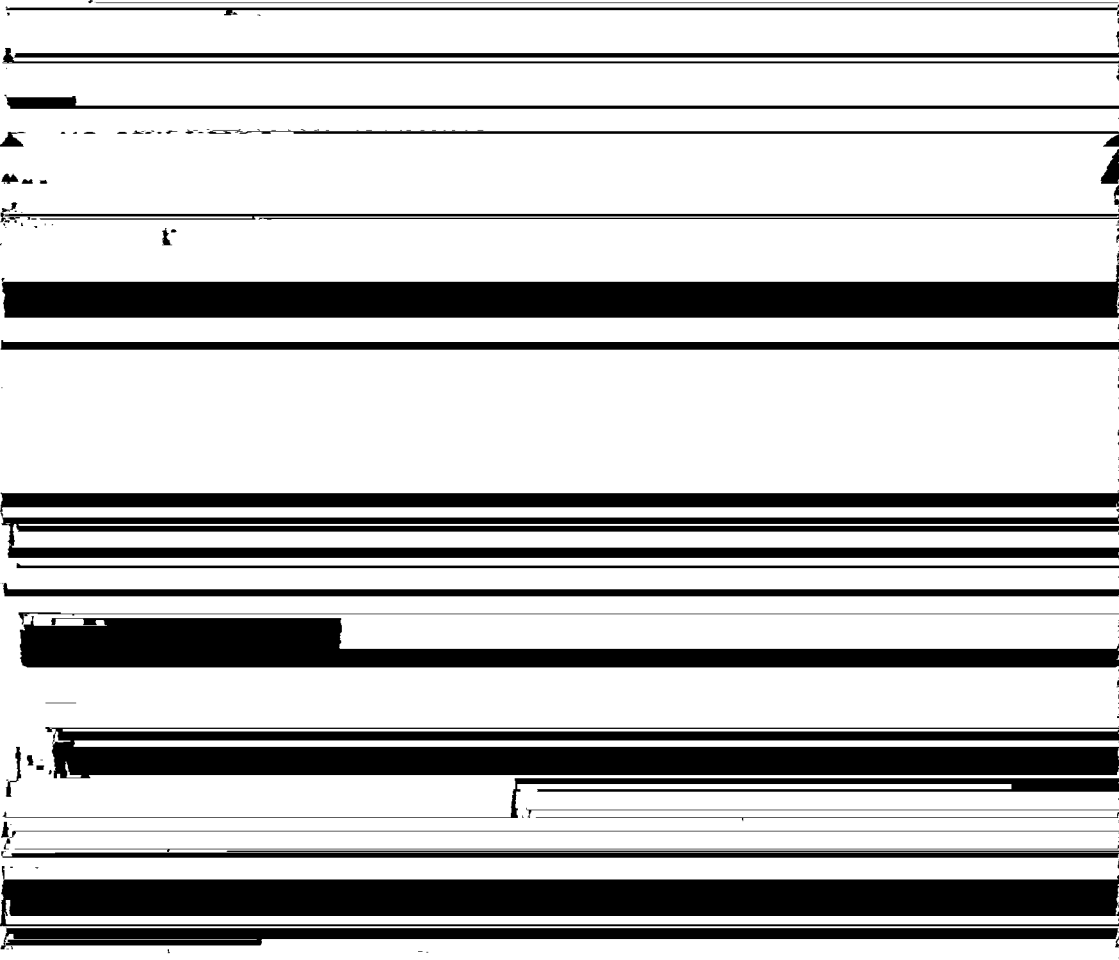
ທຸລລະໂກ ປຸຣິສາຊັຍໂຄ
 ນະ ໂສ ສັພພັຕຖະ ຊາຍະຕິ
 ຍັຕຖະ ໂສ ຊາຍະຕິ ຣິໂຣ
 ຕັງ ກຸລັງ ສຸຂະເມລະຕິ ຯ໑໒໓໔

ບຸຣຸສ ອາຊາໄນຍ໌ນັ້ນ ຫາໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ, ເຂົາຍ່ອມບໍ່ເກີດໃນຕະກູລ
 ທົ່ວໄປ. ຄົນສລາດເຊັ່ນນີ້ຖ້າເກີດໃນຕະກູລໃດ ຕະກູລນັ້ນທຸງນຸ່ງຍ່ອມຈເຣີຄ

ມີຄວາມຮຸ່ງເຮືອງ ມີຄວາມສຸຂ ແທ້ດີຫລີ.

ເລື່ອງ ອານັນທະບັລຫາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ບັລຫາ ຂອງ ພຣະອານິນທ໌

ກາຣອຸບັຕິຂຶ້ນ ຂອງ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ທັງຫລາຍນັ້ນ ທຽນຍ່ອມນໍາ
 ມາຊຶ່ງຄວາມສຸຂ. ກາຣສແດງຊຶ່ງພຣະສັທລັມ໌ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມໃຫ້ເກີດສຸຂ
 ຄວາມພ້ອມພຽງກັນ ຂອງໜູ່ຄຕະ ທຽນຍ່ອມໃຫ້ເກີດສຸຂ. ຄວາມພຍາ-
 ຍາມຂອງໜູ່ຄຕະ ທີ່ພ້ອມພຽງກັນ ທໍາໃຫ້ເກີດສຸຂ.

ເລື່ອງ ສັມພະຫຸລະກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກະຖາ ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ ຂອງ
 ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ທີ່ປະຊຸມສົນທະນາກັນວ່າ ດູຣາ ທ່ານຜູ້ມີອາຍຸ ທັງຫລາຍ
 ໃນໂລກນີ້ ມີຫຍັງໜໍ ທີ່ວ່າ ຈະເປັນສຸຂ. ບາງອົງຄໍ້ ກ່າວວ່າ ຄວາມເປັນ
 ພຣະຣາຊາ ມຫາກະບັຕຣິຍ໌ ນັ້ນແລ ເປັນສຸຂ. ມີບາງພວກ ກ່າວຂຶ້ນວ່າ
 ກາມນັ້ນແລ ເປັນສຸຂ. ບາງພວກອີກ ກ່າວວ່າ ກາຣບໍຣິໄກຄອາຫາຣທີ່ມີຣິສ
 ແຊບນິວດີ ນັ້ນແລ ເປັນສຸຂ.

ພຣະສາດາ ໄດ້ສເດັ່ຈໄປໃນທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງຕອັສ ພຣະຄາຖາ
 ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໑໗

ປູຊາຣະເຫ ປູຊະຍະໂຕ

ພຸທເລ ຍະຫິຈະ ສາວະເກ
 ປະປັລຈະສະມະຕິກກັນເຕ
 ຕິຕຕະໂສກະປະຣິທທະເວ ໑໑໙໕໑

ກາຣບູຊາ ທ່ານຜູ້ທີ່ຄວນແກ່ກາຣບູຊາ ກໍຄື ພຣະພຸທລເຈົ້າ ຫຣິວ່າ
 ສາວິກຂອງ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ຜູ້ພິນຈາກກິເລສ ເຄື່ອງເສົ້າໜອງ ໜົດຄວາມ
 ໂສກເສົ້າຮ່າໄສ ສົງບຣະງັບ.

໑໗

ເຕ ຕາທິໂສ ປຸຊະຍະໂຕ
 ນິພພຸເຕ ອະກຸໂຕ ກະເຍ
 ນະ ສັກກາ ປຸລຄັງ ສັງຂາຕຸງ
 ອິເມຕຕະມະປິ ເກນະຈິ ໑໑໙໖໑

ກາຣບູຊາ ບຸຄຄິລ ເຊັ່ນນັ້ນ ເປັນກາຣບູຊາ ທີ່ປ່ອດກັຍ ໂດຍປະ-
 ກາຣທັງປວງແລ, ຄື ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດທີ່ຈະຄຳນວນນັບບຸລ ຂອງບຸຄຄິລຜູ້
 ນີ້ວ່າ "ເຂົາໄດ້ບຸລ ມີປະມາດເທົ່ານີ້"

ເລື່ອງ ສຸວັດຕະເຈດີຍ໌

ພະບໍຣົມສາສດາ ໄດ້ສເດັຈໄປຈາກເມືອງ ສາວັຕຖິ ໄປຍັງເມືອງ ພາຣາຕະສີ ພ້ອມດ້ວຍ ກິກຂຸສິງພ໌ ບໍຣົວາຣໝູ່ໃຫຍ່. ເມື່ອສເດັຈໄປເຖິງ ສາລພະກູມິ ແຫ່ງນຶ່ງ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຣະຫວ່າງທາງໃກ້ ໆ ກັບບ້ານຂອງທ່ານ ໂຕໂຫຍະພຣາຫມດ໌. ເມື່ອທຣົງພັກ ໃນທີ່ນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ ພະ ອານິນທ໌ ໄປຮຽກພຣາຫມດ໌ທີ່ກຳລັງໄຖນາຢູ່ນັ້ນມາເຝົ້າ. ເມື່ອມາເຖິງແລ້ວ ພຣາຫມດ໌ນັ້ນ ແບນທີ່ຈະຖວາຍ ອະກິວາທພະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ແຕ່ໄປ ໂຫວ້ສາລພະກູມິ ແລ້ວຢືນຢູ່. ພະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ຕຣັສ ຖາມວ່າ "ພຣາຫມດ໌ ທ່ານສຳຄັນວ່າ ທີ່ນີ້ ເປັນຫຍັງ?"

ພຣາຫມດ໌ ຂາບທູລວ່າ ເປັນເຈດີຍ໌ສຖານຕາມປະເພຕິ ຂອງພວກ ຂ້າພະອົງຄ໌. ພະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ຕຣັສສັອເສີລວ່າ ພຣາຫມດ໌ ທ່ານ ໂຫວ້ ກໍດີຢູ່ແລ້ວ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ຟັງ ພະພຸທລະດຳຣັສ ກໍເກີດມີ ຄວາມສົງສັຍກັນຂຶ້ນວ່າ ຍ້ອນເຫຕຸອັນໃດໜ່ ພະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າຈຶ່ງຕຣັສ ສັອເສີລ ກາຣໂຫວ້ສາລພະກູມິ ຢ່າງນີ້.

ເມື່ອຈະແກ້ຂໍສົງສັຍ ຂອງກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ທີ່ນີ້ ເປັນເຈດີຍ໌ຄ່າ ຂອງ ພະສັມມາສັມພຸທລເຈົ້າ ແລ້ວທຣົງສແດງພຸທ- ລານຸກາພໃຫ້ພະເຈດີຍ໌ຜາກິພ ແກ່ສາຍຕາຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ກິກຂຸທັງ ຫລາຍ ປະຊາຊົນມີໃຈເຫລື້ອມໃສ. ພະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັງກ່າວ

ຈົບ ພຸທລວັດຖຸ ທີ່ ໑໔

ສຸຂັດຕິ ທີ່ ໑໕
 ໝວດ ວ່າດ້ວຍຄວາມສຸຂ

໑

ສຸສຸຂັງ ວະຕະ ຊີວາມະ
 ເວຣິເນສຸ ອະເວຣິໄນ
 ເວຣິເນສຸ ມະນຸສເສສຸ
 ວິະຣາມະ ອະເວຣິໄນ ບລຸກຸບ

ໃນໝູ່ມນຸສນັ້ນ ມີກາຣາຈອງເວຣກັນ. ແຕ່ວ່າ ເຮົາບໍ່ຈອງເວຣກັບໃຜ
 ອັນນີ້ ເປັນຕາໜ້າຢູ່ ແທ້ໜ້ ! ໃນໝູ່ມນຸສນັ້ນ ຕັ້ມໄປດ້ວຍເວຣ ແຕ່ວ່າ
 ພວກເຮົາ ຢູ່ປ່າສາຈາກເວຣ.

໒

ສຸສຸຂັງ ວະຕະ ຊີວາມະ
 ອາຕຸເຣສຸ ອະນາຕຸຣາ

ອາຕຸເຈສຸ ມະນະສເສສຸ
 ວິຫະຣາມະ ອະນາຕຸຣາ ຯລຸລຸຍ

ໃນໝູ່ ມນຸສ ໃນໂລກນີ້ ຜູ້ມີກິເລສ, ສ່ວນພວກເຮົານັ້ນ ໝົດກິ
 ເລສແລ້ວ, ສັງມາຢູ່ສຸຂສະບາຍແທ້ເດ. ໃນໝູ່ມນຸສ ຜູ້ມີກິເລສນັ້ນ, ພວກ
 ເຮົາຢູ່ປາສຈາກກິເລສ.

໓

ສຸສຸຂັງ ວະຕະ ຊີວາມະ
 ອຸສສຸກເກສຸ ອະນຸສສຸກາ
 ອຸສສຸກເກສຸ ມະນຸສເສສຸ
 ວິຫະຣາມະ ອະນຸສສຸກາ ຯລຸລຸຍ

ໃນໝູ່ມນຸສ ຜູ້ມີຄວາມກະວົນກະວາຍຮ້ອນຮົນ, ພວກເຮົາ ບໍ່ກະວົນ
 ກະວາຍຮ້ອນຮົນ ອັນໃດ. ສັງມາຢູ່ສຸຂສະບາຍແທ້ເດ. ໃນໝູ່ມນຸສ ຜູ້ມີ
 ຄວາມຮ້ອນຮົນ ກະວົນກະວາຍ. ພວກເຮົາ ຢູ່ປາສຈາກຄວາມກະວົນກະວາຍ

ເລື່ອງ ກາຣຫ້າມພຣະພາຕິວົງສ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພວກພຣະພາຕິວົງສ໌ ວິວາທກັນ ດ້ວຍເຫຼືອງ ທີ່ພວກກັມມກອ ຂອງ ສັກຍະ ແລະ ໂກລິຍະ ທ່ານາອາສັຍແມ່ນ້ຳ ໂຣຫິຕິ ຊຶ່ງຢູ່ໃນຣະຫວ່າງ ກອງກະບົລພັສດຸ້ ແລະ ກອງເທວທາະ ເຮັດຝ່າຍກັນນ້ຳ ແລ້ວເກີດທະເລາະວິວາທກັນຂຶ້ນ. ເຫຼືອງກາຣຕ໌ ອັນນັ້ນໄດ້ ລຸກລາມໄປເຖິງ ເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ. ກັບຕຣິຍ໌ ທັງສອງນຄຣນີ້ ຕ່າງກໍຍົກ ກຳລັງອອກ ເພື່ອທຳສົງຄາມກັນ.

ເມື່ອ ພຣະສາສດາ ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ຈຶ່ງສເດັຈໂດຍ ທາງນກາກາສ ປະທັບນັ່ງຂັດສະນາລິໃນອາກາສ ຕະ ທ່ານກາງແມ່ນ້ຳ ໂຣຫິຕິນັ້ນ. ພຣະ ພາຕິ ທັງຫລາຍ ໄດ້ເຫັນພຣະອົງຄ໌ ເຊັ່ນນັ້ນ ກໍພາກັນ ວາງອາວຸລ ຖວາຍນມັສກາຣ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສຖາມວ່າ :

ດູຣາ ມຫາຣາຊ ທັງຫລາຍ ນ້ຳ ກັບ ກັບຕຣິຍ໌ ອັນໃດຈະມີຣາຄາ ຫລາຍກວ່າກັນ. ພຣະພາຕິ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງບູລວ່າ ນ້ຳນັ້ນ ມີຣາຄາຫ້ອຍ ກັບຕຣິຍ໌ ມີຄ່າກຳຫົດບໍ່ໄດ້. ບັດນັ້ນ, ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ສົມຄວນ ແລ້ວບໍ່ ທີ່ທ່ານ ທັງຫລາຍ ມາອາສັຍນ້ຳ ທີ່ມີປະມາດຫ້ອຍດຽວນີ້ ເອົາມາ ເປັນເຫຼືອງໃຫ້ ກັບຕຣິຍ໌ ທີ່ຫາຄ່າບໍ່ໄດ້ນັ້ນ ຈົບຫາຍເສັຍ.

ບັດນັ້ນ, ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣົງສແດງ ພຣະລັມມິກຖາ ແລ້ວຈຶ່ງ ຕຣັສຊຶ່ງ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໔

ສຸສຸຂັງ ວະຕະ ຊີວາມະ
 ເຍ ສັງ ໂນ ນັຕຖິ ກິລຈະນັງ
 ປິຕິກັກຂາ ກະວິສສາມະ
 ເທວາ ອາກັສສະຣາ ຍະຖາ ໑໒໐໐໑

ພວກເຮົານັ້ນ ບໍ່ມີຄິເລສຸ ເສົ້າໝອກໃຈ ສ້າມາຢ່າສະບາຍແກ້ໝໍ

ພວກເຮົານັ້ນ ມີປິຕິ ເປັນກັກຯາຫາຣ ປານກັບວ່າ ເຫລົ່າ ອາກັສຣພຣິທາມ.

ເຣື້ອງ ມາຣ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ມາຣ. ຄາວເມື່ອ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄ
 ເຈົ້າ ສເດັຈເຂົ້າໄປສູ່ ພຣາທາມຕະຄາມ ເພື່ອບິຕທບາຕ. ພວກມາຣເຂົ້າ
 ໄປສິງຊາວບ້ານ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພຣະສາສດາ ໄດ້ບິຕທບາຕ ແລ້ວກ່າວຖ້ອຍຄຳ
 ເຍາະເຍ້ຍ ພຣະສາສດາວ່າ ພຣະສມຕະ ທ່ານບໍ່ໄດ້ອາຫາຣແດ່ບໍ່. ເມື່ອທ່ານ
 ບໍ່ໄດ້ອາຫາຣ ທ່ານບໍ່ຫົວບໍ່?.

ບັດນັ້ນ, ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຜຣັສຕອບມາຣວ່າ ດູຣາ ມາຣ ເຖິງແມ່ນວ່າ
 ບໍ່ໄດ້ອາຫາຣ ເຮົາກໍມີປິຕິສຸຂ ເປັນອາຫາຣ ເໝືອນ ອາກັສຣພຣິທາມສະນັ້ນ
 ແລ້ວຈຶ່ງ ໄດ້ຜຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງ

໕

ຊະຍັງ ເວຣັງ ປະສະວະຕິ
 ທຸກຂັງ ເສຕິ ປະຣາຊິໂຕ
 ອຸປະສັນໂຕ ສຸຂັງ ເສຕິ
 ຫິຕະວາ ຊະຍະປະຣາຊະຍັງ ໑໒໐໑໑

ຜູ້ທີ່ແພ້ເຂົາ ຍ່ອມກໍ່ໃຫ້ເກີດເວຣ, ຜູ້ທີ່ພ່າຍແພ້ ຍ່ອມຢູ່ເປັນທຸກຂໍ້
 ຜູ້ທີ່ລະເສີຍ ຊຶ່ງຄວາມຜາບແພ້ ແລະ ຄວາມພ່າຍແພ້ ນັ້ນແຫລະຢູ່ເປັນສຸຂ.

ເຣື່ອງ ໂກສິລຣາຊປຣາຊັຍ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ຊຶ່ງຄວາມປຣາຊັຍ ຂອງພຣະເຈົ້າ
 ປະເສນທິໂກສິລ. ຕົ້ນເຫຕຸ້ນນັ້ນ ມີຢູ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າໂກສິລນັ້ນ ອາສັຍກາສິກະ
 ຄາມ ກະທຳສົງຄາມ ກັບພຣະເຈົ້າ ອຊາຕສັຕຣູ ຜູ້ເປັນ ພຣະຣາຊາກາຄິໂນຍ໌
 ພຣະເຈົ້າ ອຊາຕສັຕຣູ ໄດ້ຮັບໄຊຍ໌ໃນສົງຄາມກັບ ພຣະເຈົ້າ ໂກສິລ ເຖິງ
 ມໍ ຄັ້ງ. ພຣະເຈົ້າໂກສິລ ທຣົງດຳຣິວ່າ ເຮົາບໍ່ອາຈທີ່ຈະຍັງທາຣົກ ຜູ້ທີ່ຍັງ
 ບໍ່ທັນໝົດກິນນ້ຳນົມ ໃຫ້ປຣາຊັຍໄດ້, ເຮົາຈະຢູ່ໄປເພື່ອຫຍັງ ເຮົານັ້ນຕາຍ
 ດີກວ່າ. ເມື່ອທຣົງດຳຣິ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍ່ບໍ່ຍອມສເວີຍພຣະກະຍາທາຣທຣົງ
 ບັຣທົມ ເໜືອພຣະແທ່ນ ມັຄຈາອາສົນ.

ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຊາບຄວາມນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າເຝົ້າທູລພຣະ
 ສາສດາ ພຣະພຸທລອຽຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບັ້ງ
 ຕົ້ນນັ້ນ ທັນແລ.

໖

ນັຕຖິ ຣາຄະສະໄມ ອັຄຄິ
 ນັຕຖິ ໂບສະສະໄມ ກະລິ
 ນັຕຖິ ຂັນລະສະມາ ທຸກຂາ
 ນັຕຖິ ສັນຕິປະຣັງ ສຸຂັງ ໑໒໐໒໑

ບໍ່ມີໄຟໃດ ທີ່ຈະສເລີເໝືອນ ຣາຄະ, ບໍ່ມີໂບສ ຄວາມໂກທໃດ
 ທີ່ຈະສເລີດ້ວຍ ໂບສະ, ບໍ່ມີທຸກຂໍໃດ ທີ່ຈະສເລີເໝືອນ ປັລຈະຂັນລ໌, ບໍ່ມີ
 ຄວາມສຸຂໃດ ທີ່ຈະສເລີດ້ວຍຄວາມສຽບ.

ເລື່ອງ ອັລຄຕຣະກຸລທາຣິກາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາງກຸມາຣິກາ ຄົນນຶ່ງ ມາອດາ
 ບິດາຂອງນາງ ຈັດງານ ອາວາຫະນຸງຄຸລໃຫ້ນາງ ຈຶ່ງໄດ້ນິມົນຕ໌ພຣະສາສດາ

ພ້ອມດ້ວຍ ພຣະກິກສິງໝໍ ສເດັຈໄປໃນກາຣນຸງຄຸລນັ້ນ.

ນາງກຸມາຣິການັ້ນເປັນຍິງກຳລັງຂຶ້ນສາວໃໝ່ໄດ້ເຮັດວຽກກາຣ ຕ່າງ ຕ່າງ ມີກາຣກອງນ້ຳຖວາຍ ພຣະກິກຂຸ ເປັນຕົ້ນ ແລະ ຍ່າງໄປຍ່າງນາຍູ່ບໍ່ ໄດ້ຂາດ. ສ່ວນຊາຍຜູ້ທີ່ຈະເປັນສາມີ ໄດ້ຍືນເບິ່ງນາງນັ້ນດ້ວຍຄວາມກຳໜັດ ໃຫ້ຕາມຶດ ຕາລາຍ ໄປໝົດ ຈົນບໍ່ຮູ້ທີ່ຈະປະຜິບັຕິ ບໍ່ຣິກາຣ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ແລະ ພຣະກິກຂຸສິງໝໍ ຄິດຢູ່ແຕ່ວ່າ ເຮົາຈະເວົ້າຈາໂອບອ້ອມນາງ ຢ່າງນັ້ນ ຢ່າງນີ້. ພຣະສາສດາ ທຣິງຊາບອັລຍາສັຍ ຂອງຊາຍຜູ້ນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງທຣິງ ບັຣດານ ບໍ່ໃຫ້ຊາຍຜູ້ນັ້ນເຫັນຍິງສາວຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວທຣິງສແດງພຣະລັມມິກະ ຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້ (ທ່າໃຫ້ ບ່າວ ສາວ ທັງ ໒ ນັ້ນສຳເລັຈ ໂສດາປັຕຕິຜິລ).

໗

ຊິຄັຈຈາ ປະຣະມາ ໂອຄາ
ສັງຂາຣາ ປະຣະມາ ທຸກຂາ
ເອຕັງ ຄັຕະວາ ຍະຖາກູຕັງ
ນິພພານັງ ປະຣະມັງ ສຸຂັງ ຯ໒໐ລະ

ຄວາມຫົວກະຫາຍ ເປັນໂອຄທີ່ຮ້າຍແຮງ, ສັງຂາຣ ເປັນທຸກຂໍ-

ຍິ່ງ, ເມື່ອເຮົາມາຮູ້ຄວາມຈິງ ຢ່າງນີ້ແລ້ວ (ຄົນສລາດ ຈຶ່ງທຳພຣະນິພພານ) ໃຫແຈ້ງ) ພຣະນິພພານນັ້ນ ເປັນສຸຂ ຢ່າງຍິ່ງ.

ເຣື່ອງ ອັລລະຕຣະອຸບາສິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ອຸບາສິກຜູ້ນຶ່ງ ລາວເປັນຊາຍທຸຄຄະ ຕະຍາກໄຮ້ເຂັ້ມໃຈ ເປັນຊາວເມືອງ ອາຣະວີ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ໄດ້ທອດ ພຣະເນຕຣ໌ເຫັນອຸປະນິສັຍ ໂສດາປັຕຕິຜົລ ຈຶ່ງໄດ້ສເດັຈໄປເມືອງ ອາຣະວີ ພ້ອມດ້ວຍ ກິກຂຸສິງພ໌ໝູ່ໃຫຍ່. ຊາວເມືອງໄດ້ຈັດກາຣຕ້ອນຮັບສເດັຈເປັນ ກາຣໃຫຍ່ ມີກາຣຕົກແຕ່ງ ກັຕຕາຫາຣຖວາຍ. ເວລານັ້ນ ຊາຍທຸຄຄະຕະຜູ້ ນັ້ນ ໄປທ່ຽວຫາງົວຢູ່. ຄັນເຫັນງົວແລ້ວ ກໍໄດ້ມາສູ່ງານບຸລຕ້ອນຮັບພຣະ ສາສດາພ້ອມດ້ວຍກິກຂຸສິງພ໌. ພຣະສາສດາ ທຣິງຮັບສັ່ງໃຫ້ ໄວຍາວຈະ ກຣ (ເຈົ້າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນກາຣຈັດກັຕຕາຫາຣ) ຈັດອາຫາຣໃຫ້ຊາຍ

ນີ້ ແມ່ນ ຄຳ ທີ່ ພຣະ ພຸ ທ ຊົງ ຮຽນ ຈາກ ພຣະ ທຣິ ງ ຜາ ຣົ ພ

໘

ອາໂຣຄຍະປະຣະມາ ລາກາ

ສັນຕຸຍກິປະຣະມັງ ລະມັງ

ວິສສາສະປະຣະມາ ຄາຕິ

ນິພພານັງ ປະຣະມັງ ສຸຂັງ ໑໒໐໔໑

ຄວາມບໍ່ມີ ໂຣຄາພຍາລິ ເປັນລາພ ອັນປະເສີກ, ຄວາມຮູ້ຈັກພໍ
ເປັນທຣັພຍ໌ ຢ່າງຍິ່ງ. ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ ໄວ້ວາງໃຈກັນ ເປັນຄາຕິທີ່ດີເລີສ,
ພຣະນິພພານ ເປັນສຸຂ ຢ່າງຍິ່ງແລ.

ເຣື້ອງ ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກສິລ

ພຣບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະເຈົ້າປະເສນທິໂກສິລ. ແຕ່ກ່ອນ
ນັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ ມີຮ່າງກາຍອ້ວນ ອຶດອາດ ບໍ່ມີຄວາມຜາສຸຂ ຍ້ອນກາຣບໍຣິ-
ໂກຄ ຄື ບໍ່ມີປະມາຕໃນກາຣບໍຣິໂກຄອາຫາຣ ນັ້ນເອງ. ຄັນ ໄດ້ສັດັບພທລ
ກາສິຕທີ່ ວ່າດ້ວຍໂທສຂອງກາຣບໍຣິໂກຄເກີນຄວນ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣົງ

ດີ ພຣະອົງຄ໌ ນັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ ນັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ ນັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ ນັ້ນ

ກັບພຣະເຈົ້າ ອຊາຕັສັຕູ. ນາບັດນີ້ ກໍ່ມີໄມຕຣີອັນດີ ຕໍ່ກັນແລ້ວ ແລະໄດ້
 ພຣະຣາຊທານ ນາງ ວະຊິຣະກຸມາຣີຣາຊລິດາ ແກ່ພຣະເຈົ້າ ອຊາຕັສັຕູ ທັງ
 ແກ້ວມຕິຂອງເກົ່າທີ່ເປັນຂອງ ພຣະເຈົ້າກຸສຣາຊ ຕົກມາເປັນຂອງພຣະອົງຄ໌
 ແຕ່ແລ້ວກໍ່ຫາຍໄປເສັຍ. ບັດນີ້ ແກ້ວນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ຕາມເດີມ.

ພຣະອົງຄ໌ ມີພຣະຣາຊປະສົງຄ໌ຈະກ່ຽວດອງກັບ ພຣສາສດາ ຈຶ່ງຂໍ
 ໃຫ້ ຄັກຍະຣາຊລິດາ ໄດ້ກັບນາງ ວາສກະຂັຕຕິຍາ ຂອງ ນທານາມຄັກຍະ-
 ຣາຊ ມາເປັນ ມເຫສີ ເພື່ອເປັນທາງວິສາສະ ກັບ ພຣະສາວົກ ທັງຫລາຍ.
 ດ້ວຍອາສັຍເຫຕຸເຫລົ່ານີ້. ພຣະເຈົ້າປະເສນທິໂກສິລ ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າ ທຸລ
 ຄວາມນີ້ແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາ
 ໃນຂ້າງເທິງນີ້ ຫ້ັນແລ.

ລ

ປະວິເວກະຣະສັງ ປິຕະວາ
 ຣະສັງ ອຸປະສະໄສສະ ຈະ
 ນິທທະໄຣ ໂຫຕິ ນິປປາໄປ
 ລັມມະປິຕິ ຣະສັງ ປິວັງ ໑໒໐໕໑

ເມື່ອໄດ້ຊົມຣິສ ແຫ່ງວິເວກ ຄວາມສົງບສັງດ ແລະຣິສຊາຕແຫ່ງ
 ພຣະນິພພານ ອັນສົງບ, ໄດ້ດົມຣິສ ແຫ່ງຄວາມເອີບອິ້ມ ໃນພຣະລັມມ໌,

ບຸຄຄິລຈະໝົດບາບກັມມ໌ ໝົດຄວາມທຸກຂໍ້ຮ້ອນ.

໑໐

ສາທຸ ທັສສະນະມະຣິຍານັງ
ສັນນິວາໂສ ສະຫາ ສຸໂຂ
ອະທັສສະເນນະ ພາລານັງ
ນິຈຈະເມວະ ສຸຂີ ສີຍາ ຯ໒໐໖໑

ກາຣໄດ້ພົບພໍ້ກັບ ພຣະອຣິຍະເຈົ້ານັ້ນ ເປັນຄວາມດີ, ກາຣຢູ່ຮ່ວມ
ກັບເພິ່ນ ໃຫ້ເກີດຄວາມສຸຂ ທຸກເມື່ອ. ຫາກບໍ່ຄົບຄ້າສະມາຄົມກັບຄົນພາລ
ເສັຍເລີຍໄດ້ ກໍຍິ່ງດີ. ຄົນເຮົານັ້ນ ອາຈມີຄວາມສຸຂ ເປັນນິຈນິຣັນດຣ໌

໑໑

ພາລັສສະ ສັງຄະຕະຈາຣີ ທີ
ທິພະມັທລານະ ໂສຈະຕິ
ທຸກໂຂ ພາເລທິ ສັງວາໂສ
ອະມິຕເຕເນວະ ສັພພະຫາ
ລິໂອ ຈະ ສຸຂະສັງວາໂສ
ຄາຕິນັງວະ ສະມາຄະໂມ ຯ໒໐໗໑

ຜູ້ທີ່ຄົບຄ້າສະມາຄົມ, ການຢູ່ຮ່ວມກັບຄົນພາລນັ້ນ ຍ່ອມໂສກເສົ້າ
 ແລະ ທຸກຂໍ້ ທໍາຣະມານໄປອີກນານ ເພາະວ່າ ຄົນພາລນັ້ນ ເໝືອນກັບສັຕູ.
 ສ່ວນ ການຢູ່ຮ່ວມກັບ ນັກປອາຊຸນ ບັດທິຕນັ້ນ ມີແຕ່ຄວາມສຸຂ ເໝືອນ
 ກັບການຢູ່ຮ່ວມກັບຄາຕິມິຕຣ໌.

໑໒

ຕັສມາ ຫິ,
 ລິຣັຄຈະ ປັຄລັຄຈະ ພະບາສສຸຕັຄຈະ
 ໄລເຣຍຫະສີລັງ ວະຕະວັນຕະ ມະຣິຍັງ
 ຕັງ ຕາຫິສັງ ສັປປຸຣິສັງ ສຸເມລັງ
 ກະເຊຖະ ນັກຂັຕຕະປະຖັງວະ ຈັນຫິມາ. ໑໒໐ກູະ

ເພາະເຫຼົ່ານັ້ນຫັນແລ (ຄົນເຮົາ) ຈຶ່ງຄວນປະພຶດຕິຣຸກຕາມຜູ້ທີ່ເປັນນັກ
 ປອາຊຸນ ຜູ້ມີຄວາມສລາດ ມີການຄຶກບາຮ່າຮຽນ, ມີສິລາຈາຣວັຕຣ໌ ອັນດີ
 ງາມເປັນທີ່ຮັກ, ເປັນພຣະອຣິຍະ, ເປັນສັປປຸຣສ, ມີປັຄລາດິ ສະເໝືອນ
 ພຣະຈັນທຣ໌ ທີ່ໄປຕາມທາງແຫ່ງໜູ່ດາວນັກຂັຕຣິກຍ໌.

ເຣືອງ ທ້າວສັກກະ

ພະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ທ້າວສັກກະມຫາຣາຊ. ໃນຄາວທີ່
 ພະອົງຄໍ ທຣິປົງອາຍຸສັງຂາອແລ້ວນັ້ນ ກໍໄດ້ປະຊວນເປັນທ້ອງບິດມີພະ
 ໂລຫິຕໂຫລອອກ. ຄັງນັ້ນ ທ້າວໂກສິຍໍອມະຣິນທາລິຣາຊ ສເດັຈມາຖວາຍ
 ກາອະກິບາລຣັກບາ. ເວລາທີ່ຈະເຊີນກາຊນະພະບັງຄົນ (ພາຊະນະໃສ່ອຸ
 ຈາຣະ)ໄປນັ້ນ ໄດ້ວາງໃສ່ບົນພະຮຽຣ ໂດຍບໍ່ໄດ້ທຣິງຂີ້ດຽດ ແມ່ນກາຣ
 ສແດງພະພັກຕຣໍບິດບຽນ ກໍບໍ່ມີເລີຍ. ຄັນເມື່ອພະອົງຄໍ ຫາຍຈາກພະ
 ປະຊວນແລ້ວ ກໍສເດັຈກັບສູ່ເທວໂລກ.

ກິກຊ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສົນທະນາກັນ ກ່າວສັອເສີຍ ທ້າວສັກກະ
 ພະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈໄປໃນທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ແລ້ວຕຣັສວ່າ ດູຣາ ກິກຊ
 ທັງຫລາຍ ກາຣທີ່ທ້າວສັກກະ ກະທໍາເຊັ່ນນັ້ນ ບໍ່ເປັນທີ່ຫນ້າອັສຈັຣຍ໌ດອກ
 ເພາະວ່າ ເຮົາໄດ້ກະທໍາໃຫ້ທ້າວສັກກະ ບັຣລຸໄສດາປັຕຕິຜິລ ປ່ຽນອັຕກາພ
 ແກ່ ເປັນອັຕກາພໜຸ່ມ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣຄາຖາ ທັງຫລາຍ ດັງທີ່ໄດ້ຍົກ
 ຂຶ້ນມາໄວ້ໃນຂ້າງເທິງນີ້ນັ້ນ ຫັນແລ.

ຈົບ ສຸຂວັດຄ໌ ທີ່ ໑໕
ວັດຄ໌ຕໍ່ໄປແມ່ນ
ປິຍະວັດຄ໌ ທີ່ ໑໖

ປິຍວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໖
ໝວດ ວ່າດ້ວຍຄວາມຮັກ

໑

ອະໂຍເຄ ຍຸລຊະມັຕຕານິ
ໂຍຄັສນິລຈະ ອະໂຍຊະນັງ
ອັຕຖັງ ຫິຕະວາ ປິຍັຄຄາຫິ
ປິເຫຕັຕຕານຸໂຍຄິນັງ ຯ໒໐໙໑

ກາຣພຍາຍາມ ໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນພຍາຍາມ, ບໍ່ພຍາຍາມ ໃນສິ່ງທີ່
ຄວນພຍາຍາມ. ລະເລີຍເພິກເສີຍໃນສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍຊຸນ ແຕ່ໄປຕິດຢູ່ໃນ
ປິຍາຣົມຕ໌. ອັນວ່າ ຄົນເຊັ່ນນີ້ ມີແຕ່ໄປອິສສາບັງບຽດ ຜູ້ທີ່ພຍາຍາມຊ່ວຍ
ຕົນເອງ ເທົ່ານັ້ນແລ.

໒

ມາ ປິເຍຫິ ສະມາຄັຕຈິ
ອັປປິເຍຫິ ກຸທາຈະນັງ
ປິຍານັງ ອະຫັສສະນັງ
ອັປປິຍານັລຈະ ຫັສສະນັງ ຯ໒໑໐໑

ຈົ່ງຢ່າໄດ້ຕິດຢູ່ ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮັກ ຫຼື ບໍ່ຮັກ. ການພັດພາກຈາກ
ສິ່ງທີ່ຮັກ ແລະ ຫວງແຫນມັນ ເປັນທຸກຂໍ້. ການພົບພໍ້ກັບສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ຮັກ
ກໍເປັນທຸກຂໍ້ແລ.

໓

ຕັສະນາ ປິຍັງ ນະ ກະຍິຣາ
ປິຍາປິໂຍ ຫິ ປາປະໂກ
ຄັນຖາ ເຕສັງ ນະ ວິຊັນຕິ
ເຍສັງ ນັຕຖິ ປາປິຍັງ ໑໒໑໑໑

ເພາະເຫຕຸດັ່ງນັ້ນແລ ຈົ່ງບໍ່ຄວນຮັກໃນສິ່ງໃດ ເພາະວ່າ ການພັດ
ພາກຈາກຂອງຮັກ ຂອງຊອບໃຈນັ້ນເປັນທຸກຂໍ້. ຜູ້ທີ່ໝົດຄວາມຮັກ ແລະ
ຄວາມບໍ່ຮັກແລ້ວ ເຄື່ອງຜຸກພັນກໍພອຍໝົດໄປດ້ວຍ.

ເລື່ອງ ຕະໂຍບັຣພະຊິຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ບັຣພະຊິຕ ໓ ອົງຄ໌. ເຫຕຸກາຣດ໌
ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ ກ່າວວ່າ ໃນຕະກູລນຶ່ງ ມີຢູ່ ໓ ຄົນດ້ວຍກັນຄື, ໑. ບິດາ,
໒. ມາຣດາ, ໓. ບຸຸຕຣ໌. ຜູ້ເປັນບຸຸຕຣ໌ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະພຸທລະ
ສາສນາ ອ້ອນວອນ ມາຣດາບິດາ ຢ່າກໄປບວຊ ແຕ່ ມາຣດາ ບິດາບໍ່ຍອມ

ເລື່ອງ ນາງວິສາຂາອຸບາສິກາ

ພະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາງວິສາຂາອຸບາສິກາ ໄດ້ຕັ້ງ ນາງສຸທັຕຕິ ຊຶ່ງເປັນລິດາຊອງລູກຊາຍ ໃຫ້ທ່າໜ້າທີ່ເປັນ ໄວຍາວັຈກຣ ແກ່ພະກິກຊຸສິງພ໌ ຢູ່ທີ່ເຮືອນແທນຕົນ. ຄັນວ່າ ນາງສຸທັຕຕິ ທ່າກາລະກິຣິຍາ ຕາຍໄປແລ້ວ ນາງວິສາຂາ ບໍ່ອາຈທີ່ຈະອົດກັ້ນຄວາມໂສກເສົ້າໄວ້ໄດ້ ຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ ໄປເຝົ້າພະສາສດາ ພະອົງຄ໌ ຈຶ່ງສແດງພະລັມມິກະຖາ ເລື່ອງຣະງັບຄວາມໂສກ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພະຣາຖາດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາແລ້ວນັ້ນ.

ຝ

ຣະຕິຍາ ຊາຍະເຕ ໂສໂກ

ຣະຕິຍາ ຊາຍະເຕ ກະຍັງ

ຣະຕິຍາ ວິປປະມຸຕຕັສສະ

ນັຕຖິ ໂສໂກ ກຸໂຕ ກະຍັງ ໑໒໑໔໑

ທີ່ໃດ ມີຄວາມຍິນດີ ຊອບໃຈ ທີ່ນັ້ນ ມີໂສກ, ທີ່ໃດມີຄວາມຍິນດີ ຊອບໃຈທີ່ນັ້ນມີກັຍ ເມື່ອບໍ່ມີຄວາມຍິນດີຊອບໃຈແລ້ວ ທີ່ນັ້ນບໍ່ມີໂສກ ກັຍ

ເລື່ອງ ກັບຕຣິຍ໌ ລິຈຈວີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກັບຕຣິຍ໌ລິຈຈວີ ທີ່ປະດັບພຣະອົງຄ໌ ດ້ວຍເຄື່ອງ ສັພພາກອຕວິກຸສິຕ ວິຈິຕບັຣຈົງທີ່ສວຍງາມຍິ່ງ (ເຄື່ອງທຣິງ) ເຕັມຍົສ ເໝືອນກັບວ່າ ເທພດາ ໃນດາວດົງສາພິກົພ ສເດັຈປະພາສຣາຊ ອຸທະຍານ. ໄດ້ມີກາຣຍາດແຍ່ງ ຜູ້ຍິງນຄຣ໌ໂສເພຕົນາງນຶ່ງ. ຄວາມຂັດແຍ່ງ ກັນນັ້ນ ມີເຖິງຂັ້ນ ປະຫັຕປະຫາຣກັນ ຢ່າງນອງເລືອດ.

ຄັ້ງນັ້ນ, ພຣະສາສດາ ພ້ອມດ້ວຍ ພຣະກົກຊສິງພ໌ ສເດັຈທ່ຽວ ບິດທບາຕ ໃນເມືອງເວສາລີ. ພໍພຣະອົງຄ໌ ທອດພຣະເນຕຣ໌ ເຫັນແລ້ວ ຈຶ່ງ ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໗

ກາມະໂຕ ຊາຍະເຕ ໂສໂກ
 ກາມະໂຕ ຊາຍະເຕ ກະຍັງ
 ກາມະໂຕ ວິປປະນຸຕຕັສສະ
 ນັຕຖິ ໂສໂກ ກຸໂຕ ກະຍັງ ຯໄລ໕໑

ທີ່ໃດ ມີຄວາມມັກໄລ່ ທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມ ທີຄວາມໂສກ, ທີ່ໃດມີ ຄວາມມັກໄລ່ ທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມມີກັຍ. ທີ່ໃດ ບໍ່ມີຄວາມມັກໄລ່ ເສັຍແລ້ວ

ທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມ ຄວາມໂສກ ແລະ ກັຍ ກໍບໍ່ມີ.

໘

ຕັດຫາຍະ ຊາຍະເຕ ໂສໂກ

ຕັດຫາຍະ ຊາຍະຍະເຕ ກະຍັງ

ຕັດຫາຍະ ວິປປະມຸຕຕັສສະ

ນັຕຖິ ໂສໂກ ກຸໂຕ ກະຍັງ ຯ໒໒໖

ທີ່ໃດ ມີກາຣທະເຍີ້ ທະຍານຢາກ ທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມມີໂສກ, ທີ່ໃດ ມີຄວາມທະເຍີ້ ທະຍານຢາກ ທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມ ມີກັຍ. ເມື່ອໃດ ບໍ່ມີຄວາມ ທະຍານຢາກເສຍແລ້ວ ທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມ ບໍ່ມີໂສກ ແລະ ບໍ່ມີກັຍດ້ວຍ.

ເລື່ອງ ອັດຕະພາບທາມຕັ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພາທາມຕັຜູ້ນຶ່ງ ທີ່ເປັນຄົນ ຂີ້ຕຸ້ທຽວແໜ້ນ ໄປທຳນາຢູ່ໃນທີ່ແຫ່ງນຶ່ງ. ພຣະສາສດາ ທຣິງທອດພຣະ ເນຕຣ໌ເຫັນ ໂສດາປັຕຕິຜິລ ຂອງລາວ ຈຶ່ງໄດ້ສັດເຈໄປສົນທະນາປາສັຍ ກັນ ກັບລາວຢູ່ບ່ອນ ໆ ຈົນວ່າລາວ ມີຄວາມນັບຖື ເປັນສະຫາຍ. ໃນນັ້ນຶ່ງ ລາວກ່າວວ່າ ພຣະໂຄດົມ ຜູ້ຈເຣີຍ ຖ້າວ່າ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າປາ ບໍຣິບູຣຕ໌ແລ້ວ ເຮົາຈະແບ່ງໃຫ້ ພຣະສະຫາຍແດ່. ໃນຄືນນັ້ນຶ່ງ ມີຝົນຕົກໜັກ ໄດ້ເຮັດໃຫ້

ເຂົ້າຂອງລາວ ເສັຍຫາຍໝົດ. ຕົ້ນເຊົ້າມາ ເລີ່ມລາວໄປເຫັນ ກໍມີຄວາມ
 ເສັຍໃຈ ໂສກເສົ້າເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ພຣະສາສດາ ຈົ່ງສເດັຈໄປທີ່ບ້ານຂອງລາວ
 ແລ້ວຈົ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

ລ

ສີລະທັສສະນະສັມປັນນັງ
 ລັມມັຍກັງ ສັຈຈະວາຫິນັງ
 ອັຕຕະໄນ ກັມມະກຸພພານັງ
 ຕັງ ຊະໄນ ກຸຣຸເຕ ປິຍັງ ຯ໒໒໗໑

ຜູ້ທີ່ ປະພິຕຣັດີ ມີຄວາມເຫັນ ຖືກຕ້ອງ ເປັນຜູ້ຢູ່ໃນທຳນອງຄອງ
 ລັມມ໌ ເວົ້າຈາ ແຕ່ຄຳສັຕຍ໌ຄຳຈິງ ປະພິບັຕິໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ສົມບູຣຸດ໌. ຄົນ
 ທັງຫລາຍ ຍ່ອມເທົດທູນ ບູຊາ ດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ເຣື່ອງ ປັດຈະສຕທາຣິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ທາຣິກ ໕໐໐ ຄົນ ໄດ້ພາກັນໄປ
 ຫລິ້ນໃນສວນແຫ່ງນຶ່ງ ໃນວັນມຫຳຣະສິພ ແລະໄດ້ພົບພໍ້ກັບພຣະສາສດາ

ພ້ອມດ້ວຍ ກິກຊຸສິງພ໌ ໃນກາງທາງ. ຄັນພວກເຂົາເຈົ້າ ແນມເຫັນພະ
 ມຫາກັສປະ ເຖຣະ ກໍມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ຖວາຍຂົນຂອງຕົນ ໆ ແກ່
 ພະມຫາກັສປະເຖຣະເຈົ້າ. ພະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ພາກັນຕິຕຽນວ່າທາຣິກ
 ເຫລົ່ານັ້ນ ທຳບຸນເພາະເຫັນແກ່ຫ້າ. ພະສາສດາ ຈຶ່ງໄດ້ທຣົງສແດງ
 ພະລັມມິກະຖາ ແລ້ວຕຣັສ ພະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້ ແລະ
 ຍັງທາຣິກ ເຫລົ່ານັ້ນ ໃຫ້ສຳເລັດ ໂສດາປັຕຕິຜົລ.

໑໐

ຈັນທະຊາໂຕ ອະນັກຂາຕ
 ມະນະສາ ຈະ ຜູໂຕ ສິຍາ
 ກາເມສຸ ອັປປະຍິພັທລະຈິຕໂຕ
 ອຸທລັງໂສໂຕຕິ ວຸຈຈະຕິ ຯ໒໑໘

ພະອນາຄາມີ ຜູ້ທີ່ ມີໃຈຝັກໄຝ່ໃນ ພະນິພພານ ຄືບັຣຸ
 ມັຄຄ໌ຜົລເບື້ອງຕໍ່າ (ໂສຕາປັຕຕິ, ສະກະທາຄາມີ, ອະນາຄາມີ) ຫົດປຍິພັທ
 ຮັກໄດ້ໃນການຈຶ່ງໄດ້ຮັບນາມວ່າ "ຜູ້ທວນກະແສ" ບໍ່ກັບຄືນມາສູ່ໂລກນີ້ອີກ

ເຄື່ອງ ພຣະອນາຄາມິເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະອນາຄາມິເຖຣະ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ບັນດາ ສີສຍານຸສິສຍ໌ ຂອງເພິ່ນຖາມເຖິງຄູຕວິເສສ ທີ່ນີ້ຢູ່ໃນເພິ່ນ. ພຣະເຖຣະມີຄວາມລະອາຍຍ້ອນຄິດວ່າ ແມ່ນແຕ່ ຄຣິຫັສຖ໌ ກໍສໍາເຣັຈອນາຄາມິຜົລໄດ້ເລື້ອເຮົາໄດ້ ພຣະອຣຫັຕແລ້ວ ຈຶ່ງຈະບອກພວກສີສ ໃນພາຍຫລັງ. ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຍັງບໍ່ທັນບອກ ໄດ້ທໍາກາລະກິຣິຍາເສັຍກ່ອນ ແລະ ໄດ້ໄປເກີດໃນສຸທລາວາສເທວໂລກ. ບັນດາສີສຍານຸສິສ ຂອງເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ທຣົງສແດງພຣະລັມມິກຖາ ເຄື່ອງຮຽບໂສກ ແລ້ວຈຶ່ງຕອັສພຣະຄາຖາ ທີ່ຍົກມາຂ້າງເທິງນີ້ ຍັງກົກຊເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ສໍາເຣັຈໂສດາປັຕຕິຜົລ.

໑໑

ຈິຣ໌ປປະວາສີ ປຸຣິສັງ
 ທູຣະໂຕ ໂສຕຖິມາຄະຕັງ
 ລາຕິມິຕຕາ ສຸຫັຊຊາ ຈະ
 ອະກິນັນນທະຕິ ອາຄະຕ້າ ຯ໒໒໐໙

ບຸຣຸສ ຜູ້ທີ່ຈາກພາຕິ ມິຕຣ໌ໄປໄກ ເປັນເວລາດົນນານ ເມື່ອກັບມາ ດ້ວຍຄວາມສວັສດີ ພາຕິມິຕຣ໌ ກໍມີຄວາມດີອິກດີໃຈຕ້ອນຮັບ.

໑໓

ຕະເຖວະ ກະຕະປຸລຄັມປິ
ອັສມາ ໂລກາ ປະຣັງ ຄະຕັງ
ປຸລລານິ ປະຣິຄລັຕທັນຕິ
ປິຍັງ ພາຕິວະ ອາຄະຕັງ ຯ໒໒໐໑

ບຸຣຸສທີ່ຄົນຜູ້ທຳໄວ້ ໃນໂລກນີ້ ທຽນຍ່ອມ ຕ້ອນຮັບ ຜູ້ທີ່ຈາກໄປ ເໝືອນພາຕິທີ່ຮັກ ມາຈາກທີ່ໄກ ຝຸ່ງຊົນຍ່ອມເຕັມໃຈຕ້ອນຮັບ.

ເຣື່ອງ ນັນທິຍະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນັນທິຍະ ບຸຣຸສ ທີ່ເປັນບຸຣຸສ ໃນ ຕະກູລທີ່ເຫລື້ອມໃສໃນພຣະພຸທສາສນາ ເຂົາເປັນອນຸຊາຕບຸຣຸສ ດຳເນີນ ຕາມຮອຍ ມາຣດາບິດາ. ຄັນເມື່ອ ມາຣດາບິດາ ທຳກາລະກິຣິຍາ ຕາຍໄປ ແລ້ວ ກໍໄດ້ເປັນ ມຫາທານບໍດີ ຖວາຍທານ ແກ່ພຣະອິກຊສິງຂໍ້ ເປັນກາຣ ໃຫຍ່ ແລະ ໃຫ້ທານແກ່ຄົນ ອນາຖາຍາກຈົນດ້ວຍ ແລະສ້າງສາລາ ໔ ມຸຊ

໔ ຫລັງ ທີ່ປ່າ ອິສິປຕນະມຫາວິຫາຣ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງເສນາສນະ ບໍຣິ-
 ຂາຣ ຖວາຍແກ່ສິງໝໍ ອັນມີ ພຣະພຸດທະເຈົ້າ ເປັນປະລານ ແລ້ວຫລັງນັ້ນ
 ທັກຂີໂຕທິກ ຕິກລົງເໜືອ ພຣະທັຕຖໍ ຂອງ ພຣະຕຖາຄິຕເຈົ້າ.

ຂຕະນັ້ນ, ຜາສາທທິພຍ໌ ທີ່ສຳເລັດແລ້ວດ້ວຍແກ້ວ ກຸ ປະກາຣທີ່
 ໃຫຍ່ ໑໒ ໂຍຊຸນ໌ ສູງ ໑໐໐ ໂຍຊຸນ໌ ເຕັມໄປດ້ວຍໝູ່ເທພລິດາ ກໍເກີດ
 ຂຶ້ນໃນເທວໂລກ. ວັນນຶ່ງ, ພຣະມຫາໄມຄຄັລລານະ ເຖຣະ ໄດ້ທ່ຽວຈາຣິກ
 ໃນເທວໂລກ ເຫັນຜາສາທທິພຍ໌ນັ້ນ ຈຶ່ງຖາມເທພບຸຕຣ໌ ທັງຫລາຍວ່າ :
 ນັ້ນທິຍຜາສາທທິພຍ໌ ຫລັງນີ້ເປັນຂອງໃຜ ? ເທພບຸຕຣ໌ ຈຶ່ງຮຽນວ່າຂອງ
 ນັ້ນທິຍະ. ຝ່າຍໝູ່ເທພທິດາ ທີ່ເຝົ້າຄອຍຢູ່ທີ່ຜາສາທນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງກັບພຣະ
 ໄມຄຄັລລານະເຖຣະ ໃຫ້ຊ່ວຍບອກ ນັ້ນທິຍະ ຮິບມາໃນທີ່ນີ້ໂດຍໄວເຖີດ.
 ຄັນພຣະໄມຄຄັລລານເຖຣະ ກັບຈາກເທວໂລກແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າເຝົ້າທູລເຣື່ອງ
 ນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສກດາ. ພຣະອົງຄັຕຣ໌ສ໌ ພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງ
 ັ້ ັ້ ັ້
 ຕັນນນນ ຫັນແລ.

ຈົບ ປິຍວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໖

ໂກລວັດຄ໌ ທີ່ ໑໗ ໝວດ ວ່າດ້ວຍຄວາມໂກລ

໑

ໂກລັງ ຊະເຫ ວິປປະຊະເຫຍຍະ ມານັງ
ສັງໄຍຊະນັງ ສັພພະມະຕິກກະເມຍຍະ
ຕັງ ນາມະຣູປ໌ສິມິມະສັຊຊະມານັງ
ອະກິລຈະນັງ ນານຸປະຕັນຕິ ທຸກຂາ ຯ໒໒໒

ຄວນລະເວັ້ນຈາກຄວາມໂກລຮ້າຍ ແລະ ມານະ ກາຣຖິຕົວ, ຈົ່ງເອົາ
ຊນະກິເລສ ເຄື່ອງຜູກມັດທຸກຢ່າງ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຕິດຢູ່ໃນນາມຣູປ ໝົດຊິ່ງກິເລສ
ແລ້ວ ທຽນຍ່ອມ ຄາດແຄ້ວຈາກຄວາມທຸກຂໍ້.

ເຮື່ອງ ນາງ ໂຣຫິດີຂັຕຕິຍກັລລາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາງໂຣຫິດີຂັຕຕິຍກັລລາ ເປັນ
ກນິສຖາກຄິຕິ (ນ້ອງສາວ) ຂອງພຣະອນຸຣຸທລເຖຣະ ພຣະນາງເປັນໂຣຄ
ເຮື່ອນ ມີຄວາມລະອາຍ ຈົ່ງລີ້ພຣະອົງຄູ່ ບໍ່ໃຫ້ໃຜເຫັນ. ພຣະເຖຣະ ໄປ

ແນະນຳໃຫ້ບໍ່ອິຈາດເຄື່ອງປະດັບ ເພື່ອສ້າງສາລາ ສຳຮັບນັ່ງອາສັຍ ໂອຄມັ້ນ
ຈຶ່ງຈະຫາຍ. ນາງກໍກະທຳຕາມ. ຄັນສ້າງແລ້ວ ຈຶ່ງມີມິນຕ໌ ພະກິກຊສິງພ໌

ຕະມະຫັງ ສາຣະຖິງ ພຣູມິ
 ຮັສນິຄາາໂຫ ອິຕະໂຣ ຊະໄນ ໑໒໒໒

ຜູ້ໃດ ຍັບຍັງໄວ້ຊຶ່ງຄວາມໂກລໄດ້ ໃນທັນທີ ເໝືອນດັ່ງວ່ານາຍ
 ສາຣະຖິ ຫຍຸດຣິຖ ທີ່ກຳລັງແລ່ນຢູ່ນັ້ນໄວ້ໄດ້. ຜູ້ນັ້ນແລ ທີ່ເຮົາເອີ້ນໄດ້ ວ່າ
 "ນາຍສາຣະຖິ" ສ່ວນຄົນນອກນີ້ ໄດ້ແຕ່ພຽງຊື່ວ່າ "ຜູ້ຖືເຊືອກ".

ເລື່ອງ ອັລລຕຣະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະກິກຊຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ. ໃນສັມຍທີ່
 ພຣະອົງຄ໌ ຍັງບໍ່ທັນບັດລັຕິ ສິກຂາບິທ ຫ້າມກາຣທຳລາຍຕົ້ນໄມ້. ກິກຊຸ
 ອົງຄ໌ໃດ ຢາກຈະເຮັດເສນາສນະທີ່ຢູ່ອາສັຍ ໄປເຫັນຕົ້ນໄມ້ຄິດວ່າຈະຕັດເອົາ
 ມາເຮັດກຸຍິ ແຕ່ຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນນັ້ນ ມີເທວດາລູກອ່ອນ ອາສັຍຢູ່ມາອ້ອນວອນ
 ເພິ່ນບໍ່ໃຫ້ຕັດ ເພິ່ນກໍບໍ່ຟັງ ເພິ່ນຕັດຈົນວ່າມີດຜ້າເພິ່ນຟັນຖືກແຂນຂອງ
 ລູກຂອງເທວດາຂາດ ເທວດານັ້ນ ໂກລເຄືອງ ຄິດຈະຂ້າ ກິກຊຸອົງຄ໌ນັ້ນເສັຍ
 ແຕ່ກັບມີສັຕິຍັບຍັງໄວ້ກ່ອນ ແລະຄິດວ່າ ກິກຊຸອົງຄ໌ນັ້ນ ເປັນຜູ້ມີສິລ ຖ້າວ່າ
 ຈະຂ້າ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ໄປທົນທຸກຂ໌ໃນອະບາຍ ແລະເທວດາອົງຄ໌ອື່ນກໍຈະເອົາ
 ເປັນຕົວຢ່າງ. ອີກຢ່າງພຣະກິກຊຸ ກໍເປັນຜູ້ມີເຈົ້າຂອງເຮົາຄວນນຳເອົາເລື່ອງ

ນີ້ເຂົ້າໄປຂາບທູລ ພຣະສາສດາ. ຄິດແລ້ວກໍຮ້ອງໄຫ້ໄປເຝົ້າພຣະສາສດາ
 ທູລເທຕຸກາອຕ໌ນັ້ນແດ່ພຣະອົງຄ໌. ພຣະສາສດາ ທອົງສແດງພຣະລັມມິກະຖາ
 ແລ້ວຕອ໌ສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ ເຮັດໃຫ້ເທວດານັ້ນ ສຳເລັດ
 ໂສດາປັຕຕິຜິລ ແລ້ວທອົງປະທານຕົ້ນໄມ້ ທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບພຣະຄັນລຸກຸນິນນໃຫ້
 ເທວດານັ້ນຢູ່.

(ເທຕຸກາອຕ໌ ດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ໃນຕົ້ນພຸທລກາລ ກ່ອນພຣະ
 ພຸທລເຈົ້າ ທອົງບັດລັຕິ ສິກຂາບິທ ທີ່ຫ້າມກິກຊ ທຳລາຍພິຊຊຽວ)

໓

ອັກໂກເລນະ ຊິເນ ໂກລັງ
 ອະສາລຸງ ສາລຸນາ ຊິເນ
 ຊິເນ ກະທະວິຍັງ ທາເນນະ
 ສັຈເຈນາລິກະວາທິນັງ ໑໒໒໓໑

ຄວນເອົາຊນະຄວາມໂກລຮ້າຍ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ໂກລຮ້າຍຕອບ, ຄວນ
 ເອົາຊນະຄວາມໂກລຮ້າຍ ດ້ວຍຄວາມດີ, ຄວນເອົາຊນະຄົນຂີ້ຖີ່ ດ້ວຍກາອ
 ໃຫ້, ຄວນເອົາຊນະຄົນທີ່ເວົ້າ ແຫລວໂຫລໂລເລ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງນັ້ນ
 ດ້ວຍຄວາມສັຕຍ໌ ຄວາມຈິງ.

ເລື່ອງ ນາງອຸຕຕຣາອຸບາສິກາ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ນາງອຸຕຕຣາອຸບາສິກາ ຜູ້ເປັນໂສດາບັນ ທີ່ເປັນລິດາຂອງປຸຕຕະເສຍກີ ໄດ້ສາມີທີ່ເປັນບຸຜູ້ຂອງເສຍກີ ໃນນຄຣາຊຄຣິທ໌. ບຸຜູ້ຂອງເສຍກີຜູ້ນັ້ນ ເປັນນິຈຈາທິຍກີ ດ້ວຍເຫຼັ້ນີ້ ນາງອຸຕຕຣາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ທຳທານແກ່ ພຣະກິກຂຸຕາມຄວາມປະສິງຄ໌ ຈຶ່ງໄປຈ້າງ ນາງສິຣິມາ ທີ່ເປັນຍິງ ນຄຣໂສເພຕີ ມາຢູ່ກັບສາມີຂອງຕົນ. ເພື່ອວ່າ ນາງຈະໄດ້ຫລີກອອກໄປທຳກາຣກຸສິລ ຕາມຄວາມປາຖນາຂອງຕົນ. ສ່ວນນາງ ສິຣິມານັ້ນ ໄດ້ໂອກາສ ແລະຄິດທີ່ຈະແຍ່ງທີ່ ເປັນແມ່ເຮືອນ ໄດ້ທຳຮ້າຍ ກ່າວຮ້າຍ ນາງອຸຕຕຣາ ຕ່າງ ໆ ນາ ໆ ແຕ່ນາງອຸຕຕຣານັ້ນບໍ່ໂກລຮ້າຍຕອບ.

ໃນກາລຕໍ່ມາພາຍຫລັງ ນາງສິຣິມາ ຮູ້ສຶກໂຫສຂອງຕົນ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຂໍໂຫສ ນາງອຸຕຕຣາ ໆ ໄດ້ນຳຕົວນາງສິຣິມາ ໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທຸລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະອົງຄ໌ໃຫ້ທຣິງຊາບ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງໄດ້ສແດງຊຶ່ງພຣະລັມມິກຖາ ແລ້ວຕອສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນໃຫ້ນາງຟັງ ແລະ ນາງ ສິຣິມາ ກໍໄດ້ສຳເຣັຈ ໂສດາປັຕຕິຜົລ.

໔

ສັຈຈັງ ກະເຕ ນະ ກຸຊເຊຍຍະ

ທັຊຊາ ອັປປັງປິ ຍາຈິໄຕ

ເອເຕຫິ ຕິຫິ ກຳເນຫິ

ຄັຈເຈ ເທວານະ ສັນຕິເກ ໑໒໒໔໑

ຄວນກ່າວແຕ່ຄໍາສັຕຍ໌ ຄໍາຈິງ ເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ຄວນໂກລຮ້າຍ ແມ່ນແຕ່
ເຂົາຂໍ ສິ່ງຂອງເລັກ ໆ ນ້ອຍ ໆ ກໍຄວນໃຫ້. ດ້ວຍກາຣປະຜິບັຕິ ທັງ ລໍ
ຂໍ ທີ່ກ່າວມານີ້ (ຄົນເຮົາ) ກໍອາຈໄປສວັຣຄ໌ໄດ້.

ເລື່ອງ ພຣະໂມຄຄັລລານະ ປັຍຫາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ປັຍຫາ ຂອງ ພຣະໂມຄຄັລລານະ
ເຖຣະ ໃນວັນນຶ່ງ ພຣະເຖຣະເຈົ້າໄດ້ທ່ຽວຈາຣິກໄປໃນເທວໂລກ ເພິ່ນໄດ້
ຖາມ ໝູ່ເທວດາທີ່ມານມັສກາຣເພິ່ນນັ້ນວ່າ ທ່ານໄດ້ທ່າກຸສິລອັນໃດໄວ້ ຈຶ່ງ
ມາໄດ້ສົມບັຕິ ອັນເປັນທິພຍ໌ ເຊັ່ນນີ້ ?

ໝູ່ເທພລິດາ ເຫລົ່ານັ້ນມີຄວາມລະອາຍ ບໍ່ຢາກບອກ ພຣະເຖຣະ
ເຈົ້າ ກໍຈ່າຈີ້ ຈ່າໄຊ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບອກຈົນໄດ້. ເທພລິດາ ບາງອົງຄ໌
ຮຽນວ່າ ບໍ່ໄດ້ທ່າກຸສິລ ອັນໃດໃຫຍ່ໂຕເທົ່າໃດ ເປັນແຕ່ພຽງຮັກບາສັຈຈະ

ຢ່າງດຽວ. ບາງອົງຄໍກໍ່ຮຽນວ່າ ໄດ້ບໍ່ອິຈາຄວັຕຖູ ອັນນັ້ນ ອັນນີ້ ແຕ່ພຽງ
 ເລັກນ້ອຍ ແລະ ມີບາງອົງຄໍ ກ່າວວ່າ ບໍ່ໄດ້ກະທໍາຫຍັງຫລາຍ ມີພຽງບໍ່ກະ
 ທໍາຄວາມໂກລຮ້າຍ ເທົ່ານັ້ນ. ຄັນພຣະເຖຣະເຈົ້າ ກັບຈາກເທວໂລກແລ້ວ
 ຈຶ່ງມາເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະອົງຄໍ. ພຣະສາສດາ
 ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໕

ອະຫິງສະກາ ເຍ ມຸນະໂຍ
 ນິຈຈັງ ກາເຍນະ ສັງອຸຕາ
 ເຕ ຍັນຕິ ອັຈຈຸຕັງ ກຳນັງ
 ຍັຕຖະ ຄັນຕວາ ນະ ໂສຈະເລ ໑ ໒໒໕໑

ພຣະມຸນີ ຜູ້ເປັນນັກປຣາຊຸສ໌ ຜູ້ບໍ່ບຽດບຽນໃຜ ຄວບຄຸມກາຍຢູ່ເປັນ
 ນິຈ ທຽນຍ່ອມ ໄປຍັງຖິ່ນ ນິຣັນດຣ ທີ່ສິໄນຈອໂປແລ້ວ ຄືເຜືອງແກ້ວນິຣະ
 ພານ. ອັນເປັນເລືອງທີ່ທາຄວາມ ໂສກເສົ້າບໍ່ມີແລ.

(໑. ຄວບຄຸມກາຍ ໝາຍເຖິງ ກາຍ, ວາຈາ ແລະ ໃຈດ້ວຍ)

ເຣື້ອງ ກິກຊຸ ບູລຖາມບັລຫາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງ ຜາຣົພ ບັລຫາຂອງ ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ເຣື້ອງໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ ມີຢູ່ວ່າ ມີພຣະຫມັດ ແລະ ພຣາຫມຕິ (ຍິງຊາຍ) ໒ ຄົນ ເປັນຊາວເມືອງສາເກຕ. ໃນຊາຕິປາງກ່ອນ ເຄີຍເປັນ ບິດາມາຣດາ ຂອງພຣະຕຖາຄິຕເຈົ້າ ເຖິງ ໕໐໐ ຊາຕິ. ຄັນເລື່ອມາໃນຊາຕິນີ້ ພຣາຫມຕິ ແລະ ພຣາຫມຕິ ນັ້ນ ໄດ້ເຫັນ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ກໍ່ເກີດມີຄວາມຮັກ ເໝືອນບຸຕຣ໌ ຖືຕົນວ່າ ເປັນພຸທລບິດາ ພຸທລມາຣດາ ໄດ້ອາຣາສະນາເຊີນ ສເດັຈ ໃຫ້ໄປຮັບກັຕຕາຫາຣ ທີ່ເຮືອນຂອງຕົນ ຕລອດໂຕຣມາສ. ພຣະ ອົງຄ໌ ໄດ້ປະທານລັມມິກຖາ ໃຫ້ພຣາຫມຕິ ທັງ ໒ ໄດ້ບັອລຸ້ມຄຣ໌ຜິລຈິນ ເຖິງ ອຣຫັຕ ແລ້ວນິພພານ.

ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ທີ່ບໍ່ຊາບຕົ້ນເຫຕຸ ຈຶ່ງບູລຖາມສັມປອາຍກົພ ຂອງ ພຣາຫມຕິ ແລະ ພຣາຫມຕິ ທັງສອງ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣ໌ສພຣະ ຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ ໃຫ້ຟັງ.

໖

ສະຫາ ຊາຄະຣະມານານັງ
ອະໂຫຣັຕຕານຸສິກຂິນັງ

ນິພພານັງ ອະລິມຸຕຕານັງ

ອັຍກັງ ຄັຈວັນຕິ ອາສະວາ ຯ໒໒໖໑

ອັນວ່າ ບຸຄຄົລ ຜູ້ທີ່ຕົ້ນຢູ່ຕລອດເວລາ ເອົາໃຈໃສ່ໃນກາສຶກຯທາ
ທຸກທິພາຯາຕຣິກາລ, ມີໃຈນັ່ອມໄປສູ່ ພຣະນິພພານ, ອາສະວະ ຂອງທ່ານ
ທຽນຍ່ອມ ອັນຕຣະລານ ຫາຍສາບສູ່ໄປ.

ເຣື່ອງ ນາງປຸຕຕະທາສີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາງທາສີ ຂອງເສຕຖີ ໃນພຣະ
ນຄຣຯາຊຄຣິຫັຊວ່າ ນາງປຸຕຕະ. ໃນວັນນຶ່ງ ເສຕຖີ ໃຊ້ໃຫ້ນາງ ປຸຕຕະ
ທ່າກາຣຊ່ອມເຂົ້າ (ຕ່າເຂົ້າ) ທັງວັນທັງຄືນ ກໍບໍ່ໝົດ. ຄັນຕຣິກເຖົງກາງຄືນ
ຈຶ່ງໄດ້ໄຕ້ໄຟຊ່ອມເຂົ້າ ຕືນຕົວກໍຊຸ່່ມໄປດ້ວຍເຫື້ອ ຈຶ່ງອອກໄປນັ່ງຕາກລົມ
ຢູ່ຂ້າງນອກ ເພື່ອເຊົາເໝືອຍ ແນມໄປທາງພູເຂົາ ຄິຊຊະກູຯ ກໍເຫັນແສງປະ
ທິປ ຂອງ ພຣະກິກຂຸສົງພ໌ ມຽງ ໆ ຢູ່ ຈຶ່ງຄິດວ່າ ເຮົາເປັນຄົນທຸກຂໍຍາກ

ນັ້ນ ກໍໄດ້ໄປພໍ້ ພຣະສາສດາ ອັນນິ ພຣະອານົນທ໌ຕິດຕາມ ກໍເກີດມີຄວາມ
 ເຫລື້ອມໃສ ຈຶ່ງຄວ້າເອົາແປ້ງເຂົ້າຈີ້ອອກຈາກພິກ ນ້ອມຖວາຍພຣະສາສດາ
 ພຣະສາສດາ ກໍທຣົງຮັບເອົາ ແລ້ວກໍທຣົງອະນຸໂມລະນາ.

ນາງປຸຕຕະທາສີ ຈຶ່ງມາຮຳເພີງວ່າ ພຣະອົງຄ໌ຄົງຈະບໍ່ສເວີຍ. ພຣະ
 ສາສດາ ທຣົງຊາບວາຣຈິຕຂອງນາງ ຈຶ່ງປະທັບນັ່ງສເວີຍໃຫ້ນາງເຫັນ. ໃນ
 ເລື້ອສຳເຣັຈກັຕຕກິຈແລ້ວ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຮຽກ ນາງປຸຕຕະມາ ຮັບສັ່ງ
 ວ່າ ເລື້ອຄືນນີ້ ເຈົ້ານິກວ່າ ສາວົກຂອງເຮົານັ້ນເປັນຫຍັງ. ນາງກໍທູລຕາມທີ່
 ນາງຄິດນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກ
 ຂຶ້ນມານັ້ນ.

໗

ໂປຣາຕະເມຕັງ ອະຕຸລະ
 ເນຕັງ ອັຊຊຸຕະນາມິວະ
 ນິນທັນຕິ ຕຸຕຫິມາສີນັງ
 ນິນທັນຕິ ພະຫຸການິນັງ
 ມິຕະກາຕິມປິ ນິນທະຕິ
 ນັຕຖິ ໂລເກ ອະນິນທິໂຕ ຯ໒໒໗

ດູອາ "ອະດຸລ ເອີຍ"ອັນວ່າ ເຮືອງສັບສົ່ນນິນທານີ້ ມີນາຕັ້ງແຕ່ປະຖົມ
 ບູຣິນກັປຸ້ນ ບໍ່ແມ່ນຈະເກີດມີຂຶ້ນ ໃນປັຈຈຸບັນນີ້ດອກ. ນັ່ງຢູ່ເສີຍ ໆ ເຂົາກໍ
 ນິນທາ, ເວົ້າຫລາຍເຂົາກໍນິນທາ, ເວົ້າໜ້ອຍເຂົາກໍນິນທາ. ບໍ່ມີໃຜດອກນ່າ
 ໃນໂລກນີ້ ທີ່ຈະບໍ່ຖືກນິນທາ.

ກູ

ນະ ຈາຫຸ ນະ ຈະ ກະວິສສະຕິ
 ນະ ເຈຕະຣະຫິ ວິຊຸຊະຕິ
 ເອກັນຕັງ ນິນທິໂຕ ໄປໂສ
 ເອກັນຕັງ ວາ ປະສັງສິໂຕ ຯຣາກູຍ

ບໍ່ວ່າ ໃນອະດີຕ ໃນປັຈຈຸບັນ ທັງທີ່ ໃນອະນາຄົຕດ້ວຍ ຄົນທີ່ຖືກ
 ສັຣເສີຍ ຢ່າງດຽວ ຫາຣີວ່າ ຄົນຈະຖືກນິນທາ ແຕ່ພຽງຢ່າງດຽວ ຍ່ອມບໍ່ມີ.

ລ

ຍັລເຈ ວິລລູ ປະສັງສັນຕິ
 ອະນຸວິຈຈະ ສຸເວ ສຸເວ

ອັຈຈິທທະວຸຕຕິງ ເມລາວິງ

ປັດສະນາສິລະສະມາຫິຕັງ ຯ໒໒໐໒

ນັກປຣາຊຸ໌ ຜູ້ທີ່ຮຸ້ນຕອງ ພິນິຈພິຈາຣະຕາຢ່າງຖ້ວນຖີ່ແລ້ວ ຈຶ່ງສັອ
ເສີນຜູ້ທີ່ມີປັດສະນາ ເຖິງພ້ອມດ້ວຍສິລ ແລະ ສະມາທິ ດໍາເນີນຊີວິຕອັນຫາທີ່
ຕິບໍ່ໄດ້.

໑໐

ເນກຂັງ ຊັມໂພນະທັສເສວະ

ໂກ ຕັງ ນິນທິຕຸ ມະຣະຫະຕິ

ເທວາປິ ຕັງ ປະສັງສັນຕິ

ພຸຣທານຸຕາປິ ປະສັງສິໂຕ ຯ໒໒໐໓

ບໍ່ມີໃຜດອກນາ ທີ່ຈະໄປນິນທາ ເພິ່ນຜູ້ທີ່ເປັນເໝືອນດັ່ງ ແຫ່ງຄໍາ
ຊຸມພູນຸທ ໜຸ່ມະນຸສແລະເຫລົ່າເທພຍດາ ກໍເຊີຍຊົມ ແມ່ນແຕ່ ພຣະພຣົຫມ
ກໍຍັງສັອເສີນ.

ເລື້ອງ ອະຕຸລອຸບາສິກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ອຸບສິກຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າ ອະຕຸລະ. ວັນນຶ່ງ

ຄວນສໍາຮວມ ຣະມັດຣະວັງ ກາຣກະທໍາທາງກາຍ, ລະກາຍທຸຈຣິຕ, ປະພິຕຣ໌
ກາຍສຸຈຣິຕ.

໑໒

ວະຈີປະໂກປັງ ຣັກເຂຍຍະ
ວາຈາຍະ ສັງອຸໂຕ ສີຍາ
ວະຈີທຸຈຈະຣິຕັງ ຫິຕວາ
ວາຈາຍະ ສຸຈະຣິຕັງ ຈະເລ ຯ໒໓໒ຍ

ເຮົາຄວນສໍາຮວມຣະວັງວາຈາ ຄວາມຄະນອງ ວາຈາ ເວົ້າແຕ່ຄໍາຈິງ
ຄໍາສຸກາພ ເວັ້ນຈາກ ວາຈາທຸຈຣິຕ ປະພິຕຣ໌ແຕ່ວາຈາ ສຸຈຣິຕ.

໑໓

ມະໂນປະໂກປັງ ຣັກເຂຍຍະ
ມະນະສາ ສັງອຸໂຕ
ມະໂນທຸຈຈະຣິຕັງ ຫິຕວາ
ມະນະສາ ສຸຈະຣິຕັງ ຈະເລ ຯ໒໓໓ຍ

ເຮົາຄວນຄວບຄຸມ ຄວາມຄະນອງທາງໃຈ ຣະມັດຣະວັງ ຄວາມຄິດ,
ເວັ້ນຈາກ ມະໂນທຸຈຣິຕ ປະພິຕຣ໌ມໂນສຸຈຣິຕ.

໑໔

ກາເຍນະ ສັງອຸຕາ ລີອາ
 ອະໂຖ ວາຈາຍະ ສັງອຸຕາ
 ມະນະສາ ສັງອຸຕາ ລີອາ
 ເຕ ເວ ສຸປະຣິສັງອຸຕາ ຯ໒໓໔໒

ທ່ານຜູ້ມີປັດສະນາ ທຽນຍ່ອມ ສຳຮວມຣະວັງ ກາຍ
 ວາຈາ ໃຈ ທ່ານເຫລົ່ານັ້ນ ນັບໄດ້ວ່າ ເປັນຜູ້ສຳຮວມດີແລ້ວ ແບ້ຈິງ.

ເລື່ອງ ຈັພັດຄິຍະ ກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງາຣົພ ກິກຂຸ ຈັພັດຄິຍະ ພວກ ຜີ ອັນມີ
 ໑ ບັຕາທຸກະ, ໒. ໂລຫິຕະກະ, ໓. ກຸມມະຊະກະ, ໔. ອັສສະຊິ, ໕, ປຸນັພ
 ພະສຸກະ. ໖. ເມຕຕິຍະ. ພັດພວກຂອງເພິ່ນນີ້ ໄດ້ມີຊື່ວ່າ ຈັພັດຄິຍະ

ໃນວັນນຶ່ງ, ພຣະກິກຂຸ ພວກນີ້ ຖືໄມ້ເທົ້າສອງມື, ໃສ່ຮອງເທົ້າໄມ້
 ພາກັນເດີນຈົງກວົມຢູ່ພລານຫິນ. ພຣະສາສດາ ໄດ້ສັດບສຽງກຸກັກ ໆ ຈຶ່ງ
 ຮັບສັ່ງ ຖາມພຣະອານົນທ໌ວ່າ: ອານົນທ໌ ສຽງດັງນັ້ນ ແມ່ນຫຍັງ ?

ຄັນພຣະອານົນທ໌ບູລໃຫ້ຊາບແລ້ວ ຈຶ່ງທຣິງບັດຄິຍະສິກຂາບິທ
 ຫ້າມກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ບໍ່ໃຫ້ໃສ່ຮອງເທົ້າໄມ້ ແລ້ວຕັຣສວ່າລັມມ່ນຽມກິກຂຸ

ຄວນຮັກບາມັຣຍາທ ໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍ. ບັດນັ້ນ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ
ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

ຈົບ ໂກລວັດຄ໌ ທີ່ ໑໗

ມລວັດຄໍ້ ທີ່ ໑໘

ໝວດ ວ່າດ້ວຍ ມິລທິນ ຄວາມເສົ້າໝອງ

໑

ປັດທຸປະລາໄສວະ ທານິສິ

ຍະມະປຸຣິສາປິ ຈະ ຕັງ ອຸປັຊກິຕາ

ອຸຍໂຍຄະນຸເຂ ຈະ ຕິຍກະຕິ

ປາເຖຍຍັມປິ ຈະ ເຕ ນະ ວິຊຸຊະຕິ ຯໄລ໕ຍ

ບັດນີ້ ທ່ານແກ່ເຖົ້າ ເໝືອນດັ່ງໃບໄມ້ເຫລືອງແລ້ວ, ຈ່າຍົມພິບາລ ຫຼື ຍົມທູຕ ກຳລັງລໍຖ້າທ່ານຢູ່, ທ່ານກຳລັງຈະຈາກໄປໄກ, ແຕ່ວ່າສບຽງ ອາຫາຣກາຣເດີນທາງໄກ ຂອງທ່ານ ຍັງບໍ່ທັນມີເທື່ອ.

໒

ໄສ ກະໂຣຕິ ທິໂປມັຕຕະໂນ

ຂີປັງ ວາຍາມະ ປັຕທິໂຕ ກະວະ

ນິທລັນຕະມະໂລ ອະນັງຄະໂນ

ທິພັງ ອະຣິຍະກູເມທິສິ ຯໄລ໕ຍ

ທ່ານຈົ່ງສ້າງທີ່ເພິ່ງ ໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ, ຮີບພຍາຍາມຂົນຂວາຍຫາ
 ປັດສະນາໃສ່ຕົວ. ເມື່ອທ່ານໝົດມົນທົນ ໝົດກິເລສແລ້ວທ່ານກໍຈັກເຂົ້າເຖິງ
 ທິພຍກູນີ ຂອງ ພຣະອຣິຍະ.

໓

ອຸປະນິຕະວະໂຍ ທານິສີ

ສັມປະຍາໂຕສີ ຍະມັສສະ ສັນຕິເກ

ວາໄສປິ ຈະ ເຕ ນັຕຖິ ອັນຕະຣາ

ປາເຖຍຍັງ ປິ ຈະ ເຕ ນະ ວິຊຸຊະຕິ ຯລຸກະ

ບັດນີ້ ທ່ານກໍາລັງຈະເຖິງອາຍຸຂັ້ຍແລ້ວ, ທ່ານ ຍ່າງເຂົ້າໄປໃກ້ສຳ
 ນັກພລາມັຈຈຸຣາຊແລ້ວເດ. ທີ່ພັກຣະຫວ່າງທາງ ຂອງທ່ານ ກໍບໍ່ມີ. ສປຽງ
 ເດີນທາງ ຂອງທ່ານ ກໍບໍ່ໄດ້ຫາໄວ້.

໔

ໄສ ກະໂຣຫິ ທິປະມັຕຕະໂນ

ຂີປັງ ວາຍາມະ ປັຕທິເຕ ກະວະ

ນິທທັນຕະມະໂລ ອະນັງຄະໂນ

ນະ ປຸນະ ຊາຕິຊະຣັງ ອຸປະຫິສີ ຯລຸກະ

໕

ອະນຸປຸພເພນະ ເມລາວີ

ໂຖກັງ ໂຖກັງ ຂະເຕ ຂະເຕ

ກັມມາໄອ ຣະຊະຕັສເສວະ

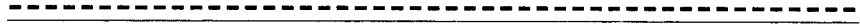
ນິທລະເມ ມະລະມັຕຕະໄນ ຯໄລຍ

ຄົນທີ່ມີປັດຊະນາ ຄວນກໍາຈັດປັດເປົ່າ ມີລິທິນ ຄວາມເສົ້າໜອງ
ຂອງຕົນອອກ ທີລະຫັອຍ ໆ ທຸກ ໆ ຂຕະ ໂດຍລໍາດັບ ເໝືອນກັບນາຍ
ຊ່າງຕີຄໍາ ທີ່ປັດເປົ່າຂີ້ສນິມ ອອກຈາກຄໍານັ້ນແລ.

ເລື່ອງ ອັລລະຕຣະພຣາທມຕ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣາທມຕ໌ຄົນນຶ່ງ ໄດ້ກະທໍາບຸລ
ກຸສິລມາເປັນລໍາດັບ. ໃນຕອນຕົ້ນໆ ນັ້ນ ໄດ້ເຫັນກິກຊຸອົງຄ໌ນຶ່ງ ຢືນຫົ່ມ
ຈິວຣ ຢູ່ໃນທີ່ແຫ່ງນຶ່ງເປັນປະຈໍາ ແລະທີ່ນັ້ນ ຣົກເຮື້ອ ຕັ້ມໄປດ້ວຍຫຍ້າ
ລາວຈຶ່ງຖາກຖາງທີ່ນັ້ນໃຫ້ແປນ ແລ້ວກໍເອົາຊາຍມາຖົມໃຫຮາບພຽງ ຕໍ່ມາ
ກໍປຸກ ຜາມພໍ່ກັນແດດກັນຝົນ ຕໍ່ມາປຸກເປັນສາລານ້ອຍ ຈັດກາຣສລອງລ້ຽງ
ພຣະກິຊສົງໝໍ ມີພຣະພຸທລເຈົ້າ ເປັນປະລານ. ໃນງານສລອງນັ້ນ ໄດ້ທູລ
ປະວັຕິກາຣຕ໌ ເບື້ອງຕົ້ນ ທີ່ຈເຣີຍເຕີບໂຕໂດຍລໍາດັບມາຈົນເປັນສາລາ.

ເມື່ອພຣະພຸດທະອົງຄ໌ ຈະທຳຮົງ ອະນຸໂມທນານັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ ທຳຮົງ
ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດຸ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໄວ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

ປີ

ອະຍະສາວະ ມະລັງ ສະມຸຊາຖິຕັງ
ຕະບຸຊາຖາຍະ ຕະເມວະ ຂາທະຕິ
ເອວັງ ອະຕິໂລນະຈາຣິນັງ
ສານິ ກັມມານິ ນະຍັນຕິ ທຸຄຄະຕິງ ໑໔໔໐໑

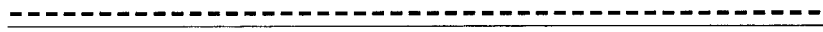
ຂຶ້ນນິມ ເກີດຈາກເຫລັກກ ທຽນຍ່ອມ ກັດເຫລັກກ ສັນໃດ, ກັມມ໌ທີ່
ຄົນທ່າໄວ້ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມ ນ່າເຂົາໄປສູ່ທຸຄຕິ ກໍສັນນັ້ນ ຫັ້ນແລ

ເລື່ອງ ພຣະຕິສສະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຳຮົງຜາຣົພ ພຣະກິກຂຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ຊື່ວ່າ ຕິສສະ
ເຖຣະນິຈົອ ເນື້ອລະອຽດດິຜົນນຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງເພິ່ນຫລາຍ. ເພິ່ນ
ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໃຊ້ສອຍເທື່ອ ກໍໄດ້ທ່າກາລກິຣິຍາໄປເສັຍກ່ອນ. ຄັນທ່າກາລະ
ກິຣິຍາແລ້ວ ໄດ້ໄປເກີດເປັນບັງກະເລັນ ຢູ່ໃນຈົອນັ້ນ. ສົງພໍໄດ້ຕົກລົງ
ກັນວ່າ ຈະຈັດກາຣແຈກຈົອນັ້ນ ບັງກະເລັນຕົວນັ້ນ ກໍແລ່ນຮ້ອງວົນວຽນ

ຮ້ອງວ່າບໍ່ຍອມໃຫ້. ພຣະສາສດາ ທຣິງຊາບດ້ວຍພິພຍໄສຕ ຈຶ່ງທຣິງ
 ຫ້າມ ພຣະກິກຊ ໃຫ້ເຍື້ອນໄປກ່ອນ ຈົນກວ່າຈະລ່ວງໄປໄດ້ ກຸ ວັນແລ້ວ
 ຈຶ່ງຄ່ອຍຈັດກາຣແຈກຢາຍກັນ. ໃນວັນທີ່ ກຸ ບຶ້ງກະເລັນ ກໍທ່າກາລກິຣິຍາ
 ໄປເກີດໃນ ດຸສິຕພິກິພ.

ບັດນັ້ນ ພຣະອົງຄຳຈຶ່ງທຣິງອະນຸລາຕິໃຫ້ແຈກຈົວນັ້ນ. ພຣະກິກຊ
 ທັງຫລາຍ ມີຄວາມສົງສັຍ ບໍ່ຊາບເຫຕຸ ຈຶ່ງໄດ້ທູລຖາມ. ພຣະພຸທລອົງຄຳ
 ທຣິງສແດງເຫຕຸນັ້ນ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາແລ້ວນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້
 ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

ກ

ອະສັຊຊາຍະມະລາ ມັນຕາ
 ອະນຸຍາານະມະລາ ພະຣາ
 ມະລັງ ວັຕຕັສສະ ໂກສັຊຊັງ
 ປະມາໂທ ຣັກຂະໂຕ ມະລັງ ໑໒໔໑໑

ກາຣບໍ່ທ່ອງ ບໍ່ເລົ່າບິທຮຽນ ພຣະລັມມ໌ ຫຣິຕຳຣາຕ່າງໆ ທີ່ຮຽນມາ
 ນັ້ນເປັນນິລທິນ ຫລົງລຶມ, ເຮືອນຊານບ້ານຊ່ອງ ທີ່ຢູ່ອາສັຍ ບໍ່ບົວຣະບັຕ

ຊ່ອມແປງ ກໍ່ຍ່ອມຜຸ້ພັງ. ຮ່າງກາຍ ຜົວພັດວັດຕະ ຂີ້ຄ້ານ ບໍ່ປົວຣະບັດ
ຂັດສີ ກໍ່ຍ່ອມເສົ້າໝອງ. ນາຍຣັກຮາຍາມ ປະມາທ ເລີນເລີ້ເຜີສະຕິ ຍ່ອມ
ເປັນອັນຕຣາຍ ຄືເປັນນິລທິນ.

ເຣື່ອງ ພຣະໂລຣຸທາຍີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະໂລຣຸທາຍີເຖຣະ ເປັນຄົນຂີ້
ອອດ. ໃນວັນນຶ່ງ ມີປະຊາຊົນ ຜູ້ໄດ້ໄປຟັງລັມມັກັບມາ ແລ້ວກ່າວສັອເສີນ
ພຣະສາຣີບຸຜົ ເຖຣະ ແລະ ພຣະໂມຄຄັລານະ ເຖຣະ ທັງ ໒ ອົງຄົນນັ້ນ.
ພຣະໂລຣຸທາຍີເຖຣະ ຈຶ່ງກ່າວຂຶ້ນວ່າ ຖ້າທ່ານ ທັງຫລາຍ ໄດ້ຟັງລັມມັກ
ສຳນັກຂອງເຮົາແລ້ວ ກໍ່ຈັກກ່າວສັອເສີນ ຄຸກຂອງເຮົາຍິ່ງກວ່ານີ້.

ໃນວັນນຶ່ງ ຝູງຊົນໄດ້ປະຊຸມກັນ ບໍຣິຈາຄທານ ແລະໄດ້ອາຣາລນາ
ໃຫ້ ພຣະໂລຣຸທາຍີ ສແດງລັມມ ເພິ່ນກໍ່ຮັບຄຳອາຣາລນາ ແລ້ວຂຶ້ນໄປ
ບິນລັມມາສນີ ຈັບຄັນຕາລະບັຕຣ໌ ໂຍກໄປໂຍກມາ ຄິດຫາລັມມທີ່ຈະສແດງ
ບໍ່ອອກ ຈຶ່ງຂໍຜັດເວລາໄປໃສ່ເວລາໃໝ່ ວ່າເວລານີ້ສແດງບໍ່ໄດ້ ເອົາຕອນ
ຄຳດີກວ່າ ເຖິງຕອນຄຳມາ ກໍ່ຂໍຜັດໄປໃສ່ ກາງຄືນ ເຖິງກາງຄືນມາ ກໍ່ຂໍຜັດ
ໄປໃສ່ຕອນໃກ້ຮຸ່ງ ຄັນຕອນໃກ້ຮຸ່ງ ກໍ່ສແດງບໍ່ໄດ້ ກໍ່ເລີຍຜັດຕໍ່ໄປອີກ.
ຝູງຊົນເລີຍພາກັນຂັບໄລ່ ພຣະໂລຣຸທາຍີ ໆ ແລ່ນກະວີກະວາດໄປພລາດ
ລັມຢູ່ທີ່ ວິຈ (ວິຈກຸຍິ) ຫ້ອງຖ່າຍນັ້ນເອງ.

ພະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສິນທະນາ ກ່ຽວກັບເຮືອງ ພະໂລ-
 ອຸທາຍິເຖຣະ. ພະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງສຳຊຶ່ງ ພະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກ

໘

ມະລິຕຖິຍາ ທຸຈຈະຣິຕັງ
 ມັຈເຈຣັງ ທະທະໂຕ ມະລັງ
 ມະລາ ເວ ປາປະກາ ລັມມາ
 ອັສມິງ ໂລເກ ປະຣັມຫິ ຈະ ຯ໒໔໒໒

ຄວາມປະພິຕຣ໌ ເສັຍຫາຍ ເປັນນິລທິນ ຂອງ ສຕຣິ, ຄວາມຂີ້ຖີ່
 ເປັນນິລທິນ ຂອງຜູ້ໃຫ້, ຄວາມຊົ່ວທຸກຊຸມິດ ເປັນນິລທິນ ທັງໃນໂລກນີ້

ນິມມະລາ ໂຫຼຸຖະ ກິກຂະໂວ ໑໒໔໓໑

ນິລທິນ ຄວາມເສົ້າໜອງ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ນິລທິນທັງຫລາຍ ນັ້ນ ກໍແມ່ນ ອະວິຊຸຊາ ຄວາມໂງ່ງາວ ນັບເປັນນິລທິນຊັ້ນຍອດ. ດູຣາ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ, ທ່ານ ທັງຫລາຍ ຈິ່ງກໍາຈັດປັດເປົ່າ ນິລທິນຊຸນິດນີ້ ແລະ ຈິ່ງ ເປັນຜູ້ປາສຈາກນິລທິນ ທັງຫລາຍເທົ່ນ.

ເລື່ອງ ອັດຕະກຸລບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກຸລບຸຕຣ໌ຜູ້ນຶ່ງ ທີ່ເປັນອຸປາສິກ ມີ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ໃນພຣະພຸທລສາສນາ ມີກັອຍາເປັນຄົນປະພິຕຣ໌ນອກໃຈ ເລີຍມີຄວາມກະດ້າງກະເດື່ອງ ບໍ່ກ້າເຂົ້າຮ່ວມໃນທີ່ຊຸມຊົນ. ວັນນຶ່ງ ລາວໄດ້ ເຂົ້າເຝົ້າ ທຸລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ, ພຣະອົງຄ໌ ຈິ່ງໄດ້ຕຣ໌ສເລື່ອງ ໃນອດີຕກາລ ທີ່ເຄີຍມີມາວ່າ ມີກັອຍາ ຂອງເສຕຖີ ຄົນນຶ່ງ ປະພິຕຣ໌ນອກ ໃຈສາມີ ໆ ກໍມີຄວາມເສັງໃຈ. ທ່ານ ທິສາປາໂມກຂ໌ ຜູ້ເປັນອາຈາອຍ໌ໄດ້ຮູ້ ເຫດຜົນ ຈິ່ງກ່າວສອນເສຕຖີນັ້ນວ່າ ຜູ້ຍິງໃນໂລກນີ້ ເປັນສາລາຣຕະແກ່ ຜູ້ ຊາຍ ເໝືອນແມ່ນ້ຳ, ຫົນທາງ, ໂຮງສູຣາ, ໂຮງລັມມສະກາ, ສາລາ, ບໍ່ນ້ຳ ສະນັ້ນ. ໃນທີ່ສຸດ ແຫ່ງ ອດີຕນິທານນັ້ນ ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັນລູ ຈິ່ງໄດ້ຕຣ໌ສຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໑໐

ສຸຊີວັງ ອະຫິນິເກນະ

ກາກະສູເອນະ ລັງສີນາ

ປັກຂັນທິນາ ປະຄັພເກນະ

ສັງກິລິຍເກນະ ຊີວິຕັງ ໑໔໔໔໑

ຄົນທີ່ໄຮ້ຢາງອາຍ ມີຄວາມກ້າຫານຄືດັ່ງກາ, ມັກທໍາລາຍຜູ້ອື່ນໃນ
ທາງລັບຫລັງ ມັກເອົາໜ້າ ອອດດີ ມີພຣິຕິກັມມ໌ ຄວາມປະພຶດຣ໌ສິກປົກ
ຄົນເຊັ່ນນີ້ ມີຄວາມເປັນຢູ່ຢ່າຍ. (ມີຄວາມເປັນຢູ່ຢ່າງ ໂອ້ໂຮງ)

໑໑

ຫິນິມະຕາ ຈະ ທຸຊຸຊີວັງ

ນິຈຈັງ ສຸຈິຄະເວສີນາ

ອະລິເນນັປປະຄັພເກນະ

ສຸທລາຊີເວນະ ປັສສະຕາ ໑໔໔໕໑

ສ່ວນຄົນທີ່ມີ ຫິນິ ຄວາມລະອາຍຕໍ່ບາບ ທຸຈຣິຕ ຝັກໄຝ່ຫາຄວາມ
ບໍ່ຮືສຸທລິຢູ່ເປັນນິຕຍ໌ ບໍ່ຂີ້ຄ້ານ ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົວ ມີຄວາມເປັນຢູ່ບໍ່ຮືສຸທລິ

໑໓

ສຸກາເມຣະຍະປານັດຈະ

ໂຍ ນະໂຣ ອະນຸຍຸດຊະຕິ

ອິເລວະເມໂສ ໂລກັສິງ

ມູລັງ ຂະນະຕິ ອັຕຕະໂນ ຯ໒໔໗໑

(໑໒-໑໓) ຜູ້ໃດ ທ່າກາຣຂ້າສັຕວ໌ ລັກທຣັພ໌ ກ່າວຄຳບໍ່ສັຕຍ໌ ບໍ່ຈິງ ປະພິຕຣ໌ລ່ວງເກີນ ລູກ ແລະ ກັຣຍາຂອງຜູ້ອື່ນ, ດື່ມສຸກາເມຣັຍຢາເສພຕິດ ເປັນເນື່ອງນິຕຍ໌ ບຸຄຄິລ ຜູ້ນັ້ນຊື່ວ່າ ທ່າລາຍຖອນຮາກຖອນໂຄນ ຂອງຕົນ ເອງ ໃນໂລກນີ້.

໑໔

ເອວັງ ໂກ ປຸຣິສະ ຊານາຫິ

ປາປະລິມມາ ອສັຍລະຕາ

ມາ ຕັງ ໂລໂກ ອະລິມໂມ ຈະ

ຈິຣັງ ທຸກຂາຍະ ຣັນທະຍຸງ ຯ໒໔໗໒

ຈົ່ງຮູ້ເຖີດນ່າ ບຸຣຸສ ທັງຫລາຍ ອັນວ່າ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ບໍ່ແມ່ນວ່າ ເປັນຂອງທີ່ຈະຄວບຄຸມໄດ້ງ່າຍ. ຂໍຄວາມໂລພ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ຈົ່ງຢ່າໄດ້

ແກ່ລາກ ກະຊາກທ່ານໄປໃສ່ຄວາມທຸກຂໍ້ຕລອດກາລອັນຍາວນານ ນັ້ນເລີຍ.

ເຮືອງ ປັດຈະອຸບາສິກ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ອຸບາສິກ ໕ ຄົນ ທີ່ພາກັນຮັກບາສິລ ໕ ຄົນລະຂໍ້. ຄົນນຶ່ງຮັກບາສິລ ຂໍ້ທີ່ ໑ ລະເວັ້ນຈາກ ກາຣຂ້າສັຕ໌ວ໌, ຄົນທີ່ສອງ ຮັກບາສິລ ຂໍ້ທີ່ ໒ ລະເວັ້ນຈາກກາຣລັກຂະໂມຍ ສິ່ງຂອງທີ່ເຈົ້າຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້. ຄົນທີ່ສາມ ຮັກບາສິລ ຂໍ້ທີ່ ໓ ລະເວັ້ນ ຈາກກາຣປະພິຕຣ໌ຜິດມິຈຈາຈາຣ. ຄົນທີສີ່ ຮັກບາສິລ ຂໍ້ທີ່ ໔ ລະເວັ້ນຈາກ ກາຣກ່າວຄຳຕົວະລ່າຍຮັກບາສິຈຈະ.. ຄົນທີຫ້າ ຮັກບາສິລ ຂໍ້ທີ່ ໕ ລະເວັ້ນ ຈາກກາຣດົມສຸຣາ ຢາເສພຕິດທຸກຊຸນິດ. ໃນຈຳນວນບຸຄຄົລ ທັງ ໕ ນີ້ ໃຜ ຮັກບາສິລຂໍ້ໃດ ກ່ວ່າຢ່າງນັ້ນດີ. ມີຄວາມຂັດແຍ່ງ ຖືກຖຽງກັນ. ເຂົາເຈົ້າກໍ ພາກັນເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທູລຂໍພຣະພຸທໂລວາທ. ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ຈຶ່ງ

ປະເສສັງ ປານະໂກຊະເນ
 ນະ ໂຂ ທິວາ ວາ ຣັຕຕິງ ວາ
 ສະມາລິງ ອະລິຄັຈຈະຕິ (໒໔໔໒)

ປະຊາຊົນ ຍ່ອມໃຫ້ທານຕາມສັທທາ. ຜູ້ໃດຄິດອິສສາ ໃນເຂົ້າແລະ
 ນ້ຳ ຂອງຄົນອື່ນ ເຂົາຜູ້ນັ້ນ ຍ່ອມບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສົບໃຈ ບໍ່ວ່າຈະເປັນກາງ
 ເວັນ ຫຼືວ່າ ກາງຄືນ ກໍຕາມ.

໑໖

ຍັສສະ ເຈຕັງ ສະມຸຈຈິນນັງ
 ມູລະຄັຈຈັງ ສະມຸຫະຕັງ
 ສະ ເວ ທິວາ ວາ ຣັຕຕິງ ວາ
 ສະມາລິງ ອະລິຄັຈຈະຕິ ໒໔໕໐

ຜູ້ໃດເລີກຄິດ(ອິສສາ) ເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ເຂົາຜູ້ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມໄດ້ຮັບ
 ຄວາມສົບໃຈ ທັງໃນເວລາກາງເວັນ ແລະ ໃນເວລາກາງຄືນ.

ເລື່ອງ ຕິສະສະບາຫາຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຂຸໜ່ມ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ທີ່ຊື່ວ່າ ຕິສະສະ ເພິ່ນເປັນຊາວຊົນບົທ ໄປບວຊູຢູ່ໃນເມືອງສາວັຕຖິ ມັກຈະເວົ້າອອດອ້າງວ່າ ລາຕິພັ້ນອງຂອງເພິ່ນນັ້ນ ເປັນຜູ້ຖວາຍທານ ດ້ວຍໄກ່ຊຸມາຫາຣ ອັນເລີສ ແລ້ວຕິຕຽນທານຂອງຄົນອື່ນວ່າ ທານສູ້ລາຕິຂອງຕົນບໍ່ໄດ້.

ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ນຳເອົາເລື່ອງນັ້ນ ເຂົ້າຂາບທູລ ແດ່ ພຣະ ສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໑໗

ນັຕຖິ ຣາຄະສະໂມ ອັຄຄິ

ນັຕຖິ ໂບສະສະໂມ ຄະໂຫ

ນັຕຖິ ໂບສະສະມັງ ຊາລັງ

ນັຕຖິ ຕັຕຫາສະມາ ນະຫິ ໑໒໕໑໑

ບໍ່ມີໄຟໃດ ທີ່ຈະສເມີເໝືອນ ຣາຄະຄວາມກຳໜັດຍິນດີໃນການ, ບໍ່ມີເຄາະຫັກມ໌ ອັນໃດ ທີ່ຈະສເມີເໝືອນ ໂບສະ, ບໍ່ມີຕານ່າງດັກສັຕວ໌ ຊຸນິດໃດ ທີ່ຈະສເມີເໝືອນ ໂມຫະ, ບໍ່ມີນ້ຳໃດ ທີ່ຈະສເມີເໝືອນຕັຕຫາ.

ເຣືອງ ປັດຈະອຸບາສິກ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ອຸບາສິກ ໕ ຄົນ ທີ່ຊ່ວນກັນໄປຟັງລັມມ ທີ່ວິຫາຣ. ຄົນນຶ່ງນຶ່ງຟັງ ມີຄວາມເພີດເພີນຈເຣີຍໃຈ ຈົນຫລັບໂຫລເຄີບເຄີ້ມໄປ ຍ້ອນນິສັຍເຄີຍຖືກຳເນີດ ເກີດເປັນງູມາກ່ອນ, ຄົນນຶ່ງ ນຶ່ງເອົາມືຂີດຂຽນແຜ່ນດິນຫລິ້ນ ຍ້ອນນິສັຍເຄີຍເກີດເປັນຂີ້ໄສ້ເດືອນມາກ່ອນ. ຄົນນຶ່ງນຶ່ງຈັງໄຮມສິ້ນຕົ້ນໄມ້ ເພາະໄດ້ນິສັຍທີ່ມີມາຄາວທີ່ເກີດເປັນລົງ ໃນຊາຕິປາງກ່ອນ, ຄົນນຶ່ງ ນຶ່ງແຫງນຫ້າເບິ່ງຝ້າອາກາສ ຍ້ອນເຄີຍເປັພຣາຫມຕັດູຣິກບໍ ດູດາວ.

ທ່ານ ພຣະອານົນທ໌ ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບູລຖາມ ພະສາສດາວ່າ ສັຕວ໌ ທັງຫລາຍ ອາສັຍກັມມ໌ອັນໃດ ຈຶ່ງບໍ່ອາຈຟັງລັມມ໌ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົພ.ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາແລ້ວນີ້.
(ກາຣທີ່ຄົນທັງຫລາຍ ໃນຂຕະທີ່ນຶ່ງຟັງລັມມ໌ນັ້ນ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ກໍຍ້ອນວ່າ ມີປັຈຈັຍ ນິສັຍ ທີ່ຕິດມາແຕ່ຊາຕິປາງກ່ອນ)

໑໘

ສຸທັສສັງ ວັຊຊະມັຄເລສັງ
ອັຕຕະໂນ ປະນະ ທຸທທະສັງ
ປະເລສັງ ທິ ໂສ ວັຊຊານິ

ໂອປຸນາຕິ ຍະຖາ ກຸສັງ
 ອັຕຕະໂນ ປະນະ ຈາເທຕິ
 ກະລິງວະ ກິຕວາ ສະໂກ ຯ໒໕໒

ໂທສຂອງຄົນອື່ນນັ້ນ ເຫັນໄດ້ງ່າຍ, ສ່ວນໂທສຂອງຕົນເອງນັ້ນ ເຫັນໄດ້ຍາກ. ຄົນເຮົາມັກຈະເປີດເຜີຍໂທສຂອງຄົນອື່ນເຂົາ ເໝືອນກັນກັບ ກາຣໂຮຍຂີ້ແກບ ແຕ່ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍພຍາຍາມປົກປິດໂທສຂອງຕົນໄວ້ ບໍ່ ຕ່າງຫຍັງກັບນັກເລງ ກາຣພນັນ (ໄພ້-ໂປ)

ເຣື້ອງ ເມຕາທາະກະເສຕຖີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ເມຕາທາະກະເສຕຖີ ຜູ້ມີບຸນຄາລິກາຣ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ທຣິງທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ອຸປນິສັຍໂສດາ ປັຕຕິຜິລ ຂອງທ່ານເສຕຖີ ພ້ອມດ້ວຍນາງຈັນທປະທຸມ ຜູ້ກັຣຍາ ແລະ ທ່ານ ລັນໂຍໄຊຍ໌ເສຕຖີ ຜູ້ເປັນບຸຕຣ໌ ພ້ອມທັງນາງ ສຸມິນເທວີ ຜູ້ເປັນລູກ ໄພ້ ແລະ ນາງວິສາຂາ ຜູ້ເປັນຫາລານສາວ ແລະ ນາຍບຸຣຕະທາສ. ພຣະ ອົງຄຈຶ່ງສເດັຈໄປສູ່ ກັທທິຍະນຄຣ. ເມື່ອເມຕາທາະ ເສຕຖີ ຊາບຂ່າວວ່າ ພຣະສາສດາ ສເດັຈມາເຮັດ ພຣະເມດ ຄື້ນັ້ນທັງເມດດະເຮັດ ທີ່

ພຣະສາສດາ ຕ່າງ ໆ ນາ ໆ ເສຕຖື ກໍບໍ່ຟັງ. ຄັນມາເຝົ້າ ພຣະສາສດາ
 ໄດ້ຟັງລັມມເທສນາ ສຳເລັດໂສດາປັຕຕິຜົລແລ້ວ ຈຶ່ງບູລຄວາມນັ້ນ ແດ່
 ພຣະສາສດາໃຫ້ທຣິງຊາບ. ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັນນຸ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ
 ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໑໐

ປະຣະວັຊຊານຸປັສສິສະ

ນິຈຈັງ ອຸຊຊານະສັຍນິໄນ

ອາສະວາ ຕັສສະ ວັທຜັນຕິ

ອາຣາ ໄສ ອາສວັກຂະຍາ ໑໒໕໓໑

ຜູ້ທີ່ຈ້ອງມອງຈັບຕາເບິ່ງ ແຕ່ໂທສຂອງຄົນອື່ນ ຢູ່ຕລອດເວລາ
 ເພື່ອຈະຈັບຜິດ, ເຂົາຜູ້ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມ ໜາດ້ວຍກິເລສອາສວະ ບໍ່ມີທາງທີ່
 ຈະເລີກລະໄດ້.

ເລື່ອງ ອຸຊຊານສັຍນິເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສກາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະເຖຣະອົງຄົນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າ ພຣະ

ອຸຊຸຊານສັລລິ ເພິ່ນເປັນຄົນນັກກ່າວໂທສຜູ້ອື່ນ ທ່ຽວແສະຫາໂທສ ກິກຂຸ
 ທັງຫລາຍໆ ຈຶ່ງຂາບທູລ ຄວາມປະພຶຕຣ໌ຂອງເພິ່ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະ
 ອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣ໌ສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວ ທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໒໐

ອາກາເສວະ ປະທັງ ນັຕຖິ
 ສະມະໂຕ ນັຕຖິ ພາຫິໂຣ
 ປະປັຍຈາກິຣະຕາ ປະຊາ
 ນິປປະປັຍຈາ ຕະຖາຄະຕາ ໑໒໕໔໑

ບໍ່ມີຮອຍເທົ້າ ໃນອາກາສ, ສມຕະ ພາຍນອກສາສນານີ້ ບໍ່ມີ. ສັຕວ໌
 ພາກັນຍົນດີໃນກິເລສທີ່ກົດຂວາງພຣະນິພພານ. ພຣະຕຖາຄິຕ ທັງຫລາຍ
 ໜົດກິເລສນັ້ນແລ້ວ.

(ຄຳວ່າ ນອກສາສນາ ໝາຍຄວາມວ່າ ນອກພຣະພຸທສາສນາ)

໒໑

ອາກາເສວະ ປະທັງ ນັຕຖິ
 ສະມະໂຕ ນັຕຖິ ກາຫິໂຣ

ສັງຂາຣາ ສັສສະຕາ ນັຕຖິ
 ນັຕຖິ ພຸທລານະນິລຊິຕັງ ໑໒໕໕໑

ບໍ່ມີ ຮອຍເທົ້າໃນອາກາສ, ບໍ່ມີສມຕະ ນອກສາສນານີ້, ບໍ່ມີສັງຮອ
 ທີ່ທ່ຽງແທ້, ບໍ່ມີຄວາມຫວັ່ນໄຫວ ສຳຮັບ ພຣະພຸທລເຈົ້າ.

ເລື່ອງ ສຸກັທທະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ສຸກັທທະປຣິພາຊິກ. ຄາວເມື່ອພຣະ
 ສາສດາ ທຣິງປະທັບຢູ່ ໃນສາລະວັນ ຂອງ ມັລລະກອຸຣິຍ໌ ກຣຸງກຸສິນາຣາ
 ສໄດ້ຈັບຮົບົມເໜືອພຣະແທ່ນ ທີ່ປຣິນິພພານ. ສຸກັທທະປຣິພາຊິກ ເຂົ້າ
 ໄປເຝົ້າ ທູລຖາມບັບຫາ. ພຣະອານົມທໍເຖຣະ ເຫັນວ່າ ບໍ່ແມ່ນໂອກາສທີ່
 ສົມຄວນ ຈຶ່ງຫ້າມສຸກັທທະ ບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າເຝົ້າ. ພຣະສາສດາ ທຣິງຊາບ ຈຶ່ງປະ
 ທານໂອກາສໃຫ້ແກ່ ສຸກັທທະປຣິພາຊິກ ໆ ຈຶ່ງທູລຖາມບັບຫາ ໓ ຂໍ້ ຄື:

- ໑. ອັນທີ່ຊື່ວ່າ ຮອຍໃນອາກາສ ມີຫຣືບໍ່ ?
- ໒. ອັນທີ່ຊື່ວ່າ ສມຕະນອກພຸທລສາສນາ ມີຫຣືບໍ່ ?
- ໓. ສັງຂາຣ ທັງຫລາຍ ຊື່ວ່າ ເປັນຂອງທ່ຽງ ມີຫຣືບໍ່ ? ດັ່ງນີ້.

ເມື່ອ ພຣະອົງຄ໌ ທຣົງພຍາກຣຕ໌ ບັດຫາຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນິທານນີ້.

ຈົບ ມລວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໘

ວັດຄ໌ ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນ
ລັມມັຍກຸວັດຄ໌
ທີ່ ໑໐

ລັມມັຍກຸວັຄຄ໌ ທີ່ ໑໙

ໝວດ ວ່າດ້ວຍ ຄວາມທ່ຽງລັມມ໌

໑

ນະ ເຕນະ ໂຫຕິ ລັມມັຍໂກ

ເຍນັຕຖັງ ສະຫະສາ ນະເຍ

ໂຍ ຈະ ອັຕຖັງ ອະນັຕຖັລຈະ

ອຸໂກ ນິຈເລຍຍະ ປັຕທິໂຕ ຯໄຊດັຍ

ຜູ້ທີ່ຕັດສິນຄວາມ ໂດຍຫນຸ່ມທັນພັນແລ່ນ ຜູ້ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຊື່ງ
ຄວາມທ່ຽງລັມມ໌. ປັຕທິຕ ຜູ້ເພິ່ນສລາດ ທຽນຍ່ອມ ວິນິຈຈັຍຄະດີດ້ວຍ
ຄວາມຮອບຄອບ ສອບຖາມທັງຝ່າຍຖືກ ແລະ ຝ່າຍຜິດ (ຈຶ່ງຈັດວ່າເປັນຜູ້ທີ່
ທ່ຽງລັມມ໌)

໒

ອະສາຫະເສນະ ລັມເມນະ

ສະເມນະ ນະຍະຕິ ປະເລ

ລັມມັສສະ ຄຸຕໂຕ ເມລາວິ

ດັມມັຍໂກ ປັຕທິໂຕ ຯໄຊດັຍ

ບັດທິຕ ຜູ້ທີ່ຕັດສິນຜູ້ອື່ນ ໂດຍຄວາມຮອບຄອບ ໂດຍທ່ຽງລັມມ໌
ສນຳສເມີຖີເອົາຄວາມຖືກຕ້ອງເປັນໃຫຍ່ ຜູ້ນີ້ໄດ້ສະໜານາມວ່າຜູ້ທ່ຽງລັມມ໌

ເລື່ອງ ວິນິຈັຍ ມຫາອາມາຕຍ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພວກວິນິຈັຍ ມຫາອາມາຕຍ໌
ເປັນຕຸລາກາຣ ພິພາກບາໂດຍອຍຸຕິລັມມ໌ (ບໍ່ມີຄວາມທ່ຽງລັມມ໌) ເລື່ອໄດ້
ຮັບສິນບົນຂອງຝ່າຍໃດ ກໍຕິຕົວເຂົ້າຝ່າຍນັ້ນ. ໃນວັນນຶ່ງ ພຣະກິກຂຸ ທັງ
ຫລາຍ ໄດ້ຍ່າງໄປທາງສາລ ວິນິຈັຍ (ສາລຍຸຕິລັມມ໌) ກໍເລີຍພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ
ຊົ່ວຄາວ ເພາະຝົນຕົກໜັກ. ເລື່ອຊາບຄວາມກາຣວິນິຈັຍ ພິຈາຣະຕາຊຶ່ງ
ຄະດີ ເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງທູລຄວາມນັ້ນ ແຕ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງໄດ້
ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໓

ນະ ເຕນະ ປັຕທິໂຕ ໂຫຕິ
ຍາວະຕາ ພະຫຸ ກາສະຕິ
ເຂມີ ອະເວຣີ ອະກະໂຍ
ປັຕທິໂຕຕິ ປະວຸຈະຕິ ໓໒໕໘

ກາອເປັນພຽງແຕ່ວ່າ ເວົ້າຫລາຍ ຢ່າຍຫ່າງມັນ ບໍ່ຈັດໄດ້ວ່າ ເປັນ
ບັດທິຕ. ຄົນທີ່ປະພຶຕຣ໌ຕົນໃຫ້ກະເຍົມສຳຮາລ ບໍ່ມີເວອ ບໍ່ມີກັຍ ຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງ
ຮຽກໄດ້ວ່າ ເປັນບັດທິຕ.

ເຣື້ອງ ຈັພັຄຄິຍກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣົງຜາຣົພ ພຣະກິກຊຸ ພວກຈັພັຄຄິຍ໌ ຫລິ້ນ
ຢອກເປົ້າກັນຄືເດັກນ້ອຍ ຢູ່ໃນວັດ ກໍມີ ຢູ່ໃນບ້ານ ກໍມີ. ພວກເພິ່ນບໍ່ມີ
ຄວາມລະອາຍ ກ່າວຍົກຍ້ອງກັນເອງວ່າເປັນບັດທິຕ. ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ
ນຳຄວາມນັ້ນ ຂຶ້ນຂາບທູລ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ
ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໔

ນະ ຕາວາຕາ ລັມມະລະໂຣ
ຍາວະຕາ ພະຫຸ ກາສະຕິ
ໂຍ ຈະ ອັປປັມປິ ສຸຕວານະ
ລັມມັງ ກາເຍນະ ປັສສະຕິ
ສະ ເວ ລັມມະລະໂຣ ໂຫຕິ
ໂຍ ລັມມັງ ນັປປະມັຊຊະຕິ ໑໒໕໙໑

ບຸຄຄິລ ບໍ່ນັບໄດ້ວ້າ ເປັນຜູ້ທຣົງລັມມ໌ ຍ້ອນເຫຕຸ ພຽງແຕ່ວ່າ ເປັນຄົນທີ່ເວົ້າໄດ້ຫລາຍ. ສ່ວນຜູ້ໃດ ເຖິງແມ່ນວ່າໄດ້ສັດບັບຟັງໜ້ອຍ ກໍຕາມ ແຕ່ເຫັນລັມມ໌ດ້ວຍໃຈ, ບໍ່ປະມາທໃນລັມມ໌ ຜູ້ນັ້ນແລະເຮົາຮຽກວ່າ ຜູ້ທຣົງລັມມ໌.

ເລື່ອງ ພຣະເອກຸທານເຖຣະ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະເອກຸທານະ ເຖຣະ ເປັນອຸທັຕຣິຕາສິພ, ເພິ່ນນັ້ນ ອາສັຍຢູ່ໃນປ່າແຫ່ງນຶ່ງ. ຄັນວ່າ ເຖິງວັນອຸໂບສິຖມາແລ້ວ ເພິ່ນກ່າວຄາຖາອຸທານ ອັນນຶ່ງສເມີ ບໍ່ໄດ້ຂາດ. ເທພຍດາ ທີ່ອາສັຍຢູ່ໃນປ່ານັ້ນ ຖວາຍສຽງສາລຸກາຣກິກກ້ອງ ເໝືອນກັບ ວ່າ ແຜ່ນດິນອຸດ. ວັນນຶ່ງ ມີກິກຂຸ ໒ ອົງຄ໌ ເປັນຜູ້ທຣົງພຣະໄຕຣປິຍົກ ມີ ສິສບໍຣິວາຣ ອົງຄ໌ລະ ໕໐໐ ໄປໃນທີ່ນັ້ນ ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເຊື້ອເຊີນໃຫ້ ສແດງລັມມ໌. ເມື່ອກິກຂຸທັງສອງ ສແດງລັມມ໌ແລ້ວ ເທພຍດາກໍບໍ່ສາລຸກາຣ ຄັນພຣະເຖຣະ ກ່າວອຸທານຄາຖານັ້ນ ຈົບລົງ ເທພຍດາ ທັງຫລາຍ ກ່າວ ສາລຸກາຣ. ບັນດາສິສ ຂອງກິກຂຸ ທັງສອງອົງຄ໌ນັ້ນ ຈຶ່ງໂພນທະນາຕິຕຽນ ເທພຍດາວ່າ ເຫັນແກ່ໜ້າ.

ຄັນພວກເພິ່ນກັບມາເຖິງພຣະເຊຕວັນວິຫາຣ ຈຶ່ງທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວນີ້.

໕

ນະ ເຕນະ ເຖໂອ ໄຫຕິ
 ເຍນັສສະ ປະລິຕັງ ສິໂອ
 ປະຣິປັກໂກ ວະໂຍ ຕັສສະ
 ໄມພະຊິຕໂຕຕິ ວຸຈຈະຕິ ຯ໒໖໐໑

ເປັນພຽງແຕ່ວ່າ ຜົນຫງອກ ເທົ່ານັ້ນ ຍັງບໍ່ທັນນັບໄດ້ວ່າ ເຖອະ
 ເທົ່ອ ເພິ່ນນັ້ນເຖົ້າແກ່ແຕ່ ວັຍ ຈຶ່ງເອີ້ນໄດ້ວ່າ ຄົນແກ່ລ້າ ໆ.

໖

ຍັມຫິ ສັຈຈັລຈະ ລັມໄມ ຈະ
 ອະຫິງສາ ສັຄລະໄມ ຫະໄມ
 ສະ ເວ ວັນຕະມະໂລ ສິໂອ
 ໂສ ເຖໂອຕິ ປະວຸຈຈະຕິ ຯ໒໖໑໑

ຜູ້ໃດມີ ສັຈຈະ ຄຸຕລັມມ໌ ບໍ່ບຽດບຽນ, ສຳຮອມອະວັງ ຂົ່ມໃຈ ມີ
 ຄວາມສລາດ ປາສຈາກນິລທິນໂທສ ຜູ້ນັ້ນແລ ເຮົາຮຽກວ່າ ເຖອະ.

ເລື່ອງ ລະກຸຕະຜະກະກັບທິຍເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະ ກຸຕຜະກະກັບທິຍເຖຣະ. ໃນ
 ວັນນຶ່ງ ມີພຣະກິກຊຸປະມາຕ ໓໐ ອົງຄ໌ ມາເຝົ້າພຣະສາສດາ ໄດ້ເຫັນພຣະ
 ເຖຣະອອກໄປຈາກທີ່ເຝົ້າ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສຖາມ ກິກຊ ທັງຫລາຍ ເຫລົ່າ
 ນັ້ນວ່າ ເມື່ອທ່ານເຂົ້າມາ ທ່ານເຫັນ ພຣະເຖຣະອົງຄ໌ນັ້ນ ຫຣີບໍ່. ກິກຊ ທັງ
 ຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນ ທູລວ່າ ບໍ່ເຫັນ ພຣະເຈົ້າຂ້າ. ເຫັນແຕ່ສາມເຕອນ້ອຍ
 ອົງຄ໌ນຶ່ງ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ນັ້ນແຫລະ ເຖຣະ. ກິກຊ ຈຶ່ງທູລຖາມວ່າ
 ພຣະເຖຣະນ້ອຍແທ້. ພຣະພຸທສອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣິງຕຣັສ ພຣະຄາຖານີ້.

໗

ນະ ວາກກະຣະຕະມັຕເຕນະ
 ວັຕຕະໂປກຂະຣະຕາຍະ ວາ
 ສາລູໄປ ນະໂຣ ໂຫຕິ
 ອິສສຸກິ ມັຈຈະຣີ ສະໂກ ະ໒໖໒໒

ບໍ່ແມ່ນວ່າ ເວົ້າຈາຄ່ອງແຄ້ວ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນມີຜົວພັດສວຍງາມ ທີ່
 ເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນດີໄດ້ ຖ້າຫາກວ່າ ເຂົາຍັງມີຄວາມອິສສາ ຣິບຍາ, ມີຄວາມ

ຂີ້ຖີ່ໜຽວແໜ້ນ ມີເລ່ຫລ່ຽມຢູ່ ເຂົາກໍເປັນຄົນດີ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ນັ້ນເອງ.

໘

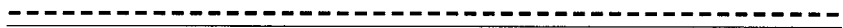
ຍັສສະ ເຈຕັງ ສະມາຈົນນັງ
ນູລະຄັຈຈັງ ສະນູຫະຕັງ
ສະ ວັນຕະໄທໄສ ເມລາວີ
ສາລູໂປຕີ ວຸຈຈະຕີ ຯເຕັລະ

ຄົນຜູ້ໃດ ທີ່ລະຄວາມອິສສາ ຣິບຍາ ເປັນຕົ້ນ ຕັດອອກໄດ້ຢ່າງ
ເດັດຂາດ, ຄົນສລາດ ປາສຈາກກິເລສ ເຊັ່ນນີ້ໄດ້ແລ້ວ ຮຽກວ່າ ຄົນດີ.

ເຣືອງ ສັມພະຫຸລະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣົງຜາຣົພ ພຣະກິກຊຸ ຫລາຍອົງຄໍ້ ເປັນຜູ້ມັກ
ໄຄ່ ໃນລາພສັກກາຣະ ເຂົ້າເຝົ້າ ຫຸລຂໍໃຫ້ພຣະອົງຄໍ້ ຫຣົງບັງຄັບ ກິກຊຸທີ່
ຮຽນລົມລົມ ໃນສຳນັກກິກຊຸອື່ນໆ ມາແລ້ວນັ້ນ ຕ້ອງໃຫ້ສອບຊ່ອມ ໃນສຳ
ນັກຂອງຕົນເສັຍກ່ອນ ຈຶ່ງອອກໄປສາລຍາຍລົມລົມໄດ້.

ພຣະສາສດາ ຫຣົງຊາບຄວາມປະສົງຄໍ້ ຂອງ ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ
ຈຶ່ງບໍ່ຫຣົງອະນຸລາຕໃຫ້ເຮັດ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວນີ້.

໙

ນະ ມຸຕາບາະເກນະ ສະມະໂຕ
 ອັພພະໂຕ ອະລິກັງ ກະຕັງ
 ອິຈຈາ ໂລກະສະມາປັນໄນ
 ສະມະໂຕ ກິງ ກະວິສສະຕິ ໑໒໖໔໑

ຄົນທີ່ແຖບົວໄລ້ນ ໄຮ້ສີລວັຕຣ໌, ກ່າວຄຳບໍ່ສັຕຍ໌ ບໍ່ຈິງ ບໍ່ນັບວ່າ
 ເປັນ ສະມະຕະ, ເຂົາມີແຕ່ຄວາມຢາກ ແລະ ຄວາມໂລພໂລພາ (ຢ່າງນີ້)
 ຈັກເປັນ ສະມະຕະ ໄດ້ຢ່າງໃດ.

໑໐

ໂຍ ຈະ ສະເມຕິ ປາປານິ
 ອະຕຸງຄູລານິ ສັພພະໂສ
 ສະມິຕັຕຕາ ຫິ ປາປານັງ
 ສະມະໂຕຕິ ປະວຸຈຈະຕິ ໑໒໖໕໑

ຜູ້ທີ່ຮຽບດັບເສັຍ ຊຶ່ງບາບ ທັງຫລາຍ ທັງນ້ອຍ ແລະ ໃຫຍ່,
 (ຜູ້ນັ້ນ) ແລ ຮຽກວ່າສະມະຕະ ເປັນຜູ້ສົງບຣຽບ ເພາະເລິກລະບາບໄດ້.

ເລື່ອງ ຫັດຖຸກະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣົພ ຫັດຖຸກະກິກຊຸ ພຣະກິກຊຸອົງຄົ້ນ
 ເພິ່ນມັກເວົ້າຕົບຕແລງ ປີ້ນໄປປີ້ນມາ. ວັນນຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ນັດພົບກັບພວກ
 ເດັຍຣຖິຍ໌ ໃຫ້ໄປປະຊຸມໃນທີ່ແຫ່ງນຶ່ງ ເພື່ອສົນທະນາກັນ. ຄັນເຖິງເວລາ
 ກຳນົດກັນ ເພິ່ນກໍໜີໄປທາງອື່ນເສັຍ. ໃນເລື່ອຍັງບໍ່ທັນເຖິງເວລາ ເພິ່ນຊ້າ
 ພັດໄປເຖິງທີ່ນັດໝາຍກ່ອນ ແລະພວກເດັຍຣຖິຍ໌ ເຂົາກໍບໍ່ທັນມາ ດັ່ງນີ້ເປັນ
 ຕົ້ນ. ບັດນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າອວດວ່າພວກເດັຍຣຖິຍ໌ຢ້ານເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ມາຕາມນັດ
 ພຣະສາສດາ ຫຣິງຊາບ ຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ນຳຕົວເຂົ້າມາສອບສວນ ແລ້ວຫຣິງ
 ເທສນາສັ່ງສອນ ຕຣິສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໑໑

ນະ ເຕນະ ກິກຊຸ ໂສ ໂຫຕິ
 ຍາວະຕາ ກິກຂະເຕ ປະເອ
 ວິສສັງ ລັມມັງ ສະມາທາຍະ
 ກິກຊຸ ໂຫຕິ ນະ ຕາວະຕາ ຯຣຸດັດຊະ

ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ວ່າ ຂໍກິກຊາຈາກຜູ້ອື່ນ, ຜູ້ນັ້ນ ບໍ່ຊື່ວ່າ ເປັນກິກຊຸ. ຖ້າ
 ຍັງປະພຶຕຣ໌ຕິນເໝືອນຊາວບ້ານຢູ່ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຊື່ວ່າ ເປັນກິກຊຸ.

໑໒

ໂຍສະ ປຸນລັຍຈະ ປາປັຍຈະ
 ພາເຫຕວາ ພຸຣາຫຸມະຈະຣິຍະວາ
 ສັງຂາຍະ ໂລເກ ຈະຣະຕິ
 ສະ ເວ ກິກຂຸຕິ ວຸຈຈະຕິ ຯ໒໒ກຸຍ

ຜູ້ໃດລະເສຍຊຶ້ງບຸນ ແລະບາບໄດ້ທຸກຊຸນິດ ດຳຣົງຊີວິຕປະເສີກຸສຸດ
 ຢູ່ໃນໂລກມະນຸສດ້ວຍປັຍລາ ຜູ້ນັ້ນແລ ຮຽກວ່າ ກິກຂຸ.

ເລື່ອງ ອັລລຕຣະພຣາຫມຕ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣາຫມຕ໌ຄົນນຶ່ງ ບອຊພາຍນອກ
 ພຸທລສາສນາ ທ່ຽວກິກຂາຈາຣ (ບິຕທບາຕ) ລ້ຽງຊີວິຕ. ພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ນີ້
 ມາຄິດໄດ້ວ່າ ພຣະສມຕະໂຄດົມ ທຣົງຮຽກສາວິກຂອງພຣະອົງຄ໌ ຜູ້ທີ່ທ່ຽວ
 ໂຄຈຣ ບິຕທບາຕວ່າ ກິກຂຸ. ສ່ວນເຮົານີ້ ກໍທ່ຽວກິກຂາຈາຣ ເໝືອນກັນ
 ເຮົາກໍຄວນຈະຮຽກຕົນວ່າ ເປັນກິກຂຸໄດ້. ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທູລຄວາມ
 ນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວ
 ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໓

ນະ ໂນເນນະ ມຸນີ ໂຫຕິ
 ມູອຫະຣູໄປ ອະວິທຫະສຸ
 ໂຍ ຈະ ຕຸລັງວະ ປັຄຄັຍຫະ
 ວະຣະມາທາຍະ ປັຕທິໂຕ ຯໄຕກູ

ຄົນໄງ່ຈ້າທ່າທ່າ ນັ່ງນັ່ງຢູ່ ບໍ່ຮູ້ຫຍັງ (ຜູ້ນັ້ນ) ບໍ່ນັບວ່າເປັນມຸນີ (໑)
 ສ່ວນຜູ້ມີປັດສະນາ ທ່າຕົນເໝືອນຖືຄັນຊຶ່ງຕາຊິງ ລະຖິ້ມຄວາມຊົ່ວ ເລືອກ
 ເອົາແຕ່ຄວາມດີ. (໑) ນັກປຣາຊຸນ ປັຕທິໂຕ

໑໔

ປາປານີ ປະຣິວັຊເຊຕິ
 ສະ ມຸນີ ເຕນະ ໂສ ມຸນີ
 ໂຍ ມຸນາຕິ ອຸໂກ ໂລເກ
 ມຸນີ ເຕນະ ປະວຸຈຈະຕິ ຯໄຕລະ

ດ້ວຍປະຣິປະທາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາໃນຂໍ້ທີ່ ໑໓ ນັ້ນ ຮຽກໄດ້ວ່າ ເປັນມຸນີ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ຮູ້ໂລກນີ້ ທັງໂລກໜ້າດ້ວຍ ຜູ້ນັ້ນຄວນໄດ້ ສະມະຄານາມວ່າ ມຸນີ.

ເຣືອງ ເດ້ຍຣຖິຍ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພວກເດ້ຍຣຖິຍ໌. ໃນເມື່ອພຣະອົງຄ໌ ທຣົງອະນຸໝາຕ ໃຫ້ກົກຊຸ ທັງຫລາຍ ທ່າຟິລີ ອະນຸໂມທະທານໄດ້. ເມື່ອ ຄົນທັງຫລາຍ ໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງຄຳອະນຸໂມທະນານັ້ນ ກໍມີຄວາມປິຕິຍິນດີເປັນ ຢ່າງຍິ່ງ ຈຶ່ງພາກັນທ່າສັກກາຣະບູຊາ ພຣະກົກຊຸສົງໝໍ ເປັນອັນມາກ.

ພວກເດ້ຍຣຖິຍ໌ ຈຶ່ງທ່ຽວໂພນທະນາວ່າ ສາວົກຂອງ ພຣະສມຕະ ໂຄດົມ ເປັນຜູ້ເວົ້າຫລາຍ. ພວກເຮົາທີ່ເປັນ ມຸນີ ນັ້ນ ຈະນັ່ງນັ່ງຢູ່. ພຣະ ສາສດາ ທຣົງຊາບເຣືອງນີ້ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງເທິງນີ້.

໑໕

ນະ ເຕນະ ອະຣິໂຍ ໂຫຕິ
ເຍນະ ປາຕານິ ຫົງສະຕິ
ອະຫົງສາ ສັພພະປາຕານັງ
ອະຣິໂຍຕິ ປະວຸຈຈະຕິ ຯຣຸກອຸ

ບຸຄຄົລໃດ ທີ່ຍັງບຽດບຽນສັຕວ໌ຢູ່, ບຸຄຄົລຜູ້ນັ້ນ ບໍ່ນັບໄດ້ວ່າເປັນ ອາຣະຍະຊົນ. ເພາະເຂົາບໍ່ບຽດບຽນສັຕວ໌ທັງປວງ ເຂົາຈຶ່ງຊື່ວ່າອາຣະຍະຊົນ

ເລື່ອງ ອະນິຍະພາລິສິກະ

ພຣະບໍລົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ນາຍພານເບັດຜູ້ນຶ່ງ ຊື່ວ່າ ອະນິຍະ. ພຣະອົງຄໍ່ ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ໄສດາປັດຕິຜົລ ຂອງນາຍພານຜູ້ນີ້ ຈຶ່ງ ໄດ້ສເດັ່ຈໄປໃນສຳນັກຂອງເຂົາ ແລະ ມີຮັບສັ່ງຖາມວ່າ ທ່ານຊື່ວ່າຢ່າງໃດ? ພານເບັດຈຶ່ງບຸລວ່າ ຂ້າພຣະອົງຄໍ່ຊື່ວ່າ ອະນິຍະ. ພຣະອົງຄໍ່ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ຜູ້ ທຳປາຕາຕິບາຕ (ຂ້າສັຕວ໌ຢູ່) ບໍ່ຊື່ວ່າ ອະນິຍະ. ອະນິຍະ ຕ້ອງບໍ່ບຽດບຽນ ສັຕວ໌ ດັ່ງນີ້. ບັດນັ້ນ ພຣະອົງຄໍ່ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມານີ້.

໑໖

ນະ ສີລັພພະຕະມັຕເຕນະ

ພາຫຸສັຈເຈນະ ວາ ປະນະ

ອະຖະວາ ສະມາລິລາເກນະ

ວິຈິຕຕະສະຍະເນນະ ວາ ໑໒໗໑໑

໑໗

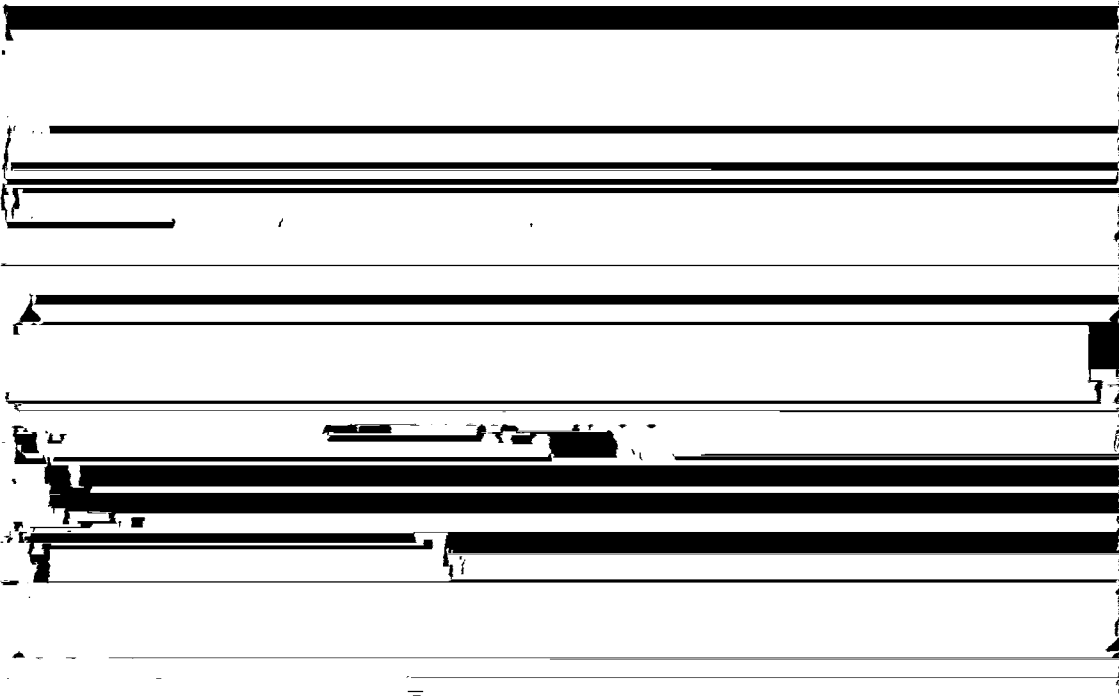
ຜຸສາມິ ເນກຂັມມະສຸຂັງ

ອະປຸຖຸຊຸຊະນະເສວິຕັງ

ກິກຊຸ ວິສສາສະມາປາທິ

ອັປປັຕໂຕ ອສະວັກຂະຍັງ ບຸຣຸຣຸ

໑໖-໑໗. ກິກຊຸ ເອີຍ! ອັນວ່າ ພຽງແຕ່ສິລາຈາອັຕຣ໌, ມີກູມິ
 ປຣິຍັຕິ ຄົງແກ່ກາຣຮຽນ ກາຣສິກາ, ບໍ່ທ່າຄວາມພຽງ ປະພິບັຕິຈົນໄດ້ຊານ
 ອາສັຍຢູ່ໃນສຖານທີ່ ອັນສົງບສັງດ ເທົ່ານັ້ນ, ຖ້າກຳຈັດກິເລສຍັງບໍ່ໄດ້ ທັງ
 ໝົດ ທ່ານກໍຢ່າຝ່າວນັ້ງນອນໃຈວ່າ ໄດ້ຮັບຄວາມສຸຂ ໃນກາຣບັຣພຊາ ທີ່

ມັຄຄວັຄຄ໌ ທີ່ ໒໐

ໝວດ ວ່າດ້ວຍທາງ

໑

ມັຄຄານັ້ນກຸ້ງຄິໂກ ເສຍໂກ
 ສັຈຈານັ່ງ ຈະຕຸໂຣ ປະທາ
 ວິຣາໂຄ ເສຍໂກ ລັມມານັ່ງ
 ທີປະທານັ້ນຈະ ຈັກຊຸມາ ຯ໒໗໓໑

ຍອດແຫ່ງ ມັຄຄາ ທິນທາງນັ້ນ ໄດ້ແກ່ ອັຍກຸ້ງຄິກະມັຄຄ໌, ຍອດ
 ແຫ່ງສັຈຈະ ໄດ້ແກ່ ອະວິຍະສັຈຈ໌ ໔ ປະກາຣ, ຍອດແຫ່ງລັມມ໌ ໄດ້ແກ່
 ຄວາມປາສຈາກຣາຄະ, ຍອດແຫ່ງມະນຸສ (ສັຕວ໌ ໒ ເທົ່າ) ໄດ້ແກ່ ພຣະຜູ້
 ເຫັນແຈ້ງ.

໒

ເອສະວະ ມັຄໂຄ ນັຕຖັລໂລ
 ທິສສະນິສສະ ວິສຸທລິຍາ

ເອຕັລຫິ ຕຸມເຫ ປະຜິປັຊຊະຖະ
 ມາຣິສເສຕັງ ປະໂມຫະນັງ ຯຣຸຖະ

ມີທາງດຽວນີ້ ເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີທາງອື່ນ ທີ່ຈະນຳໄປສູ່ຄວາມບໍ່ຣິສັທຣິ
 ແຫ່ງທັສນະ. ພວກທ່ານ ຈົ່ງເດີນໄປຕາມທາງເສັ້ນນີ້ເຖິນ. ທາງເສັ້ນນີ້
 ພລາມາຣ ມັກເດີນຫລົງສເລີ.

໓

ເອຕັລຫິ ຕຸມເຫ ປະຜິປັນນາ
 ທຸກຂັສສັນຕັງ ກະຣິສສະຖະ
 ອັກຂາໂຕ ເວ ມະຍາ ມັຄໂຄ
 ອັລລາຍະ ສັລລະສັຕຖະນັງ ຯຣຸຖະ

ເມື່ອເດີນຕາມທາງສາຍນີ້ແລ້ວ ພວກທ່ານຈະໝົດທຸກຂໍ້. ທາງສາຍ
 ນີ້ເຮົາໄດ້ຊີ້ບອກໄວ້ ຫລັງຈາກທີ່ເຮົາໄດ້ຮູ້ຊຶ່ງວິຣິຖອນລູກສຣ ຄື ກິເລສ.

໔

ຕຸມເຫຫິ ກິຈຈັງ ອາຕັປັງ
 ອັກຂາຕາໂຣ ຕະຖາຄະຕາ

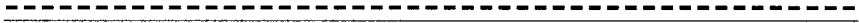
ປະສົບນາ ປະໂມກຂັນຕິ

ຊາຍິໄນ ມາຣະພັນລະນາ ຯຣາດັຍ

ພວກທ່ານ ທັງຫລາຍ ຈົ່ງບໍາຄວາມພຽງເຖິດ, ພຣະຕະຖາຄິຕນັ້ນ ເປັນພຽງຜູ້ຊີ້ບອກທາງ ເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ທີ່ບໍາເພັດຊານ ເດີນຕາມທາງສາຍນີ້ ກໍ່ຈັກພົ້ນຈາກເຄື່ອງຜູກຂອງ ພລາມາຣ.

ເລື່ອງ ປັດຈະສຕະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ພຣະກິກຊຸ ປະມາຕ ໕໐໐ ອົງຄ໌ ໄດ້ປະຊຸສົນທະນາກັນ ກ່ຽວກັບຫົນທາງທີ່ຈະສັລຈຣໄປມາທາງເທົ່າວ່າ ໃນ ທີ່ນັ້ນ ໆ ເປັນຢ່າງນັ້ນ ໆ ບໍ່ຄືກັນໄປຫົມິດ. ພຣະຕຖາຄິຕ ໄດ້ສເດັຈໄປ ຍັງທີ່ປະຊຸມກັນນັ້ນ ທຣິຜາຣິພຣະລັມມິກະຖາ ແລ້ວຕອັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງ ກ່າວ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

*

໕

ສັພເພ ສັງຂາຣາ ອະນິຈຈາ

ຍະທາ ປັດລາຍະ ສັສສະຕິ

ອະຖະ ນິພພິນທະຕິ ທຸກເຂ
 ເອສະ ມັຄໂຄ ວິສຸທລິຍາ ຯຣຸກຸະ

"ສັງຂາຣ ທັງຫລາຍ ທັງປວງບໍ່ທ່ຽງ" ເມື່ອໃດ ບຸຄຄົລເຫັນແຈ້ງ
 ດ້ວຍປັນຍາ ດັ່ງນີ້, ເມື່ອນັ້ນ, ເຂົາຍ່ອມໜ່າຍໃນທຸກຂໍ້. ອັນນີ້ ເປັນທາງ
 ແຫ່ງຄວາມບໍ່ວິສຸທລິ.

ຜົ

ສັພເພ ສັງຂາຣາ ທຸກຂາຕິ
 ຍະທາ ປັນຍາຍະ ປັສສະຕິ
 ອະຖະ ນິພພິນທະຕິ ທຸກເຂ
 ເອສະ ມັຄໂຄ ວິສຸທລິຍາ ຯຣຸກຸະ

"ສັງຂາຣ ທັງຫລາຍ ທັງປວງ ເປັນທຸກຂໍ້" ເມື່ອໃດ ບຸຄຄົລເຫັນ

ອະຖະ ນິພພິນທະຕິ ທຸກເຂ
ເອສະ ມັດໄຄ ວິສຸທລິຍາ ຯຣຸດຍ

"ລັມມ໌ ທັງຫລາຍ ເປັນ ອນັຕຕາ" ບໍ່ແມ່ນຕົນຕົວ, ເມື່ອໃດບຸຄ-
ຄົລເຫັນແຈ້ງດ້ວຍປັດຕະ ດັ່ງນີ້ ເມື່ອນັ້ນແລ ເຂົາຍ່ອມເປື້ອໜ່າຍໃນທຸກຂໍ້

ເລື່ອງ ອະປະຣະປັດຈະສຕະກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ກິກຂຸ ປະມາຕ ໕໐໐ ອົງຄ໌ອີກ
ພວກນຶ່ງ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ເຫລົ່ານັ້ນ ຮຽນກັມມກຸານ ໃນສຳນັກຂອງ
ພຣະອົງຄ໌ແລ້ວໄປກະທຳຄວາມພຽງຢູ່ໃນປ່າ ຍັງບໍ່ທັນບັຣລຸ ອອກທັດ ຈຶ່ງ
ກັບມາເຝົ້າ ພຣະອົງຄ໌ ທຸລຂໍປ່ຽນກັມມກຸານໃໝ່ ພຣະພຸທລອຽງຄ໌ ຈຶ່ງປະ
ທານພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

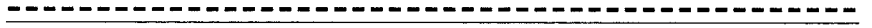
ກູ

ອຸມກຸານະກາລັມຫິ ອະນຸມຸກະຫາໄນ
ຍຸວາ ພະລີ ອາລະສີຍັງ ອຸປເປໄຕ
ສັງສັນນະສັງກັປປະມະໄນ ກຸສິໄຕ
ປັດຕະຍະ ມັດຄັງ ອະລະໂສ ນະ ວິນທະຕິ ຯຣຸດຍ

ຄົນເຮົາ ເລື້ອຄາວຍັງໜຸ່ມແໜ້ນ ແຂງແຮງຢູ່ ແຕ່ຂີ້ຄ້ານ ບໍ່ຂຍັນ
ໜັ່ນພຽງໃນເວລາທີ່ຄວນຂຍັນ ມີຄວາມຄິດຕົກຕ່ຳ. ຄົນຂີ້ຄ້ານ ຍ່າງເຕື້ອຍ
ເຕື້ອຍ ເລື້ອຍລ້າ ເຊັ່ນນີ້ ຍ່ອມບໍ່ພົບພໍ້ຫົນທາງແຫ່ງ ປັດສະນາ.

ເລື່ອງ ປະທານກັມມິກະຕິສສະ ກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະປະທານກັມມິກະຕິສສະ ກິກຊຸ
ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ພຣະອົງຄ໌ ທຣິງທຳປະຜິສັນກຸາອັຕອນຮັບ ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນກັມມກຸານພ້ອມກັບຕົນ ໄປຈເຣີນສມຕະລັມມ໌ ສຳເຣັຈພຣະ
ອອບັຕແລ້ວມາເຝົ້າພຣະພຸທລອົງຄ໌. ເພິ່ນກໍມີປະສົງຄ໌ຢາກໃຫ້ພຣະສາສດາ
ທຣິງທຳປະຜິສັນກຸານກັບຕົນ ຄືກັນ. ເພິ່ນຈຶ່ງຂມັງຂມ່ຳໄປເດີນຈົງກຣົມ
ໃນທີ່ແຫ່ງນຶ່ງ ເຫງົານອນລັມລົງຂາທັກ ຈຶ່ງຮ້ອງໂຮຂຶ້ນ. ພຣະກິກຊຸ ທັງ
ຫລາຍ ກໍຊ່ວຍກັນຈັດແຈງພຍາບາລເພິ່ນຈົນຫາຍດີ. ຍ້ອນອຸບັຕິເຫດນັ້ນ
ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ໄປກິກຂາຈາຣ. ພຣະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈມາສແດງໂທສຂອງຜູ້
ທີ່ກະທຳຊຶ່ງກິຈກັມມ໌ ອັນຄວນກະທຳກ່ອນ ເອົາມາກະທຳພາຍຫລັງ ແລ້ວຈຶ່ງ
ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້.

ລ

ວາຈານຸຣັກຂີ ມະນະສາ ສຸສັງວຸໂຕ
 ກາເຍນະ ຈະ ອະກຸສະລັງ ມະ ກະຍິຣາ
 ເອເຕ ຕະໂຍ ກັມມະປະເຖ ວິໄສລະເຍ
 ອາຣາລະເຍ ມັດຄັງ ອິສິປປະເວບິຕັງຽຮຸດະ

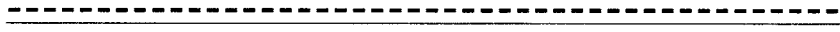
ຄວນສໍາຮວມ ຣະມັດຣະວັງ ວາຈາ ແລະໃຈ, ບໍ່ຄວນທໍາບາບທາງ
 ກາຍ, ຄວນຊໍາຣະແຜ້ວຖາງທາງ ກັມມ໌ ກາຣກະທໍາທັງ ໓ ນີ້ໃຫ້ສະອາດ ບໍ່
 ອິສຸທຣິ ເມື່ອເຮັດໄດ້ເຊັ່ນນີ້ ເຂົາກໍ່ຈະໄປພັກບັນທາງທີ່ ພຣະພຸທຣເຈົ້າ
 ທັງຫລາຍ ທຣົງສແດງໄວ້ນັ້ນ.

ເຣືອງ ສຸກຣເຜຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣິພ ສຸກຣເຜຕ (ເຜຕທີ່ມີຕົວເປັນຄົນ
 ມີຫົວເປັນໝູ) ຍ້ອນບຸພຸກັມມ໌ ຄັ້ງເມື່ອເຜຕຕົວນີ້ ເປັນກິກຊຸ ໃນສາສນາ
 ຂອງ ພຣະກັສສປະພຸທຣເຈົ້າ. ເຂົາກ່າວວາຈາຍຸຍົງ ພຣະເຖຣະ ໒ ອົງຄືຜູ້ມີ
 ສິລາລິຄຸຕອັນດີ ໃຫ້ຄຽດຊັງບາດໝາງແຕກສາມັຄຄີກັນ. ດ້ວຍກັມມ໌ອັນ
 ນັ້ນ ຈຶ່ງໄປໄໝ້ຢູ່ໃນນະຣົກ ອະເວຈີ ສິ້ນພຸທຣັນດຣ(໑) ນຶ່ງ. ຕົກມາໃນ
 ພຸທຣກາລນີ້ ຈຶ່ງເກີດມາເປັນ ສຸກຣເຜຕ ຢູ່ທີ່ ພູເຂົາຄິຊຸຊະກູຜ.

ເມື່ອພຣະໂມຄຄັລານະເຖຣະ ເຫັນແລ້ວ ຈຶ່ງເລົ່າໃຫ້ພຣະລັກຂຕະ
 ໃນທີ່ສະເພາະພຣະພັກທຣ໌ ຂອງພຣະສາສດາ. ພຣະພຸທສອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕັ້ງສູ່ງ
 ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

(໑) ຕລອດພຸທລະກັບປ໋ນຶ່ງ.

໑໐

ໂຍຄາ ເວ ຊາຍະເຕ ກູຣິ
 ອະໂຍຄາ ກູຣິສັງຂະໂຍ
 ເອຕັງ ທຸເວລາປະຖັງ ຄັຕວາ
 ກະວາຍະ ວິກະວາຍະ ຈະ
 ຕະຖັຕຕານັງ ນິເວເສຍຍະ
 ຍະຖາ ກູຣິ ປະວັທເລະຕິ ຯໄຊໄຊ

ປັດສາເກີດມີຂຶ້ນໄດ້ ກໍຍ້ອນຕັ້ງໃຈ ພິນິຈພິຈາຣະຕາ, ປັດສາເສື້ອມໄປ
 ກໍຍ້ອນບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈພິນິຈພິຈາຣະຕາ. ເມື່ອເຮົາມາຮູ້ທາງຈເຣີຍ ແລະ ທາງ
 ແຫ່ງຄວ່າມເສື້ອມ ຂອງປັດສານີ້ແລ້ວ ເຮົາກໍຄວນທຳຕົນໄປໃນວິຖີທາງທີ່
 ຈະເຮັດໃຫ້ ປັດສາຈເຣີຍ.

ເລື່ອງ ພຣະໂປກີລະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະໂປກີລະເຖຣະ ຜູ້ທຣິງພຣະ-
 ໄຕຣປິນິກ ເປັນອາຈາຣຍ໌ ບອກພຣະລັມມ໌ແກ່ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ. ວັນນຶ່ງ
 ເພິ່ນໄດ້ຍິນ ພຣະສາສດາ ຕຣັສຮຽກເພິ່ນວ່າ ກິກຂຸ ຜູ້ມີຄັມກົດເປົ່າ ກໍຄິດ
 ສັງເວຊສລິດໃຈ ເຂົ້າໄປຂໍອາສັຍຢູ່ນ່າກິກຂຸ ຜູ້ຊິຕາສິພມີຢູ່ ປະມາຕ ໓໐
 ອົງຄ໌ ໃນປ່າແຫ່ງນຶ່ງ. ເພິ່ນເຂົ້າໄປຫາ ພຣະເຖຣະກ່ອນ ຂໍໃຫ້ເພິ່ນເປັນທີ່
 ເພິ່ງ ພຣະເຖຣະບໍຮັບ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາ ກິກຂຸອົງຄ໌ອື່ນໂດຍລ່າດັບ ຈົນວ່າໄປ
 ເຖິງສາມເຕຣ ອາຍຸ ກຸ ຂວບ ເປັນທີ່ສຸດ. ສາມເຕຣແກ້ງເຮັດບິດບ້ຽນບໍ່
 ຢາກຮັບ. ເພິ່ນຈຶ່ງອ້ອນວອນ ໂດຍປະກາຣຕ່າງ ໆ. ຄັນເຫັນວ່າເພິ່ນໝົດ
 ທິຍກິ ມານະແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ທ່ານອາຈາຣຍ໌ ໂພນປວກແຫ່ງນຶ່ງ ມີຮູ ຢູ່
 ດ້ ຮູ. ມີເຫ້ຍເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຮູນັ້ນ ຮູ ນຶ່ງ. ຄົນຢາກຈະຈັບເອົາເຫ້ຍນັ້ນ ກໍຈຶ່ງ
 ອັດ ໕ ຮູເສັຍ ຈຶ່ງຄອຍຈັບໃນຮູ ທີ່ເຫ້ຍເຂົ້າໄປນັ້ນ. ອັນນີ້ ສັນໃດ ທ່ານ
 ອາຈາຣຍ໌ ຈຶ່ງອັດທວາຣທັງ ໕ ນັ້ນເສັຍ ແລ້ວກໍານົດກາຣງານໃນ ມະໂນ
 ທວາຣ ສັນນັ້ນເຖີດ.

ເລື່ອ ກິກຂຸນັ້ນ ໄດ້ຟັງເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ກໍເຫັນແຈ້ງ ເພາະຕົນກໍເປັນ
 ພຫຸສູຕຢູ່ແລ້ວ. ບັດນັ້ນ ຈຶ່ງເອີ້ນບ່າເພັດ ສມຕະລັມມ໌. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງ
 ທຣິງເປັງ ພຣະໂອກາສໄປ ຊຶ່ງເໝືອນກັບວ່າ ພຣະອົງຄ໌ ທຣິງປະທັບຢູ່ໃນ
 ທີ່ສະເພາະໜ້າ ຂອງ ກິກຂຸ ອົງຄ໌ນັ້ນ ແລ້ວຕຣັສພຣະຖາດັງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ

໑໑

ວະນັງ(໑) ຈິນທະຖະ ມາ ຣຸກຂັງ(໒)
 ວະນະໂຕ ຊາຍະເຕ ກະຍັງ
 ເລຕວາ ວະນັຄຈະ ວະນະຖັຄຈະ
 ນິພພານາ ໂຫຖະ ກິກຂະໂວ ຯໄຣຸລະຍ

ດູຣາ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ພວກທ່ານ ຈົ່ງຖາງປ່າ(໑) (ຄືຣາຄະ)
 ແຕ່ຢ່າ ໄດ້ຕັດຕົ້ນໄມ້ແທ້ ໆ(໒) ກັຍຍ່ອມເກີດຈາກປ່າ ແລະ ພຸ່ມໄມ້.ເລື້ອ
 ຕັດແລ້ວ ຈັກເປັນຜູ້ບໍ່ນິປ່າ, (ບໍ່ນິກັຍ)

(໑)-(໒) ຄຳວ່າປ່າ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ໃນທີ່ນີ້ໝາຍເຖິງ ຣາຄະ, ໂຫສະ
 ແລະ ໂມຫະ ນັ້ນເອງ.

໑໒

ຍາວັຄຫິ ວະນະໂຖ ນະ ຈິຊຸຊະຕິ
 ອະນຸມັຕໂຕປິ ນະຣັສສະ ນາຣິສຸ
 ປະຍິພັທລະມະໂນວະ ຕາວະ ໂສ
 ວັຈໂຈ ຂີຣະປະໂກວະ ມາຕະຣິ ຯໄຣຸລະຍ

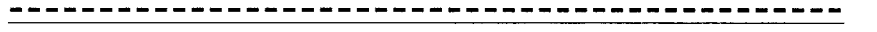
ຕາບໃດ ທີ່ ບຸຣຸສ ຍັງຕັດຄວາມກຳໜົດຍິນດີ ໃນສຕຣີ ບໍ່ໄດ້ແມ່ນແຕ່-

ນ້ອຍດຽວ ບໍ່ຂາດແລ້ວ, ຕາບນັ້ນ, ເຂົາກໍຍັງຄົງມີຈິຕຜູກພັນຢູ່ໃນກົພ ອັນນີ້
ກໍເໝືອນລູກງົວ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນຢ່າງົມ ກໍຍັງຕິດແມ່ງົວໄປສັນນັ້ນແລ.

ເຮືອງ ພຣະມຫັລກະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຼວງຜາຣົພ ກິກຂຸ ເຖົ້າແກ່ (ພຣະຫົວພໍ່ຫົວຕາ)
ທີ່ເຂົ້າບວຊເມື່ອແກ່ ຫລາຍອົງຄ໌. ພຣະກິກຂຸ ເຫລົ່ານີ້ ຄາວເປັນຄຣິຫັສຖ໌
ເປັນຄົນຮັ່ງມີ ຊອນກັນອອກບວຊ ແລະ ໄດ້ສ້າງບັຣຕະສາລາຂຶ້ນຫລັງນຶ່ງ
ໃນທີ່ສຸດແຫ່ງວິຫາຣ ຄືຕັ້ງຢູ່ແຄມວັດ ແລ້ວກໍພາກັນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນດ້ວຍກັນ.
ຝ່າຍກັຣຍາເກົ່າ ຂອງ ກິກຂຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງຊື່ວ່າ ນາງມະລຸຣະປາຕິກາ ເປັນຜູ້ອຸປະ
ຖາກ ຈັດຫາບິຕທບາຕມາຖວາຍ ພຣະກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໃຫ້ລ່າບາກ.

ຄັນນາງ ມະລຸຣະປາຕິກາ ທຳກາລະກິຣິຍາ ຕາຍໄປແລ້ວ. ກິກຂຸທັງ
ຫລາຍ ເຫລົ່ານັ້ນ ກໍໄປປະຊຸມກັນ ທີ່ບັຣຕະສາລາ ກອດຄໍກັນຮ້ອງໄຫ້ ຮຳ
ຮືຮຳໄຮຫາ ຕ່າງ ໆ ນາ ໆ. ເພື່ອນກິກຂຸ ອື່ນເຫັນເຂົ້າ ຈຶ່ງນຳຄວາມນັ້ນ
ມາສົນທະນາກັນ ທີ່ລັມມສາລາ ແລ້ວນຳຂຶ້ນຂາບທຸລ ແດ່ ພຣະສາສດາ ໆ
ໄດ້ສເດັຈໄປຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາເປັນ
ອຸທາຫຣດ໌ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້ ນັ້ນແລ.

໑໓

ອຸຈຈິນນັງ ສີເນຫະມັຕຕະໂນ
 ກຸມຸບັງ ສາຣະຫິກັງວະ ປາຕິນາ
 ສັນຕິມັຕຕະເມວະ ພຸຣູຫະຍະ
 ນິພພານັງ ສຸຄະເຕນະ ເບສີຕັງ ຯ໒໗໕໒

ຈິ່ງຖອນຄວາມຮັກອອກຈາກຕົນ ເໜືອນຄົນຫລົກດອກບົວ ທີ່ເກີດ
 ໃນຣະດູຮ້ອນ, ຈິ່ງເພີ້ມພູນແນວທາງ ແຫ່ງສັນຕິ ຄື ນິພພານ ທີ່ພຣະ
 ພຸທລເຈົ້າ ທຣິງສແດງໄວ້ແລ້ວ.

ເລື່ອງ ສັບຸທລິວິຫາຣິກ ຂອງພຣະສາຣິບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ສັບຸທລິວິຫາຣິກ ຂອງພຣະສາຣິບຸຕຣ໌
 ເຖຣະ ຜູ້ເປັນບຸຕຣ໌ຂອງນາຍຊ່າງຕີຄໍາ. ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ສອນໃຫ້ຈເຣີຍຊິ່ງ
 ອະສຸກະກັມມກຸານ ຢູ່ເຖິງ ໔ ເດືອນ ກໍບໍ່ສໍາເລັດອັນໃດຈັກຢ່າງ. ພຣະເຖຣະ
 ເຈົ້າ ຈິ່ງນໍາຕົວໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ໆ ຈິ່ງປະທານດອກບົວ ແກ່ກິກຂຸນັ້ນ
 ໃຫ້ບໍຣິກັມມ໌ ໂລຫິຕະກະສິຕ ເພິ່ນກໍໄດ້ສໍາເລັດ ໃນພຣະກັມມກຸານອັນນັ້ນ.
 ຄັນເຫັນດອກບົວຫ່ຽວ ເສົ້າໜອງ ຈິ່ງກໍາໜົດທຽບໃສ່ ອຸປາທິນນະກະສັງ
 ຂາຣ ເຫັນຄວາມເປັນຂອງບໍ່ຫ່ຽງ ເປັນທຸກຂໍ້ເປັນອະນັຕຕາຜາກິຣໃຫ້ເຫັນ

ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງທຣົງເບິ່ງພຣະໂອກາສໄປ ເໝືອນກັບວ່າທຣົງປະ
 ທັບຢູ່ໃນທີ່ສະເພາະໜ້າ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ທີ່ຍົກມາໄວ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນ
 ຂັ້ນນັ້ນແລ.

໑໔

ອິລະ ວັສສັງ ວະສິສສາມິ
 ອິລະ ເຫມັ້ນຕະຕິມຫິສຸ
 ອິຕິ ພາໂລ ວິຈິນເຕຕິ
 ອັນຕະຣາຍັງ ນະ ພຸຊຸຊະຕິ ຯຣຸຣຸດັຍ

"ເຮົາຈັກຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ຕລອດອະດູຝົນ"

"ເຮົາຈັກຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຕລອດອະດູໜາວ ແລະ ອະດູຮ້ອນ"

ອັນພວກຄົນໄງ່ ຄົນພາລ ມັກຈະຄິດຢ່າງນີ້ ໂດຍບໍ່ຮູ້ອັນຕຣາຍທີ່ຈະ
 ຕົກມາເຖິງຕົວເອງ.

ເລື່ອງ ມຫາລນະພານິຊ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ມຫາລນະພານິຊ ເປັນຊາວເມືອງ
 ພາຣາຕະສິ ຈັດແຈງສິນຄ້າບັນທຸກໃສ່ກວຽນ ໄປຄ້າທີ່ເມືອງສາວັຕຖິ ພໍໄປ

ເຖິງກາງທາງເກີດຝົນຕົກໜັກເຖິງ ກຸ ວັນ ກໍ່ເລີຍພັກຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ. ພຣະສາສດາ ໄດ້ຕອບແກ່ ພຣະອານົມທ໌ວ່າ ອີກ ກຸ ວັນ ມັຈຈຸຣາຊຈັກປົງຊີວິຕມຫາລນະພານິຊຸ. ພຣະອານົມທ໌ ຈຶ່ງທູລຂໍໂອກາສ ໄປຕັກເຕືອນສັ່ງສອນ. ມຫາລນະພານິຊຸ ກໍ່ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ຈຶ່ງນິມົນຕ໌ ພຣະກິກຂຸສິງພ໌ ມີພຣະພຸທລເຈົ້າ ເປັນປະລານ ແລ້ວບໍ່ຣິຈາຄ ມຫາທານ, ພຣະອົງຄ໌ ກໍ່ທຣົງອະນຸໄມທະນາ ແລ້ວຈຶ່ງຕອບສ໌ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານີ້.

໑໕

ຕັງ ປຸຕຕະປະສຸສັມມັຕຕັງ
 ພຸຍາສັຕຕະມະນະສັງ ນະຣັງ
 ສຸຕຕັງ ຄາມັງ ມະໂຫໄພວະ
 ມັຈຈຸ ອາທາຍະ ຄັຈຈະຕິ ະຣຸກຸຍ

ເຣື່ອງ ນາງກິສາໂຄຕະມິ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາງກິສາໂຄຕະມິ. ເມື່ອບຸຕຣ໌ຂອງນາງຕາຍແລ້ວ ກໍ່ອຸ່ມບຸຕຣ໌ນັ້ນ ໄປທ່ຽວຫາຂໍຢາ ໂດຍຫວັງວ່າຈະປິ່ນປົວບຸຕຣ໌ໃຫ້ຟື້ນຄືນຊີວະນາ. ຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນເຂົ້າ ກໍ່ເໝົາເອົາວ່າ ນາງເປັນບ້າ. ຄັ້ງນັ້ນ, ມີບັດທິຕຜູ້ນຶ່ງ ແນະນຳໃຫ້ນາງໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທີ່

ພຣະວິຫາຣເຊຕວັນ ນາງກໍໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທຸລຂໍຢາ. ພຣະບໍຣົມສາສດາ
 ທຣິງ ສແດງພຣະລັມມເບສນາສັ່ງສອນ ໃຫ້ພື້ນຄືນສະຕິມາໄດ້ ແລ້ວຈຶ່ງ
 ຕັດສິ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໑໖

ນະ ປິຕາ ນະປິ ພັນລະວາ

ອັນຕະເກນາລິປັນນັສສະ

ນັຕຖິ ລາຕິສຸ ຕານະຕາ ຯຣູກູະ

ບຸຜຣ໌ ກໍປ້ອງກັນໄວ້ ບໍ່ໄດ້, ປິຕາ ຫຣືວ່າ ລາຕິພີ້ນ້ອງ ກໍປ້ອງ
 ກັນໄວ້ບໍ່ໄດ້. ຄືນເຮົາ ເລື້ອເຖິງຄາວຈະຕາຍ ໝູ່ລາຕິ ແລະ ໃຜ ໆ ກໍປ້ອງ
 ກັນໄວ້ບໍ່ໄດ້ທັງນັ້ນ.

ເມື່ອມາຮູ້ຊຶ່ງຄວາມຈິງ ຂໍ້ນີ້ແລ້ວ, ບັດທິຕ ຜູ້ທີ່ສລາດ ຜູ້ສໍາຮວມໃນສີລ, ຄົນຜູ້ສລາດ ສໍາຮວມຮະວັງໃນສີລ, ບໍ່ຄວນຊັກຊ້າ ໃນກາຣຕຽມເນື້ອຕຽມຕົວ ໄປສູ່ ພຣະນິພພານ.

ເລື່ອງ ນາງປະຜາຈາຣາເຖຣີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ນາງປະຜາຈາຣາເຖຣີ. ເມື່ອບິດາ, ມາຣດາ ແລະ ອ້າຍ ຂອງນາງຕາຍ ດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເສັຍໃຈ ອັນຈະຫາອັນໃດມາປຽບບໍ່ໄດ້ ນາງຫົດສະຕິ ລະເມີເພີ້ຝັນໄປ ຈົນເປື້ອຍກາຍ ບໍ່ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າແພຫຍັງ ຍ່າງຊັດເຊເຂົ້າ ໄປໃນ ພຣະວິຫາຣ ເຊຕວັນ. ໃນຂະນະນັ້ນ, ພຣະສາສດາ ພອມສແດງ ພຣະລັມມະ ເທສນາ ຢູ່ໃນທ່າມກາງ ພຸທລບໍຣິບັທ. ພຣະອົງຄໍ້ ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ຈຶ່ງທຣິງ ເລີຍເອົາເທສນາເປັນອົງປະຜາຈາຣາເຖຣີ ພໍ່ເປັນພໍ່ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນ ບໍ່ເປັນພໍ່ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນນັ້ນ.

ປະກິດຕາກະວັດຄໍ້ ທີ່ ໒໑

ໝວດ ປຶກຍ່ອຍຕ່າງ ໆ

໑

ມັຕຕາສຸຂະປະຣິຈຈາຄາ

ປັສເສ ເຈ ວິປຸລັງ ສຸຂັງ

ຈະເຊ ມັຕຕາສຸຂັງ ຄືໂຣ

ສັມປັສສະ ວິປຸລັງ ສຸຂັງ ຯໄລ໐໑

ຖ້າບຸຄຄົລ ເຫັນວ່າ ຈະໄດ້ສຸຂ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ດ້ວຍກາອສລະສຸຂ ອັນເລັກ ໆ ນ້ອຍ ໆ, ນັກປຣາຊຸນ ກໍຄວນສລະສຸຂອັນນັ້ນ ເພື່ອເຫັນແກ່ ຄວາມສຸຂ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ.

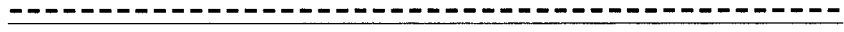
ເຣື່ອງ ອັຕຕໄນບຸພພກັມມໍ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ບຸພພກັມມໍຂອງພຣະອົງຄໍ້. ໃນ ເມື່ອເມືອງໄພສາລີ ເກີດທຸພກິກຂກັຍ (ເຂົ້າຍາກໝາກແພງ) ຝູງມນຸບຍໍ ທີ່ຍາກຈົນ ກໍລົ້ມຕາຍ ເປັນຈຳນວນຫລາຍ ຈົນຊາກສົພເນົ່າເປື້ອຍເໝັນສະ ເອືອນ ເປື້ອນເປົະໄປທົ່ວເມືອງ ດ້ວຍກິນເໝັນອັນນັ້ນ ທຳໃຫ້ເກີດໂຮຄ

ອະຫິວາຕກະ ທັງໝູ່ ອະນຸນຸຍາຍ ກໍເຂົ້າໄປຢູ່ ເປັນອັນມາກ.

ຊາວນະຄອນ ໄດ້ປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັນ ເພື່ອຫາທາງແກ້ໄຂຕ່າງໆ ນາ ໆ ກັຍພິບັດອັນນັ້ນ ກໍບໍ່ສົບ. ເຂົາເຈົ້າ ຈຶ່ງພ້ອມກັນເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທູລ ນິມິນຕ໌ ພຣະສາສດາ ຊຶ່ງໃນເວລານັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ສໄດ້ຈະປະທັບຢູ່ໃນ ພຣະ ນຄອ ຣາຊຄຣິຫ໌. ບັດນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງພຣະນຄອໃຫ້ສະອາດເພື່ອ ຕ້ອນຮັບສໄດ້ຈ. ຄັນພຣະອົງຄ໌ສໄດ້ຈມາແລ້ວ ກັຍເຫລົ່ານັ້ນ ກໍສົງບລົງ.

ໃນກາລເມື່ອ ພຣະອົງຄ໌ ສໄດ້ຈມາ ແລະ ສໄດ້ຈກັບ ໝູ່ເທພຍດາ ມນຸຍາຍ ຕລອດເຖິງນາຄຄຣຸທ ໄດ້ກະທຳສັກກາຣະບູຊາ ເປັນມໂຫອາຣຍິງ ໃຫຍ່. ຄັນສໄດ້ຈກັບຄືນສູ່ກຣຸງຣາຊຄຣິຫ໌ແລ້ວ ພຣະກິກຂຸທັງຫລາຍປະຊຸມ ກັນກ່າວສັອເສີຍ ພຸທລານຸກາພ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕອັສວ່າ ອັນນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ພຸທລານຸກາພ ແຕ່ເປັນອານຸກາພຂອງກາຣເສັຍສລະ ໃນອະດີຕຊາຕິ ທີ່ເຮົາ ພຣະອົງຄ໌ ໄດ້ກະທຳມາ. ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕອັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໒

ປະຣະທຸກຊູປະລາເມນະ

ໂຍ ອັຕຕະໂນ ສຸຂະນິຈຈະຕິ

ເວຣະສັງສັຄະສັງສັຍໂກ

ເວຣາ ໂສ ນະ ປະຣິມຈຈະຕິ ຯ໒໖໐໑

ຜູ້ໃດທີ່ປາຖນາຄວາມສຸຂ ເພື່ອຕົວ ດ້ວຍກາຣກໍ່ທຸກຂໍ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ ນັ້ນ ຍ່ອມເປັນຜູ້ສ້າງເວຣກັມມໍ ຕິດພັນກັນໄປເໝືອນລູກໂສ້ ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະ ສິ້ນສຸດລົງໄດ້.

ເຣື້ອງ ກຸກກຸຝັຕທາະຂາບິກາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາງກຸມາຣິຄົນນຶ່ງ ມັກກິນໄຂ່ໄກ່. ນາງໄກ່ ເຫັນນາງກຸມາຣິ ນຳເອົາໄຂ່ຂອງຕົນໄປກິນເລື້ອຍ ໆ ກໍ່ຄຽດຂົມ ຄິດອາໄຫາຕາຈອງເວຣ ກັບນາງກຸມາຣິກາ. ບັດນັ້ນ ນາງກຸມາຣິກາ ແລະ ແມ່ ໄກ່ຕົວນັ້ນ ກໍ່ຈອງເວຣຕໍ່ກັນ ຄື ແມ່ໄກ່ ຕາຍໄປເກີດເປັນ ແມວ, ນາງ ກຸມາຣິກາ ຕາຍໄປເກີດເປັນ ເສືອເຫລືອງ, ແມວຕາຍໄປເກີດເປັນກວາງ, ເສືອເຫລືອງຕາຍໄປເກີດເປັນ ນາງກຸລະລິດາ, ສ່ວນກວາງຕາຍໄປເກີດເປັນ ນາງ ຍັກຂີຕິ. ໃນຊາຕິທີ່ ໔ ນີ້ເປັນຊາຕິສຸດທ້າຍ. ນາງຍັກຂີຕິ ກິນລູກນາງ ກຸລະລິດາ ໒ ຄັ້ງ, ຄັ້ງທີ່ ໓ ນາງກຸລະລິດາ ໄດ້ຫອບລູກເຂົ້າໄປໃນພຣະເຊ ຕະວັນວິຫາຣທີ່ພຣະສາສດາ ກຳລັງສແດງລັມມຢູ່ໃນທ່າມກາງບໍຣິບັທ ພຣະ ອົງຄໍ ທຣົງສແດງພຣະລັມມິກະຖາ ດ້ວຍບາທພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວມານັ້ນ.

໓

ຍັງ ຫິ ກິຈຈັງ ຕະທະປະວິທລັງ
 ອະກິຈຈັງ ປະນະ ກະຍິຣະຕິ
 ອຸນນະຣານັງ ປະມັຕຕານັງ
 ເຕສັງ ວັທຜັນຕິ ອາສະວາ ຯຣລຣ

ສິ່ງທີ່ຄວນທຳ ຊ້ຳພັດບໍ່ທຳ ໄປທຳໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນທຳ. ອາສະວະ
 ກິເລສ ຍ່ອມຈເຣີນ ແກ່ພວກເຂົາຜູ້ທີ່ຖືຜົວ ແລະ ມິວເມົາປະມາທຢູ່.

໔

ເຍສັຍຈະ ສຸສະມາຣັທລາ
 ນິຈຈັງ ກາຍະຄະຕາ ສະຕິ
 ອະກິຈຈັງ ເຕ ນະ ເສວັນຕິ
 ກິຈເຈ ສາຕັຈຈະກາຣິໄນ
 ສະຕານັງ ສັມປະຊານານັງ
 ອັຍກັງ ຄັຈຈັນຕິ ອາສະວາ ຯຣລລະ

ບຸຄຄິລໃດ ທີ່ມີສະຕິຈົດຈໍ່ ຄື ຈເຣີນສະຕິ ຢູ່ໃນກາຍເປັນນິຕຍ໌ ບໍ່

ທ່າສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນທ່າ, ທ່າສະເພາະສິ່ງ ທີ່ຄວນທ່າສເມີ, ສ່ວນບຸຄຄົລຜູ້ມີສະຕິ
ສັມປະຊັດລະ ພ້ອມຢູ່ສເມີນັ້ນ ຍ່ອມມີອາສວະທີ່ຈະໝົດໄປ ເທົ່ານັ້ນ.

ເລື່ອງ ກັບທິຍະກິກຊ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພວກກັບທິຍະກິກຊ ຜູ້ທີ່ສາລະ
ວິນຂົນຂວາຍຢູ່ນ່າແຕ່ກາຣປະດັບປະດາ ເກີບ (ຮອງເທົ້າ) ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນ
ກາຣຕຶກບາຮ່າຮຽນ ປະຖິ້ມວັຕຣ໌ປະພິບັຕຣ໌ຂອງຕົນ. ພຣະອົງຄ໌ ທຣິງຊາບ
ໃຫ້ຫາຕົວມາປະທານ ເທສນາສິ່ງສອນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາເຫລົ່ານີ້.

໕

ມາຕະຣັງ(໑) ປິຕະຣັງ(໒) ຫັນຕວາ
ຮາຊາໄນ ທຸເວ ຈະ ຂັຕຕິຍາ
ອັຍກັງ ສານຸຈະຣັງ(໓) ຫັນຕວາ
ອະນິໄໝ ຍາຕິ ພຸຣາຫມະໂຕ ໑໒໖໔໑

ພຣາຫມຕ໌ ຂ້າມາຣດາ ຂ້າບິດາ ຂ້າຂັຕຕິຍາຊອຶກ ໒ ອົງຄ໌ ທ່າ
ລາຍຣັກພ້ອມທັງເຈົ້າໜ້າທີ່ສ່ວຍສາອາກຣເສັຍແລ້ວສັຣຈຣ໌ໄປຢ່າງໄຮ້ທຸກຂ໌

໖

ນາຕະຮັງ ປິຕະຮັງ ຫັນຕຸວາ

ຣາຊາໂນ ທຸເວ ຈະ ໂສຕຖິຍາ

ເວຍຍັຄພະປັລຈະມັງ(໔) ຫັນຕຸວາ

ອະນິໄໄພ ຍາຕິ ພຸຣາຫມະໂຕ ໑໒໙໕໑

ພຣາຫມຕ໌ ຂ້າມາຣດາ ຂ້າບິດາ ຂ້າກະັຕຣິຍ໌ ຜູ້ທີ່ຄົງແກ່ຮຽນ
ອີກ ໒ ອົງຄ໌ ທ່າລາຍທາງເດີນ ໕ ສ່າຍຂອງ ພັຍຄພັຣ້າຍ (ເສືອຮ້າຍ)
ແລ້ວສັມຈຣໄປ ຢ່າງປອດກັຍ.

ເລື່ອງພຣະລະກຸຕຸດຸຍະກະກັທລິຍະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະລະກຸຕຸດຸຍະກະກັທລິຍະເຖຣະ ທີ່
ເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ແລ້ວກັບໄປ. ຄັ້ງນັ້ນ, ມີກິກຊຸ ອາຄັນຕຸກະ ເປັນ
ອັນນາກ ທີ່ນາເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ເໝືອນກັນ ໄດ້ພັກັບເພິ່ນເດີນສວນທາງ
ອອກໄປ. ເມື່ອກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າເຝົ້າແລ້ວ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ
ດູຣາ ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ທ່ານເຫັນກິກຊຸ ທີ່ເດີນສວນທາງກັບທ່ານອອກໄປ
ນັ້ນ ກິກຊຸ ອົງຄ໌ນັ້ນ ໄດ້ຂ້າມາຣດາ ບິດາແລ້ວ ພັນທຸກຂ໌ ເຖິງພຣະນິພພານ

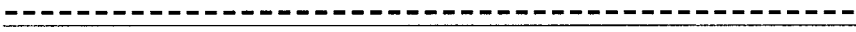

ຂຕະນັ້ນ, ກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ເກີດຄວາມສົງສັຍ ແນມເບິ່ງກັນແລະ
 ກັນ ເພາະບໍ່ຊາບໃນພຣະພຸທລາລິບາຍ ຈຶ່ງໄດ້ທູລຖາມ. ພຣະອົງຄໍ ຈຶ່ງໄດ້
 ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

(ພຣະຄາຖາ ທີ່ ໕) (໑) ມາຕະຮັງ ມາຣດາ- ຕັຕທາ,(໒) ປິຕະຮັງ ບິດາ-
 ອະຕິມານະ ເຍີ່ຫຍົ່ງຈອງຫອງ. (໓)ສານຸຈະຮັງ- ນັນທິຣາຄະ ຄວາມກຳ
 ຫັດຍິນດີ,

(ພຣະຄາຖາທີ່ ໖) (໔) ເວຍຍັຄພະປັຄຈະມັງ-ທາງເດີນ ໕ ສາຍຂອງພຍັຄ
 ຮ້າຍ- ນິວຣ ໕ ຄື ວິຈິກິຈຈາ ຄວາມສົງສັຍ)

ກ

ສຸປປະພຸທລັງ ປະພຸຊຸຊັນຕິ
 ສະຫາ ໂຄຕະມະສາວະກາ
 ເຍສັງ ຫິວາ ຈະ ຣັຕໂຕ ຈະ
 ນິຈຈັງ ພຸທລະຄະຕາ ສະຕິ ໑໒໙໖໑

ພຣະສາວິກ ຂອງພຣະໂຄດົມພຸທລເຈົ້າ ຜູ້ຣະລຶກເຖິງພຣະພຸທລຄຸຕ
 ຢູ່ເປັນນິຕຍ໌ ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ຕົ້ນຢູ່ດີແລ້ວສເມີ.

ກູ

ສຸປປະພຸທລະ ປະພຸຊຸຊັນຕິ
 ສະຫາ ໂຄຕະມະສາວະກາ
 ເຍສັງ ຫິວາ ຈະ ຣັຕໂຕ ຈະ
 ນິຈຈັງ ລັມມະຄະຕາ ສະຕິ ຯ໒໐ກຸຯ

ພຣະສາວົກ ຂອງ ພຣະໂຄດົມພຸທລເຈົ້າ ຜູ້ຮຳລຶກ ເຖິງພຣະລັມມະ
 ຄຸຕ ຢູ່ເປັນນິຕຍ໌ ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ຕົ້ນຢູ່ດີແລ້ວສເມີ.

ລ

ສຸປປະພຸທລະ ປະພຸຊຸຊັນຕິ
 ສະຫາ ໂຄຕະມະສາວະກາ
 ເຍສັງ ຫິວາ ຈະ ຣັຕໂຕ ຈະ
 ສະຫາ ສັງພະຄະຕາ ສະຕິ ຯ໒໐ກຸຯ

ພຣະສາວົກ ຂອງ ພຣະໂຄດົມພຸທລເຈົ້າ ຜູ້ຮະລຶກເຖິງ ພຣະສັງພະ
 ຄຸຕຢູ່ເປັນນິຈ ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ທຽນຍ່ອມ ຕົ້ນຢູ່ດີແລ້ວສເມີ.

໑໐

ສຸປປະພຸທລະ ປະພຸຊຸຊັນຕິ
 ສະຫາ ໂຄຕະມະສາວະກາ
 ເຍສັງ ຫົວາ ຈະ ຣັຕໂຕ ຈະ
 ສະຫາ ກາຍະຄະຕາ ສະຕິ ຯ໒໐໙໑

ພຣະສາວົກ ຂອງ ພຣະໂຄດົມພຸທລເຈົ້າ ຜູ້ອະລິກເຖິງສກາພຄວາມ
 ເປັນຈິງ ຂອງ ຮ່າງກາຍຢູ່ເປັນນິຕຍ໌ ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ຍ່ອມຕົ້ນ
 ຢູ່ດີແລ້ວສເນີ.

໑໑

ສຸປປະພຸທລະ ປະພຸຊຸຊັນຕິ
 ສະຫາ ໂຄຕະມະສາວະກາ
 ເຍສັງ ຫົວາ ຈະ ຣັຕໂຕ ຈະ
 ອະຫິງສາຍະ ຣະໂຕ ມະໄນ ຯ໓໐໐໑

ພຣະສາວົກ ຂອງ ພຣະໂຄດົມພຸທລເຈົ້າ ຜູ້ມີໃຈຍືນດີ ໃນຄວາມບໍ່
 ບຽດບຽນຢູ່ເປັນນິຕຍ໌ ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ຍ່ອມຕົ້ນຢູ່ດີແລ້ວສເນີ.

໑໒

ສຸປປະພຸທລັງ ປະພຸຊຸນຕິ
 ສະຫາ ໂຄຕະມະສາວະກາ
 ເຍສັງ ຫິວາ ຈະ ຣັຕໂຕ ຈະ
 ກາວະນາຍະ ຣະໂຕ ມະໂນ ຯລ໐໑

ພຣະສາວົກ ຂອງ ພຣະໂຄດົມພຸທລເຈົ້າ ຜູ້ມີໃຈຍິນດີ ໃນກາລ
 ຈເຣີຍກາວະນາ ຢູ່ເປັນນິຕຍ໌ ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ ຍ່ອມຕົ້ນດີຢູ່ສເລີ

ເຣືອງ ນາຍທາຣສາກະຝິກະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ນາຍທາຣສາກະຝິກະ ບິດາຂອງ
 ລາວ ເປັນຄົນ ເຫລື້ອມໃສໃນພຣະພຸທສາສນາ, ບຸຕຣ໌ກໍເປັນສັມມາທິຝກິ
 ຕາມບິດາ ເຂົາເຄີຍໄປຫລິ້ນຕິຄີ ກັບບຸຕຣ໌ຂອງພວກມິຈຈາທິຝກິ ຄົນນຶ່ງ
 ໃນເວລາທີ່ຕິຄີໄປນັ້ນ ເຂົາຣະລຶກເຖິງ ພຣະພຸທລຄຸຕໄປນຳ ແລະໄດ້ຊນະ
 ບຸຕຣ໌ຂອງ ມິຈຈາທິຝກິ ທຸກເທື່ອ ຈົນບຸຕຣ໌ຂອງມິຈຈາທິຝກິຍອມ.

ໃນວັນນຶ່ງ, ບິດາຂອງເຂົາພາໄປຫາຟື້ນໃນປ່າ ແລະຈອດກວງນໄວ້
 ໃນທີ່ໃກ້ໆ ກັບປ່າຊ້າ ປ່ອຍໃຫ້ງົວໄປທ່ຽວຫາກິນຈົນເຖິງຕາເວັນໃກ້ຈະຕົກ
 ງົວນັ້ນໄດ້ຕິດຕາມຝຸງງົວໄປໃນເລືອງ ຈົນຄຳມືດກໍບໍ່ເຫັນມາ. ນາຍ ສາກະ-

ຄືກະ ຕິດຕາມໄປເຫັນງົວໃນເມືອງ ກໍ່ເປັນເວລາຄ່າມືດ ນາຍທວາຣອັດປະ
 ຕູເມືອງອອກມາບໍ່ໄດ້ ກໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຝົ້າກວຽນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ແຕ່ຜູ້ດຽວ.
 ໃນເວລາກາງຄືນ ເຂົານອນ ກໍ່ຣະລຶກເຖິງ ພຣະພຸທລຄຸຕ. ໝູ່ອະມນຸບຸຍ
 ໃນປ່າຊ້າມັນ ໄດ້ຊ່ວຍກັນ ອະກິບາລຣັກບາ ບໍ່ໃຫ້ເປັນອັນຕຣາຍ. ໃນພາຍ
 ຫລັງມາ ພຣະເຈົ້າ ແຄວ້ນ ມຄົລ ທຣົງຊາບພຣິຕິກັມມ໌ ອັນນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ພາ
 ເດັກຊາຍນັ້ນໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທຣົງສັອເສີຄ ພຣະພຸທລານຸສສຕິ ແລະ
 ທຸລຖາມເຖິງລັມມ່ຢ່າງອື່ນວ່າ ຍັງມີລັມມ່ອື່ນອີກຢູ່ບໍ່, ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງ
 ໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໑໓

ທຸປປັພັຊຊັງ ທຸຣະກິຣະມັງ

ທຸຣາວາສາ ພະຣາ ທຸກຂາ

ທຸກໂຂສະມານະສັງວາໂສ

ທຸກຂານຸປະຕິຕັທລະຄູ

ຕັສມາ ນະ ຈັທລະຄູ ສີຍາ

ນະ ຈະ ທຸກຂານຸປະຕິໂຕ ສີຍາ ຯລຸ່ມ໒໒

ກາຣສລະໂລກິຍວິສັຍອອກບວຊຸນນ ກໍ່ຍາກ, ກາຣຈະຍິນດີໃນເພສບັຣພຊິຕ

... ១. ២. ៣. ៤. ៥. ៦. ៧. ៨. ៩. ១០.

[The main body of the page is almost entirely obscured by thick black horizontal bars, likely due to scanning artifacts or intentional redaction. Only faint outlines of text are visible through the gaps.]

໑໔

ສັບໂລ ສີເລນະ ສັມປັນໄນ
 ຍະໂສ ໂກຄະສະມັປປິໂຕ
 ຍັງ ຍັງ ປະເທສັງ ກະຊະຕິ
 ຕັຕຖະ ຕັຕເຖວະ ປຸຊິໂຕ ຯລ່ອລ່າ

ຜູ້ທີ່ມີສັບໂລ ສີມບູຣຸດດ້ວຍສິລ ພຽບພ້ອມໄປດ້ວຍໂກຄທຣັພຍ໌ ດ້ວຍຍິສ ຈະໄປໃນປະເທສໃດ ໆ ກໍຕາມ ທຽນຍ່ອມ ໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖື ໃນປະເທສນັ້ນ ໆ.

ເລື່ອງ ຈິຕຕະຄຫບໍດີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຜາຣົພ ຈິຕຕະຄຫບໍດີ ເປັນຊາວເມືອງ ມັຈຈິກາສິຕາທ໌. ວັນນຶ່ງ ເພິ່ນຢາກຈະໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ຕະ ເມືອງ ສາວັຕຖິ ຈຶ່ງໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກເມືອງ ພ້ອມດ້ວຍບໍຣິບໍທ ເປັນອັນມາກ ໃນຣະຫວ່າງກາງທາງນັ້ນ ໝູ່ເທພຍດາ ໄດ້ບໍາຣຸງລ້ຽງດ້ວຍ ໂກຊຸນາຫາຣ ໃຫ້ເປັນສຸຂສໍາຣາລ ທົ່ວເຖິງກັນ. ເວລາເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ເທພຍດາ ກໍບັນດາລອກໄມ້ທິພຍ໌ໃຫ້ຕົກລົງມາເໝືອນທ່າຝົນ. ເວລາຈະເດີນທາງກັບ ກໍບັນດາລອັຕນະທັງ ກຸ ໃຫ້ເຕັມກວຽນຂອງ ຄຣິຫບໍດີ. ຄັນຄຣິຫບໍດີກັບ

ແລ້ວ ພຣະອານົນທ໌ ຈຶ່ງທູລຖາມວ່າ ລາພສັກກາຣະ ທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແກ່ ຄຣິຫະ
 ບໍດີນັ້ນ ເປັນເພາະເຂົາມາເຝົ້າ ພຣະອົງຄ໌, ຫຣືວ່າ ໄປໃນທີ່ອື່ນ ກໍເກີດຂຶ້ນ
 ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຂົາຈະໄປໃນທີ່ແຫ່ງອື່ນ ກໍເກີດຂຶ້ນ
 ເໝືອນກັນ. ພຣະອົງຄ໌ ໄດ້ຊົມເຊີຍ ຄຣິຫບໍດີ ໂດຍປະກາດຕ່າງ ໆ ແລ້ວ
 ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໑໔

ບູເອ ສັນໂຕ ປະກາເສນຕິ
 ຫິນະວັນໂຕ ວະ ປັພພະໂຕ
 ອະສັນເຕຕຖະ ນະ ຫິສສັນຕິ
 ຣັຕຕິຂິຕຕາ ຍະຖາ ສະຣາ ຯລ໐໔໒

ຄົນດີ ທຽນຍ່ອມ ເປັນທີ່ຜາກິຕເດັ່ນ ເໝືອນພູເຂົາ ຫິນະພານຕ໌,
 ຄົນບໍ່ດີ ເຖິງຈະຢູ່ໃກ້ ໆ ກໍບໍ່ຜາກິຕເຫັນ ເໝືອນລູກສຣ ທີ່ເຂົາຍິງໄປໃນ
 ຍາມຣາຕຣີ.

ເລື່ອງ ນາງຈູອະສຸກັທທາ

ພຣະບໍລົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣົພ ນາງຈູອະສຸກັທທາ ນາງເປັນລິດາ

ຂອງ ອນາຖບິຕາທິກະ ເສຍກີ ໄດ້ໄປຢູ່ກັບສາມີ ທີ່ເມືອງ ອຸຄຄະນຄອ
 ຕະກູລ ຂອງສາມີ ເປັນນິຈຈາທິຍກີ ນັບຖື ພວກອະເຈລກະ. ພໍ່ຜົວ ແນະນຳ
 ໃຫ້ນາງເຫລື້ອມໃສໃນພວກ ອະເຈລກະນັ້ນແດ່, ນາງບໍ່ເຫລື້ອມໃສ ແຖມ
 ໄປຕິຕຽນ ພວກອະເຈລກະນັ້ນຕໍ່ມແລະໄປສັອເສີຍ ພຣະມຫາສມຕະຕ່າງໆ
 ພໍ່ຜົວ ແລະ ແມ່ຜົວ ຈຶ່ງຖາມວ່າ ເຈົ້າອາຈສແດງ ຫຣີ ນິມິນຕໍ່ສມຕະຂອງ
 ເຈົ້າມາໄດ້ບໍ່? ນາງຕອບຮັບສວ່າໄດ້. ບັດນັ້ນ, ນາງກໍໄດ້ຣະລຶກເຖິງ ພຣະ
 ພຸທລຄຸຕ ອລິບຸການ ເຊີຍສເດັຈພຣະສາສດາ ພ້ອມດ້ວຍ ກິກຂຸສິງພໍ່ມາ
 ຮັບກັຕຕາຫາຣ ທີ່ສຸຖານຂອງຕົນ ໃນ ເມືອງອຸຄຄະນຄອ.

ໃນວັນນັ້ນ, ອນາຖບິຕາທິກເສຍກີ ທູລອາຣາລນາເຊີຍສເດັຈ ພຣະ
 ສາສດາ ໄປຮັບກັຕຕາຫາຣ ຕະ ສຸຖານທີ່ຂອງຕົນ. ພຣະສາສດາບໍ່ທຣິງຮັບ
 ແລະ ຮັບສັ່ງວ່າ ໄດ້ຮັບ ອາຣາລະນາ ຂອງ ສຸກັທທາເສັຍກ່ອນແລ້ວ. ທ່ານ
 ເສຍກີ ອັສຈັອຍ໌ໃຈ ຈຶ່ງທູລວ່າ ນາງສຸກັທທາ ຢູ່ໄກເຖິງ ອຸຄຄນຄອພັນ
 ມານິມິນຕໍ່ເມື່ອໃດ. ພຣະອົງຄໍ ຈຶ່ງຕອັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງ
 ເທິງນີ້.

໑໖

ເອກາສະນັງ ເອກະເສຍຍັງ
 ເອໂກ ຈະຣະມະຕັນທິໂຕ

ເອໂກ ທະນະຍະມັຕຕານັງ

ວະນັນເຕ ຣະມິໂຕ ສີຍາ ຯລຸ່ມ

ກິກຊ ຄວນ ນັງ ນອນ ຢູ່ໃນສຖານທີ່ ອັນສົງບສັງດ ຄືປ່າ, ສັຍ
ຈອໄປຜູ້ດຽວ ເປັນຜູ້ບໍ່ຂີ້ຄ້ານ ຂຍັນໝັ່ນພຽງ ຄວບຄຸມຕົນເອງ ເປັນຜູ້ຍິນ
ດີໃນທີ່ອັນສັງດຄື ປ່າ.

ເລື່ອງ ພຣະເອກວິຫາຣິເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຊາຣິພ ພຣະເອກວິຫາຣິເຖຣະ ເພິ່ນເປັນ
ຜູ້ມັກຢູ່ອົງຄ໌ດຽວ ບໍ່ມັກຄຸກຄືຢູ່ກັບໝູ່ຄູ່ຄະ. ກິກຊ ທັງຫລາຍ ໄດ້ເຫັນຊຶ່ງ
ຄວາມປະພຶດຣ໌ຂອງເພິ່ນ ຈຶ່ງໄດ້ນຳຄວາມນັ້ນ ຂຶ້ນຂາບທູລ ແດ່ ພຣະສາສ-
ດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣິຊປະທານ ສາລຸກາຣ ໃຫ້ກິກຊ ທັງຫລາຍ ຖືເອົາ
ເປັນຕົວຢ່າງ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

ຈົບ ປະກົດຕກວັຄຄ໌ ທີ່ ໒໑

ນິຣຍວັດຄ໌ ທີ່ ໒໒

໑

ອະກູຕະວາທິ ນະຣະຍັງ ອຸເປໂຕ
 ໄຍ ວາປິ ກັຕວາ ນະ ກະໂຣມິຕິ ຈາຫະ
 ອຸໂກປິ ເຕ ເປຈຈະ ສະມາ ກະວັນຕິ
 ນິຫິນະກັມມາ ມະນຸຊາ ປະຣັຕຖະ ຯລັອຜະ

ຄົນທີ່ເວົ້າບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ຂີ້ຕົວະ) ສເລີ ກັບຄົນທີ່ເຮັດແລ້ວ ຊ້າ
 ພັດເວົ້າວ່າ "ຂ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດ" ສອງຄົນນີ້ ຕົກນຣົກເໝືອນກັນ. ມນຸບຍ໌ ໒
 ຈຳພວກນີ້ ເລື່ອຕາຍໄປແລ້ວ ມີກັມມ໌ຊົ່ວ ໃນໂລກໜ້າເໝືອນກັນ.

ເຣື້ອງ ສຸນທຣິປຣິພາຊິກາ

ກິຣະ ດັງໄດ້ຍົນມາວ່າ ໃນສັມຍນັ້ງນັ້ນ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງ
 ພຣະຜາຣົພ ນາງສຸນທຣິປຣິພາຊິກາ ອາສາກັບພວກ ອັລລະເດັຍຣຖິຍ໌ ໄປ
 ຕັ້ງແກ້ງທຳອຸບາຍ ຄືກັບວ່າ ຕົນຢູ່ໃນກຸຣຸຣຸວຽວກັນ ກັບ ພຣະພຸທຣອົງຄ໌ ໃນ
 ເວລາກາງຄືນ. ປະຊາຊົນບາງພວກ ເກີດມີຄວາມສົງສັຍ ໃນ ພຣະສາສດາ
 ແລ້ວໂພນທະນາຕິຕຽນກັນໄປຕ່າງ ໆ. ພວກອັລລະເດັຍຣຖິຍ໌ ມີຄວາມປະ

ສິ່ງຄືທີ່ຈະເປົ່າຂ່າວນີ້ອອກໄປໃຫ້ກ້ວາງຂວາງ ຈຶ່ງໄປຈ້າງພວກນັກເລງສຸຣາ
 ໃຫ້ຂ້າ ນາງສຸນທຣີ ແລ້ວນຳເອົາສິພໄປເຊື່ອງໄວ້ໃນທີ່ໃກ້ ໆ ກັບພຣະ
 ຄັນທະກຸຣິ ຂອງພຣະສາສດາ ແລ້ວແກ້ງໄປຄົ້ນຫາສິພ ຄັນໄດ້ສິພມາແລ້ວ
 ກໍໂພນທະນາ ກ່າວໂທສຕ່າງ ໆ. ພຣະເຈົ້າ ປະເສທິໂກສິລ ທຣົງສືບສວນ
 ຄະດີໄດ້ຄວາມຈິງ ແລ້ວໃຫ້ລົງໂທສພວກ ອັດທະເດັຍຣຖິຍ໌.

ກິກຊ ທັງຫລາຍ ໄດ້ນຳຄວາມນັ້ນ ຂຶ້ນຂາບທູລ ແຕ່ ພຣະສາສດາ
 ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໒

ກາສາວະ ກັຕກາ ພະຫະໄວ
 ປາປະລັມມາ ອະສັຍຄະຕາ
 ປາປາ ປາເປຫິ ກັມເມຫິ
 ນິຣະຍັງ ເຕ ອຸປປັຊຊະເຣ ຯລັມມາ
 ຄົນທີ່ນຸ່ງຫົ່ມ ຜ້າກາສາວະພັສຕຣ໌ ມີຈຸນວນມາກ ທີ່ບຳຄວາມຊົ່ວ ບໍ່
 ສຳອວມຣະວັງ. ຄົນຊົ່ວ ເຫລົ່ານັ້ນ ທຽນຍ່ອມ ຕິກນຣົກ ຍ້ອນກັມມ໌ຊົ່ວ.

ເລື່ອງ ທຸກຂປິຣິຕະສັຕວ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ສັຕວ໌ທັງຫລາຍ ອັນຜົລກັມມ໌ບຽດ

ບຽນ ບົບຄັນ. ສັດວ່ພວກນັ້ນ ໄດ້ເປັນກິກຊຸລາມິກ ກິກຊຸຊິວຮ້າຍ ທູສີລມີ ຢູ່ໃນຄັງ ສາສນາ ພຣະກັສສປະທິສພິລ. ເມື່ອຕົກມາໃນສາສນານີ້ ກໍໄດ້ ສ່ວຍຜົນກັມອັນນັ້ນ ຢູ່ທີ່ພູເຂົາຄິຊຊະກູຜ ມີກາຍຕົກແຕ່ງນຸ່ງຫົ່ມຄືກັບ ເຄື່ອງບໍຣິຂາຣ (໑) ອັນຮຸ່ງເຮືອງເໝືອນດັ່ງແປວໄຟ. ພຣະໂມຄຄັລລານະ ເຖຣະໄດ້ໄປເຫັນ ຈຶ່ງກ່າວກັບພຣະ ລັກຂຕະເຖຣະ ໃນທີ່ສະເພາະ ພຣະ ພັກຕຣ໌ ຂອງ ພຣະສາສດາ. ພຣະພູທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

ໝ

ເສຍໂຍ ອະໂຍຄຸໂອ ກຸຕໂຕ
 ຕັຕໂຕ ອັຄຄິສິຊູປະໂມ
 ຍັລເຈ ກຸລເຊຍຍະ ທຸສສີໂລ
 ຣັຜກະປິຕທັງ ອະສັລລະໂຕ ຯລ່ວກູຍ

ຄົນທູສີລ ບໍ່ມີກາຣສຳຣວມຣະວັງ ກິນກິນກ້ອນເຫລັກແດງທີ່ລຸກ ເປັນໄຟ ຍັງດົກວ່າກາຣບໍຣິໄກຄອາຫາຣ ທີ່ຊາວບ້ານນຳມາຖວາຍ.

(໑) ບໍຣິຂາຣ- ຜ້າໂຕຣຈີວຣ.

ເລື່ອງ ວັດຄຸນຸທາຄິນິຍະກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ພວກວັດຄຸນຸທາຄິນິ ກິກຂຸ ທີ່ພາ
 ກັນເວົ້າອອດ ອຸຕຣິມນຸສສັລັມມ໌ (໑) ລ້ຽງຊີວິດ ໃນຄາວທີ່ເກີດທຸພກິກຂຸກັຍ
 ພຣະອົງຄ໌ ທຣິຊາບ ຈຶ່ງທຣິຖິຕຽນ ໂດຍອເນກປຣິຍາຍ ແລ້ວທຣິຖິ
 ບັລຄ໌ຕິ ສິກຂາບິທ ຫ້າມກິກຂຸ ບໍຣິບັທທົ່ວໄປ. ເມື່ອຈະທຣິຖິປະທານ
 ໂອວາທສັ່ງສອນ ກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຕຣິສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້
 ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໔

ຈັຕຕາຣິ ການານິ ນະໂຣ ປະມັຕໂຕ
 ອາປັຊຊະຕິງ ປະຣະທາຣຸປະເສວິ
 ອະປັຍຄະລາກັງ ນະ ນິກາມະເສຍຍັງ
 ນິນບັງ ຕະຕິຍັງ ນິຣະຍັງ ຈະຕຸຕຖັງຸຣລະ

ຄົນທີ່ມີວເນົາ ລ່ວງເກີນເລັຍທ່ານ ເປັນນິຕຍ໌ ທຽນຍ່ອມ ໄດ້ຮັບ
 ເຄາະຫ້າຍ ສີ່ສຸຖານຄື: ໑. ໄດ້ຮັບບາປກັມມ໌, ໒. ນອນບໍ່ເປັນສຸຂ, ໓.
 ເສັຍຊື່ສຽງ, ໔. ຕົກນະຣົກ.

(໑) ລັມມອັນຍິ່ງຂອງມະນຸສຍ໌ ຄື: ມັຄຄ໌ຜິລ ນິພພານ.

໕

ປຸໂຍຄະລາໂກ ຈະ ຄະຕິງ ຈະ ປາປິກາ
 ກິຕັສສະ ກິຕາຍະ ຣະຕິ ຈະ ໂຖກິກາ
 ຣາຊາ ຈະ ບັຕທັງ ຄະຣຸກັງ ປະເຕຕິ
 ຕັສມາ ນະໂຣ ປະຣະທາຣັງ ນະເສເວ ຯລຸ໑໐໑

ສຖານນຶ່ງ ໄດ້ຮັບບາປ, ສຖານສອງ ໄດ້ພົບຊາຕິຊົ່ວຮ້າຍໃນອນາຄິຕ, ສະ
 ຖານສາມ ທັງຄູ່ມີສຸຂຸຊົ່ວແລ່ນ ແຕ່ສະດັງໃຈຢູ່ເປັນນິຕຍ໌, ສຖານສີ່ ພຣະຣາຊາຍ່ອມ
 ລົງໂທສຢ່າງໜັກ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ຄວນຜິດກັອຍາຂອງຄົນອື່ນ.

ເລື່ອງ ເຂມກເສຕຖິບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ບຸຕຣ໌ຂອງເສຕຖິທີ່ຊື່ວ່າ ເຂມກະ
 ເປັນຫລານຂອງ ທ່ານ ອນາຖບິຕທິກເສຕຖິ ລາວເປັນຄົນມີຮູບທຣິງທີ່
 ສວຍງາມຜູ້ຍິງໃດໄດ້ເຫັນແລ້ວມັກ ຈຶ່ງເປັນທາງໃຫ້ເຂົາປະພຶຕຣ໌ກາມນິຈ-
 ຈາຈາຢູ່ເນື່ອງນິຕຍ໌. ທ່ານ ອນາຖບິຕທິກເສຕຖິ ຈຶ່ງນຳຕົວຫລານຊາຍນັ້ນ
 ເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທູລຸຂໍໃຫ້ທຣິງສແດງລັມມ໌ສັງສອນ. ພຣະອົງຄໍ້ຈຶ່ງ
 ໄດ້ຕຣ໌ສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໖

ກຸໂສ ຍະຖາ ທຸຄຄະຫິໂຕ
 ຫັຕຖະເມວານຸກັນຕະຕິ
 ສາມັຄລັງ ທຸປປະຣາມັຕຖັງ
 ນິຣະຍາຍຸປະກັທຜະຕິ ຯລ໑໑໑

ຫຍ້າຄາ ທີ່ຄົນຈັບບໍ່ດີ ທຽນຍ່ອມ ບາດມືໄດ້ສັນໃດ, ພຸຣທົມຈັຣຍ໌
 ທີ່ຄົນປະພິຕຣ໌ບໍ່ດີ ທຽນຍ່ອມ ກະຊາກລາກເອົາຄົນນັ້ນ ລົງສູ່ນຣົກ ສັນນັ້ນ.

໗

ຍັງກິລຈິ ສິຖິລັງ ກັມມັງ
 ສັງກິລິຕຖັລຈະ ຍັງ ວະຕັງ
 ສັງກັສສະຣັງ ພຸຣທາມະຈະຣິຍັງ
 ນະ ຕັງ ໂຫຕິ ມະຫັປຜະລັງ ຯລ໑໑໒

ຄົນທ່າອັນໃດບໍ່ຫັກແໜ້ນ ລະເຫລີງ ມີຂໍ້ວັຣ໌ປະພິບັຕິເສົ້າໜອງ
 ປະພິຕຣ໌ພຣົຫມຈັຣຍ໌ດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈ ບໍ່ເປັນໄປເພື່ອຜົນອັນໄພສາລ

໘

ກະຍິຣາ ເຈ ກະຍິຣາເຖນັງ
 ທັຣຫະມະນັງ ປະຣັກກະເມ
 ສະຖິໂລ ຫິ ປະຣິພພາໂຊ
 ກິຍໂຍ ອາກິຣະເຕ ຣະຊັງ ຯລຸລະ

ຖ້າຈະກະທຳແລ້ວ ກໍຈົ່ງກະທຳຈົງ ໆ ແລະ ພຍາຍາມໃຫ້ໜັ້ນຄົງ
 ເພາະວ່າ ເພສັບອພະຊິຕທີ່ບໍ່ເອົາຈົງເອົາຈັງນັ້ນ ມີແຕ່ຈະເຂ້ຍເອົາລຸລີ ຊີຝຸ່ນ
 ຄືກິເລສ ມາໃສ່ຕົວ ເທົ່ານັ້ນ.

ເຣື້ອງ ບຸພພະຈະກິກຊຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣົງຜາຣົພ ກິກຊຸ ທີ່ວ່າຍາກສອນຍາກ ອົງຄ໌
 ນຶ່ງ ມີກິກຊຸອີກອົງຄ໌ນຶ່ງ ໄດ້ມາຖາມເຣື້ອງກາຣຫລົກຫຍ້າກັບເພິ່ນວ່າ ມີ
 ໂຫສຢາງໃດ. ເມື່ອວ່າແລ້ວ ກໍສແດງກາຣຫລົກຫຍ້າໃຫ້ ກິກຊຸອົງຄ໌ນັ້ນ
 ເບິ່ງວ່າ ມັນຊິເປັນຫຍັງ ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ນຳເອົາເຣື້ອງນັ້ນຂຶ້ນ
 ຂາບຫູລ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຈົ່ງຫຣົງຕິຕຽນ ໂດຍອເນກປຣິຍາຍ
 ແລ້ວຈົ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງເທິງນີ້.

ລ

ອະກະຕັງ ທຸກກະຜັງ ເສຍໂຍ
 ປັຈຈາ ຕັປປະຕິ ທຸກກະຜັງ
 ກະຕິໄນຈະ ສຸກະຕັງ ເສຍໂຍ
 ຍັງ ກັຕວາ ນານຸຕັປປະຕິ ະໂລ໒໔໒

ອັນວ່າ ຄວາມຊົ່ວນັ້ນ ບໍ່ທ່າເສັຍເລີຍ ຍ່ອມເປັນກາອຕີ ທ່າແລ້ວ ຍ່ອມເດືອດຮ້ອນ ໃນພາຍຫລັງ, ຈົ່ງມາທ່າຄວາມກດີກັນ ດີກວ່າ ເພາະວ່າ ທ່າແລ້ວ ບໍ່ເດືອດຮ້ອນ ໃນພາຍຫລັງ.

ເຣືອງ ອິສສາປກຕະອິຕຖີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ຜູ້ຍິງຂີ້ຫົງຄົນນຶ່ງ ສາມີໄດ້ທາສີ ໃນເຮືອນ ເປັນກັອຍານ້ອຍ. ວັນນຶ່ງ ສາມີບໍ່ຢູ່ ນາງຈຶ່ງຈັບນາງທາສີ ແລ້ວ ເອົາເຊືອກຜູກ ເອົາມິດຕັດຫູ ແລະ ຕັດດັງເສັຍ. ແລ້ວເອົາເຂົ້າໄປເຊື່ອງໄວ້ ໃນຫ້ອງ. ຄັນວ່າ ສາມີກັບມາແລ້ວ ກໍ່ແກ້ງຊວນສາມີໃຫ້ໄປຟັງລັມມໍ ທີ່ ພຣະເຊຕຸວັນວິຫາຣ. ເວລານັ້ນ ມີໂຍາຕິຂອງນາງມາທີ່ເຮືອນໄດ້ໄຂປະຕູເຂົ້າ ໄປໃນເຮືອນ ເຫັນນາງທາສີນັ້ນ ກໍ່ມີຄວາມສົງສານ ປ່ອຍໃຫ້ນາງທາສີນັ້ນ ອອກໄປ. ນາງທາສີຈຶ່ງອອກໄປຍັງ ພຣະເຊຕຸວັນວິຫາຣ ຂາບທູລຄວາມ ນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ໃນທ່າມກາງບໍຣົບທ ພຣະອົງຄໍ້ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ບໍ່ດົງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານີ້.

໑໐

ນະຄະຣັງ ຍະຖາ ປັຈຈັນຕັງ
 ຄຸຕຕັງ ສັນຕະຣະພາຫິຣັງ
 ເອວັງ ໂຄເປຖະ ອັຕຕານັງ
 ຂະໂຕ ເວ ມາ ອຸປັຈຈະຄາ
 ຂະຕາຕິຕາ ຫິ ໂສຈັນຕິ
 ນິຣະຍັມຫິ ສະມັປປິຕາ ຯລ໌໑໕ຍ

ທ່ານ ຈົ່ງປ້ອງກັນຕົນໃຫ້ດີ ເໝືອນດັ່ງເມືອງຊາຍແດນ ທີ່ເຂົາ
 ປ້ອງກັນເຂັ້ມແຂງ ທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ, ທ່ານຢ່າໄດ້ປ່ອຍປະລະ
 ເລີຍໂອກາສໃຫ້ຜ່ານໄປໂດຍໄຮ້ປະໂຍຊຸນ ເພາະວ່າ ຜູ້ທີ່ເສັຍໂອກາສນັ້ນ
 ເມື່ອຕົກນະຣົກ ຍ່ອມໂສກເສົ້າ.

ເຣື່ອງ ອາຄັນຕຸກະ ກິກຊຸ

ພຣບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ກິກຊຸ ອາຄັນຕຸກະ ເປັນອັນນາກ .
 ພຣະກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ພາກັນໄປຈຳພັຣບາ ຢູ່ທີ່ປັຈຈັນຕະປະເທສແຫ່ງ
 ນຶ່ງ ໃນເດືອນຕົ້ນນັ້ນ ກໍຢູ່ດີສະບາຍ ຈາກນັ້ນໄປ ກໍຢູ່ບໍ່ເປັນສຸຂ ຍ້ອນວ່າ
 ພວກໂຈຣບຽດບຽນ ທີ່ໂຄຈຣເຂົ້າໄປໃນໝູ່ບ້ານ. ຄັນອອກພັຣບາແລ້ວກໍ

ເຂົ້າມາເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະອົງຄ໌ໃຫ້ທຣົງຊາບ ພຣະ
 ອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສສ່ວ່າ ດູຣາ ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ອັນທີ່ຊື່ວ່າ ກາຣຢູ່ສ່າຣາມເປັນ
 ນິຕຍ໌ນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ບຸຄຄົລທາໄດ້ຍາກ ກິກຊຄວນຈະຣັກບາຕົນ ເໝືອນ
 ຢ່າງມນຸສຍ໌ຣັກບາເມືອງສັນນັ້ນແລ. ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ຕຣັສຢ່າງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງ
 ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນແລ.

໑໑

ອະລັຊຊິຕາເຍ ລັຊຊັນຕິ
 ລັຊຊິຕາເຍ ນະ ລັຊຊະເອ
 ມິຈຈາບິຄກິສະມາທານາ
 ສັຕຕາ ຄັຈຈັນຕິ ທຸຄຄະຕິງ ຯລ໌ຄວັຍ

ລະອາຍ ໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນລະອາຍ, ບໍ່ລະອາຍໃນສິ່ງທີ່ຄວນລະອາຍ.
 ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຫັນຜິດ ຢ່າງນີ້ ທຽນຍ່ອມ ໄປສູ່ທຸຄຄະຕິ.

໑໒

ອະກະເຍ ຈະ ກະຍະບັສສິໂນ
 ກະເຍ ຈະ ອະກະຍະບັສສິໂນ

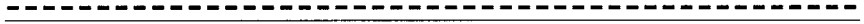
ນິຈຈາທິຍກິສະນາທານາ

ສັຕຕາ ຄັຈລັນຄິ ທຸຄຄະຕິງ ະລ໌ຈຸຸ

ສິ່ງບໍ່ເປັນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ ເຫັນວ່າ ເປັນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ, ສິ່ງເປັນທີ່
ໜ້າຢ້ານກົວ ຊ້າພັດໄປເຫັນວ່າບໍ່ເປັນສິ່ງໜ້າຢ້ານກົວ. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຫັນຜິດ
ຢ່າງນີ້ ທຽນຍ່ອມໄປສູ່ ທຸຄຄະຕິ.

ເລື່ອງ ນິຄັຕກຸະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພວກນິຄົຕກຸ. ໃນວັນນຶ່ງ ກິກຂຸ
ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສົນທະນາກັນວ່າ ພວກນິຄົຕກຸ ຍັງມີຄວາມລະອາຍນຸ່ງ
ຜ້າ ດຶກວ່າ ພວກອະເຈລກະ ທີ່ບໍ່ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າເລີຍ (ນັກບວຊທີ່ເປື້ອຍກາຍ)
ພວກນິຄົຕກຸ ໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງກ່າວຖ້ອຍຄໍາໄຕ້ຖຽງກັບ ກິກຂຸ ທັງ
ຫລາຍ ຕ່າງ ໆ ນາ ໆ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງນໍາຄວາມນັ້ນ ຂຶ້ນຂາບທູລ
ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໑໓

ອະວັຊເຊ ວັຊຊະມະຕິໄນ
ວັຊເຊ ຈະ ອະວັຊຊະມະຕິໄນ

ນິຈຈາທິຍກິສະມາທານາ

ສັຕຕາ ຄັຈຈັນຕິ ທຸຄຄະຕິງ ຯລ໌໑໘໘

ຜູ້ທີ່ເຫັນວ່າ ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີໂທສ ເປັນສິ່ງທີ່ມີໂທສ ແຕ່ສິ່ງທີ່ມີໂທສຊ້າ
ພັດເຫັນວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີໂທສ. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຫັນຜິດ ເຊັ່ນນີ້ ຍ່ອມໄປສູ່
ທຸຄຄະຕິ.

໑໔

ວັຊຊັຍ ຈະ ວັຊຊະໂຕ ລັຕວາ

ອະວັຊຊັຍ ຈະ ອະວັຊຊະໂຕ

ສັມມາທິຍກິສະມາທານາ

ສັຕຕາ ຄັຈຈັນຕິ ສຸຄຄະຕິງ ຯລ໌໑໙໘

ຜູ້ທີ່ເຫັນໂທສ ວ່າເປັນໂທສ, ເຫັນຖືກວ່າ ເປັນຖືກ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມ
ເຫັນຖືກ ເຊັ່ນນີ້ ທຽນຍ່ອມ ໄປສູ່ສຸຄຄະຕິ.

ເຣື້ອງ ຕິຍກິຍສາວົກ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພວກຕິຍກິຍະສາວົກ ທີ່ຫ້າມບຸຕຣ໌

ຂອງຕົນ ບໍ່ໃຫ້ໄຫວ້ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປຫາ ພວກສມຕະສັກຍະບຸຕຣ໌. ໃນວັນນຶ່ງ, ບຸຕຣ໌ຂອງເຂົາໄດ້ໄປຫລິ້ນນໍາບຸຕຣ໌ ຂອງ ອຸບາສິກ ຂ້າງພຣະ ເຊຕວັນວິຫາຣ ຫົວນໍ້າເລີຍແລ່ນເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫາຣ ໄດ້ຟັງພຣະລັມມະ ເທສນາ ເກີດມີອະຈະສັທລາ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ່ຢ່າງບໍ່ຫວ່ນໄຫວ ຫັກ ແຫັນ ຢືດໜັ້ນໃນ ພຣະໄຕຣສອຕະຄົມ ແລ້ວກັບໄປເລົ່າໃຫ້ບິດາຟັງ ໆ ກໍມີຄວາມໂຫສັ່ສ ຄຽດແຄ້ນໃຫ້ບຸຕຣ໌. ຄັນໄດ້ຟັງຄໍາອຸທິບາຍຂອງເພື່ອນ ບ້ານກໍຫາຍຄວາມໂກບແຄ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງນໍາເອົາບຸຕຣ໌ໄປສູ່ພຣະວິຫາຣເຊຕວັນ ມອບຕົວຖວາຍແດ່ ພຣະສາສດາ. ເມື່ອພຣະອົງຄໍ້ຈະສແດງລັມມ໌ໃຫ້ເຂົາກັບ ຕົວມາເປັນ ສັມມາທິຍກິ ຈຶ່ງຕອ້ສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້

ຈົບ ນິຣຍວັຄຄ໌ ທີ່ ໒໒

ຈົບ ນິຍົມຄຳທີ່ ໒໒
ໃນວັດຕຸໂຕໄປນີ້ເປັນ

ນາຄວັດຕຸໂຕທີ່ ໒໓

ນາຄວັດຄໍ້ ທີ່ ໒໓

໑

ອະຫັງ ນາໂຄວະ ສັງຄາເມ
 ຈາປາໂຕ ປະຕິຕັງ ສະຣັງ
 ອະຕິວາກຍັງ ຕິຕິກຂິຕຕັງ
 ທັສສິໄນ ທີ ພະບາຊຸຊະໄນ ຯ໓໒໐໑

ເຮົາ ຈັກອິດທິນຕໍ່ຄຳເວົ້າສຽດສີຂອງຄົນອື່ນ ເໝືອນພລາດຊຸສາອ
 ໃນສນາມຣົບ ທີ່ທົນຕໍ່ລູກສຣ ອັນພວກສັຕູ ປ່ອຍອອກໄປຈາກຄັນທະນູ
 ເພາະວ່າ ຄົນໂດຍມາກນັ້ນ ທຸສິລ.

໒

ທັນຕັງ ນະຍັນຕິ ສະນິຕິງ
 ທັນຕັງ ຣາຊາກິຣູທະຕິ
 ທັນໂຕ ເສຍໄກ ມະນຸສເສສຸ
 ໂຍຕິວາກຍັງ ຕິຕິກຂະຕິ ຯ໓໒໐໑

ຊ້າງທີ່ມີກາອເຝິກທັດດີແລ້ວ ເຂົານຳເອົາໄປໃນທີ່ອຸມນຸມຂອງຊ້າງ
ທີ່ເຝິກທັດແລ້ວ ພຣະອາຊາກໍຂຶ້ນທອົງ. ໃນໝູ່ມນຸບຍ໌ ຜູ້ທີ່ເຝິກຝົນຕົນໄດ້
ຍ່ອມຮູ້ຈັກອິດທິນ ຕໍ່ຄຳລ່ວງເກີນນັ້ນ ເປັນຜູ້ປະເສີກຸແລ.

ສ

ວະຣະມັສສະຕຣາ ທັນຕາ

ອາຊານິຍາ ຈະ ສິນລິຍາ

ກຸລຊະຣາ ຈະ ມະຫານາຄາ

ອັຕຕະທັນໂຕ ຕະໂຕ ວະຣັງ ຯລື໒໒

ມ້າອັດຣ ມ້າອາຊາໄນຍ໌ ຈາກລຸ່ມແມ່ນ້ຳສິນລຸ ແລະ ພລາກຸລຊຸອ
ທີ່ຜ່ານກາອເຝິກຝົນ ເປັນຢ່າງດີ ນັບວ່າ ເປັນສັດວ່ທີ່ປະເສີກຸ, ແຕ່ບຸຄຄິລຜູ້
ທີ່ເຝິກຝົນຕົນດີແລ້ວ ຍ່ອມປະເສີກຸກວ່ານັ້ນ.

ເຣືອງພຣະພຸທລອົງຄ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທອົງຜາຣົພ ກ່ຽວກັບພຣະອົງຄ໌ເອງ ຄັ້ງເມື່ອ
ພຣະອົງຄ໌ ໄດ້ທອດພະເນຕຣ໌ເຫັນອຸປນິສັຍອນາຄາມິຜົລ ຂອງ ພຣາຫມຕ໌
ແລະ ນາງພຣາຫມຕີ ຜູ້ເປັນບິດາມາອດາ ນາງມາຄັນທິຍ໌ ໃນແຄ້ວນກຸຣຸ

ຈຶ່ງເດັ່ຈໄປ ຕະ ທີ່ນັ້ນ ພຣາຫມຕ໌ ໄດ້ເຫັນພຣະບໍວິມຽປຂອງພຣະສາສດາ
 ດາ ງາມພ້ອມດ້ວຍພຣະລັກຂຕະ ຈຶ່ງທູລຖວາຍ ລິດາຂອງຕົນ. ພຣະອົງຄໍບໍ່
 ທຣົງຮັບ ແຕ່ ພຣະອົງຄໍທຣົງສແດງເຖິງໂທສ ຂອງກາມຄຸ ໃຫ້ສອງ
 ສາມີກັຣຍາ ດໍາຣົງຢູ່ໃນ ອະນາຄາມິຜິລ.

ສ່ວນນາງມາຄັນທິຍ໌ ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນ ພຣະສາສດາວ່າ ແກ້ງຕິ
 ຕຽນຄົນ ຈຶ່ງຜູກອາພາຕ ໃນພຣະອົງຄໍ ຕັ້ງແຕ່ຄັ້ງນັ້ນ ເປັນຕົ້ນມາ. ຕໍ່ມາ
 ພາຍຫລັງ ນາງໄດ້ເປັນມເຫສີ ຂອງ ພຣະເຈົ້າອຸເທນ ຕະ ເມືອງໄກສັມພິ
 ເຫັນພຣະອົງຄໍ ສເດັ່ຈເຂົ້າໄປໃນ ພຣະນຄຣນັ້ນ ຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໃຫ້ໄປປ້ອຍດໍາ
 ທັງຂັບໄລ່ ອອກຈາກພຣະນຄຣ. ພຣະອານົນທ໌ ຈຶ່ງທູລເຊີລສເດັ່ຈໄປຍັງທີ່
 ອື່ນ. ພຣະອົງຄໍ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ອລິກຣຕ໌ ເກີດໃນທີ່ໃດ ໃຫ້ຣະງັບໃນທີ່ນັ້ນ
 ແລ້ວຈຶ່ງໄປຕໍ່ພາຍຫລັງ. ກາຣອິດບົນຕໍ່ຖ້ອຍຄໍາ ທີ່ເຂົາກ່າວລ່ວງເກີນນັ້ນ
 ເປັນກາຣະຂອງເຮົາ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນ.

໔

ນະ ທິ ເອເຕທິ ຍາເນທິ
 ຄໍຈເລຍຍະ ອະ ຄະຕັງ ທິສັງ
 ຍະຖາຕຕະນາ ສຸທັນເຕນະ
 ທັນໂຕ ທັນເຕນະ ຄໍຈຈະຕິ ຯລ໒໓໑

ເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າ ທີ່ຄົນບໍ່ມີກາຣເຝິກຝົນຕົນເອງ ໄຫ້ດີແລ້ວຍ່ອມ
 ບໍ່ສາມາດຖືທີ່ຈະນຳຕົນ (ເປັນພາຫະນະ) ໄປສູ່ດິນແດນທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍໄປ(໑)ນັ້ນ
 ໄດ້ ຜູ້ທີ່ຈະເດີນທາງໄປໄດ້ ກໍມີແຕ່ຜູ້ທີ່ເຝິກຝົນ ຄວບຄຸມຄົນເອງໄດ້ ເທົ່າ
 ນັ້ນ. (໑) ພຣະນິພພານ.

ເຣື່ອງ ຫັຕຖາຈຣິຍບຸພພາຈາຣຍ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາຈາຣຍ໌ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຂຸ ຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນ ຫັຕ-
 ຖາຈາຣຍ໌(ຄວານຊ້າງ). ໃນວັນນຶ່ງ, ກິກຂຸອົງຄ໌ນີ້ ພ້ອມດ້ວຍເພື່ອນ ກິກຂຸ
 ອີກຫລາຍອົງຄ໌ ໄດ້ໄປທີ່ຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ອະຈີຣະວະດີ ເຫັນນາຍຄວານຊ້າງ ກຳ

໕

ລະນະປາລະໂກ ນາມະ ກຸລຊະໂອ
 ກະຜຸກັປປະເກທະໄນ ທຸນນິວາຣະໂຍ
 ພັທໂລ ກະພະຣັງ ນະກຸລຊະຕິ
 ສຸມະຣະຕິ ນາຄະວັນຕັສສະ ກຸລຊະໂອ ຯ໓໒໔໔

ຊ້າງຍ້ອຍຕົວນຶ່ງ ທີ່ຊື່ວ່າ ລະນະປາລະກະ ເປັນຊ້າງຮ້າຍ ທີ່ຢູ່ໃນຣະດູ
 ຊ້າງຍ້ອຍ ຊຶ່ງນາຍຄວາມລ່າມໄສ້ໄວ້ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຄວບຄຸມມັນໄດ້. ມັນບໍ່
 ຍອມກິນອາຫານ. ພວກກຸລຊຸດ ມີຈິຕະລຶກເຖິງແຕ່ປ່າຊ້າງ ທີ່ຕົນເຄີຍຢູ່.

ເລື່ອງ ປຣິຊິຕຕະພຣາຫມຕບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຊາຣົພ ບຸຕຣ໌ ໔ ຄົນຂອງພຣາຫມຕໍ່ເຖົ້າ
 ຜູ້ນຶ່ງ. ໃນເມື່ອມາຣດາ ທ່າກາລກິຣິຍາ ຕາຍໄປແລ້ວ, ພຣາຫມຕໍ່ເຖົ້າຜູ້ທີ່
 ເປັນບິດາ ຈຶ່ງແບ່ງປັນທຣ໌ພໍຍສົມບັຕິ ທັງໝົດ ໃຫ້ແກ່ບຸຕຣ໌ທັງ ໔ ມັນ
 ແລ້ວຈຶ່ງອາສັຍບຸຕຣ໌ຢູ່. ຄັນເຫັນບຸຕຣ໌ ບໍ່ປະຜິບັຕິຕາມດັ່ງທີ່ຕົນມັກ ກໍມີ
 ຄວາມໂສກເສົ້າເສັຍໃຈ ຈຶ່ງໜີອອກໄປບວຊເປັນຕາພຣະຂາວ ທ່ຽວຂໍທານ
 ລ້ຽງຊີວິດ. ບໍ່ຫລົງເຫັນໃຜພໍທີ່ຈະເພິ່ງໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ
 ທຸລຄວາມນັ້ນໃຫ້ທຣິງຊາບ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງປະທານ ພຣະຄາຖາກາຍິຕໃຫ້

ພຣາຫມຕ໌ ນຳເອົາໄປກ່າວໃນທີ່ປະຊຸມ. ເມື່ອບຸຕຣ໌ທັງ ໔ ໄດ້ຟັງກໍປ່ຽນ
 ໃຈມາດຳຣົງຕົນຢູ່ໃນ ປິຕຸປັຍກຳນະລັມມ໌ ລັມມ໌ວ່າດ້ວຍກາຣອຸປັຍກຳກ
 ບິດາມາຣດາ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງ ອະນຸໂມທະນາຍົກເປັນຕົວຢ່າງ. ຄາວເມື່ອ
 ພຣະອົງຄ໌ ສເວີຍພຣະຊາຕິເປັນຊ້າງ ລ້ຽງມາຣດາ ຢູ່ໃນປ່າຫົມພານຕ໌, ພຣະ
 ເຈົ້າພາຣາຕະສີ ທຣົງຊາບ ຮັບສັ່ງໃຫ້ນາຍຫັຕຖາຈາຣຍ໌ໄປຈັບມາໄດ້ ແລະ
 ໃຫ້ລ້ຽງດູດ້ວຍໂກຊຸນາຫາຣຕ່າງ ໆ. ຊ້າງຕົວນັ້ນ ກໍບໍ່ປາຖຸນາຈະບໍຣິໂກຄ
 ພຣະຣາຊາຈຶ່ງຮັບສັ່ງຖາມ ຊ້າງນັ້ນກໍທູລຄວາມທີ່ຕົນກະທຳຢູ່ ໃຫ້ທຣົງຊາບ.
 ພຣະເຈົ້າພາຣາຕະສີ ທຣົງມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ຈຶ່ງໃຫ້ປ່ອຍຊ້າງນັ້ນກັບ
 ຄົນໄປຢູ່ໃນປ່າຕາມເດີມ.

ໃນທີ່ສຸດ ແຫ່ງອດິຕນິທານນີ້ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງ
 ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

ດີ

ມິທລິ ຍະທາ ໂຫຕິ ມະຫັຄພະໂສ ຈະ
 ນິທທາຍິຕາ ສັມປະຣິວັຕຕະສາຍີ
 ມະຫາວະຣາ ໂຫວະ ນິວາປະປຸຝໂກ
 ປຸນັປປຸນັງ ຄັພພະນຸເປຕິ ມັນໂຫ ຯລ໒໕໑

ຄົນກິນຫລາຍ (ບໍ່ຮູ້ປະມາດ ໃນກາລະບໍລິໄຫລ) ສະລົມສະລີ ມືນຕາ
 ບໍ່ຂຶ້ນ ມັກນອນ ກຶ້ງເກືອກລີເລືອໄປນາໃນທີ່ນອນ ເໝືອນສຸກຣ ທີ່ເຂົາ
 ເກືອດ້ວຍເສສອາຫາຣ. ຄົນໄງ່ງ່າວ ເຊັ່ນນັ້ນ ຍ່ອມວຽນຕາຍວຽນເກີດ ບໍ່ຮູ້
 ຈັກຈົບ.

ເລື່ອງ ພຣະເຈົ້າປະເສນທິໄກສິລ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໄກສິລ. ວັນ
 ນຶ່ງ ພຣະອົງຄໍ່ ສເວີຍ ພຣະກຍາຫາຣຫລາຍເກີນພໍດີ ຮູ້ສຶກອິດອັດພຣະທັຍ
 ບໍ່ຜາສຸກ ຈຶ່ງໄປເຝົ້າຫຼຸລຄວາມນັ້ນແດ່ ພຣະສາສດາ. ເມື່ອພຣະອົງຄໍ່ຈະທຣິງ
 ສແດງໄທສ ຂອງກາລະບໍລິໄຫລອາຫາຣເກີນສ່ວນ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ
 ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໗

ອິທັງ ປຸເຣ ຈິຕຕະມະຈາຣີ ຈາຣິກັງ
 ເຍນະ ອິຈຈະກັງ ຍັຕຖະກາມັງ ຍະຖາສຸຂັງ

ແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ໃຈຂອງຂ້າ ໄດ້ທ່ຽວໄປໃນອາຣົມຕ໌ ຕາມທີ່ປາຖນາ ຕາມຄວາມມັກໄຄ່ຊອບໃຈ ຕາມສະບາຍ, ແຕ່ວ່າ ໃນບັດນີ້ ຂ້າຈັກບັງຄັບ ມັນ ດ້ວຍໂຍນິໄສມນະສິກາຣ (ອຸບາຍອັນແຍບຄາຍ) ເໝືອນດັ່ງຄວາມຊ້າງ ຖືຂໍ ທີ່ບັງຄັບຊ້າງຍ້ອຍ.

ເລື່ອງ ສານຸສາມເຕຣ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ສານຸສາມເຕຣ ເປັນບຸຕ໌ຂອງອຸປາ- ສິກາ ຜູ້ນຶ່ງ. ສາມເຕຣເຖິງພ້ອມດ້ວຍວັຕຣ໌ປະຣິບັຕິ ທັງເປັນຜູ້ສລາດໃນ ກາຣເບສນາ ວ່າກ່າວ. ຕໍ່ມາພາຍຫລັງ ມີຄວາມກະສັນຢາກສິກ ຈຶ່ງໄປຫາ ມາຣດາ ຜາຣົພເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ຟັງ ມາຣດາບໍ່ພໍໃຈໄດ້ຫ້າມໄວ້. ຂະນະນັ້ນ ມີ ນາງຍັກຂິຕິຕົນນຶ່ງ ໄດ້ເຄີຍເປັນມາຣດາ ຂອງສາມເຕຣນັ້ນມາໃນອດີຕຊາຕິ ເມື່ອຊາບເຫຼົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງປາຖນາ ບໍ່ຢາກໃຫ້ສາມເຕຣນັ້ນສິກ ຈຶ່ງມາເຂົ້າສິງ ສາມເຕຣນັ້ນ ແລ້ວທໍາອາກາຣຕ່າງ ໆ. ອຸປາສິກາ ຜູ້ເປັນມາຣດາຕົກໃຈຢ້ານ ສາມເຕຣນັ້ນ ທໍາກາລກິຣິຍາ (ຕາຍ) ຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ຮໍາໄຮ ແລະຊາວບ້ານກໍ ພາກັນມາຫຸ້ມເບິ່ງ. ຄັນນາງຍັກຂິຕິ ອອກໄປແລ້ວ ສາມເຕຣໄດ້ສະຕິຮູ້ສິກ ຕົນ ມືນຕາຂຶ້ນມາເຫັນມາຣດາຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຜູ້ຄົນວຸ່ນວາຍຢູ່ເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງ ໄດ້ຖາມມາຣດາ ໆ ໄດ້ເລົ່າເຫຼົ່າກາຣຕ໌ໃຫ້ຟັງ ແລ້ວກ່າວຕັກເຕືອນ ສັ່ງ ສອນໂດຍປະກາຣຕ່າງໆ ສາມເຕຣຮູ້ສິກສລົດໃຈໃຫ້ປະຣິລາຕວ່າ ຈະບໍ່ສິກ

ຕໍ່ມາພາຍຫລັງ ເມື່ອໄດ້ອຸປະສົມບົບເປັນກິກຊຸແລ້ວ ພະສາສດາໄດ້ທຳອົງ
 ເທສນາສັ່ງສອນ ໃຫ້ເຝິກຫັດຈິຕ ແລ້ວຈຶ່ງຕັ້ງສພະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາ
 ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໘

ອັປປະມາທະຣະຕາ ໂຫຼຖະ
 ສະຈິຕຕະມະນຸຣັກຂະຖະ
 ທຸຄຄາ ອຸທລະຣະຖັຕຕານັງ
 ປັງເກ ສັນໄນວະ ກຸລຊະໂອ ຯລ໒໗໑

ພວກທ່ານຈຶ່ງຍິນດີ ໃນຄວາມບໍ່ປະມາທ, ຈຶ່ງຣະມັດຣະວັງ ຈິຕຂອງ
 ຕົນ ຈຶ່ງຖອດຖອນຕົນ ອອກຈາກຫລັ່ມພົງກິເລສ ເໝືອນພລາຊ້າງທີ່ຕິດ
 ຢູ່ໃນຫລັ່ມພົງ ຍ່ອມພຍາຍາມຊ່ວຍຕົນເອງ.

ເລື່ອງ ປາເວຣກະຫັຕຖີ

ພູຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິທ ຊ້າງຕົວນໍ້າຊື່ ຢາເວຣກະ ຂຄາ

ພະເຈົ້າ ປະເສນະທິໂກສິລ ເມື່ອຄາວທິຍັງໜຸ່ມຢູ່ນັ້ນ ເປັນຊ້າງທິມິກຳລັງ

ລົງ. ໃນວັນນຶ່ງ ໄດ້ໄປທ່ຽວຫາກິນ ຫລົງລົງໄປຕິດຢູ່ໃນຫລົ່ມພົງ ຢູ່ໃນສະນ້າຂຶ້ນບໍ່ໄດ້. ພຣະເຈົ້າ ໂກສິລ ຈຶ່ງຕຣັສຮັບສັ່ງໃຫ້ນາຍຄວາມ ຈັດກາຣເອົາຊ້າງຂຶ້ນ. ນາຍຄວາມນຈຶ່ງຈັດກາຣເໝືອນດັ່ງກອງທັບໂດຍ ຕົກອງເສິກໃຫ້ເອີກກະເຫຣີກ ເໝືອນກັບຈະອອກທັບ ປະເວຣກະທັຕຖີ ກໍເກີດມານະກຳລັງໃຈຮຶກເຫີມ ຂຶ້ນຈາກຫລົ່ມພົງໄດ້ ໂດຍເຮວພລັນ.

ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ໄດ້ເຫັນເຊ່ນນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງນຳຄວາມນັ້ນ ຂຶ້ນຂາບບູລ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສສອນ ກິກຊ ທັງຫລາຍໃຫ້ເອົາຢ່າງຊ້າງນັ້ນ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນ ຂຶ້ນນນແລ.

ລ

ສະເຈ ລະເກຖະ ນິປະກັງ ສະຫາຍັງ
 ສັບລົງ ຈະຣັງ ສາລຸວິຫາຣິ ລືຣັງ
 ອະກິກາຍຍະ ສັພພານິ ປະຣິສສະຍານິ
 ຈະເຣຍຍະ ເຕນັຕຕະມະໂນ ສະຕິມາຍລ໒໗

ຖ້າວ່າໄດ້ສະຫາຍ ທີ່ເຂົ້າກັບຕົນໄດ້ ມີຄວາມປະພິຕຣ໌ດີ ມີຄວາມສລຽວສລາດ ໄປໃນທີ່ໃດ ກໍຄວນໄປກັບສະຫາຍເຊ່ນນັ້ນ ຢ່າຫາແຕ່ຄວາມ

ສຸຂຄວາມສະບາຍ ຄວນມີສະຕິຣະວັງຕົວບຸກບືນຜ່ານຜ່າ ອັນຕຣາຍທັງປວງ.

໑໐

ໂນ ເຈ ລະເກຖະ ນິປະກັງ ສະຫາຍັງ
ສັບລິງ ຈະຣັງ ສາລຸວິຫາຣີ ລີຣັງ
ຣາຊາວະ ຣັຜກັງ ວິຊິຕັງ ປະຫາຍະ
ເອໂກ ຈະເຣ ມາຕັງຄະຣັຜເລວະ ນາໂຄ ະ໓໒໔໑

ຖ້າວ່າຫາສະຫາຍ ທີ່ມີຄວາມປະພິຕຣິດີ ມີຄວາມສລຽວແລະສລາດ
ທີ່ເຂົ້າກັບຕົນບໍ່ໄດ້ແລ້ວ, ທ່ານກໍ່ຄວນສັຍຈອໄປຄົນດຽວ ເໝືອນດັ່ງພຣະ
ຣາຊາ ສລະຣາຊສິມບັຕິ ແລະ ແວ່ນແຄວ້ນ ທ່ຽວໄປອົງຄ໌ດຽວ ຫຣີບໍ່ກໍ່
ເຮັດຄືພມາຊ້າງ ລະອອກຈາກໂຂງ (ຝູງ) ທ່ຽວໄປຕົວດຽວໃນປ່າ.

໑໑

ເອກັສສະ ຈະຣິຕັງ ເສຍໂຍ
ນັຕຖິ ພາເລ ສະຫາຍະຕາ
ເອໂກ ຈະເຣ ນະ ຈະ ປາປານິ ກະຍິຣາ
ອັປໄປສສຸໂກ ມາຕັງຄະຣັຜເລວະ ນາໂຄ ະ໓໓໐໑

໑໒

ອັຕຖັມຫິ ຊາຕັມຫິ ສຸຂາ ສະຫາຍາ
 ຕຸຊກິ ສຸຂາ ຍາ ອິຕະວິຕະເນນະ
 ປຸນລັງ ສຸຂັງ ຊີວິຕະສັງຂະຍັມຫິ
 ສັພພັສສະ ບຸກຂັສສະ ສຸຂັງ ປະຫານັງຍະລັລະ

ມີເພື່ອນຕາຍ ກໍມີຄວາມສຸຂ, ຍິນດີ ເທົ່າທີ່ຫາມາໄດ້ ກໍມີຄວາມສຸຂ,
 ທ່າບຸນໄວ້ ເຖິງຄາວຈະຕາຍ ກໍມີຄວາມສຸຂ, ລະບຸກຂໍໄດ້ ທັງໝົດ ກໍມີ
 ຄວາມສຸຂ.

໑໓

ສຸຂາ ເມຕເຕຍຍະຕາ(໑) ໂລເກ
 ອະໂຖ ເປຕເຕຍຍະຕາ ສຸຂາ
 ສຸຂາ ສາມັລລະຕາ ໂລເກ
 ອະໂຖ ພຸຣາຫາມັລລະຕາ(໒) ສຸຂາ ຯລັລະ

ປະຜິບັຕິຊອບ ຕໍ່ມາຣດາ(໑) ກໍເປັນສຸຂ, ປະຜິບັຕິຊອບ ຕໍ່ບິດາກໍ
 ເປັນສຸຂ, ປະຜິບັຕິຊອບຕໍ່ສມຕະ ກໍເປັນສຸຂ, ປະຜິບັຕິຊອບຕໍ່ພຣະຜູ້ປະເສີກ
 ກໍ ເປັນສຸຂ ແລ. (໑) ຜູ້ປະຜິບັຕິຊອບ, (໒) ພຣະພຸທຣເຈົ້າ ແລະ ພຣະອອຮັທ.

໑໔

ສຸຂັງ ຍາວະ ຊະຣາ ສີລັງ
 ສຸຂາ ສັທລາ ປະຜິຕາ
 ສຸໂຂ ປຸລລາປະຜິລາໂກ
 ປາປານັງ ອະກະຣະຕັງ ສຸຂັງ ຯລຸລຸລຸ

ສິລ ທ່າໃຫ້ເກີດຄວາມສຸຂ ຕາບເທົ່າເຖິງຊຸຣາກາລ, ສັທລາ ທີ່ຕັ້ງ
 ຫນ້ນແລ້ວ ທ່າໃຫ້ເກີດສຸຂ, ປຸລລາທີ່ໄດ້ມາແລ້ວ ທ່າໃຫ້ເກີດສຸຂ, ກາຣບໍ່

ຕັດຫາ ວັດຖຸ ທີ່ ໒໔
 ໝວດ ວ່າດ້ວຍ ຕັດຫາ

໑

ນະນຸຊັສສະ ປະມັຕຕະຈາຣິໄນ
 ຕັດຫາ ວັບທະຕິ ມາລຸວາ ວິຍະ
 ໄສ ປະຣິປຸລະວະຕິ ຫຸຣາຫຸຣັງ
 ຜະລະນິຈັງ ວະນັສນິງວານະໂຣ ຯລຸໂຣ

ຕັດຫາ ຄື ຄວາມຢາກ ຍ່ອມຈເຣີຄເພີ່ມພູລ ເໝືອນກັບເຄືອໄມ້
 ໃນບຸຄຄິລ ຜູ້ທີ່ມີຊີວິຕຢູ່ ດ້ວຍຄວາມປະມາທ. ເຂົາຍ່ອມກະໂດດໂລດເຕັ້ນ
 ຈາກກົພນີ້ ໄປສູ່ກົພໜ້າ ເໝືອນກັບລົງທີ່ກະໂດດຈາກງ່າໄມ້ຕົ້ນນີ້ໄປຍັງຕົ້ນ
 ໜ້າ ເພື່ອຊອກຫາໝາກໄມ້ນັ້ນແລ.

໒

ຍັງເອສາ ສະຫະຕິ ຊັມນິ
 ຕັດຫາ ໂລເກ ວິສັຕຕິກາ

ໂສກາ ຕັສສະ ປະວັທຜັນຕິ
 ອະກິວຸຝກັງຼະ ວິຣະດັງ ຯລຸລຸຮ

ຕັດຫາ ອັນລາມິກ ທີ່ພິສັຮ້າຍ ເມື່ອເຂົ້າຄອບງຳບຸຄຄິລໃດ ໃນ
 ໂລກ ບຸຄຄິລນັ້ນ ທຽນຍ່ອມ ມີແຕ່ຄວາມໂສກເສົ້າ ເໝືອນກັບຫຍ້າທີ່ຖືກ
 ຝົນຕົກຮຳຍ່ອມງອກງາມ.

໖

ໂຍ ເຈຕັງສະຫະເຕ ຊັມມິງ
 ຕັດຫັງ ໂລເກ ທຸຣັຈຈະຍັງ
 ໂລກາ ຕັມຫາ ປະປະຕັນຕິ
 ອຸທະພິນທຸວະ ໂປກຂະຣາ ຯລຸລຸຮ

ຜູ້ໃດ ທີ່ເອົາຊຸນະຊຶ່ງຕັດຫາລາມິກ ທີ່ຈະເອົາຊຸນະໄດ້ຍາກນີ້ ຄວາມ
 ໂສກຍ່ອມຕົກໄປຈາກຜູ້ນັ້ນ ເໝືອນດັ່ງຢາດນ້ຳທີ່ຕົກໄປຈາກໃບບົວນັ້ນແລ.

໔

ຕັງ ໂວ ວະທາມິ ກັບຫັງ ໂວ
 ຍາວັນເຕຕຖະ ສະມາຄະຕາ

ຕັຕຫາຍະ ມູລັງ ຂະນະຖະ
 ອຸສິຣັຕໂຖວະ ວິຣະຕັງ
 ມາ ໂວ ນະຣັງຸະ ໂສໂຕວະ
 ມາໂຣ ກັລຊີ ປຸນັປປຸນັງ ຯລັມກຸຯ

ເຮົາຂໍບອກຄວາມນີ້ ແກ່ທ່ານ ທັງຫລາຍວ່າ: ພວກທ່ານ ຈຶ່ງເປັນຜູ້
 ມີໂຊຄດີ ທີ່ມາຊຸມນຸມກັນ ຕະ ທີ່ນີ້. ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານ ຈຶ່ງຊຸດຮາກແຫ່ງຕັຕ
 ຫາ ເໝືອນກາຣຫລົກຫຍ້າຣົກ, ພວກທ່ານຢ່າໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພວກມາຣມາ
 ກຸກກວນທ່ານຢູ່ປ່ອຍໆ ຄືດັ່ງກະແສນ້ຳທີ່ຄ່ອຍໆ ເຊາະຕົ້ນອໍໃຫ້ລົ້ມ.

ເຣື້ອງ ກະບິລມັຈລະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ປາຊຸນິດນຶ່ງ ຄືປາວງຸນໄຟ ທີ່ເຂົາ
 ໃຫ້ຊື່ວ່າ ປາກະບິລ ທີ່ມີກິ່ນປາກເໝັນທີ່ສຸດ. ກາຣທີ່ມີກິ່ນປາກເໝັນນັ້ນ
 ກໍຍ້ອນ ບຸພພະກັມມ໌ໃນຊາຕິປາງກ່ອນ ຄັ້ງສາສນາ ກັສສປະສັມມາສັມພຸທລ
 ເຈົ້າຜຸ້ນ. ປາຕົວນີ້ ເປັນກົກຊຸ ພຫູສູຕ ມີບໍຣິວາຣມາກ. ຍ້ອນລາພສັກກາຣະ
 ເປັນເຫຕຸໃຫ້ເພິ່ນມີຕັຕຫາ ຄວາມໂລພເກີດຂຶ້ນ ກ່າວປັ້ນ ພຣະລັມມວິນັຍ
 ວ່າບໍ່ແມ່ນລັມມວິນັຍ ແລະສແດງສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນລັມມວິນັຍວ່າ ເປັນລັມມວິນັຍ
 ຄັນທ່າກາລກິຣິຍາໄປແລ້ວ ໄດ້ໄປບັງເກີດໃນອເວຈີ ມຫານຣົກ ສິ້ນພທ-

ລັມດອນຶ່ງ(໑). ຕົກມາໃນພຸທລກາລນີ້ ໄດ້ເກີດເປັນປາຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳ ອຈີຣະ
 ວະດີ ຊາວປະມົງຈັບໄດ້ ເຫັນວ່າເປັນປາປລາດຈຶ່ງນຳເອົາໄປຖວາຍ ພະ
 ເຈົ້າ ປະເສນທິໄກສິລ ພະອາຊາຈຶ່ງມັດເຄີຣຣຳເອົາປານັ້ນ ໄປຍັງພຣະວິຫາຣ
 ເຝົ້າພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣົງສແດງບຸພພກັມມ໌ຂອງປາ ຕາມທີ່ໄດ້
 ເຫລົ່າມາໃຫ້ຟັງນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງປະທານລັມມິກຖາ ດ້ວຍບາທພຣະຄາຖາ ດັ່ງ
 ທີ່ກ່າວມາແລ້ວນີ້. (໑)ໃນຣະຍະພຣະພຸທລເຈົ້າອົງຄ໌ນຶ່ງ.

໕

ຍະຖາປິ ມູເລ ອະນຸປັທທະເວ ທັຣະເຫ
 ຈິນໄນປິ ຣຸກໄຂ ປຸນະເຣນະ ຣູຫະຕິ
 ເອວັມປິ ຕັຕທານຸສະເຍ ອະນຸຫະເຕ
 ນິພັຕຕະຕິ ທຸກຂະນິທັງ ປຸນັປປຸນັງ ຯລຸລຸ

ອັນວ່າຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ເມື່ອຮາກຂອງມັນ ຍັງແຂງແຮງຢູ່ ບໍ່ທັນຖືກ ທ່າ

ດີ

ຍັສສະ ວັຕຕິງຊະຕິ ໂສຕາ
 ມະນາປັສສະວະນາ ກຸສາ
 ວາຫາ ວະຫັນຕິ ທຸທບິນກິ
 ສັງຖັປປາ ຣາຄະນິສສິຕາ ຯລຸລຸຍ

ກະແສແຫ່ງຕັດຫາ ລັດ ສາຍ ທີ່ໄຫລແຮງໄປສູ່ອາຣົມດ໌ ອັນເປັນ
 ທີ່ໜ້າປາຖນາ (ເມື່ອມັນໄຫລ) ຖ້ວມທຶນຈິຕໃຈຂອງຜູ້ໃດ ຄວາມຄິດຄະນິງ
 ທີ່ແຝງດ້ວຍຣາຄະນັ້ນ ຍ່ອມຈະອຸກນໍາເຂົ້າໃຫ້ຄິດຂເວໄປໃນທາງຜິດໄດ້.

ກາ

ສະວັນຕິ ສັພພະລິ ໂສຕາ
 ລະຕາ ອຸພກິຊຸຊາ ຕິຕຖະຕິ
 ຕັລຈະ ບິສວາ ລະຕັງຊາຕັງ
 ມູລັງປັລລາຍະ ຈິນທະຖະ ຯລຸ໒໐໑

ກະແສນໍ້າ ຄື ຕັດຫາ ທຽນຍ່ອມໄຫລໄປຍັງທຸກທິນ ທຸກແຫ່ງ,
 ເຄືອໄມ້ ຄື ກິເລສກໍ່ຍ່ອມກ້ຽວຂຶ້ນຮົກໄປທົ່ວ. ເມື່ອເຫັນເຄືອໄມ້ກ້ຽວຂຶ້ນ

ຮົກແລ້ວ ພວກທ່ານຈຶ່ງຕັດຮາກຂອງມັນດ້ວຍມິດ ຄື ປັຍຄາ.

ກູ

ສະວິຕານິ ສີເນຫິຕານິ ຈະ
ໂສມະນັສສານິ ກະວັນຕິ ຊັນຕຸໄນ
ເຕ ສາຕະສິຕາ ສຸເຂສິໄນ
ເຕ ເວ ຊາຕິຊະຈູປະຄາ ນະຣາ ບລ໒໑໑

ສັຕວ໌ ທັງຫລາຍ ມີແຕ່ໂສມນັສຍິນດີ ຊື່ນໃຈໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ
ສເນ່ຫາຊາບຊຶມໄປໃນການາຣົມຕ໌ທັງປວງ. ພວກເຂົາໄຝ່ຝັນສແວງຫາແຕ່
ຄວາມສຸຂ ພວກເຂົາ ກໍຕ້ອງເກີດຕ້ອງແກ່ຢູ່ເລື້ອຍໄປ.

ລ

ຕະສິຕາຍະ ປຸຣັກຂະຕາ ປະຊາ
ປະວິສັປັນຕິ ສະໂສວະ ພາລິໂຕ
ສັລໂຍຊະນະສັຖະສັຕຕາ
ທຸກຂະນຸເປນຕິ ປຸນັປປຸນັງຈິຣາຍະ ບລ໒໒໑

ຝຸງສັຕວ໌ ທີ່ຕິດກັບຕັດທາ ກະເສືອກກະສິນ ເໝືອນກະຕ່າຍທີ່ຕິດ
 ບ້ວງ. ສັຕວ໌ ທັງຫລາຍ ທີ່ຕິດຢູ່ໃນກິເລສ ເຄື່ອງຜູກມັດ ຍ່ອມປະສົບກັບ
 ທຸກຂໍ້ຢູ່ ບ່ອຍ ໆ ຕລອດກາລນານ.

໑໐

ຕະສິຕາຍະ ປຸຣັກຂະຕາ ປະຊາ
 ປະຣິສັປັນຕິ ສະໂສວະ ພາລິໄຕ
 ຕັສມາ ຕະສິດັງ ວິໂນທະເຍ
 ກິກຊ ອາກັງຂັງ ວິຣາຄະມັຕຕະໂນ ຯລຸໂລ

ຝຸງສັຕວ໌ ທີ່ຕິດກັບຕັດທາ ຍ່ອມກະເສືອກກະສິນ ເໝືອນກະຕ່າຍທີ່
 ຕິດບ້ວງ, ສະນັ້ນ ກິກຊ ເມື່ອຫວັງຈະໃຫ້ກິເລສ ຈາກຫາຍໄປ ກໍຄວນທຳ
 ລາຍ ຕັດທາເສັຍ.

ເຮືອງ ສູກະຣະໂປຕິກາ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ນາງ(໑) ລູກສຸກຣກິນຄູຕ(໒)ຕົວນຶ່ງ
 ນາງລູກສຸກຣຕົວນີ້ ໃນພຸທລກາລ ແຫ່ງ ພຣະກຸສັນລພຸທລເຈົ້ານັ້ນ ນາງ
 ໄດ້ເກີດເປັນ ນາງໄກ່, ຈຕິຈາກນາງໄກ່ ມາເກີດເປັນຣາຊຸລິດາ ມີນາມວ່າ
 (໑) ຄຳວ່ານາງນີ້ ໝາຍຄວາມວ່າ ຕົວແມ່. (໒) ຫຼຸກິນຄູຕ ກໍຄືຫຼຸກິນຂີ້

ນາງອຸພພະຣີ, ຈຸຕິຈາກອັຕຕາພນັ້ນ ເປັນອາຊຸສິດາ ໄດ້ໄປເກີດໃນພຣິຫມະ
ໂລກ. ຕົກມາໃນພຸທລກາລ ພຣະໂຄດົມພຸທລເຈົ້າ ເຮົານີ້ ໄດ້ເກີດເປັນນາງ
ລູກສຸກຣ. ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ ເກີດເປັນ ມນຸສຍ໌ ຄື: ເກີດເປັນສຕຣີ ໃນເມືອງ
ສຸວັດຕກຸມິ, ໃນເມືອງ ພາຣາຕະສິ, ໃນເມືອງ ສຸປາຣກະປັຍຝນະ, ໃນ
ເມືອງ ຄາວິຣະປັຍຝນະ, ໃນເມືອງ ອະນຸຣາລະ ແລະ ເກາກະກັນຕະຄາມໂດຍ
ລຳດັບ ແລ້ວໄດ້ເປັນກັຣຍາຂອງ ລະກຸຕຝະກະອະຕິມພຣ ຜູ້ທີ່ເປັນອາມາຕຍ໌
ຂອງ ພຣະເຈົ້າ ທຸກຸຣະຄາມນີ (ແຫ່ງປະເທສ ສຣີ ລັງກາ) ຂໍອະນຸລາຕສາມີ
ອອກບວອຸເປັນ ກິກຂຸນີ ທີ່ຕິສສມຫາວິຫາຣ ໃນລັງກາທວີປ. ກະທຳພຽຣ
ໄດ້ຮູ້ເຮົາ ຈຸຕິຈາກອັຕຕາພນັ້ນ ເປັນອາຊຸສິດາ ໄດ້ໄປເກີດໃນພຣິຫມະ
ໂລກ. ຕົກມາໃນພຸທລກາລ ພຣະໂຄດົມພຸທລເຈົ້າ ເຮົານີ້ ໄດ້ເກີດເປັນນາງ
ລູກສຸກຣ. ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ ເກີດເປັນ ມນຸສຍ໌ ຄື: ເກີດເປັນສຕຣີ ໃນເມືອງ
ສຸວັດຕກຸມິ, ໃນເມືອງ ພາຣາຕະສິ, ໃນເມືອງ ສຸປາຣກະປັຍຝນະ, ໃນ
ເມືອງ ຄາວິຣະປັຍຝນະ, ໃນເມືອງ ອະນຸຣາລະ ແລະ ເກາກະກັນຕະຄາມໂດຍ
ລຳດັບ ແລ້ວໄດ້ເປັນກັຣຍາຂອງ ລະກຸຕຝະກະອະຕິມພຣ ຜູ້ທີ່ເປັນອາມາຕຍ໌
ຂອງ ພຣະເຈົ້າ ທຸກຸຣະຄາມນີ (ແຫ່ງປະເທສ ສຣີ ລັງກາ) ຂໍອະນຸລາຕສາມີ
ອອກບວອຸເປັນ ກິກຂຸນີ ທີ່ຕິສສມຫາວິຫາຣ ໃນລັງກາທວີປ. ກະທຳພຽຣ

໑໑

ໂຍ ນິພພະນັຍໂກ ວະນາລິມຸຕໂຕ
 ວະນະມຸຕໂຕ ວະນະເມວະ ລາວະຕິ
 ຕັງ ປຸຄຄະລັງ ເອຖະ ປັສສະຖະ
 ມຸຕໂຕ ພັນລະນະເມວະ ລາວະຕິ ຯລ໔໔໑

ບຸຄຄິລຜູ້ໃດ ທີ່ສລະຈາກເພສ ຜູ້ຄອງເຮືອນ ມາຖືເພສເປັນ ບັຣພະຊິຕ ທີ່
 ປາສຈາກເຮືອນ ພິ້ນຈາກກິເລສແລ້ວ ຍັງແລ່ນກັບຄືນໄປຫາປ່ານັ້ນອີກ.

ເຣື່ອງ ວິພະກັນຕະກະ ກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣົພ ກິກຂຸຜູ້ທີ່ລາສິກຂາອອກໄປ ອົງຄ໌
 ນຶ່ງ ທີ່ເປັນສີສ ຂອງ ພຣະມຫາກັສສປະ ໄດ້ສຳເຣັຈອູປຊານທັງ ໔. ວັນ
 ນຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນສຕຣີຣູປງາມ ເພິ່ນເກີດມີຈິຕປະຍິພັທລ໌ ຮັກໄຄ່ ຈຶ່ງໄດ້
 ລາສິກຂາອອກໄປຢູ່ກັບ ສຕຣີນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ຫາລ້ຽງຊີພດ້ວຍໂຈຣະກັນມ໌.
 ເຂົາຈັບໄດ້ ແລ້ວທຳພັນລະນາກາຣ ຜູກມັດ ທ່ຽວຕະເວນ ໃຫ້ປະຊາຊົນ
 ເຫັນ ເພື່ອຈະປະທາຣຊີວິຕ. ພຣະມຫາກັສສປເຖຣະ ທ່ຽວໄປບິຕທບາຕ
 ແລເຫັນ ຈຶ່ງເຕືອນສະຕິ ກາວະນາທີ່ຕົນເຄີຍສັ່ງສົມມາ. ເມື່ອເຂົາໄດ້ສະຕິ
 ຈຶ່ງຍືດໜັ້ນໃນກາວະນານັ້ນ ບໍ່ຫວັ່ນໂຫວສະຫົກສະທ້ານຢ້ານກົວແຕ່ປະກາຣ

ໃດ. ຣາຊບຸຣຸສັງຫລາຍ ແລເຫັນຄວາມອັສຈັຣຍ໌ ກໍ່ນໍາຄວາມນັ້ນຂຶ້ນຂາບ
 ທູລ ແດ່ ພຣະຣາຊາ ໆ ຈຶ່ງສັດເດັ່ນໄປເຝົ້າ ທູລເຫຼັ້ມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ
 ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໒

ນະ ຕັງ ທັຣທັງ ພັນລະນະມາທຸ ລິຣາ
 ຍະທາຍະສັງ ທາຣຸຊະປັພພະຊັຄຈະ
 ສາອັຕຕະອັຕຕາ ມະຕິກຸຕທາະເລສຸ
 ປຸຕເຕສຸ ທາເຣສຸ ຈະ ຍາ ອະເປກຂາ ຯລ໔໕ຍ

ບັຕທິຕ ທ່ານຜູ້ຮູ້ກ່າວວ່າ ເຄື່ອງຈອງຈໍາ ທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫລັກ,
 ດ້ວຍໄມ້, ດ້ວຍເສັ້ນປ່ານ ຫຣີເສັ້ນໄໝ ກໍ່ບໍ່ໜັ້ນຄົງໜຽວແທ້ໝັ້ນ ຍ່ອມແກ້
 ຫຣີ ຫລຸດໄດ້ງ່າຍ ແຕ່ວ່າ ຄວາມປາຖນາ ຢາກໄດ້ ເພັ່ນຊຸ້ມພອຍເຄື່ອງປະ
 ດັບ ລູກ ແລະ ກັຣຍາ ນັ້ນ ໜັ້ນໜຽວກວ່າເຄື່ອງຈອງຈໍາໃດ ທັງໝົດ.

໑໓

ເອຕັງ ທັຣທັງ ພັນລະນະມາທຸ ລິຣາ
 ໄອທາຣິນັງ ສິຖິລະທຸປປະນຸຄຈັງ

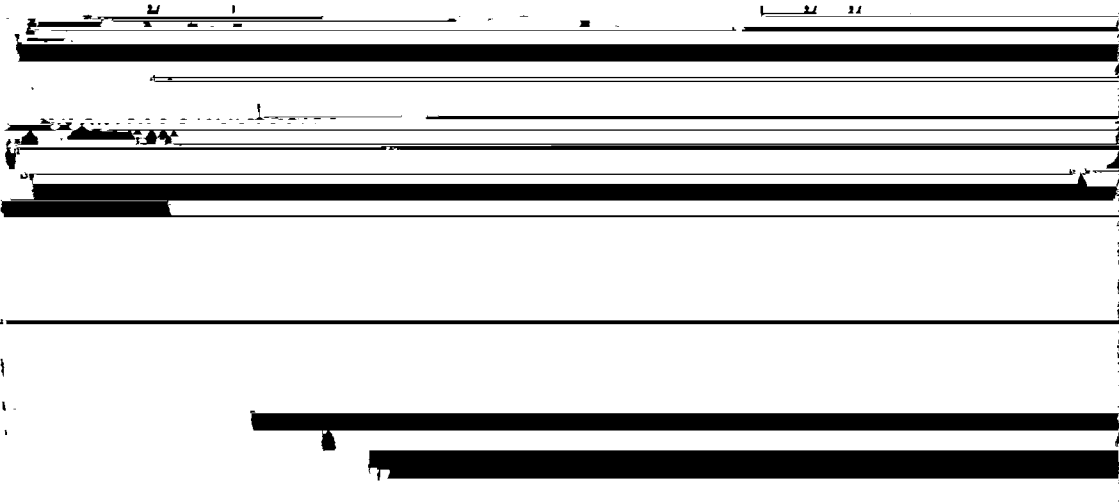
ເອັ້ງປີ ເຈຕຸວາ ປະຣິພພະຊັນຕິ

ອະນະເປກຂີໄນ ກາມະສຸຂັງ ປະຫາຍະ ຯລ໔໖໑

ບັດທິຕ ທ່ານຜູ້ຮູ້ກ່າວວ່າ ເຄື່ອງຈອງຈຳຊນິດທີ່ໜັ້ນຄົງ ໜຽວ
ແຫ້ນທີ່ສຸດນັ້ນ ມັກແກ່ລາກຄົນລົງໄປໃນທີ່ຕ່ຳ ເໝືອນກັບວ່າຜູກຫລົມໆ
ແຕ່ເກັ້ໄດ້ຍາກ. ທ່ານຜູ້ຮູ້ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງທຳລາຍ ເຄື່ອງຈອງຈຳນີ້ເສັຍ
ແລະ ລະການສຸຂ ອອກບວຊໄດຍບໍ່ຫ່ວງໄຍນຳເລີຍ.

ເຣື່ອງ ພັນລະນາກາຣ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຊາຣົພ ເຣື່ອງຄຸກ ໃນເມືອງສາວັຕຖິ ທີ່ມີ
ກາຣປິດລ້ອມ ເປັນຢ່າງດີ ທັງເຄື່ອງພັນລະນາກາຣ ຈອງຈຳນັກໄທສັ້ນນັກ

ຂໍຜັດໄປກ່ອນ ຄອດບຸຜຸ້ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍບວຊ ຄັນວ່າຄອດບຸຜຸ້ແລ້ວ ເພິ່ນ
 ຊ້ຳພັດຂໍຜັດໄປວ່າ ພໍໃຫ້ບຸຜຸ້ຢ່າມິມເສັຽກ່ອນ. ຄັນບຸຜຸ້ຢ່າມິມ ນາງກໍຕັ້ງ
 ຄໍຣັກອີກ. ພະໂພລິສັຕ໌ ເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ຄວາມ ຈຶ່ງຫິກັອຍາອອກໄປບວຊ
 ເປັນຣິຍິ ບ່າເພັນພຽຣ ສຳເຣັຈຊານ ສະມາບັຕິ ຢູ່ສູ່ຂສຳຣາຄ ໃນປ່າຫິມະ
 ພານຕ໌.

ໃນທີ່ສຸດແຫ່ງອຕິຕນິທານນີ້ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງກ່າວມານັ້ນ.

14

ເຍ ຣາຄະວັຕຕານຸປະຕັນຕິ ໂສຕັງ
 ສະຍັງ ກະຕັງ ມັກກະຜະໂກວະ ຊາລັງ
 ເອຕັມປິ ເຈຕຸວາ ວະຊັນຕິ ລິຣາ
 ອະນະເປກຂິໂນ ສັພພະທຸກຂັງ ປະຫາຍະ ຯລຸດຖະ

ຜູ້ທີ່ຖືກຣາຄະຄອບງ່າ ທຽນຍ່ອມຕົກ ໄປຕາມກະແສແຫ່ງຕັດທາ
 ເໝືອແຜງມຸມຕົກລົງໃສ່ໄຍທີ່ມັນຖືກໄວ້ເອງ. ຜູ້ສລາດ ທ່າລາຍເຄື່ອງຈອງ
 ຈຳນີ້ ອອກບວຊໂດຍທີ່ບໍ່ ມີຄວາມຫ່ວງໄຍນ່າແຕ່ຢ່າງໃດ.

ເລື່ອງ ນາງເຂມາ

ພຣະບໍລົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ພຣະນາງເຂມາອັດຄະມເທສີ ຂອງ ພຣະເຈົ້າພິມພິສາອ ພຣະນາງ ເປັນຜູ້ມີຮູປໂສມອັນສວຍງາມ ໄດ້ຊາບວ່າ ພຣະສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ທຣີ ທຣິຜາຣົພ ບຸຄຄົລ ທີ່ຫລົງໄຫລ ໃນເລື່ອງ ຮູປ ພຣະນາງຈຶ່ງບໍ່ກ້າສເດັຈ ໄປຍັງພຣະເວອຸວັນວິຫາອ.

ໃນວັນນຶ່ງ, ພຣະນາງໄດ້ຟັງ ເພງຂັບທີ່ ພັດຕາຄວາມງາມຂອງ ພຣະເວອຸວັນວິຫາອ ທີ່ພຣະເຈົ້າ ພິມພິສາອ ທຣິຜາຣົພ ໃຫ້ຄົນຂັບຮ້ອງ ພຣະນາງມີຄວາມຕິດໃຈ ພຣະນາງຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫາອ. ຂະນະນັ້ນ ພຣະພຸທທອຸໂສມທຣິຜາຣົພຊາບວາອະຈິຕ ຂອງພຣະນາງ ຈຶ່ງທຣິຜາຣົພ ມິຕ ໃຫ້ມີສຕຣີທີ່ສວຍງາມ ນຶ່ງຖວາຍງາມພັດຢູ່ ແລະໃຫ້ສຕຣີນັ້ນແກ່ເຖົ້າ ລົງຍັງເຫລືອແຕ່ຊາກກະດູກ. ເມື່ອນາງເຂມາເຫັນ ກໍເກີດລັມມສັງເວອຸເຫັນ ຄວາມສິ້ນໄປແຫ່ງສັງຂາອເມື່ອນາງພຣຈາອະຕາໄປຕາມ ກໍດໍາຣົງຢູ່ໃນ ໂສ ດາປັຕຕິຜົລ. ບັດນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຕອ້ສຄພຣະຄາຖາ ໃຫ້ພຣະນາງເຂມາສໍາ ເລັຈ ພຣະອອຫັຕ ເປັນອັດຄະສາວິກາ ດ້ວຍປະກາອດັ່ງນີ້

໑໕

ມຸລຈະ ປຸເລ ມຸລຈະ ປັຈຈະໄຕ
ມັຊເຊ ມຸລຈະ ກະວັສສະຕິ
ສັພພັຕຖະ ວິມຸຕຕະມາໂນ
ນະປຸນະ ຊາຕິຊະຣັງ ອຸເປຫິສີ ະລໄຊຍະ

ທ່ານ ຈົ່ງປ່ອຍ ຈົ່ງວາງ ຊຶ່ງອດີຕ ອນາຄິຕ ແລະ ປັຈຈຸບັນ ແລະ ວາງຕົນໃຫ້ຢູ່ເໜືອ ຄວາມມີ ຄວາມເປັນ. ເມື່ອໃຈຫລຸດພົ້ນຈາກທຸກຢ່າງ ທີ່ກ່າວມານີ້ໄດ້ແລ້ວ ພວກທ່ານ ກໍຈັກບໍ່ມາເກີດແລ້ວເກີດອີກ ຕໍ່ໄປ.

ລື້ ອອຄະເສນະເສຍກິບຕຣ໌

ພຣະບຣມສາສດາ ທຽຜາຣພ ເສຍກຸບຸຕອຊຽວາ ອອຄະເສນະ ໄດ້ລິດາຂອງພວກເຕັມລ່າຫລິ້ນໄມ້ສ້າວສູງ (ແບບກາຍສິລປ໌) ເປັນກັອຍາ ຍ້ອນບພະພະກັນໄມ້ ທີ່ເທົ່າໄດ້ແລ້ວ ໃນອາຕິປາກ່ອນ ຄ້າສາສັນ ຂອາ ພຣະ

໑໖

ວິຕັກກະມະຖິຕັສສະ ຊັນຕຸໄນ
 ຕິພພະຣາຄັສສະ ສຸການຸປັສສິໄນ
 ກິຍໂຍ ຕັດຫາ ປະວັທຜະຕິ
 ເອສະ ໄຂ ທັຣຸທັງ ກະໂຣຕິ ພັນລະນັງ ຯລ໔໐໑

ຜູ້ທີ່ເປັນທາສ ແຫ່ງວິຕັກະຈອຕ (ມີນິສັຍຄິດຫຍັງເຫຍິງ ກຸ້ມໃຈ) ມີຈິຕຕິດພັນ ກຳຫັດຍິນດີຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ສ່ວຍງາມນັ້ນ ມີແຕ່ຈະເພີ່ມພູນຄວາມ ຢາກໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ເປັນເຄື່ອງຜູກພັນໃຫ້ແທ້ໆເຂົ້າຕື່ມ.

໑໗

ວິຕັກກຸປະສະເນ ຈະ ໂຍ ຣະໂຕ
 ອະສຸກັງ ກາວະຍະຕິ ສະທາ ສະໂຕ
 ເອສະ ໄຂ ພຸຍັນຕິກາຫະຕິ
 ເອສັຈຈິນທະຕິ ມາຣະພັນລະນັງ ຯລ໕໐໑

ຜູ້ທີ່ຕັ້ງໃຈ ຣະງັບຈິຕທີ່ຄິດແຕກສ່ານນັ້ນໄວ້ ດ້ວຍກາຣຈເຣໂນ ຊຶ່ງ ອະສຸກະກັມມຸການມີສະຕິຄຸມຢູ່ ເພື່ອກຳຈັດຕັດຫາໃຫ້ສິ້ນໄປ ທຳລາຍເຄື່ອງ ຜູກຂອງມາຣ.

ເລື່ອງ ຈູຣະລຸນຸຄຄຫະບັຕທິຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຂຸອົງຄ໌ນຶ່ງ ທີ່ກະສັນຢາກສິກຈົນ
 ຮ່າງກາຍຈ່ອຍຜອມ ດ້ວຍໂຣຄ ຮັກຜູ້ຍິງ. ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍຊາບຊຶ້ງ
 ຄວາມນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາເພິ່ນ ໄປເຝົ້າພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງທຣິງ
 ສແດງອດິຕນິທານ ຄັ້ງເລື່ອ ກິກຂຸອົງຄ໌ນັ້ນ ເປັນຈູຣະລຸນຸຄຄຫະບັຕທິຕ ໄປ
 ຮຽນຄິລປະ ໃນສຳນັກອາຈາຣຍ໌ ທິສາປາໂມກຂ໌ ທີ່ເລືອງຕັກກະສິລາ ເລື່ອ
 ເວລາຈະກັບ ທ່ານອາຈາຣຍ໌ ມີຄວາມຍິນດີ ຍົກບຸຕຣີໃຫ້ຄົນນຶ່ງ. ຈູຣະລຸນຸຄຄ
 ຫະບັຕທິຕ ໄດ້ພານາງມາສູ່ເລືອງ ພາຣາຕສີ ໃນຣະຫວ່າງທາງນັ້ນ ໄດ້ພົບ
 ກັບພວກໂຈຣ ໕໐ ຄົນທີ່ປາກທາງເຂົ້າດົງແຫ່ງນຶ່ງ ແລະ ໄດ້ຍິງພວກໂຈຣ
 ຕາຍ ໔໐ ຄົນ ດ້ວຍລູກສຣ ໔໐ ລູກ ຜິດລູກນຶ່ງ. ພໍໝົດລູກສຣ ຈຶ່ງກະ

໑໘

ນິມກັງຄະໂຕ ອະສັນຕາສີ
 ວິຕະຕັຕໂຫ ອະນັງຄະໂຕ
 ອັຈຈິນທິ ກະວະສັລລານິ
 ອັນຕິໄມຍັງ ສະມຸສສະໂຍ ບລ໕໑໑

ພຣະອອຫັນຕ໌ ຜູ້ບັຣລຸເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງແລ້ວ, ໝົດຊຶ້ງຄວາມ
 ສະດັງຕິກໃຈກົວ ໝົດກິເລສ ຕັຕຫາ, ຫັກລູກສອ ຄືຕົວກິເລສ ປະຈຳ
 ກົພແລ້ວ, ຮ່າງກາຍນີ້ ເປັນຮ່າງກາຍສຸດທ້າຍຂອງເພິ່ນແລ້ວ.

໑໙

ວິຕະຕັຕໂຫ ອະນາທາໄນ
 ນິຣຸຕຕິປະທະໂກວິໂຫ(໑)
 ອັກຂະຣານັງ ສັນນິປາຕັງ
 ຊັລລາ ປຸພພາປະຣານິ ຈະ
 ສະເວ ອັນຕິມະສາຣິໂຣ
 ມະຫາປັລໂລ ມະຫາປຸຣິໂສຕິ ວຸຈຈະຕິ ບລ໕໒໑

ພຣະອຣທັນຕ໌ ເພິ່ນເປັນຜູ້ໝົດຕັດທາ ບໍ່ຢຶດໝັ້ນ ຖືໝັ້ນ ເປັນຜູ້ມີ
ຄວາມສລາດໃນກາບາ ຮູ້ທັງອັດຖຸແລະພຍ໌ລຸນະ(໑) ລຳດັບ ໜ້າ ຫລັງ
ສະຣີຣະຂອງເພິ່ນນີ້ ເປັນສຣີຣະສຸດທ້າຍ ຮຽກວ່າ ມຫາປຣາຊຸລ໌ ມຫາບຸຣຸບ

ເລື່ອງ ມາຣ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ມາຣ. ໃນອາຕຣີນຶ່ງ ມາຣນັ້ນ
ໄດ້ເນຣະນິຕ ກາຍເປັນຊ້າງ ມາຄຸກຄາມ ພຣະອາຫຸລ ອົງຄ໌ອຣທັນຕ໌ ທີ່ຈຳ
ວັດຢູ່ທີ່ໜ້າມຸຂ ພຣະຄັນລະກຸຍິ ຂອງພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ທຣິງຊາບ ຈຶ່ງ
ຕຣັສວ່າ ດູຣາ ມາຣ ອັນວ່າໜ້າຂອງເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ອາຈທີ່ຈະທຳໃຫ້ລູກຂອງຂ້າ
ຢ້ານກົວໄດ້ແລ້ວ ເພາະວ່າ ລູກຂອງຂ້າ ເປັນຄົນກ້າຫາຣ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງ
ໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

(໑) ກາບາສາສຕຣ໌, ອັກບຣສາສຕຣ໌ ໃນທີ່ນີ້ ໝາຍເຖິງຄວາມຮູ້
ໃນດ້ານ ກາບາ ແລະ ອັກບຣ ໔ ຢ່າງຄື: ຄວາມໝາຍຂອງກາບາ ໑,
ພຣະລັມມ໌ ໑, ຄຳສັພທ໌ ໑, ປະຍິການ ໄວຫາຣ ໑.

໒໐

ສັພພາກິກູ ສັພພະວິບູຫະມັສສິ
ສັພເພສຸ ລັມເມສຸ ອະນຸປະລິຕໄຕ

ສັພພັນຊະໂຫ ຕັດຫັກຂະໂຍ ວິມຸຕໂຕ
 ສະຍັງ ອະກິລລາຍະ ກະມຸທທິເສຍຍັງຈະລະ

ເຮົານີ້ເປັນຜູ້ແທ້ ກກະຢາ ຜູ້ຕັ້ງສັກ ກກະຢາ ບໍ່ໄດ້ຕິດຂ້າງໃນ

ອັນໃດ ທັງໝົດ, ເຮົາຕັດຂາດອອກຈາກ ທຸກຢ່າງ, ເຮົາເປັນອິສະ ເພາະ
 ເຮົາໝົດສິ້ນ ຕັດຫາ, ເຮົາຕັ້ງສັກດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ ແລ້ວເຮົາຈະໄປອ້າງ
 ເອົາຜູ້ໃດວ່າ ເປັນຄຣູ ຂອງເຮົາ.

ເຮືອງ ອຸປະກາຊີວິກ

໒໑

ສັພພະ ທານັງ ລັມມະທານັງ ຊິນາຕິ

ສັພພະ ຣະສັງ ລັມມະຣະໂສ ຊິນາຕິ

ສັພພະ ຣະຕິງ ລັມມະຣະຕິ ຊິນາຕິ

ຕັຕທັກຂະໂຍ ສັພພະທຸກຂັງ ຊິນາຕິ ບລຸຣຸນ

ກາຣໃຫ້ລັມມໄປນທານ ເລີສກວ່າ ກາຣໃຫ້ທັງປວງ, ຣິສແຫ່ງ ພຣະລັມມ໌ ເລີສກວ່າ ຣິສທັງປວງ, ຄວາມຍິນດີໃນລັມມ໌ ເລີສກວ່າ ຄວາມ ຍິນດີ ໃນສິ່ງທັງປວງ. ຄວາມສິ້ນໄປແຫ່ງຕັຕທາ ຍ່ອມຂຸນະທຸກຂໍ້ ທັງ ປວງ (ເປັນສຸຂ ຢ່າງຍິ່ງ)

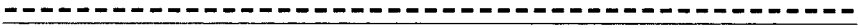
ເລື່ອງ ສັກກະເທວຣາຊ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຜາຣົພ ທ້າວສັກກະເທວຣາຊ ຜູ້ເປັນຈອມ ແດ່ງ ເທພຍດາ ທັງຫລາຍ ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັດສູ ທຸລ ຖາມບັລທາ 4 ຂໍ້ ດັ່ງນີ້ :

- ໑. ກາຣໃຫ້ອັນໃດ ປະເສີກຢິ່ງ ?
- ໒. ຣິສອັນໃດ ປະເສີກຢິ່ງ ?
- ໓. ຄວາມຍິນດີໃນອັນໃດ ປະເສີກຢິ່ງ ?

4. ຄວາມສິ້ນໄປແຫ່ງຕັດຫາ ປະເສີກ ຢ່າງໃດ ?

ເມື່ອ ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນ ຈະທຣິງຕອບບັດຫາ ເຫລົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນິທານ ນິທານແລ.

66

ຫະນັນຕິ ໂກຄາ ທຸມເມລັງ
ໄນ ຈະ ປາຣະຄະເວສີໄນ
ໂກຄະ ຕັດຫາຍະ ທຸມເມໂລ
ຫັນຕິ ອັລເລວະ ອັຕຕະນັງ ຯລືຯຯ

ໂກຄທຣັພຍ໌ ຍ່ອມທຳລາຍຄົນໄງ່ ແຕ່ວ່າ ທຳລາຍຄົນທີ່ຝັກໄຝ່ຫາ ພຣະນິພພານບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າ ຍ້ອນຄວາມໂລພໃນໂກຄທຣັພຍ໌ ຄົນໄງ່ຍ່ອມ ທຳລາຍຄົນອື່ນ (ແລະ ຜົນທີ່ສຸດ ກໍທຳລາຍຕົນເອງ).

ທຳລາຍຄົນອື່ນ (ແລະ ຜົນທີ່ສຸດ ກໍທຳລາຍຕົນເອງ).

ເລື່ອງ ອປຸຕຕກະເສຍກີ

ພະບໍຣົມສສດາ ທຣິຽຜາຣົພ ເສຍກີ ທີ່ບໍ່ມີບຸຣຸ ເປັນຜູ້ຂີ້ຖູ່ໜຽວ ແຫ່ນທີ່ສຸດ ເຖິງຈະມີສິມບັຕິ ກໍບໍ່ເປັນປະໂຍຊນໃຫ້ແກ່ຕົນ. ເມື່ອທ່າກາລະ ກິຣິຍາແລ້ວ ສິມບັຕິ ກໍຕົກເປັນຂອງຫລວງໝົດ.. ພະເຈົ້າ ປະເສນທິໂກ- ສິລ ສເດັຈເຂົ້າໄປເຝົ້າ ພະສາສດາ ທຸລເຫລົ່າເລື່ອງນັ້ນ ທັງໝົດຖວາຍ ພະສາສດາ ໃຫ້ທຣິຽຊາບ. ພະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສບຸພພກັມມ໌ ຂອງ ເສຍກີ ນັ້ນ ໂດຍສັງເຂປວ່າ ກາອທີ່ໄດ້ມາເປັນເສຍກີ ກໍເພາະໃຫ້ຄົນຖວາຍບິຕທະ ບາຕ ແກ່ພະປັຈເຈກະໂພລິ ຊື່ວ່າ ຕະຄອະສິຂີ. ກາອທີ່ມີສິມບັຕິແລ້ວ ບໍ່ເປັນປະໂຍຊນໃຫ້ແກ່ຕົນນັ້ນ ກໍເພາະວ່າ ໄດ້ແລເຫັນບິຕທບາຕນັ້ນ ປະ- ຕິຕ (ເປັນອາຫາຣຊັມດີ) ເກີດຄວາມເສັຍດາຍວ່າ ບໍ່ຄວນຖວາຍ ໃຫ້ທາສ ກັມມກອ ກິນດີກວ່າ.

ເມື່ອເສຍກີນັ້ນ ທ່າກາລກິຣິຍາຕາຍໄປແລ້ວ ກໍໄດ້ໄປໄໝ້ຢູ່ໃນ ນະຣົກຊື່ວ່າມະຫາໂຣຣຸວະ ເພາະຂ້າຫລານຕ້ອງກາອສິມບັຕິ. ໃນທີ່ສຸດແຫ່ງ ພະລັມມເທສນານັ້ນ ພະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພະຄາຖາດັງຍົກຂຶ້ນມານີ້.

໒໓

ຕິຕະໂຫສານິ ເຂຕຕານິ
 ຣາຄະໂຫສາ ອະຍັງ ປະຊາ

ຕັສມາ ຫິ ວິຕະຣາເຄສຸ
 ຫິນນັງ ໂຫຕິ ມະຫັປຜະລັງ ຯລືຮຸ໋

ອັນວ່າ ຫຍ້າ ຍ່ອມທ່າໃຫ້ທີ່ໄຮ່ ທີ່ນາ ເສັຍຫາຍ, ສ່ວນຣາຄະນັ້ນ
 ທ່າໃຫ້ຄົນ ເສັຍຫາຍ. ເພາະສະນັ້ນ ທານທີ່ຖວາຍ ແກ່ຜູ້ປາສຈາກຣາຄະຈຶ່ງ
 ມີຜົນມາກ ມຫາສາລ.

໒໔

ຕິຕະໂຫສານິ ເຂຕຕານິ
 ໂຫສະໂຫສາ ອະຍັງ ປະຊາ
 ຕັສມາ ຫິ ວິຕະໂຫເສສຸ
 ຫິນນັງ ໂຫຕິ ມະຫັປຜະລັງ ຯລືຮຸ໋

ອັນວ່າ ຫຍ້າ ຍ່ອມທ່າໃຫ້ ທີ່ໄຮ່ທີ່ນາ ເສັຍຫາຍ, ສ່ວນວ່າຄວາມ
 ໂກບຮ້າຍນັ້ນ ທ່າໃຫ້ຄົນເສັຍຫາຍ, ເພາະສະນັ້ນ,ທານທີ່ຖວາຍ ແກ່ທ່ານຜູ້
 ປາສະ ຈາກຄວາມໂກບຮ້າຍ ຈຶ່ງມີຜົນມາກ ມຫາສາລ.

໒໕

ຕິຕະໂຫສານິ ເຂຕຕານິ
 ໂມຫະໂຫສາ ອະຍັງ ປະຊາ

ຕັສນາ ຫິ ວິຕະໂນເຫສຸ
 ຫິນນັງ ໂຫຕິ ມະຫັປຜະລັງ ຯລືຮູນ

ອັນວ່າ ຫຍ້າ ຍ່ອມທຳໃຫ້ ທີ່ໄຮ່ທີ່ນາ ເສັຍຫາຍ, ສ່ວນໂມຫະ
 ນັ້ນ ທຳໃຫ້ຄົນເສັຍຫາຍ, ເພາະສະນັ້ນ, ທານທີ່ຖວາຍ ແກ່ຜູ້ທີ່ ປາສຈາກ
 ໂມຫະຍ່ອມນີ ຜົນມາກ ມຫາສາລ.

໒໖

ຕິຕະໂຫສານິ ເຂຕຕານິ
 ອິຈຈາໂຫສາ ອະຍັງ ປະຊາ
 ຕັສນາ ຫິ ວິຄະຕິຈເລສຸ
 ຫິນນັງ ໂຫຕິ ມະຫັປຜະລັງ ຯລືຮູນ

ອັນວ່າ ຫຍ້າ ຍ່ອມທຳໃຫ້ທີ່ໄຮ່ ທີ່ນາ ເສັຍຫາຍ ສ່ວນຄວາມຢາກ
 ຍ່ອມທຳໃຫ້ຄົນເສັຍຫາຍ. ທານທີ່ຖວາຍ ແກ່ຜູ້ທີ່ປາສຈາກຄວາມຢາກນັ້ນ
 ຍ່ອມນີຜົນມາກ ມຫາສາລແລ.

ເລື້ອງ ອັງກຸຣເທວບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງພຣຜາຣົພ ອັງກຸຣເທວບຸຕຣ໌. ໃນຄາວທີ່

ພຣະອົງຄ໌ ຂຶ້ນໄປໄຜດ ພຣະພຸທລມາອດາ ທີ່ ດາວດົງສາເທວໂລກ ນັ້ນ
 ປະທັບ ຕະ ບັດທຸກັມພິລສິລາອາສນ໌ ພາຍໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ປານິກັດຕະກະຊາຕ
 ຄັ້ງນັ້ນ, ເທພບຸຕຣ໌ ໒ ອົງຄ໌ ເຝົ້າຢູ່ໃນເທວສະມາຄົມນັ້ນ ຄື ອັງກຸຣະເທວະ
 ບຸຕຣ໌ ແລະເຄີຍໄດ້ໃຫ້ທານ ແກ່ ມຫາຊົມເຖິງໜັ້ນປີ. ອິນທກະເທວບຸຕຣ໌
 ເຄີຍໄດ້ຖວາຍ ກິກບາທາຣຈອງນຶ່ງແກ່ ພຣະອນຸຣຸທລະ ແຕ່ເປັນຜູ້ມີສັກດາ
 ມາກກວ່າ ອັງກຸຣະເທວບຸຕຣ໌ ຍ້ອນເຫດວ່າ ປຣິຄາຫົກສິມບັຕິຍິ່ງກວ່າ.

ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ ຈະທຣົງສແດງ ທັກຂີໂຕຍບຸຄຄົລ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະ
 ຄາຖາ ທັງຫລາຍ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

ຈົບ ຕັດຫາວັດຖຸ ທີ່ ໒໔

ເລີ່ມ ກິກຊວັດຄ໌ ທີ່ ໒໕
ໃນໜ້າຕໍ່ໄປ

ກິກຊຸວັດຄ໌ ທີ່ ໒໕

ໝວດ ວ່າດ້ວຍ ກິກຊຸ

໑

ຈັກຊຸມາ ສັງວະໂຣ ສາລຸ
 ສາລຸ ໂສເຕນະ ສັງວະໂຣ
 ພາເນນະ ສັງວະໂຣ ສາລຸ
 ສາລຸ ຊິວຫາຍະ ສັງວະໂຣ ຯລືອຯ

ກາອສ່າອມຣະວັງ ທາງຕາ ເປັນກາອດີ,
 ກາອສ່າອມຣະວັງ ທາງຫູ ເປັນກາອດີ,
 ກາອສ່າອມຣະວັງ ທາງດັງ ເປັນກາອດີ
 ກາອສ່າອມຣະວັງ ທາງລິ້ນ ເປັນກາອດີ

໒

ກາເຍນະ ສັງວະໂຣ ສາລຸ
 ສາລຸ ວາຈາຍະ ສັງວະໂຣ
 ມະນະສາ ສັງວະໂຣ ສາລຸ

ສາລຸ ສັພພັຕຖະ ສັງວະໂຣ
 ສັພພັຕຖະ ສັງວຸໂຕ ກິກຂຸ
 ສັພພະບຸກຂາ ປະມຸຈຈະຕິ ຯລັດ໑
 ກາຣສໍາຮວມ ທາງກາຍ ເປັນກາຣດີ,
 ກາຣສໍາຮວມ ທາງວາຈາ ເປັນກາຣດີ,
 ກາຣສໍາຮວມ ທາງໃຈ ເປັນກາຣດີ,
 ກິກຂຸ ຜູ້ທີ່ສໍາຮວມ ທຸກທາງ ຍ່ອມພິ່ນຈາກທຸກທັງປວງແລ.

ເຣື່ອງ ປັດຈະກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ກິກຂຸ ໕ ອົງຄ໌ ອົງຄ໌ນຶ່ງສໍາຮວມ
 ທາງຈັກຂຸທວາຣ, ອົງຄ໌ນຶ່ງສໍາຮວມທາງ ໂສຕະທວາຣ, ອົງຄ໌ນຶ່ງ ສໍາຮວມ
 ທາງພານະທວາຣ, ອົງຄ໌ນຶ່ງ ສໍາຮວມທາງກາຍທວາຣ, ອົງຄ໌ໃດສໍາຮວມທາງ
 ໃດກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ທາງນັ້ນເປັນຂອງຍາກກວ່າທາງອື່ນ ຈຶ່ງເກີດຂັດແຍ່ງກັນ
 ແລ້ວພ້ອມກັນ ໄປເຝົ້າພຣະສາສດາ ທຸລຂໍພຣະວິນິຈັຍ. ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງທຣິງ
 ສແດງວ່າ ກາຣສໍາຮວມທາງອະວັງທາງໃດກໍດີ ແລະ ສໍາຮວມໝົດທຸກທາງ
 ກໍ ຍິ່ງດີ ແລະເປັນກາຣສໍາຮວມທີ່ຖືກຕ້ອງ ທີ່ສຸດ.
 ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນແລ.

໓

ບັຕຖະສັຍລະໂຕ ປາທະສັຍລະໂຕ

ວາຈາສັຍລະໂຕ ສັຍລະຕັຕຕະໄມ

ອັອຊັຕຕະຣະໂຕ ສະທາທິໂຕ

ເອໂກ ສັນຕຸສິໂຕ ຕະມາທຸ ກິກຂຸ ຯລັ໒໒

ຜູ້ທີ່ສໍາຮວມມີ ສໍາຮວມເທົ້າ ສໍາຮວມວາຈາ ສໍາຮວມກາຍ ມີຄວາມ
ຍິນດີໃນການບໍາເພັນ ວິປັສສະນາ ມີໃຈເປັນສະມາຣິ ສັນໂດຍຍິນດີຢູ່ດຽວ
ດາຍນັ້ນ ໄດ້ຊື່ວ່າ ກິກຂຸ.

ເຣືອງ ພຣະທັງສະພາຕກະກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ກິກຂຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ເປັນຜູ້ຊ່ານານໃນ
ກາຣດິດກ້ອນ ຫິນແຮ່. ໃນວັນນຶ່ງ ກິກຂຸອົງຄ໌ດັ່ງກ່າວນີ້ ນັ່ງສົນທະນາຢູ່ກັບ
ເພື່ອນກິກຂຸດ້ວຍກັນ ເຫັນທົງສ໌ຕົວນຶ່ງບິນມາ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ເຮົາຈະດິດກ້ອນ
ຫິນແຮ່ນີ້ໃສ່ແກ່ນຕາທົງສ໌ ຂ້າງນີ້ໃຫ້ທລຸໂປຍັງຂ້າງນັ້ນ ເພື່ອນກິກຂຸ ບໍ່
ເຊື່ອ. ເລື້ອເວົ້າແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງດິດກ້ອນຫິນແຮ່ນັ້ນຂຶ້ນໄປ ຖືກແກ່ນຕາທົງສ໌
ທົງສ໌ຕົວນັ້ນກໍຕົກລົງມາ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງນໍາຄວາມນັ້ນ
ຂຶ້ນຂາບທູລ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ກໍທຣົງຕິຕຽນ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສຊຶ່ງ
ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໔

ໂຍ ນຸຂະສັຍລະໂຕ ກິກຂຸ
ມັນຕະກາຕີ ອະນຸທລະໂຕ
ອັຕຖັງ ລັມມັລຈະ ທິເປຕິ

~~ພຣະລັມມບິທ ຊຸທທກະນິກາຍ~~

ກິກຂຸ ຜູ້ທີ່ສໍາຮວມປາກ ເວົ້າຈາດ້ວຍປັດລາ ບໍ່ມີມານະ ຖືຕົວ ອະລິ
ບາຍ ຊື່ແຈງຕໍາຣາ (ພຣະຄັມກິອ໌) ແລະໃຈຄວາມຖືກຕ້ອງ ຖ້ອຍຄໍາຂອງ
ກິກຂຸນັ້ນ ຍ່ອມມ່ວນ ແລະ ອ່ອນຫວານ.

ເລື່ອງ ໂກກາລິກະ ກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຣຸຜາຣົພ ໂກກາລິກະກິກຂຸ ສາວົກຂອງພຣະ
ເທວະບັຕ ຖືກແຜ່ນດິນສູບ ໄປເກີດໃນປະທຸມະນຣົກ ດ້ວຍກັນມ໌ທີ່ປ້ອຍດໍາ
ພຣະອັຄຄະສາວົກ ທັງສອງພຣະອົງຄ໌. ໃນວັນນຶ່ງ, ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ

ຕົວ. ເຕົ້າຢາກຈະໄປຍັງສະແຫ່ງນຶ່ງ ທີ່ ພູເຂົາຈິຕຕະກູໝ ຈຶ່ງຂໍໃຫ້ຫົງສ໌ຜູ້
 ເປັນສະຫາຍ ຄາບທ່ອນໄມ້ຕົວລະຂ້າງ ສ່ວນຕົນຈະຄາບທາງກາງ ບິນໄປ
 ທາງອາກາສ. ເດັກນ້ອຍ ທັງຫລາຍ ເຫັນຫົງສ໌ຈຶ່ງຮ້ອງກັນມາເບິ່ງ ແລະ
 ເວົ້າວ່າ ຫົງສ໌ທາມເຕົ້າ ເຕົ້າໄດ້ຍິນຄິດຢາກຮ້ອງບອກວ່າ ເຕົ້າຕ່າງຫາກ ທີ່
 ຫາບຫົງສ໌ ພໍອ້າປາກອອກ ກໍຫລຸດອອກຈາກໄມ້ຄານທາມ ຕົກລົງມາຕາຍ.

ໃນທີ່ສຸດ ອດີຕນິທານ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງປະທານພຣະໂອວາທ ສອນ
 ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໕

ລັມມາຣາໄໝ ລັມມະຣະໂຕ
 ລັມມັງ ອະນຸວິຈິນຕະຍັງ
 ລັມມັງ ອະນຸສສະຣັງ ກິກຊຸ
 ສັທລັມມາ ນະ ປະຣິທາຍະຕິ ຯລື໔໒

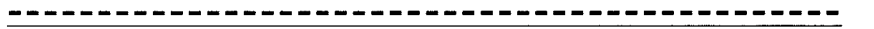
ກິກຊຸ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນລັມມ໌ ມີຄວາມຍິນດີໃນລັມມ໌, ພິນິຈພິຈາຣະຕາຊຶ່ງ
 ພຣະລັມມ໌ ແລະ ຣະລຶກເຖິງພຣະລັມມ໌ ຢູ່ສເນີບໍ່ໄດ້ຂາດ ຍ່ອມບໍ່ເສື່ອມຈາກ
 ພຣະສັທລັມມ໌.

ເຣືອງ ພຣະລັມມາຣາມະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະລັມມາຣາມະເຖຣະ. ຄາວເມື່ອ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ທຣົງປົງພຣະຊົນມາຍຸສັງຂາຣ ຈະສເດັຈດັບຂັນລ໌ປະຣິນິພ- ພານ ໃນວັນ ວິສາຂະປຸຕຕະມີ (ເດືອນຫົກເຜັງ) ນັ້ນ. ພຣະກິກຊ ທັງ ຫລາຍ ພາກັນສລົດໃຈ ບໍ່ໄດ້ລະໜີຈາກທີ່ເຝົ້າ ປະຊຸມປຶກຍາທາຣີກັນເປັນຈຸ ເປັນພວກໆ. ຝ່າຍພຣະລັມມາຣາມະເຖຣະ ມາດຳຣິວ່າ ເຮົາຈະບຳເພັດພຽງຣ ໃຫ້ສຳເຣັຈພຣະອອຫັຕ ໃນຣະຫວ່າງທີ່ພຣະສາສດາ ຍັງດຳຣົງພຣະຊົນມ໌ ຢູ່ນີ້.

ຄັນເພິ່ນຄິດດັ່ງນີ້ແລ້ວ ເພິ່ນກຳຫລີກໄປບຳເພັດສມຕະລັມມ໌ຢູ່ແຕ່ ຜູ້ດຽວ. ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ກ່າວຫາວ່າ ເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມຈົງຣຫກກັກດີ ໃນ ພຣະສາສດາ ແລ້ວຈຶ່ງນຳເອົາຄວາມນັ້ນ ຂຶ້ນຂາບທູລ ແດ່ພຣະອົງຄ໌ໃຫ້ ທຣົງຊາບ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງປະທານສາລຸກາຣ ຮັບສັ່ງໃຫ້ ກິກຊ ທັງຫລາຍຖື ເອົາເປັນຕົວຢ່າງ. ແລະ ທຣົງສັອເສີລລັມມານຸລັມມະປະຣິບັຕິ ກາຣປະຣິບັຕິ ລັມມ໌ສິມຄວນແກ່ລັມມ໌

ບັດນັ້ນ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ສແດງ ພຣະລັມມິກະຖາ ສິມຄວນ ແກ່ເຫຕຸກາຣດ໌ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ຕັອສ ຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກ ຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້ ໃຫ້ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ສຳເຣັຈພຣະອອຫັຕ.

ດີ

ສະລາກັງ ນາຕິມັລເລຍຍະ
 ນາລເລສັງ ປິຫະຍັງ ຈະເອ
 ອັລເລສັງ ປິຫະຍັງ ກິກຊຸ
 ສະມາລິງ ນາລິຄັຈຈະຕິ ຯລ໌ດ໌໑໑

ບໍ່ຄວນດູໝິ່ນ ລາກຂອງຕົນ ແລະ ບໍ່ຄວນອິສສາລາພ ຂອງຜູ້ອື່ນ
 ເມື່ອກິກຊຸຍັງມີຈິຕໃຈ ອິສສາລາກຂອງຜູ້ອື່ນຢູ່ແລ້ວ ໃຈຍ່ອມບໍ່ເປົ່າະມາລິ

ກ

ອັປປະລາໄກຕິ ເຈ ກິກຊຸ
 ສະລາກັງ ນາຕິມັລເລຍະຕິ
 ຕັງ ເວ ເບວາ ປະສັງສັນຕິ
 ສຸທລາຊີວີ ອະຕັນບິຕັງ ຯລ໌ດ໌໑໑

ກິກຊຸນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີລາກໜ້ອຍ ກໍບໍ່ຖືກຖືກລາກຂອງຕົນ ຄື
 ມີຄວາມຍິນດີໃນລາກທີ່ຕົນມີນັ້ນ, ມີອາຊີພບໍ່ອິສຸທລິ ບໍ່ຂີ້ຄ້ານ ທຽນຍ່ອມ
 ໄດ້ຮັບຄວາມຊົມເຊີຍຈາກ ທວຍເທພຍ໌.

ເຣື້ອງ ກິກຂຸບໍຣິວາຣ

ຂອງ ພຣະເທວະທັຕ

ພຣະອົມສາສາດາ ທຣິງພຣະຜາຣິພ ກິກຂຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ທີ່ໄປຄົບຄ້າສະມາຄົມ
 ກັບ ກິກຂຸທີ່ເປັນຝ່າຍຂອງ ພຣະເທວະທັຕ. ວັນນຶ່ງ ກິກຂຸທີ່ເປັນຝ່າຍຂອງ
 ພຣະເທວະທັຕນັ້ນ ໄດ້ເຫັນເພິ່ນທ່ຽວບິດທບາຕ ຈຶ່ງອັກຊອນໃຫ້ໄປຢູ່ນ່າ

ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍືດໝັ້ນ ຖືໝັ້ນ ໃນນາມຮູປ ໂດຍປະກາດທັງປວງວ່າ "ກູ"
 "ຂອງກູ" ບໍ່ວ່າຈະໃນຮູປ ຫຼື ໃນນາມ ກໍຕາມ. ຄື ເມື່ອບໍ່ມີກໍບໍ່ເສົ້າ
 ໂສກເສັຍໃຈ. ເຂົາຜູ້ນັ້ນແລ ທີ່ເຮົາຮຽກວ່າ ກິກຂຸ.

ເຮືອງ ປັດຈັດຄະທາຍກະພຣາຫມຕ໌

ພຣະບໍຣົມສາສາດາ ທຣິງຜາຣົພ ປັດຈັດຄະທາຍກະພຣາຫມຕ໌ ທີ່
 ເປັນຜູ້ຍິນດີ ໃນກາຣບໍຣິຈາຄທານ ຖ້າຍັງບໍ່ທັນໃຫ້ທານເສັຍກ່ອນແລ້ວ ມີ
 ນັ້ນ ລາວຈະບໍ່ບໍຣິໄຫຄອາຫາຣ. ພຣະສາສດາ ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ອຸປະ
 ນິສັຍ ອນາຄາມິຜົລ ຂອງພຣາຫມຕ໌ນັ້ນ ກັບທັງ ພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ກັອຍາ.
 ບັດນັ້ນ, ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງສເດັຈໄປບິຕທບາຕ ປະທັບຍືນຢູ່ທີ່ກົງປະຕູ ພວມ
 ພຣາຫມຕ໌ ນັ່ງຜົນໜ້າເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ບໍຣິໄຫຄອາຫາຣຢູ່. ສ່ວນນາງ
 ພຣາຫມຕ໌ ນັ່ງປະຍັບຕິສາມີ ໃນເວລາບໍຣິໄຫຄ ແນມເຫັນພຣະສາສດາ
 ແລ້ວຄິດວ່າ ຖ້າພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ເປັນສາມີຂອງເຮົາ ເຫັນພຣະສມຕະໄຄດົມ
 ເຂົ້າແລ້ວ ກໍຈະເອົາອາຫາຣທີ່ເປັນສ່ວນຂອງຕົນນັ້ນຖອາຍ ເຮົາກໍບໍ່ອາຈທີ່ຈະ
 ຈັດອາຫາຣໃໝ່ໃຫ້ທັນກັບຄວາມຕ້ອງກາຣໄດ້. ນາງຈຶ່ງໄດ້ຍືນບັງ ບໍ່ໃຫ້
 ພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ເປັນສາມີ ເຫັນພຣະສາສດາ. ເມື່ອດົນພໍສົມຄວນແລ້ວຈຶ່ງໄດ້
 ເສື້ອງຕາເບິ່ງ ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າ ພຣະສາສດາ ສເດັຈໄປແລ້ວຫຼືຍັງ. ເມື່ອ
 ເຫັນພຣະສາສດາ ຍັງປະທັບຍືນຢູ່ ຄິດຢາກຈະເວົ້າອອກມາກໍຢ້ານສາມີໄດ້ຍິນ

ຈຶ່ງໃຊ້ປາກບິດບັຍອອກມາ ເພື່ອບອກໃຫ້ພຣະສາສດາຊາບວ່າ ນິມິນຕ໌ໄປ
 ໄຜດຂ້າງໜ້າ ຄື ໄປຍັງເຮືອນອື່ນ ພຣະສາສດາສິ້ນພຣະສຽດຕອບວ່າ ເຮົາ
 ບໍ່ໄປ. ນາງພອາຫມຕິ ເຫັນເປັນຂອງຂົບຂັນ ອິດກັ້ນຫົວໄວ້ບໍ່ຢູ່ ຈຶ່ງໄດ້
 ຫົວກິກງ ອອກມາ. ຝ່າຍຕາພອາຫມຕ໌ ໄດ້ຍິນສຽງຫົວ ງວາກໜ້າມາເຫັນ
 ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ຖືຖາດອາຫາຣທີ່ບໍ່ຮີໂກຄເຫລືອຢູ່ເຄິ່ງນຶ່ງນັ້ນມາ
 ກູລວ່າ ກັຕຕາຫາຣສ່ວນອື່ນບໍ່ມີ ມີແຕ່ທີ່ບໍ່ຮີໂກຄເຫລືອຢູ່ນີ້ ຖ້າບໍ່ທຣົງຮີຕິ
 ຕຽນແລ້ວ ກໍຂໍທຣົງຮັບເອົາ. ພຣະສາສດາ ຕຣັສຕອບວ່າ "ອາຫາຣທີ່ບໍ່ທັນ
 ບໍ່ຮີໂກຄ ກໍດີ ບໍ່ຮີໂກຄຄ້າງຢູ່ ກໍດີ ອາຫາຣທີ່ເປັນເງິອນ ກໍດີ ຄວນແກ່ເຮົາ
 ທັງໝົດ ເຮົານັ້ນເປັນເໝືອນດັ່ງ ປຣະທັຕຕູປະຊິວິເສຕ (ຜູ້ທີ່ມີຊີວິຕຢູ່ດ້ວຍ
 ຂອງທີ່ຄົນອື່ນໃຫ້) ເມື່ອພອາຫມຕ໌ ໄດ້ຟັງພຣະສາສດາ ຖ່ອມພຣະອົງຄ໌
 ເຊັ່ນນັ້ນ ກໍມີຈິຕເຫລື້ອມໃສ ກ່າວຂຶ້ນວ່າ ເປັນທີ່ອັສຈັຣຍ໌ຈິງ ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງທູລ
 ຖາມວ່າ ພຣະສມຕະໂຄດົມ ຜູ້ຈເຣີໄນ ພຣະອົງຄ໌ ຕຣັສຮຽກສາວິກຂອງ
 ພຣະອົງຄ໌ວ່າ ກິກຂຸ ດັ່ງນີ້ ດ້ວຍເຫຕມິປະມາຕພຽງໃດ (ບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະ
 ປຽບປານໄດ້ເລີຍ).

ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ຈະທຣົງກ່າວຕອບພອາຫມຕ໌ນັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສ
 ຊຶ່ງພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

ລ

ເມຕຕາວິຫາຣີ ໄຍ ກິກຂຸ
 ປະສັນໄນ ພຸທລະສາສະເນ
 ອະລິຄັຈເລ ປະທັງ ສັນຕັງ
 ສັງຂາຣູປະສະມັງ ສຸຂັງ ຯລັກູຍ

ກິກຂຸ ຜູ້ຢູ່ດ້ວຍເມຕຕາ, ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະພຸທລສາສນາ
 ຄວນບັອລຸເຖິງສະກາວະອັນສັງບສັງດອັນເປັນສຸຂ ຣະງັບດັບເສັຍຊິ່ງສັງຂາຣ

໑໐

ສິລຈະ ກິກຂຸ ອິມັງ ນາວັງ
 ສິຕຕາ ເຕ ລະຫຸເມສສະຕິ
 ເຈຈຸຕວາ ຣາຄັຄຈະ ໂຫສັຄຈະ
 ຕະໂຕ ນິພພານະເມຫິສີ ຯລັຄລຍ

ດູຣາ ກິກຂຸ ທ່ານຈິ່ງວິດນ້ຳ ສະນ້ຳ ອອກຈາກເຮືອລ່ານີ້, ເມື່ອໃດ
 ນ້ຳອອກໜົດແລ້ວ ເຮືອຈັກແລ່ນໄວ ທ່າລາຍ ຣາຄະ ໂຫສະ (ໂມຫະ)
 ເສັຍ ແລ້ວ ທ່ານກໍຈັກໄປເຖິງ ພຣະນິພພານ.

໑໑

ປັລຈະ ຈິນເທ ປັລຈະ ຊະເທ
 ປັລຈະ ຈຸຕຕະວິ ກາວະເຍ
 ປັລຈະ ສັງຄາຕິໂຄ ກິກຂຸ
 ໂອພະຕິຕໂຕຕິ ວຸຈຈະຕິ ະລຸກວະ

ທ່ານຈົ່ງຕັດອອກ ຫ້າ ລະຖິ້ມ ຫ້າ, ທ່ານໃຫ້ຈຣິນເຕີບໂຕອີກ ຫ້າ
 ພັນຈາກເຄື່ອງຜູກພັນ ຫ້າຊຸນິດ ກິກຂຸ ຈົ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ ຜູ້ຂ້າມນ້ຳ.

໑໒

ຊາຍະ ກິກຂຸ ມາ ຈະ ປະມາໂທ
 ມາ ເຕ ກາມຄຸເຕ ກະມັສສຸ
 ມາ ໂລຫະຄຸຣັງ ຄິສີ ປະມັຕໂຕ
 ມາ ກັນທິ ທຸກຂະມິທັນຕິ ທຍຸຫະມາໄນ ະລຸກວະ

ດູຣາ ກິກຂຸ ຈົ່ງຈເຣີນກາວະນາເຖີດ, ຢ່າມົວປະມາທ ຢ່າປ່ອຍໃຈ
 ວຽນວິນຢູ່ໃນກາມຄຸຕ, ຢ່າເຜີກິນກິນກ້ອນເຫລັກແດງ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຄວາມ
 ທຸກຂໍເຜົາຜານເສັຍເອງ ແລ້ວມົວແຕ່ຈົ່ມວ່າ "ໂອໜ່ ອັນນີ້ທຸກຂໍແທ້ໆ".

໑໓

ນັຕຖິ ຊານັງ ອະປັລລັສສະ
 ນັຕຖິ ປັລລາ ອະຊາຍິໄນ
 ຍັມຫິ ຊານັລຈະ ປັລລາ ຈະ
 ສະ ເວ ນິພພານະສັນຕິເກ ບລກຸ໒໑

ເນື້ອບໍ່ມີປັລລາ ກໍບໍ່ມີຄວາມເພັ່ງພິນິຈພິຈາຣະຕາ, ເນື້ອບໍ່ມີກາຣ
 ພິນິຈພິຈາຣະຕາ ກໍບໍ່ມີປັລລາ. ຜູ້ໃດມີທັງກາຣພິນິຈພິຈາຣະຕາ ແລະ ມີ
 ປັລລາ ຜູ້ນັ້ນ ນັບວ່າ ຢູ່ໃກ້ພຣະນິພພານ.

໑໔

ສຸຄລາຄາຣັງ ປະວິຝກັສສະ
 ສັນຕະຈິຕຕັສສະ ກິກຂຸໄນ
 ອະມານຸສີ ຣະຕິ ໂຫຕິ
 ສັມມາ ລັມມັງ ວິປັສສະໂຕ ບລກຸ໒໑

ກິກຂຸ ຜູ້ໄປສູ່ທີ່ສັງຄ ມີໃຈສົງບ ເຫັນແຈ້ງຊຶ່ງພຣະລັມມ໌ໂດຍຊອບ
 ທຽນຍ່ອມ ໄດ້ຮັບຄວາມຍິນດີ ທີ່ສາມັນມນຸບຍ໌ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຊິມຣິສຊາຕເລີຍ

໑໕

ຍະໂຕ ຍະໂຕ ສັມມະສະຕິ
 ຂັນລານັງ ອຸທະຍັພພະຍັງ
 ລະກະຕິ ປິຕິປາໂມກຂັງ
 ອະມະຕັນຕັງ ວິຊານະຕັງ ບຸນຸຖຸ໔໑

ບໍ່ວ່າເນື້ອໃນ ພຣະອອທັນຕໍ່ ພິຈາຣະຕາເຫັນຊຶ່ງ ຄວາມເກີດ ແລະ
 ຄວາມດັບ ແຫ່ງຂັນລໍ ທັງຫລາຍ ເພິ່ນຍ່ອມໄດ້ປິຕິ ແລະ ປາໂມທຍ໌ ຊຶ່ງ
 ເປັນສິ່ງທີ່ ອມະຕະ ສຳຮັບທ່ານ ຜູ້ຮູ້ ທັງຫລາຍ.

໑໖

ຕັຕຣາຍະມາທິ ກະວະຕິ
 ອິລະ ປັລລັສສະ ກິກຊຸໂນ
 ອິນທຸຣິຍະຄຸຕຕິ ສັນຕຸຊກິ
 ປາຍິໂມກເຂ ຈະ ສັງວະໂຣ
 ມິຕເຕ ກະຊັສສຸ ກັລຍາເຕ
 ສຸທລາຊິເວ ອະຕັນທິເຕ ບຸນຸຖຸ໕໑

ສິ່ງທ່າອິດ ທີ່ກິກຊ ຜູ້ນິປົນລາ ຈະຕ້ອງທ່າ ໃນພຣະສາສນານີ້ ກໍຄື
 ສຳຮວມອິນທຣີຍ໌ ມີຄວາມຍິນດີ ພໍໃຈ ໃນສິ່ງຕົນມີຕົນໄດ້ ຣະມັດຣະວັງ
 ໃນພຣະວິນັຍບັລລັຕິ, ຄົບຄ້າສະມາຄົມກັບ ກັລຍາຕມິຕຣ໌ຜູ້ທີ່ຂຍັນຂັນແຂງ
 ຜູ້ນິອາຊີວະສະອາດ.

໑໗

ປະພິສັນຖາຣະວຸຕຸຍ໌ສສະ

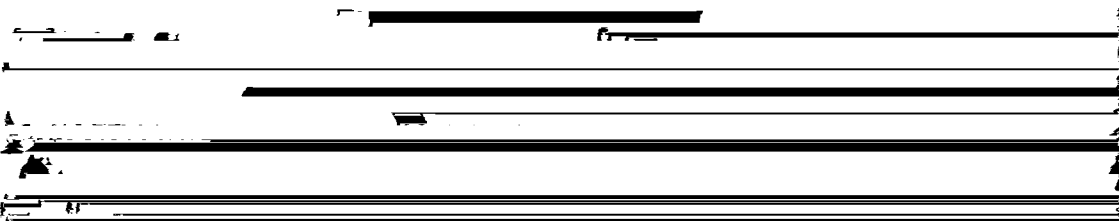
ອາຈາຣະກຸສະໂລ ສີຍາ

ຕະໂຕ ປາໂມຊຸຊະພະຫຸໂລ

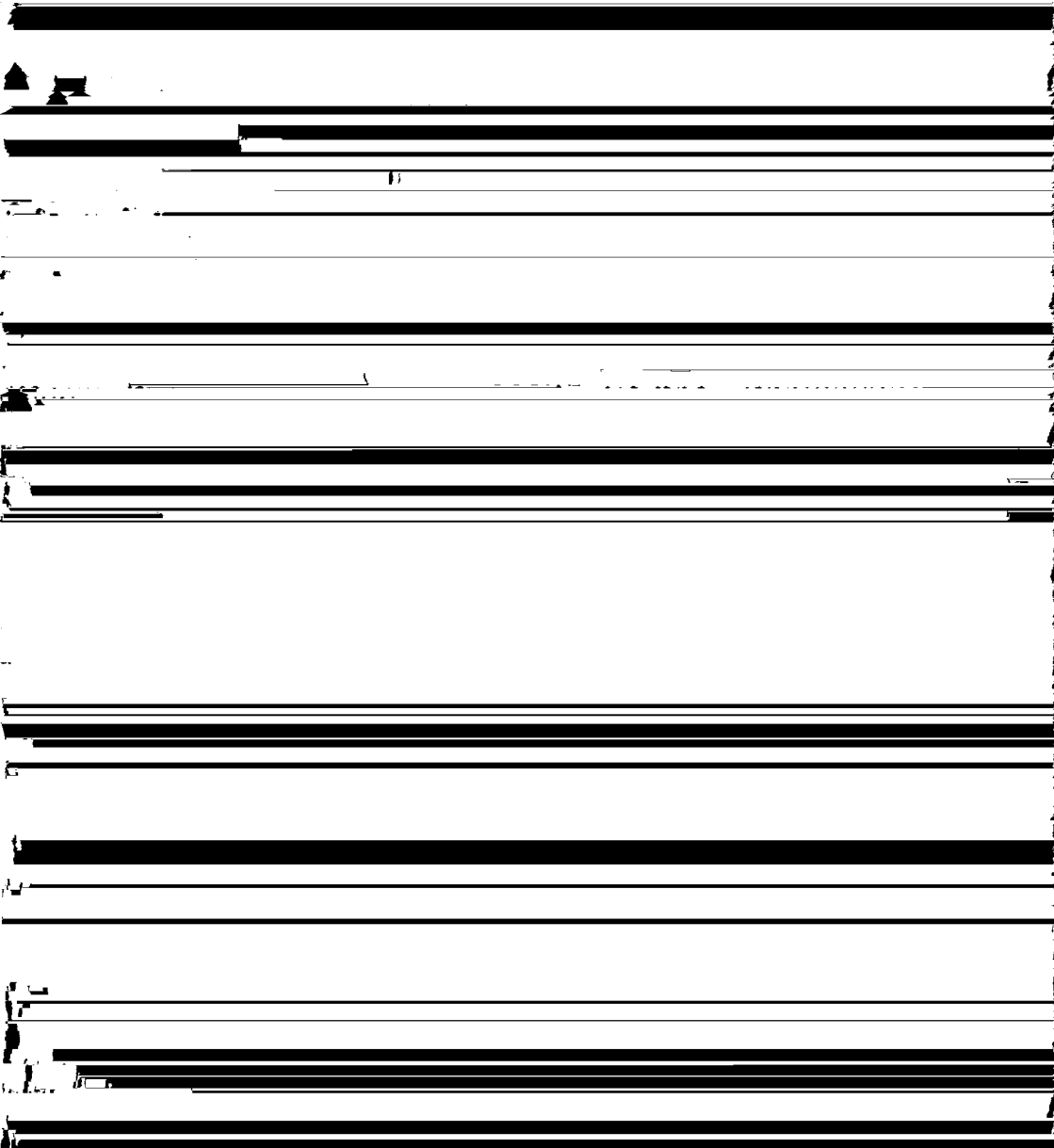
ບຸກຂ໌ສສັນຕັງ ກະຣິສສະຕິ ຯລຸກຸດັຍ

ອັນວ່າ ກິກຊນັ້ນ ຄວນຮູ້ຈັກກາອປິສັນຖານ ຕ້ອນຮັບ ສລາດໃນ
 ມັຣຍາທທີ່ຄວນປະພິຕຣ໌ ເພາະວ່າ ຄຸຕລັມມນັ້ນ(໑) ກິກຊ ຈະມີແຕ່ຄວາມ
 ປາໂມທຍ໌ ໝົດທຸກຂ໌ໃນທີ່ສຸດແລ.

ເຣີອາ ກິກຂ ອະດີຕ໌ໂຈຣ

ຕາມຄາມເຂດຕ່າງ ໆ ແລະໃນວັນນຶ່ງໄດ້ພາກັນໄປປຸ້ນເຮືອນ ອຸບາສິກາຜູ້
ນີ້ ໃນເວລານັ້ນ ອຸບາສິກາຜູ້ນັ້ນໄດ້ອາໄສຢູ່ ປະຊາຊົນ ແປ້ງຈຳນວນຫລາຍ

໑໗

ວັສສິກາ ວິຍະ ປຸປຜານິ
 ມັບທະວານິ ປະມຸລຈະຕິ
 ເອວັງ ຣາຄ໌ລຈະ ໂທສ໌ລຈະ
 ວິປປະມຸລເຈຖະ ກິກຂະໄວ ະລຸກຸຸ

ດອກຊ້ອນທີ່ບານເບິ່ງເຕັມທີ່ແລ້ວ ກໍ່ຫ່ຽວແຫ້ງແລະຫລົ່ນອອກສັນ
 ໃດ. ດູຣາ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງສັດຕູດຂາດຊຶ່ງ ຣາຄະ ແລະ ໂທສະນັ້ນ
 ຖິ້ມໄປ (ເໝືອນກັນກັບກີບດອກຊ້ອນທີ່ຫ່ຽວແຫ້ງ) ສັນນັ້ນເຖິດ.

ເຣື້ອງ ປັລຈສຕະ ກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ກິກຂຸ ປະມາຕ ໕໐໐ ອົງຄ໌ ທີ່ໄດ້
 ຮຽນພຣະກັມມກຸານ ໃນສຳນັກ ຂອງພຣະອົງຄ໌ແລ້ວ ກໍ່ພາກັນໄປຈເຣີລຊຶ່ງ
 ສມຕະລັມຢູ່ໃນປ່າ. ໃນວັນນຶ່ງ, ໄດ້ເຫັນດອກຊ້ອນບານໃນຍາມເຊົ້າພໍ່
 ເຖິງຍາມແລງ ຕາເວັນຄ້າຍຄ່າ ດອກນັ້ນ ກໍ່ຫ່ຽວ ແລະຫລົ່ນອອກຈາກຂວັນ
 ຂອງມັນ. ພວກເພິ່ນນຳເອົາມາພິຈາຣະຕາວ່າດອກຊ້ອນຫລົ່ນອອກຈາກຂວັນ
 ສັນໃດເຮົາກໍ່ຄວນທຳໃຫ້ ກິເລສ ຫລົ່ນອອກຈາກເຮົາສັນນັ້ນ ພຣະບໍຣົມ
 ສາສດາ ທຣິງຊາບ ວາຣະຈິຕ ຂອງພຣະກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງທຣິງເປິ່ງຊຶ່ງ

ພຣະໂອກາສໄປຍັງ ກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ປະດູຈດັງ ປະທັບນັ່ງຢູ່ໃນທີ່ສະເພາະ
ຫນ້າ ແລ້ວຈຶ່ງຕອສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້ ໃຫ້ຟັງ

໑໐

ສັນຕະກາໂຍ ສັນຕະວາໂຈ
ສັນຕະມະໄນ ສຸສະມາຫິໂຕ
ວັນຕະໂລກາມິໂສ ກິກຂຸ
ອຸປະສັນໂຕຕິ ວຸຈະຈະຕິ ຯລືກຽຸ

ກິກຂຸ ຜູ້ທີ່ມີກາຍສົບ ມີວາຈາສົບ ມີໃຈສົບ ມີຄວາມຕັ້ງໜັ້ນ
ລະເສັຍຊຶ່ງໂລກາມິສ (໑) ໄດ້ນັ້ນ ຮຽກວ່າ ຜູ້ມີຄວາມສົບຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເລື່ອງ ພຣະສັນຕະກາຍເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະສັນຕະກາຍເຖຣະ ທ່ານຜູ້ມີກາງ
ສົບຮະງັບ ມີກິຣິຍາ ມັຣຍາທອ້ນງາມ ຍ້ອນເພິ່ນຕິດນິສັຍມາແຕ່ຊາຕປາງ
ກ່ອນ ຄາວເພິ່ນເກີດເປັນຣາຊສີຫໍ້. ຕາມນິສັຍຂອງຣາຊສີຫໍ້ນັ້ນ ເມື່ອຈະ-

(໑) ໂລກາມິສ - ອາມິສ ຄືວັຕຖຸສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ໃນໂລກ.

ນອນຍ່ອມກຳນົດຮູ້ ອາກາດຂອງກາຍຂອງຕົນກ່ອນວ່າຢູ່ໃນທ່າໃດ. ຄັນວ່າ
 ຕົ້ນຂຶ້ນມາ ກໍຮູ້ວ່າ ອາກາດນັ້ນຜິດປົກຕົໄປໃນເວລາຫລັບ ກໍຕັກເຕືອນຕົນ
 ວ່າ ອັນນີ້ບໍ່ສົມຄວນ. ເມື່ອເຫັນອາກາດຍັງຢູ່ຄົງທີ່ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນເບິ່ງສີຫນາທ
 ວໍ ຄັ້ງ ແລ້ວທ່ຽວໄປຫາອາຫານ.

ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ເຫັນກາຍສະມາຈາຣ ກາຣະມັດຣະວັງ
 ກາຍ ຂອງເພິ່ນງົດງາມຮຽບຮ້ອຍ ຈຶ່ງທຸລແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄຳຈຶ່ງ
 ຕຣັສສັ່ງສອນ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໃຫ້ເອົາຢ່າງ ພຣະສັນຕະກາຍເຖຣະ ແລ້ວ
 ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໒໐

ອັຕຕະນາ ໂຈທະຍັຕຕານັງ
 ປະຍິມັງເສຕະມັຕຕະນາ
 ໂສ ອັຕຕະຄຸຕໂຕ ສະຕິມາ
 ສຸຂັງ ກິກຂຸ ວິຫາຫິສີ ຯລຸລະ

ຈຶ່ງເຕືອນຕົນ ດ້ວຍຕົນເອງ, ຈຶ່ງພິຈາຣຕາຕົນ ດ້ວຍຕົນເອງ,
 ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ເອີຍ ຖ້າທ່ານຄຸ້ມຄອງຕົນເອງໄດ້ ມີສະຕິອອບຄອບແລ້ວ
 ທ່ານກໍຈະຢູ່ເປັນສຸຂ.

໒໑

ອັຕຕາ ຫິ ອັຕຕະໄນ ນາໂຖ

ອັຕຕາ ຫິ ອັຕຕະໄນ ຄະຕິ

ຕັສມາ ສັລລະມັຕຕານັງ

ອັສສັງ ກັບຣັງ ວະ ວານິໄຊ ະລກູ໐໑

ຕົນນັ້ນແລເປັນທີ່ເພິ່ງຂອງຕົນເອງ, ຕົນມີທາງເດີນ ເປັນຂອງຕົນ, ເພາະສະນັ້ນ, ຕົນຄວນຄວບຄຸມຕົນ ເໝືອນພໍ່ຄ້າມ້າ ທນຸຖນອມມ້າດີໄວ້.

ເຣື່ອງ ພຣະນັງຄລະກູຜະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພພຣະນັງຄລະກູຜະເຖຣະ. ພຣະເຖຣະອົງຄ໌ນີ້ ຄາວທີ່ເພິ່ນເປັນຄຣິຫັສຖຸຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນເປັນຄົນ ທຸຄຕະ ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າເກົ່າ ຮັບຈ້າງເຂົາທ່າງານລ້ຽງຊີພ. ເພິ່ນເຫັນໂທສໃນພຣາວາສວິສັຍ ຈຶ່ງມາບວຊໃນພຣະພຸທສາສນາ. ເມື່ອບວຊແລ້ວ ເພິ່ນກໍຍັງເກັບເອົາໂຖແລະ ຜ້ານຸ່ງຫົ່ມຜືນເກົ່ານັ້ນມາເຊື່ອງໄວ້ໃນທີ່ແຫ່ງນຶ່ງ. ຄັນເພິ່ນກະສັນຢາກສຶກເກີດຂຶ້ນ ຍາມໃດ ເພິ່ນກໍຍ່າງໄປເບິ່ງ ບໍຣິຂາຣ ທີ່ເພິ່ນເຊື່ອງໄວ້ນັ້ນ. ເພິ່ນກ່າວຕັກເຕືອນສັ່ງສອນຕົນເອງ ຈົນໝົດຄວາມຢາກສຶກແລ້ວຈຶ່ງກັບມາພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ເຫັນເພິ່ນເຮັດ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຖາມວ່າ ທ່ານໄປເຮັດ

ຫຍັງໃນທີ່ນັ້ນບ່ອຍ ໆ, ທ່ານຕອບວ່າ ໄປຫາ ທ່ານອາຈານ໌. ຄັນເພິ່ນສຳ
 ເລັຈ ພຣະອອນທັຕ ແລ້ວ ກໍບໍ່ໄດ້ໄປໃນທີ່ນັ້ນອີກ. ຫົນທາງທີ່ເພິ່ນທຽວໄປ
 ນັ້ນ ກໍຮົກເຮັອ.

ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຖາມເພິ່ນວ່າ ດຽວນີ້ ເປັນຫຍັງໜ່ ຈຶ່ງ
 ບໍ່ເຫັນທ່ານໄປຫາທ່ານອາຈານ໌ ຄືແຕ່ກ່ອນ ? ເພິ່ນຕອບວ່າ ດຽວນີ້ເຮົາ
 ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທ່ານອາຈານ໌ອີກແລ້ວ. ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ ເຮົາຕັດເສັຍ
 ແລ້ວ. ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ກ່າວຫາເພິ່ນວ່າ ອອດພຣະອອນທັຕຜົນ ຈຶ່ງ
 ໄປເຝົ້າທູລ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ທຣົງຮັບຮອງວ່າ ເພິ່ນກ່າວຕາມຄວາມ
 ເປັນຈິງ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໒໒

ປາໂນເຊຊະພະຫຸໂລ ກິກຂຸ
 ປະສັນໂນ ພຸທລະສາສເນ
 ອະລິຄັຈເຈ ປະທັງ ສັນຕັງ
 ສັງຂາຣູປະສະມັງ ສຸຂັງ ຯລຸລຸ

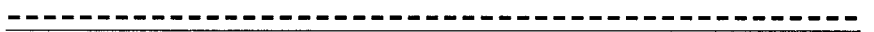
ກິກຂຸ ຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມປາໂນທຍ໌ ຍິນດີ, ມີຄວາມເຫລື້ອມ

ໃນໃສ່ພຣະພຸທລສາສນາ ທຽນຍ່ອມ ບັຣລຸເຖິງ ສະກາວະອັນສົບສັງຄ ທີ່
ເປັນສຸຂ ຣະງັບສັງຂາຣ.

ເລື່ອງ ພຣະວັກກະລິເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະວັກກະລິເຖຣະ ຄາວທີ່ເພິ່ນຍັງ
ເປັນຄຣິຫັສຖຸ ຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນເຫັນຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງຄ໌ ສວຍງາມເບິ່ງແລ້ວ
ກໍເປັນທີ່ໜ້າເຫລື້ອມໃສ ສັບທລາເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາບວຊ ດ້ວຍຄິດ
ວ່າ ຈະເຫັນພຣະອົງຄ໌ຢູ່ຕລອດ. ຄັນບວຊ ກໍບໍ່ຮ່າຮຽນ ບໍ່ຈເຣີລກັນມຸການ
ກາວະນາ ເຝົ້າແຕ່ຄອຍຕິດຕາມ ພຣະສາສດາແຕ່ຢ່າງດຽວ. ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງໄດ້
ຕຣັສສອນວ່າ ດູຣາ ວັກກະລິ ທ່ານຈະມາເຝົ້າດູ ຮ່າງກາຍ ອັນເນົ່າເປື້ອຍນີ້
ເຮັດຫຍັງ. ຜູ້ໃດ ເຫັນລັມມ໌ ຜູ້ນັ້ນ ເຫັນເຮົາ, ຜູ້ໃດ ບໍ່ເຫັນລັມມ໌ ຜູ້ນັ້ນ
ບໍ່ເຫັນເຮົາ ດັ່ງນີ້. ພຣະວັກກະລິ ກໍບໍ່ຟັງ ຂຶ້ນເຝົ້າຕາມຢູ່ເລື້ອຍໄປ. ພຣະ
ອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ທຣົງປະນາມຂັບໄລ່ໃຫ້ໜີໄປ.

ພຣະວັກກະລິ ເສຍໃຈ ຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາ ຄິຊຊະກູຝ ຈະກະໂດດ
ລົງມາໃຫ້ຕາຍ. ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ທຣົງເປັ່ງ ພຣະໂອກາສໄປ ສແດງ
ໃຫ້ ພຣະວັກກະລິເຫັນ ຕຣັສຮຽກໃຫ້ເກີດປິຕິປາໂມທຍ໌ຍິນດີ ແລ້ວຈຶ່ງ
ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໒໓

ໂຍ ຫະເວ ຫະຫະໂຣ ກິກຊຸ
 ຍຸລຸຊະຕິ ພຸທລະສາສະເນ
 ໂສ ມັງ ໂລກັງ ປະກາເສຕິ
 ອັພກາ ມຸຕໂຕວະ ຈັນທິມາ ະລກູ໒໒

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະເປັນກິກຊຸໜຸ່ມ ກໍຕາມ, ແຕ່ອຸທິສຕິນ ເພື່ອພຣະ
 ສາສນາແລ້ວ ທ່ານຍ່ອມເປັນປະທິປ ສ່ອງໂລກໃຫ້ສ່ວາງ ເໜືອນດັ່ງພຣະ
 ຈັນທຣ໌ ທີ່ພັນຈາກເມກໜອກ.

ເລື່ອງ ສຸມນະສາມເຕາອ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ສຸມນະສາມເຕາອ ອາຍຸ ໗ ຂອບທີ່
 ເປັນສີສຍ໌ ຂອງ ພຣະອະນຸຣຸທລເຖຣະ ໄດ້ສຳເລັດພຣະອອຫັຕ ໃນເວລາ
 ທີ່ແຖຜົມປັອພຊາ. ຄັນບວຊຸແລ້ວ ພຣະອນຸຣຸທລເຖຣະ ຈຶ່ງໄດ້ພາມາເຝົ້າ
 ພຣະສາສດາ ທີ່ ບຸພພາຣາມ. ຄັນມາເຖິງບຸພພາຣາມແລ້ວ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າ
 ເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ເຫັນ ສຸມນະສາມເຕາອນັ້ນ ມີ
 ບາງພວກ ຈັບສີສະ ບາງພວກ ກໍຈັບຫູ, ບາງພວກ ກໍຈັບແຂນ ຢ່ອກສາມະ
 ເຕາອ ຫລິນ.

ພຣະສາສດາ ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນກິຣິຍາ ຂອງ ກິກຊູເຫລົ່າ

ນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນກິຣິຍາ ຂອງ ກິກຊູເຫລົ່າ

ຮຽກ ພຣະອານົນທ໌ນາ ໃຫ້ສາມເຕຣທີ່ສາມາຖ ໄປເອົານໍ້າທີ່ສະອໄນດາດ
ນາໃຫ້ ເພື່ອຈະລ້າງພຣະບາທ. ພຣະອານົນທ໌ເຖຣະ ໄດ້ປະຊຸມສາມເຕຣທັງ
ຫລາຍ ແລ້ວກາມໂດຍລຳດັບ ກໍ່ບໍ່ມີອົງໃດສາມາດ ຄັນໄປເຖົ້າ ສມຕະ

ພຸຣາຫຼມຕວັຄຄ໌ ທີ່ ໒໖

໑

ຈິນທະ ໄສຕັງ ປະຣັກກັມມະ

ກາເມ ປະນູທະ ພຸຣາຫຼມຕະ

ສັງຂາຣານັງ ຂະຍັງ ຄັຕຸວາ

ອະກະຕັລລູສີ ພຸຣາຫຼມຕະ ຯລຸລຸລະ

ທ່ານ ພຸຣາຫຼມຕ໌ເອີຍ ທ່ານຈົ່ງພຍາຍາມຫຍຸດກະແສ (ຕັຕຫາ) ແລະບັນເທົາກາມ ທັງຫລາຍ ໃຫ້ເປົາບາງລົງ. ພຸຣາຫຼມຕ໌ເອີຍ ເມື່ອທ່ານ ຮູ້ຄວາມສິ້ນໄປ ຂອງກາຣປຸງແຕ່ງ ທັງຫລາຍ ທ່ານກໍຈະຮູ້ສິ່ງທີ່ບໍ່ປຸງແຕ່ງ (ພຣະນິພພານ).

ເຣື້ອງ ປະສາທພະຫຸລະພຸຣາຫຼມຕ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຸຣາຫຼມຕ໌ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຫລື້ອມ ໃສ່ສັທລາມາກ ໄດ້ຖວາຍກັຕຕາຫາຣ ແກ່ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໃນເຣືອນ ຂອງຕົນວັນລະ ໑໖ ອົງຄ໌ເປັນປະຈຳ. ເວລາຖວາຍອາຫານນັ້ນ ຮຽກກິກຂຸ ຫລາຍວ່າ ພຣະອຣຫັນຕ໌. ກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ພໍໃຈໃນກາຣຮຽກເຊັ່ນ ນັ້ນ

ຈຶ່ງໄປສູ່ເຮືອນຂອງພຣາຫມຕ໌ນັ້ນ ຝ່າຍພຣາຫມຕ໌ມີຄວາມໂສກເສົ້າ
 ຈຶ່ງໄປເຝົ້າ ທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພະສາສດາ ພະອົງຄ໌ຕຣັສຮຽກ ກິກຊຸ
 ທັງຫລາຍ ເຫລົ່ານັ້ນມາຖາມໄດ້ຄວາມວ່າ ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ຍິນດີ
 ໃນອາທະ ທີ່ພຣາຫມຕ໌ຮຽກ ຢ່າງນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສຖາມວ່າ ທ່ານ ທັງຫລາຍ
 ຍິນດີອາທະ ທີ່ເຂົາຮຽກ ເຊັ່ນນັ້ນບໍ່? ກິກຊຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງທູລວ່າ ບໍ່ຍິນດີ
 ໃຫ້ຮຽກ ເຊັ່ນນັ້ນ. ພະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ ກໍບໍ່ເປັນອາບັຕິ
 ເພາະເຂົາຮຽກດ້ວຍຄວາມເຫລື້ອມໃສ. ທ່ານທັງຫລາຍ ຄວນພຍາຍາມຕັດ
 ຕັດຫາ ໃຫ້ບໍ່ລຸ ອອກທັຕ ສົມດັ່ງເຂົາຮຽກເຖິດ ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ
 ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນັ້ນນແລ.

໒

ຍະທາ ທຸວະເຍສຸ ລັມເມສຸ
 ປາອະຄູ ໂຫຕິ ພຸຣາຫມະໂຕ
 ອະຖັສສະ ສັພເພ ສັງໂຍຄາ
 ອັຍກັງ ຄັຈຈັນຕິ ຊານະໂຕ ຯລຸ໒໔

ເມື່ອໃດ ພຣາຫມຕ໌ ເຂົ້າເຖິງຝັ່ງນັ້ນ ຄື ພຣະນິພພານ ດ້ວຍກາອ
 ປະຍັບຕິລັມ໌ ທັງສອງ (ສມຖະແລະວິປັສສະພະນາ) ເມື່ອນັ້ນເຄື່ອງຜູກພັນ
 ທັງປວງຂອງເຂົາຜູ້ຮູ້ ຍ່ອມສິ້ນໄປ.

ເຣື່ອງ ສັມພະຫຸລະກິກຂຸ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະກິກຂຸ ປະມາຕ ໓໐ ອົງຄ໌
 ເປັນຜູ້ທີ່ມັກໄປຢູ່ໃນທິສຕ່າງໆ. ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ ພວກເພິ່ນທັງຫລາຍ ໄດ້
 ພ້ອມກັນ ເຂົ້າມາເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທີ່ພຣະເຊຕວັນວິຫາຣ. ພຣະສາຣິບຸຕຣ໌
 ເຖຣະ ເຫັນອຸປນິສັຍ ພຣະອຣຫັຕ ຂອງທ່ານເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າ
 ພຣະສາສດາ ທູລຖາມວ່າ (ກັນເຕ ກະຄະວາ) ຂ້າແດ່ ພຣະອົງຄ໌ ຜູ້
 ຈເຣີໂຍ ອັນທີ່ ພຣະອົງຄ໌ຮຽກວ່າ ລັມມ໌ ໒ ຢ່າງນັ້ນ ຄືອັນໃດແດ່?

ພຣະອົງຄ໌ ຕຣັສວ່າ ລັມມ໌ ໒ ຢ່າງນັ້ນ ຄື ສມຖະຢ່າງ ໑, ແລະ
 ວິປັສສນາ ຢ່າງ ໑. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໓

ຍັສສະ ປາຣັງ ອະປາຣັງ ວາ
 ປາຣາປາຣັງ ນະ ວິຊຸຊະຕິ
 ວິຕັຕທະຣັງ ວິສັງຍຸຕຕັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸມິ ພຸຣາທຸມະດັງ ຯລຸຣຸຊ໌

ຜູ້ໃດ ບໍ່ມີຝັ່ງນີ້ ຫາຄື ຝັ່ງພັນ ຫາຄືວ່າ ບໍ່ມີທັງ ໒ ຝັ່ງ. ບໍ່ມີຄວາມ

ກຽວໃຈ ເປັນອິສຣະ ຜູ້ນັ້ນ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາທມຕ໌.

ເລື່ອງ ມາຣ

ພຣບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣິພມາຣ ທີ່ແປງເພສເປັນ ບຸຣສມາເຝົ້າ ທູລຖາມວ່າ ກັນເຕ ພຣເຈົ້າຂ້າ, ທີ່ພຣະອົງຄ໌ ຕຣັສວ່າ ປາຣະ ຝັ່ງນັ້ນວ່າ ຢ່າງໃດ. ພຣສາສດາ ທຣົງຊາບວ່າ ມາຣ ແລ້ວຕຣັສວ່າ ດູຣາ ມາຣ ເຈົ້າ ຈະຕ້ອງກາຣຝັ່ງນັ້ນ ໄປເຮັດຫຍັງ, ຝັ່ງນັ້ນແມ່ນທ່ານທີ່ປາສຈາກ ຣາຄະ ເທົ່ານັ້ນຄວນຈະໄປເຖິງ ບໍ່ແມ່ນວິສັຍ ຂອງເຈົ້າ ແລ້ວຈົ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງເທິງນີ້.

໔

ຊາຍິງ ວິຣະຊະມາສີນັງ
ກະຕະກິຈຈັງ ອະນາສະວັງ
ອຸຕຕະມັຕຖັງ ອະນຸປັຕຕັງ
ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທມະຕັງ ະລຸລຸດັງ

ຜູ້ໃດບໍາເພັດຊານ ປາສຈາກກິເລສ ຢູ່ຜູ້ດຽວ ຫມິດກາຣະກິຈທີ່ຈະ
ຄວນນໍາ ຫມິດອາສວະກິເລສ ບັຣລເກົາຈດໝາຍປາຍທາງແລ້ວ ຜົນນັ້ນແລະກໍ່

ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌.

ເລື່ອງ ອັລລະຕຣະພຣາຫມຕ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣາຫມຕ໌ ຄົນນຶ່ງ. ພຣາຫມຕ໌ຜູ້
ນີ້ ຄິດວ່າ ພຣະສາສດາ ຮຽກສາວິກ ຂອງພຣະອົງຄຳວ່າ ພຣາຫມຕ໌ ເຮົາກໍ່
ເປັນ ພຣາຫມຕ໌ ໂດຍຊາຕິ ແລະ ໂຄຕຣ໌ ເຮົາກໍ່ຄວນຮຽກຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ.
ຄັນດໍາຣິເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທູລເນື້ອຄວາມນັ້ນ ແຕ່ ພຣະສາສດາ
ພຣະອົງຄ໌ ຕຣັສວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮຽກ ບຸຄຄິລວ່າ ເປັນພຣາຫມຕ໌ ຍ້ອນຊາຕິ
ແລະ ໂຄຕຣ໌, ເຮົາຮຽກ ບຸຄຄິລວ່າ ເປັນພຣາຫມຕ໌ ເພາະ ບັຣລຸປະໂຍຊຸນ໌
ສູງສຸດ ໂດຍລໍາດັບ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້

໕

ທິວາ ຕະປະຕິ ອາທິຈໂຈ

ອັຕຕິມາກາຕິ ຈັນທິມາ

ສັນນັທໂລ ຂັຕຕິໂຍ ຕະປະຕິ

ຊາຍິງ ຕະປະຕິ ພຣາຫມະໂຕ

ອະຖະ ສັພພະມະໂຫຣັຕຕິງ
 ພຸທໂລ ຕະປະຕິ ຕຸຊະສາ ະລຸກຸຸ

ພຣະອາທິຕຍ໌ ສ່ວ່າງ ໃນເວລາກາງເວັນ, ພຣະຈັນທຣ໌ສ່ວ່າງ ໃນ
 ເວລາກາງຄືນ ກັກຣິເສຣ່າງານ ໃນເວລາ ສ່ວນເວລາສູງໄອກັກເຕີວທີ່ຈະເຂົ້າ

ສນາມຣບ, ພຣາຫມຕ ສ່ຽງາງາມ ເມອເຂາຊານ ແຕ ພຣະພຸທລເຈານນ
 ສ່ຽງາງາມ ທັງກາງເວັນແລະ ກາງຄືນ.

ເຣື້ອງ ພຣະອານິນທ໌ເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະອານິນທ໌ເຖຣະ. ໃນອັນນຶ່ງ
 ເປັນອັນ ມຫາປະວໍຣະຕາ. ພຣະເຖຣະ ໄດ້ເຫັນຄວາມສ່ວ່າງສໄອໄພໂຣຈນ໌

໖

ພາຫິຕະ ປາໄປ ຫິ ພຸຣາທຸມະໂຕ
 ສະມະຈະຣິຍາ ສະມະໂຕຕິ ວຸຈຈະຕິ
 ປັພພາຊະຍະມັຕຕະໂນ ມະລັງ
 ຕັສມາ ປັພພະຊິໂຕຕິ ວຸຈຈະຕິ ະລຸກູະ

ຜູ້ທີ່ຊື່ວ່າ ພຣາທາມຕ໌ນັ້ນ ກໍຍ້ອນວ່າ ລະເສັຍຊຶ້ງບາປໄດ້, ທີ່ຊື່ວ່າ
 ສະມະຕະ ກໍຍ້ອນມີ ຈັຣຍາມັຣຍາທສົງບສັງງຽມ, ທີ່ຊື່ວ່າ ບັຣພະຊິຕ ກໍຍ້ອນ
 ວ່າ ລະມິລທິນໄດ້.

ເຣືອງ ອັດທະຕະບັຣພະຊິຕ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຸຜາຣິພ ບັຣພະຊິຕ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ທີ່ບວຊ
 ພາຍນອກ ພຣະພຸທລາສນາ ເພິ່ນຄິດວ່າ ພຣະສມຕະໂຄດົມ ຮຽກສາວົກ
 ຂອງພຣະອົງຄ໌ຜູ້ບວຊແລ້ວວ່າ ບັຣພະຊິຕ ເຮົາກໍບວຊແລ້ວ ເໝືອນກັນ ເຮົາ
 ກໍຄວນຮຽກເຮົາໄດ້ວ່າ ເປັນບັຣພະຊິຕ ເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ຄືກັນ.

ເລື່ອຄິດດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ.
 ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ທຣິຖຸຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ ໃນຂ້າງ
 ຕົ້ນນິທານນີ້ ໃຫ້ເຫັນເຖິງ ຄຸຕລັມມ໌ ຂອງຜູ້ທີ່ເປັນສມຕະ.

ກ

ນະ ພຸຣາຫຸມະດັສສະ ປະຫະເລຍຍະ
 ນາສສະ ມຸລເຈຖະ ພຸຣາຫມະໂຕ
 ຣິ ພຸຣາຫຸມະດັສສະ ຫັນຕາຣັງ
 ຕະໂຕ ຣິ ຍັສສະ ມຸລຈະຕິ ຯລ໌ກູລຍ

ບໍ່ຄວນ ກຸກກວນ (ເກາະຜິດ) ກັບພຣາຫມຕໍ່ ຄື ນັກບວຊ ແລະ ພຣາຫມຕໍ່ກໍ່ບໍ່ຄວນສແດງຄວາມໂກລແຄ້ນຕອບ. ຄົນທີ່ກຸກກວນພຣາຫມຕໍ່ ເປັນຄົນທີ່ໜ້າຕິຕຽນ ແຕ່ວ່າ ພຣາຫມຕໍ່ຜູ້ໂກລແຄ້ນຕອບນັ້ນ ເປັນທີ່ໜ້າ ຕໍາໜິຕິຕຽນ ຫລາຍກວ່າ.

ກູ

ນະ ພຸຣາຫຸມະດັສເສຕະຫະກິລຈິ ເສຍໂຍ
 ຍະຫານິເສໂລ ມະນະໂສ ປິເຍຫິ
 ຍະໂຕ ຍະໂຕ ຫົງສະມະໄນ ນິວັຕຕະຕິ
 ຕະໂຕ ຕະໂຕ ສັມມະຕິເມວະ ບຸກຂັງ ຯລ໌ລ໌ຍ

ບໍ່ມີອັນໃດຈະດີ ສໍາຮັບ ພຣາຫມຕໍ່ ເທົ່າກັບກາຣ ຫັກຫ້າມໃຈ ຈາກສິ່ງທີ່ຊອບໃຈ ເມື່ອໃດ ເຂົາບໍ່ບຽດບຽນຄົນອື່ນ ເມື່ອນັ້ນແລ ຄວາມ-

ທຸກຂໍ້ ກໍ່ສົງບລົງ.

ເຣື່ອງ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ. ຄັ້ງນຶ່ງ, ຍັງ
 ມີພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ນຶ່ງ ເປັນຄົນມິຈຈາທິຝກິ ໄດ້ຍິນເຂົ້າສັອເສີຍ ທ່ານ ພຣະ
 ສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະວ່າ ເພິ່ນບໍ່ໂກລແຄ້ນໃຫ້ຜູ້ໃດ ກໍ່ຄິດຢາກຈະທົດລອງເບິ່ງ.
 ວັນນຶ່ງ ໄດ້ໄປພັກບເພິ່ນ ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນກຳລັງ ທ່ຽວບິຕທບາຕຢູ່ ຈຶ່ງ
 ເອົາຝ່າມືຕິບຫລັງເພິ່ນຢ່າງແຮງ ຄັນເຫັນເພິ່ນບໍ່ໂກລຮ້າຍໃຫ້ ກໍ່ມີຄວາມ
 ເຫລື້ອມໃສຂໍຂະນາໂທສ ແລ້ວມີມິນຕ໌ເພິ່ນ ຮັບກັຕຕາຫາຣທີ່ເຣືອນຂອງ
 ຕົນ. ຄັ້ງນັ້ນ, ມີປະຊາຊົນບາງພວກ ຮູ້ວ່າ ພຣາຫມຕ໌ ທຸບຕິ ພຣະເຖຣະ ຜູ້
 ບໍ່ມີຄວາມຜິດອັນໃດ ກໍ່ພາກັນໂກລແຄ້ນ ຊັກຊວນກັນ ຈະໄປທີ່ເຣືອນຂອງ
 ພຣາຫມຕ໌ ຈະທຳຮ້າຍພຣາຫມຕ໌ ຄັນເຫັນພຣາຫມຕ໌ ກັບໃຈມີສັທລາໃນ
 ພຣະເຖຣະ ແລ້ວກໍ່ພາກັນເລີກຫນີໄປ.

ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສົນທະນາກັນ ກ່ຽວກັບເຣື່ອງນັ້ນ.
 ພຣະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈໄປໃນທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້
 ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

ລ

ຍັສສະ ກາເຍນະ ວາຈາຍະ

ມະນະສາ ນັຕຖິ ທຸກກະຜັງ
ສັງອຸຕັງ ຕິຫິ ກຳເນຫິ
ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະດັງ ຯລຸລະ

ຜູ້ໃດ ບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວທາງກາຍ, ວາຈາ ໃຈ, ສຳຮວມຣະວັງ ທັງ
ສາມທວາຣນີ້, ຜູ້ນັ້ນ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌.

ເຣື່ອງ ນາງມຫາປະຊາບໍດີໂຄຕະມິ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ນາງມຫາປະຊາບໍດີ ໂຄຕະມິ ໄດ້
ຮັບອຸປະສົມບິທ ດ້ວຍຮັບຄຣຸລັມມ໌ ກູ. ຕໍ່ມາພາຍຫລັງ ມີສ່ຽງກ່າວກັນວ່າ
ນາງໂຄຕະມິ ບວຊບໍ່ມີອຸປັຊຊາຍະອາຈາຣຍ໌ ຖືເອົາຜ້າກາສາວພັສຕຣ໌ ດ້ວຍ
ມືຂອງຕົນເອງ. ຄັ້ງນັ້ນ, ນາງກິກຊຸມິ ທັງຫລາຍ ເກີດມີຄວາມສົງສັຍ
ເລີຍບໍ່ ທຳອຸໂບສິຖ ປະວໍຣະຕາດ້ວຍ ຈຶ່ງໄດ້ພາກັນເຂົ້າເຝົ້າ ທຸລຄວາມນັ້ນ
ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ເຮົາເປັນຜູ້ໃຫ້ຄຣຸລັມມ໌ ກູ ແກ່
ນາງ ປະຊາບໍດີໂຄຕມິ, ເຮົາເອງ ເປັນອຸປັຊຊາຍະ ເຮົາເອງ ເປັນອາຈາຣຍ໌
ທ່ານ ທັງຫລາຍ ບໍ່ຄວນຕິ ບໍ່ຄວນຣິ ບໍ່ຄວນສົງສັຍ ໃນຂີຕາສິພ.

ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໐

ຍັມຫາ ລັມມັງ ວິຊາເນຍຍະ
ສັມມາສັມພຸທລະເທສິຕັງ
ສັກກັຈຈັງ ຕັງ ນະມັສເສຍຍະ
ອັຄຄິຫຸຕຕັງວະ ພຸຣາຫຸມະໂຕ ຯລ໌໒໒

ເມື່ອຮູ້ລັມມ ທີ່ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ຫຼື ທຳຮຽນສຳຮຽນ ຈາກບຸຄຄິລໃດ ກໍ
ຄວນເຄົາລົບ ນອບນ້ອມ ບຸຄຄິລນັ້ນ ເໝືອນດັ່ງພຣາຫມຕ໌ ບູຊາໄຟ.

ເລື່ອງ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຼື ທຳຮຽນສາຣີພ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ. ໃນຄາວທີ່
ເພິ່ນຍັງສຳຮຽນ ໂມກຂລັມມຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຟັງອຳນິຍສັຈຈ໌ ໂດຍຫຍໍ້ຈາກ
ພຣະອັສສຊິເຖຣະ ແລ້ວບໍ່ຄຸໄສດາປັຕຕິຜົລ. ພາຍຫລັງ ເພິ່ນໄດ້ດຳຮຽນຢູ່
ໃນອັຄຄສາວິກ ບາຣມິກູນີ, ເມື່ອເພິ່ນຮູ້ວ່າ ພຣະອັສສຊິເຖຣະ ຢູ່ ຕະ
ທີ່ໃດ ເພິ່ນກໍປະຄອງອັລຊຸລີ ນ້ອມນັສກາຣ໌ໄປຍັງທີ່ສຳນັ້ນ.

ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ທີ່ເຂົ້າໃຈຜິດ ເຄີຍກ່າວຕິຕຽນເພິ່ນວ່າໄຫວ້
ບໍ່ສອນເປັນກິຈຂອງນັກບວຊຸພາຍນອກພຸທລສາສນາ. ພຣະສາສດາ ຮັບສັ່ງ
ໃຫ້ຫາຕົວມາຖາມ. ເພິ່ນຈຶ່ງບຸລວ່າ ເລື່ອງນີ້ ພຣະອົງຄ໌ທຳຮຽນຊາບດີແລ້ວ.

ພຣະອົງຄ໌ ທຣົງສແດງເຫຕຸ້ນນັ້ນ ໃຫ້ກິກຂຸ ທັງຫລາຍຊາບ ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້
ຕັ້ສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໑

ນະ ຊະຍາຫິ ນະ ໂຄຕເຕຫິ
ນະ ຊັຈຈາ ໂຫຕິ ພຸຣາຫຸມະໂຕ
ຍັມຫິ ສັຈຈັຄຈະ ລັມໄມ ຈະ
ໂສ ສຸຈິ ໂສ ພຸຣາຫຸມະໂຕ ຯລລະ

ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຈົ່ງຜົມໄວ້ຍາວເປັນຈຸກ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນ ໂຄຕຣ໌ ຍ້ອນ
ຕະກູລ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນກຳເນີດ ທີ່ເກີດ (ເກີດໃນຕະກູລສູງສັກດີ) ທີ່ເຮັດໃຫ້
ຄົນເປັນ ພຣາຫມຕ໌. ໃຜ ໆ ກໍຕາມ ທີ່ມີສັຈຈະ ແລະ ທຣົງລັມມ໌ ຜູ້ນັ້ນ
ທຽນຍ່ອມ ບໍ່ນິສຸທລິເລີສລ້າ ແລະ ເປັນ ພຣາຫມຕ໌.

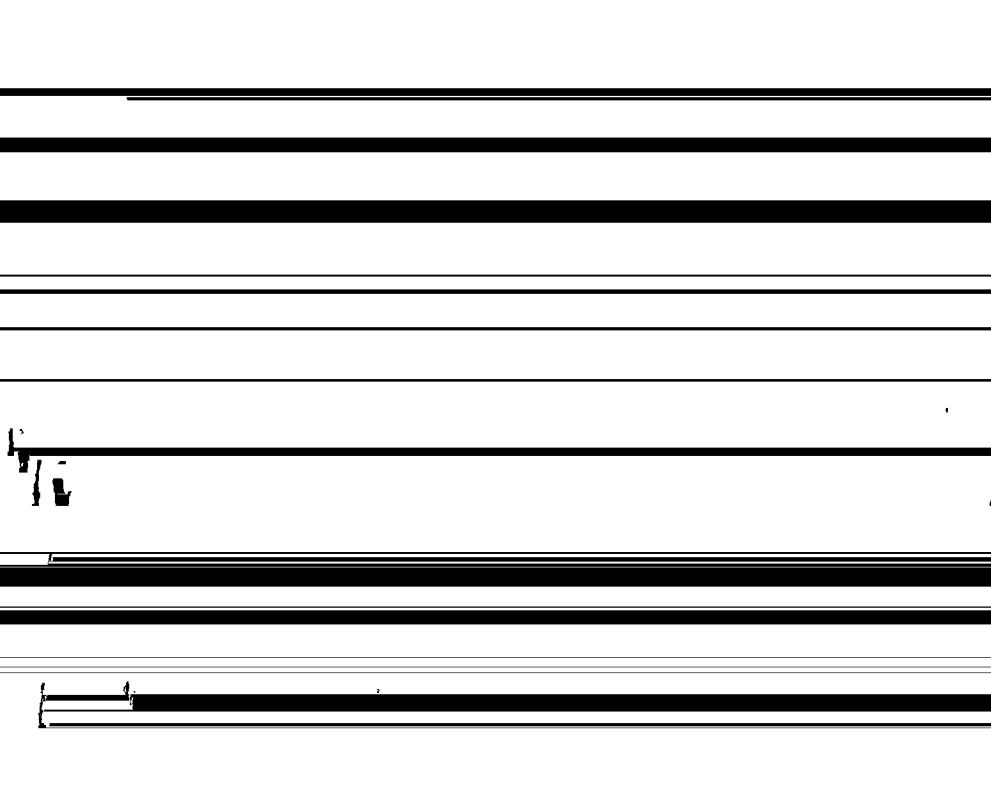
ເຣື່ອງ ຊຸຝິລພຣາຫມຕ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ຊຸຝິລະພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ນຶ່ງ. ເຂົາຜູ້
ນັ້ນ ເຊື່ອວ່າ ເຮົາເກີດໃນຕະກູລພຣາຫມຕ໌ ເປັນສຸຊາຕິ (ຊາຕິບໍຣິສຸທລິ)

ທັງຝ່າຍນາຣດາ ແລະ ບິດາ. ພຣະສມຕະໂຄດົມ ຮຽກສາວິກ ຂອງພຣະ
ອົງຄືວ່າ ພອາຫມຕ໌ ດັ່ງນີ້ ເຮົາກໍຄວນຈະຮຽກເຮົາວ່າ ເປັນພອາຫມຕ໌ ກໍ

ໄມ້ ເອົາຫົວຫ້ອຍລົງມາ ຮ້ອງປະກາສວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍ ຈຶ່ງເອົາສິ່ງນັ້ນ
 ສິ່ງນີ້ ໃຫ້ເຮົາ ຖ້າບໍ່ໃຫ້ເຮົາຈະປ່ອຍຕົວເຮົາໃຫ້ຕົກລົງມາຕາຍ ຈະເປັນເຫຕຸ
 ໃຫ້ບ້ານເລືອງຈົບຫາຍວາຍອອດ. ປະຊາຊົນທີ່ຢ້ານບ້ານເລືອງ ຈົບຫາຍໄປ
 ຕາມຄໍາປະກາສຂອງຊາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍເອົາວັຕຖຸສິ່ງຂອງຕ່າງ ໆ ໄປໃຫ້ເຂົາຕາມ
 ປະສົງຄ໌.

ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໄດ້ນໍາເອົາເື່ອງນັ້ນ ຂາບບູລ ແດ່ ພຣະ
 ສາມະເລັກ ຈຶ່ງຕັ້ງຜູ້ໜຶ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບ ຈົບຫາຍວາຍອອດ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບ
 ຈົບຫາຍວາຍອອດ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບ ຈົບຫາຍວາຍອອດ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບ ຈົບຫາຍວາຍອອດ

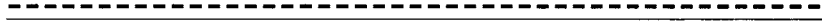
ຕະມະຫັງ ພຣູມິ ພຸຣາຫມະດັງ ຯລລຮະ

ຜູ້ທຽງ ຜ້າບັງສຸກລ ຜອມຈົນເຫັນແຕ່ເສັ້ນເອັນ ບໍາເພັດຊານຢູ່
ໃນປ່າປ່ຽວ ແຕ່ຜູ້ດຽວນັ້ນ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຸຣາຫມດັ.

ເຣື່ອງ ນາງ ກິສາໂຄຕະມິ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຽງຜາຣົພ ພຣະນາງກິສາໂຄຕະມິ ເປັນຜູ້ເລີສ
ກວ່າ ພຣະເຖຣີ ທັງຫລາຍ ທີ່ຖືຜ້າບັງສຸກລເປັນວັຕຣ໌. ວັນນຶ່ງ ນາງເຫາະ
ໄປ ເພື່ອຈະເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ທີ່ພູເຂົາຄິຊຊະກູຜ ຄັນເຫັນທ້າວສັກກະ
ພ້ອມດ້ວຍ ເທວບໍຣິບັທ ເຝົ້າຢູ່ກ່ອນແລ້ວ ກໍກັບໄປ. ທ້າວສັກກະຈຶ່ງທູລ
ຖາມວ່າ ຜູ້ທີ່ມານັ້ນ ແລ້ວກັບໄປ ແມ່ນຜູ້ໃດ ພຣະເຈົ້າຂ້າ ?

ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສຕອບວ່າ ນາງກິສາໂຄຕະມິ ແລ້ວພຣະອົງຄ໌ກໍ
ທຽງສແດງຄຸຕສິມບັຕິຂອງນາງ ດັ່ງພຣະຄາຖາ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້

໑໔

ນະ ຈາຫັງ ພຸຣາຫມະດັງ ພຣູມິ
ໂຍນິຊັງ ມັຕຕິສັມກະວັງ
ໂກວາທິ ນາມະ ໂສ ໂຫຕິ

ສະເວ ໂຫຕິ ສະກິລຈະໄນ
 ອະກິລຈະນັງ ອະນາທານັງ
 ຕະມະຫັງ ພຣູມິ ພຸຣາທຸດັງ ຯກຸລຕັຍ

ພຽງແຕ່ວ່າ ເກີດມາ ໃນຕະກູລພາສາພາມຕັ ຫຣີວ່າ ມີມາຣດາ ເປັນ
 ພາສາພາມຕັ ເທົ່ານັ້ນ ເຮົາບໍ່ຮຽກເຂົາວ່າເປັນ ພາສາພາມຕັ ຫາກເຂົາຍັງມີກິ
 ເລສຢູ່ ເຂົານັ້ນເປັນພາສາພາມຕັ ພຽງແຕ່ຊື່. ຜູ້ໃດໝົດກິເລສ ບໍ່ຍຶດໝັ້ນ
 ຖືໝັ້ນ ໃນສິ່ງທັງປວງ ເຮົາຮຽກ ຜູ້ນັ້ນວ່າ ເປັນພາສາພາມຕັ.

ເລື່ອງ ພາສາພາມຕັ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣົພ ພາສາພາມຕັ ຜູ້ນຶ່ງ. ພາສາພາມຕັ
 ຜູ້ນັ້ນ ຄິດວ່າ ພຣະສມຕະໂຄດົມ ຮາກສາວິກຂອາພຣະອົາຄ໌ວ່າ ພາສາພາມຕັ

ເຮົາກໍເກີດໃນກຳເນີດ ພາສາພາມຕັ ເຮົາກໍຄວນຮຽກເຮົາວ່າ ພາສາພາມຕັ ກໍ
 ໄດ້. ເມື່ອຄິດເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າ ທູລເນື້ອຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະ-
 ສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍັກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

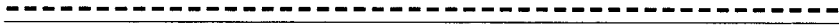

ໂຍ ເວ ນະ ປະຣິຕັສສະຕິ
 ສັງຄາຕິຄັງ ວິສັງຍຸຕຕັງ
 ຕະມະຫັງ ພຣຸມິ ພຸຣາທຸມະຕັງ ຯລລກຸະ

ຜູ້ໃດຕັດກິເລສ ເຄື່ອງຜູກພັນໄດ້ ໝົດສິ້ນ ບໍ່ມີຄວາມຫວາດຫວ່ນ ຢ້ານກົວອັນໃດ, ໝົດພັນລະ ເປັນອິສຣະ ຈາກເຄື່ອງຈອງຈໍາ ຄື ຕົວກິເລສ ຜູ້ນັ້ນແລ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາທາມຕ໌.

ເຣື້ອງ ອຸຄຄະເສນະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ບຸຕຣ໌ເສຍກິຜູ້ນຶ່ງ ຊື່ອຸຄຄະເສນະ ໄດ້ຟັງ ພຣະລັມມເທສນາ ໃນຂຕະທີ່ຕົນພວມຢືນຢູ່ປາຍໄມ້ໄຕ່ລອດ(໑) ໄດ້ສໍາເລັດພຣະອຣຫັຕ ພ້ອມດ້ວຍປະຢິສັມກິທາ ແລ້ວລົງມາຖວາຍບັງຄົມ ພຣະສາສດາ ທູລຂໍບັອພະຊາອຸປສິມບິທ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ກໍປະທານໃຫ້ດ້ວຍ ວິລິ ເອຫິ ກິກຂຸ ອຸປສິມບິທ. ຄັ້ງນັ້ນ, ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງໄດ້ຖາມພຣະ ເຖຣະວ່າ ເມື່ອທ່ານຈະລົງຈາກປາຍໄມ້ ທ່ານບໍ່ຢ້ານບໍ່ ? ພຣະເຖຣະຕອບວ່າ ເຮົາໝົດຄວາມຢ້ານແລ້ວ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍຫາວ່າ ເພິ່ນອອດ ອຣຫັຕຜົລ ຈຶ່ງທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ທຣິງຮັບຮອງວ່າ ເພິ່ນກ່າວ ຕາມຄວາມຈິງ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັງທີ່ໄດ້ຍົຫກຂຶ້ນມາຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໑໖

ເລຕຸວາ ນັຕລິງ ວະຣະຕັລຈະ
 ສັນທານັງ ສະຫະນຸກກະມັງ
 ອຸກຂິຕຕະປະລິພັງ ພຸທລັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸໝີ ພຸຣາຫມະດັງ ຯລລກູຍ

ຜູ້ທີ່ຕັດປອກ (ຄວາມໂກລ) ເຊືອກໜັງ (ຕັຕຫາ) ເຊືອກປ່ານ
 (ຄວາມເຫັນຜິດ) ພ້ອມທັງ ອະນຸສັຍ ກິເລສ ຖອດໄມ້ສລັກໄລ ຄື ອະວິຊຸ
 ຊາ ຮູ້ແຈ້ງອະຣິຍສັຈແລ້ວ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌.

ເຣື່ອງພຣາຫມຕ໌ ໒ ຄົນ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຜາຣົພ ພຣາຫມຕ໌ ໒ ຄົນ ຕ່າງກໍມີງົວຜູ້
 ຜູ້ລະຕົວ ຊື່ວ່າ ຈູຣະໂຣຫິຕະ ຕົວນຶ່ງ, ມຫາໂຣຫິຕະ ຕົວນຶ່ງ. ຕ່າງຄົນຕ່າງ
 ກໍອອດວ່າ ງົວຂອງຕົນແຮງ ຢາກຈະທົດລອງແຮງຂອງງົວ ໒ ຕົວນັ້ນວ່າ

ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ປອກ ແລະ ເຊືອກທັງຫລາຍນັ້ນ ເປັນເຄື່ອງຜູ້ພາຍນອກ ທ່ານທັງຫລາຍ ຄວນຕັດປອກ ຕັດເຊືອກພາຍໃນຄື ປອກຄືຄວາມໂກລ ເຊືອກຄື ຕັຕຫາ ອັນເປັນພາຍໃນແລ້ວ (ຈຶ່ງຈະຫລຸດ ພົ້ນໄປໄດ້. ແລ້ວພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງ ຕົ້ນນີ້.

ປອກ ຄໍານີ້ ມີກ່າວໄວ້ໃນ ເວສັນຕຣຊາດີກວ່າ ຕັຕຫາ ຮັກລູກ ເໝືອນດັ່ງປອກສຸບຄໍ່, ຕັຕຫາຮັກເມັຍ ເໝືອນດັ່ງປໍປອກຜູກສອກ ຕັຕຫາ ຮັກສົມບັຕີເຂົ້າຂອງ ເໝືອນດັ່ງປອກສຸບຕີນ.

໑໗

ອັກໂກສັງ ວະລະພັນລັຄຈະ
 ອະບຸຍໂກ ໂຍ ຕິຕິກຂະຕິ
 ຂັນຕິ ພະລັງ ພະລານິກັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາຫມະດັງ ຯລລລະ

ຜູ້ໃດບໍ່ໂກລຮ້າຍ, ອົດທົນຕໍ່ກາຣດ່າປ້ອຍ ແລະ ກາຣລົງໂທສຈອງ ຈໍາ ມີຂັນຕິເປັນກໍາລັງ ຜູ້ນັ້ນແລ ທີ່ເຮົາຮຽກວ່າ ພອາຫມຕ໌.

ເລື່ອງ ອັກໂກສະກະກາຣະທວາຊະ

ພຣບໍຣົມສາສດາ ທຣົງພຣະຜາຣົພຊົງ ອັກໂກສະກະກາຣະທວາຊະ ພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ທີ່ ປ້ອຍດ່າ ພຣະພຸທລົງຄ໌. ໃນວັນນຶ່ງ ໄດ້ມີກາຣປະຊຸມ ບັນດາ ພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ທີ່ເປັນນິຈຈາທິຣກິ, ເວ້ນໄວ້ແຕ່ນາງ ລະນັດຊານິ ພຣາຫມຕິ ເປັນສັມມາທິຣກິ ຜູ້ໂສດາບັນ ແລະເປັນເອື້ອຍໄພ້ ຂອງທ່ານ ອັກໂກສະກະກາຣະທວາຊະ ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມນັ້ນ.

ນາງພຣາຫມຕິ ຜູ້ນີ້ ໃນວລາໃດ ທີ່ລາວເຮັດພັງພາດເຜີ ທຣີ ຈາມໄອ ກໍຈະອຸທານຂຶ້ນວ່າ "ນະໂມ ຕັສສະ ກະຄະວະໂຕ ອະຣະຫະໂຕ ສັມມາ ສັມພທັສສະ" ດັ່ງນີ້ ສເມີ.

ໃນວັນປະຊຸມກັນນັ້ນ ນາພລາດລັມ ຈຶ່ງກ່າວອາການນັ້ນຂຶ້ນດ້ວຍ

ສງງດັງ. ພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ເປັນສາມີ ກໍດ່າປ້ອຍ ນາງພຣາຫມຕິນັ້ນຕ່າງ ໆ ນາ ໆ ແລະຄິດຈະໄຕ້ຖຽງ ກັບ ພຣະຜູ້ມີພຣະກາຄເຈົ້າ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າ ແຕ່ ບໍ່ແດງຄວາມເຄົາຣົພ ແລ້ວຖາມບັດທາລັມມ໌ ພຣະອົງຄ໌ ກໍທຣົງສແດງໃຫ້ ພຣາຫມຕ໌ນັ້ນ ເກີດຄວາມເຫລື້ອມໃສ ແລ້ວບວຊ ສຳເລັຈ ພຣະອອບັທຕ.

ຍ້ອນວ່າອ້າຍຂອງຕົນ ໄປບວຊນີ້ແລ ອັກໂກສະກະກາຣະທວາຊະ ຈຶ່ງ ເຂົ້າໄປໄຕ້ບັດທາ ກັບພຣະສາສດາອີກ ແຕ່ ພຣະສາສດາ ທົນຕ່ກາຣ ໂກລຮ້າຍຂອງພຣາຫມ໌ ແລ້ວທຣົງສັງສອນໃຫ້ພຣາຫມຕ໌ ເກີດສັບທາໃນ ພຣະອົງຄ໌. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສັອສືອ ຂັນຕິຄຸຕ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຕອັສ ພຣະຄາຖາ ດ່າທິຣກິຂຶ້ນມານັ້ນ.

໑໘

ອັກໂກລະນັງ ວະຕະວັນຕັງ
 ສີລະວັນຕັງ ອະນຸສສະທັງ
 ທັນຕັງ ອັນຕິມະສາຣີຣັງ
 ຕະມະທັງ ພຸຣຸມິ ພຸອາທຸມະດັງ ຯ໔໐໐໒

ຜູ້ໃດ ບໍ່ມັກໂກລຮ້າຍ ເປັນຜູ້ທຣັງສີລ, ຫມິດກິເລສ ເຝິກຝົນຕົນ
 ມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ຜູ້ນັ້ນ ເຮົາຮຽກວ່າ ພອາຫມຕ໌.

ເຣື້ອງ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ ເຖອະ

ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ, ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣັງຜາຣົພ ເຖິງເຣື້ອງ ພຣະ
 ສາຣີບຸຕຣ໌ ວັນນຶ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ທ່ຽວໄປບິຕທບາຕ ພ້ອມກິກຊ ເປັນຈຳນວນ
 ມາກ ພໍໄປເຖິງເຮືອນມາຣດາ ຂອງເພິ່ນ ທີ່ ນາລກະຄາມ. ມາຣດາ ຂອງ
 ເພິ່ນນັ້ນ ເປັນນິຈຈາທິຍກິ ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະສາສດາ.

ຄັນນາງ ເຫັນພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ ພາກິກຊ ທັງຫລາຍມາ ເປັນຈຳນວນ
 ຫລາຍ ຈຳເປັນຕ້ອງຮັບຮອງ ລ້ຽງດູໄປຕາມສົມຄວນ ບາດແລ້ວກໍປ້ອຍດ່າ
 ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ໄປຕ່າງ ໆ ນາ ໆ. ຍ້ອນວ່າ ນາງຄຽດແຄ້ນ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌
 ປະລະຫັຣ໌ພຍ໌ສົມບັຕິໄປບວຊ. ເຖິງຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ ກໍບໍ່ໄດ້

ຕອບ ບໍ່ໄດ້ໂກລຮ້າຍມາຣດາ ຂອງເພິ່ນ ແຕ່ຢ່າງໃດ.

ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງ ບໍ່ໄດ້ມາຮ້າຍມາຣດາ ທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຮ້າຍມາຣດາ ຈຶ່ງຕອບດັ່ງນັ້ນ

ສັອສີຄອດ ຂອງພອະເຖຣະ ທີ່ບໍ່ໂກລຮ້າຍໃຫ້ແກ່ ມາຣດາ. ພອະສາສດາ
ໄດ້ສັດເດັຈໄປຍັງ ທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ທຣົງຊາບຄວາມນັ້ນແລ້ວ ພອະຍອດແກ້ວ
ສັພພັນນູ ຈຶ່ງຕຣັສ ພອະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

ເວລາທີ່ ນັ້ນທະນານິພ ປະທຸສຮ້າຍ (ຂົ່ມຂືນຊ່າເຣົາ) ພຣະນາງນັ້ນແລ້ວ
 ມະຫາຊົນກ່າວກັນວ່າ ພຣະຂີຕາສິພ ຜູ້ສິ້ນອາສວະແລ້ວ ເນື້ອໜັງຍັງສົດຊື່ນ
 ຢູ່ ບໍ່ແມ່ນໄມ້ແຫ້ງ ຫຣີ ໂພນປວກ ຄົງຍັງຍົນດີໃນກາມນັ້ນຢູ່.

ພຣະສາສດາ ໄດ້ສເດັດຈມາຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ຕຣັສວ່າ ຂີຕາສິພ ບໍ່
 ຍົນດີໃນກາມ ເໝືອນນ້ຳໃນໃບບົວ ແລະ ແກ່ນ-ເມັດ ຜັກກາດ ທີ່ປ່າຍ
 ແຫ່ງເຫລັກແຫລມ ບໍ່ຕິດຕັ້ງຢູ່ໄດ້. ພຣພະຂີຕາສິພ ກໍສັ່ນນັ້ນ. ບັດນັ້ນ
 ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໒໐

ໂຍ ທຸກຂັສສະ ປະຊານາຕິ
 ອິເລວະ ຂະຍະມັຕຕະໂນ
 ປັນນະກາຣັງ ວິສັງຍຸຕຕັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະດັງ ໑໔໐໒໑

ຜູ້ທີ່ຮູ້ຊຶ່ງທຸກຂ໌ ດັບທຸກຂ໌ໄດ້ ໃນໂລກນີ້, ຜູ້ນັ້ນ ຍ່ອມໝົດກາຣະ
 ແບກຫາມ ກິເລສ ເປັນອິສຣະຈາກກິເລສ ເຮົາຮຽກຜູ້ນັ້ນວ່າ ພຣາຫມດ໌.

ເລື່ອງ ອັລລະຕະຫຣາຫມຕໍ່

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງພຣະຜາຣົພ ພຣາຫມຕໍ່ ຜູ້ນຶ່ງ ພຣາຫມຕໍ່ ຜູ້ທີ່ກ່າວເຖິງນີ້ ມີທາສຄົນນຶ່ງ ໄດ້ໜີໄປບວຊໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸລາຕຈາກ ພຣາຫມຕໍ່ ຜູ້ເປັນນາຍຈ້າງ. ເມື່ອເພິ່ນບວຊແລ້ວ ກໍຕັ້ງໜ້າບໍາເພັດພຽງອ ຈົນສໍາເລັດ ພຣະອອຫັຕ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະສາສດາ ຍັງບໍ່ທັນບັລຄັຕິ ພຣະວິນັຍເລື່ອງກາຣບວຊທາສ. ພຣາຫມຕໍ່ ຜູ້ເປັນນາຍໄດ້ທ່ຽວຕິດຕາມ ຫາມາ ນານແລ້ວແຕ່ ບໍ່ເຫັນ.

ໃນວັນນຶ່ງ, ພຣາຫມຕໍ່ໄດ້ໄປເຫັນເພິ່ນທ່ຽວບິດທບາຕ ກັບພຣະ ສາສດາ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຈັບຊາຍຈົວຂອງເພິ່ນໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໜີໄປ. ພຣະ ສາສດາ ທຣົງທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ຈຶ່ງຮັບສິ່ງຖາມວ່າ ເປັນຢ່າງໃດກັນ. ພຣາຫມຕໍ່ ຜູ້ນັ້ນ ຈຶ່ງບູລວ່າ ກິກຂຸ ອົງຄົນີ້ ເປັນທາສຂອງຂ້າພຣະອົງຄ໌ ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ກິກຂຸອົງຄົນີ້ ເປັນຜູ້ມີກາຣະ ອັນປົງເສັຍແລ້ວ. ພຣາຫມຕໍ່ໄດ້ຍິນຮັບສິ່ງເຊັ່ນນັ້ນກໍເຂົ້າໃຈໂລດວ່າ ເພິ່ນເປັນພຣະອອຫັຕ ແລ້ວກໍປ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນໄປ. ພຣະສາສດາຈຶ່ງຕັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນ.

໒໒

ຄັມກິຣະປັລຄັງ ເມລາວີ
 ມັຄຄາມັຄຄັສສະ ໂກວິທັງ

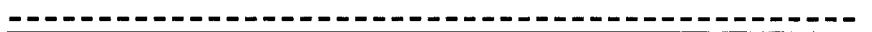
ອຸຕຕະມັຕຕັງ ອະນຸປັຕຕັງ

ຕະມະຫັງ ພຣຸມິ ພຸຣາທຸມະຕັງ ຯ໔໐໓໑

ຜູ້ທີ່ມີປັນຍາ ເລິກເຊິ່ງ ສລຽວສລາດ ເລືອກຫາ ຊ່ອງທາງວ່າ
ອັນໃດຜິດແລະອັນໃດຖືກ ທຽນຍ່ອມ ບັລຸເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນອຸດົມ
ໂດຍລຳດັບ ເຮົາຮຽກຜູ້ນີ້ວ່າ ເປັນພຣາທມຕ໌.

ເລື່ອງ ນາງເຂມາກິກຊນີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທອົງພຣະຜາຣົພ ນາງ ເຂມາກິກຊນີ. ໃນອາຕຣີ
ນຶ່ງ ນາງຄະໄດ້ໄປເຝົ້າພຣະສາສດາທີ່ພູເຂົາຄະຊຸຊະກູຝ ເມື່ອໄດ້ເຫັນທ້າວ
ສັກກະ ຜູ້ເປັນຈອມແຫ່ງທວຍເທພຍ໌ ນັ້ນສສກາຣ ພຣະສາສດາຢູ່ກ່ອນ
ແລ້ວຈຶ່ງຢືນໃນອາກາສ ຖວາຍບັງຄົມ ພຣະສາສດາ ແລ້ວກໍກັບໄປ. ທ້າວ
ສັກກະເທວອາຊ ໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນ ຈຶ່ງທູລຖາມວ່າ ແມ່ນໃຜທີ່ມາ
ຢືນຖວາຍບັງຄົມແລ້ວກັບໄປ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສບອກວ່າ ຜູ້ນັ້ນຄືນາງ
ເຂມາກິກຊນີ ເປັນຜູ້ມີປັນຍາສລຽວສລາດ ແລເວຈຶ່ງຕຣັສສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງ
ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໒໒

ອະສັງສັຍກັງ ຄະຫັຍເກຫິ
 ອະນາພາເອຫິ ຈູກະຍັງ
 ອະໂນກະສາຣິງ ອັປປິຈລັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາຫຸມະຕັງ ຯຣຸ໑໔໑

ຜູ້ທີ່ບໍ່ກຸກກ້ວ ຄຸກຄີ ສນິດສນົມຢູ່ກັບບຸຄຄິລ ທັງສອງຝ່າຍ ຄື
 ຝ່າຍຄຣິຫັສຖໍ ແລະ ບັຣພະຊິຕ (ອະນາພາຣິກ) ທ່ຽວໄປຄົນດຽວ ບໍ່ຕິດຢູ່
 ກັບຖິ້ມ ສັນໄດຍ ເຮົາຮຽກຜູ້ນັ້ນວ່າ ເປັນພອາຫມຕ໌.

ເຣື່ອງ ພຣະປັພກາຣະວາສີດິສສະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຖຜາຣິພ ພຣະປັພກາຣະວາສີດິສສະເຖຣະ:
 ເມື່ອເພິ່ນຮຽນ ກັມມກຳນ ໃນສຳນັກຂອງພຣະອົງຄ໌ແລ້ວ ໄດ້ອອກໄປອຳ
 ສັຍຢູ່ທີ່ເງິບຜາແຫ່ງນຶ່ງ ອັນເປັນທີ່ສະບາຍ. ແຕ່ເງິບແຫ່ງນັ້ນ ໄດ້ມີເທວະ
 ດາ ອົງຄ໌ນຶ່ງອາສັຍຢູ່ກ່ອນແລ້ວ. ເທວດາບໍ່ປາຖນາໃຫ້ເພິ່ນຢູ່ ແຕ່ບໍ່ສາມາດ
 ທີ່ຈະໃຫ້ເພິ່ນອອກໜີໄປໄດ້ ແລະກໍບໍ່ສາມາດຈະທຳຮ້າຍເພິ່ນ ດ້ວຍອຳນາຈ
 ສິລອັນບໍ່ຣິສຸທຸຂອງເພິ່ນ, ນັບຕັ້ງເພິ່ນອຸປສົມບົທ ເປັນຕົ້ນມາ. ເພື່ອຈະ
 ຫາຣິດິອັນໄດ້ ມາຈະແກວະເອກກະເພິ່ນແຫ່ງນັ້ນ ແກວະເອກກະເພິ່ນ ຊື່ໄປ

໒໓

ນິລາຍະ ທັດທັງ ກູເຕສຸ

~~-----~~

ໂຍ ນະ ຫັນຕິ ນະ ພາເຕຕິ

ຕະມະທັງ ພຸຣຸນິ ພຸອາທຸມດັງ ຯເ໑໕ຍ

ຜູ້ທັງໝົດເວັ້ນ ຈາກກາຣບຽດບຽນ ສັຕວ໌ອິນ ຄົນອິນ ບໍ່ວ່ານ້ອຍ ຫຣີ
ໃຫຍ່, ບໍ່ທ່າກາຣຂ້າເອງທັງບໍ່ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ອິນຂ້າ ເຮົາຮຽກຜູ້ນັ້ນວ່າ ພອາຫມດັ

ເຣື້ອງ ອັລລຕຣະກິກຊຸ

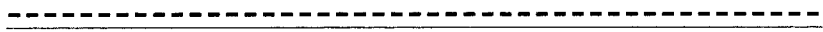
ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ກິກຊຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ທີ່ຮຽນກັມມຖານ
ໃນສຳນັກຂອງພຣະອົງຄ໌ ແລ້ວອອກໄປບຳເພັນພຽງຢູ່ໃນປ່າ ຈົນສຳເຣັຈ
ພຣະອຣທັຕ ບັດນັ້ນ ເພິ່ນຄິດຢາກມາເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ຈື່າອຣກເດີນເກາ

ມາ. ໃນຣະຫວ່າງທາງນັ້ນ ເພິ່ນເຫັນສຕຣີຄົນນຶ່ງ ຜິດຖຽງກັນກັບສາມີ
ເຮົາຮຽກຜູ້ນັ້ນວ່າ ພຣະອຣທັຕ ພຣະອຣທັຕ ພຣະອຣທັຕ ພຣະອຣທັຕ ພຣະອຣທັຕ

ຄວາມໂກລແຄ້ນຂອງຕົນແລ້ວ ກໍ່ພາກັອຍາຂອງຕົນກັບຄືນບ້ານ.

ຄັນເພິ່ນ ເດີນທາງມາເຖິງ ພຣະເຊຕວັນວິຫາອແລ້ວ ກິກຂຸ ທັງ
ຫລາຍ ກໍ່ຕ້ອນຮັບເພິ່ນຕາມສມຕະກິຈ. ເມື່ອເຫັນສີສະຂອງເພິ່ນໄດ້ ບວມ
ຂຽວໄປໝົດ ຈຶ່ງຖາມເພິ່ນ ເພິ່ນກໍ່ເລົ່າເຣື່ອງທີ່ເປັນມານັ້ນ ໃຫ້ກິກຂຸ ທັງ
ຫລາຍຟັງ.

ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຖາມເພິ່ນວ່າ ເມື່ອເຂົາທ່າເຊັ່ນນັ້ນ ເພິ່ນກໍ່ໄດ້
ໂກລຮ້າຍ ຕອບໄຕ້ເຂົາຄືນບໍ່? ເພິ່ນຕອບວ່າ ຄວາມໂກລຮ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ
ບໍ່ມີ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ໂກລຮ້າຍຕອບ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຫາວ່າ ເພິ່ນນັ້ນ ເວົ້າອວດ
ອຣຫັຕຜົລ ແລ້ວຈຶ່ງນໍາຄວາມນັ້ນຂຶ້ນຂາບທູລ ແດ່ ພຣະສາສດາ ພຣະອົງຄ໌
ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ຂີຕາສິພ ບໍ່ມີໂກລຮ້າຍໃຫ້ໃຜ. ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາດັ່ງ
ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໄວ້ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໒໔

ອະຣິຣຸທລັງ ວິຣຸທເລສຸ
ອັຕຕະທັຕເທສຸ ນິພພຸຕັງ
ສາທາເນສຸ ອະນາທານັງ
ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະຕັງ ໑໔໐໖໑

ອັນວ່າ ໃຜຜູ້ໃດ ກໍດີ ທີ່ບໍ່ໂກລຮ້າຍ ໃນທ່າມກາງຂອງກຸ່ມຊົນທີ່
 ໂກລຮ້າຍ ມີຄວາມສົບສ່ຽງ ໃນທ່າມກາງຂອງກຸ່ມຊົນຜູ້ທາຣຕໂຫດຮ້າຍ
 ບໍ່ມີຄວາມຢືດໝັ້ນ ຖືໝັ້ນ ໃນທ່າມກາງ ຂອງກຸ່ມຊົນ ຜູ້ຢືດໝັ້ນ ຖືໝັ້ນ
 ຜູ້ນັ້ນແລ ທີ່ເຮົາຮຽກວ່າ ເປັນພຣາຫມຕໍ.

ເລື່ອງ ສາມເຕຣ ໔ ອົງຄໍ^(໑)

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທອົງຜາຣົພ ສາມເຕຣ ໔ ອົງຄໍ ຄື: ສັງກິຈະ
 ສາມເຕຣ, ປັຕທິຕະສາມເຕຣ, ໂສປາກະ ສາມເຕຣ ແລະ ເຣອຕະ ສາມະ
 ເຕຣ. ສາມເຕຣ ທັງ ໔ ອົງຄໍນີ້ມີອາຍຸ ກຸ ຂວບເທົ່າກັນ.

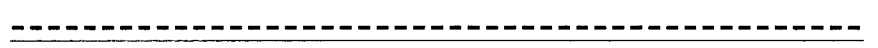
ໃນກາລະຄັ້ງນຶ່ງ, ຍັງມີນາງ ພຣາຫມຕີ ຄົນນຶ່ງ ຢາກຈະທຳບຸນ
 ລ້ຽງພຣາຫມຕໍ ຄື ພຣະກິກຂຸຈຶ່ງບອກໃຫ້ສາມີ ໄປນິມົນຕໍ ພຣະກິກຂຸ ໔
 ອົງຄໍ. ແຕ່ ພຣະ ອົງຄໍທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ເລື່ອງກາຣຮັບນິມົນຕໍນັ້ນ
 ໄດ້ສົ່ງສາເຕຣອະຣຫັນຕໍ ໔ ອົງຄໍນີ້ໄປຕາມນິມົນຕໍ. ເມື່ອ ນາງພຣາຫມຕີ
 ຜູ້ກຣຍາ ໄດ້ເຫັນກໍບໍ່ດີໃຈ ໂກລຮ້າຍໃຫ້ສາມີວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄປນິມົນຕໍ
 ເອົາ ກິກຂຸ ຫຣີ ພຣາຫມຕໍ ຮຸ່ນ ເດັກ ຮຸ່ນລູກຂອງເຮົາມາ ເຮົາຕ້ອງກາຣ
 ພຣາຫມຕໍ ອາຍແກ່ ແລ້ວໃຫ້ສາມເຕຣທ້າ ໔ ນັ້ນພັກຢູ່ຂ້າງເອກ ໃກ້

ສາມີໄປນິມົນຕໍໃໝ່. ບັດນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ພຣະສາຣີບຸຕຣໍເຖຣະ ແລະ ພຣະໂມຄ-
 ຄໍລລານະເຖຣະ. ຄັນພຣະເຖຣະທັງ ໒ ມາເຫັນສາມເຕຣ ທັງ ໔ ນັ້ງຢູ່ ກໍ

ກັບຄືນໄປ. ນາງພຣາຫມຕີ ໃຫ້ສາມີໄປນິມົນຕ໌ພຣາຫມຕ໌ແກ່ ກັບໄປ
ກັບມາຢູ່ຈົນສວາຍ. ຄັ້ງນັ້ນ ທ້າວສັກກະ ເທວຣາຊ ຈຶ່ງໄດ້ແປງເພສເປັນ
ພຣາຫມຕ໌ເຖົ້າ ມາປະທັບຢູ່ໃນໂຮງສູດຂອງພຣາຫມຕ໌ ພຣາຫມຕ໌ ສາມີ
ໄດ້ເຫັນກໍເຊີນມາ ນາງພຣາຫມຕີເຫັນກໍດີໃຈ. ຄັນທ້າວສັກກະ ສໄດ້ຈມາ
ເຖິງ ທອດພຣະເນຕ໌ ເຫັນພຣາຫມຕ໌ທັງ ໔ ກໍຍົກພຣະຫັຖ ນະມັສກາອ
ນາງພຣາຫມຕີ ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຮ້າຍໃຫ້ສາມີວ່າ ຕາຍກູ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄປ
ນິມົນຕ໌ເອົາພຣາຫມຕ໌ ບ້າມາ. ເມື່ອວ່າແລ້ວ ກໍຊ່ວຍກັນແກ່ລາກ ຕົບຕີຊຶ່ງ
ພຣາຫມຕ໌ແກ່ນັ້ນອອກໄປ.

ຂຕະນັ້ນ, ທ້າວສັກກະ ຈຶ່ງແປງເພສໃຫ້ ໒ ພຣາຫມຕ໌ຮູ້ວ່າ ພຣະ
ອົງຄ໌ນັ້ນ ເປັນພຣະອິນທຣ໌. ເມື່ອພຣາຫມຕ໌ ທັງ ໒ ຜົວເມັຍຮູ້ ກໍມີຄວາມ
ຢ້ານກົວ ຈຶ່ງຖວາຍກັຕຕາຫາຣ ແກ່ ສາມເຕຣ ທັງ ໔ ແລະ ທ້າວສັກກະ
ເສັຈແລ້ວ. ສາມເຕຣນັ້ນ ບາງອົງຄ໌ ກໍເຫາະໄປ ບາງອົງຄ໌ ກໍດໍາດິນໄປ.

ຄັນສາມເຕຣ ກັບມາຍັງ ພຣະວິຫາຣແລ້ວ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ
ຈຶ່ງຖາມສາມເຕຣ ເຫລົ່ານັ້ນວ່າ ເມື່ອພຣາຫມຕ໌ກັກຕົວທ່ານໄວ້ນານເຊັ່ນ
ນັ້ນ ທ່ານບໍ່ໂກຣຮ້າຍໃຫ້ເຂົາບໍ່? ຄັນສາມເຕຣຕອບວ່າ ບໍ່ໂກຣຮ້າຍດອກ
ຈຶ່ງກ່າວຫາວ່າ ສາມເຕຣ ບໍ່ບອກຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລ້ວຈຶ່ງນໍາເອົາເຣື້ອງ
ນັ້ນຂາບທູລ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ບັດນັ້ນ ພຣະອົງຄ໌ຈຶ່ງຫວິງຮັບຮອງວ່າເປັນ
ຈິງ ແລ້ວຈຶ່ງ ຕັສຊຶ່ງ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນັ້ນ.

໒໕

ຍັສສະ ຣາໂຄ ຈະ ໂທໂສ ຈະ
 ມາໂນ ມັກໂຂ ຈະ ປາຕິໂຕ
 ສາສະໂປຣິວະ ອາຣັຕຕາ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸມິ ພຸຣາຫມະດັງ ໑໔໐໗໑

ອັນວ່າ ຄວາມກຳໜັດ ຍິນດີ, ຄວາມຂັດເຄືອງໃຈ, ຄວາມເຍື້ຫຍິ່ງ
 ຈອງຫອງພອງຕົວ, ຄວາມດູກຸກບຸຄຄຸກຄົນອື່ນ ໝົດສິ້ນໄປ ຈາກຜູ້ໃດ ຄື
 ດັ່ງ ແກ່ນຜັກກາດ ຕົກໄປຈາກປາຍເຂັມ ຜູ້ນັ້ນ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌.

ເລື່ອງ ພຣະມຫາປັນຖະກະເຖຣະ

ພຣະ ບໍຣົມສາສກດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະມຫາປັນຖະກະເຖຣະ ໃຫ້
 ພຣະ ຈູຣະປັນຖະກະ ສັລະຍາຍ ທ່ອງຈຳ ຄາຖາ ນຶ່ງເຖິງ ໔ ເດືອນ ກໍຍັງ
 ບໍ່ໄດ້ ພຣະເຖຣະຈຶ່ງຂັບໄລ່ອອກຈາກ ພຣະວິຫາຣ໌ໄປເສັຍ. ພຣະຈູຣະປັນ-
 ຖະກະ ເສັຍໃຈຄິດຈະສິກ. ພຣະສາສດາ ທຣິງຊາບອຸປະນິສັຍ ໄດ້ປະທານ

ເຖຣະກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ຮອຍວ່າ ຈະທຳໄດ້ດ້ວຍຄວາມໂກລຮ້າຍ. ພຣະສາສດາ
ໄດ້ສເດັຈໄປຍັງ ທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ພຣະຂິຕາສິພ ບໍ່ມີກິເລສ ມຫາ
ປັນຖະກະ ທຳແລ້ວ ໂດຍອາສັຍອັຕຖໍ ໂດຍອາສັຍລັມມໍ ເປັນເບື້ອງຫ້າ
ແລ້ວຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໒໖

ອະກັກກະສັງ ວິໄລນາປະນິງ
ຄິຣັງ ສັຈຈັງ ອຸທິຣະເຍ
ຍາຍະ ນາກິສະເຊ ກັຄຈີ
ຕະມະຫັງ ພຸຣຸມິ ພຸຣາທຸມະດັງ ຯ໔໐ກູະ

ຜູ້ໃດທີ່ກ່າວຖ້ອຍຄຳ ນັ້ນນວນ ອ່ອນຫວານ ແຈ່ມແຈ້ງເສາະໃສ ບໍ່
ກະທົບກະແທກໃຜ ເຮົາຮຽກ ຜູ້ນັ້ນວ່າ ພຣາຫມດ໌.

ເຣື້ອງ ພຣະປິລິນທະວັຈຈະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະປິລິນທະວັຈຈະເຖຣະ ເພິ່ນ
ເປັນພຣະອຣຫັນຕ໌ ຂິຕາສິພ ເພິ່ນຈະຮຽກຮ້ອງ ຄຣິຫັສຖໍ ທຣີວ່າ

ບັຣພະ ຊິຕ ກໍຕາມ ເພິ່ນກ່າວດ້ວຍວາທະວ່າ "ວະສະລິ ວະສະລິ" ຄົນຖ່ອຍ
 ທ່ານຈິ່ງມານີ້, ຄົນຖ່ອຍ ທ່ານຈິ່ງມານີ້ ດັ່ງນີ້ ເປັນປົກຕິ. ທັງນີ້ ກໍຍ້ອນວ່າ
 ພຣະສາວົກທັງຫລາຍນັ້ນ ລະ ນິສັຍ ບໍ່ໄດ້ ລະໄດ້ແຕ່ພຣະສັພັດໝູ ພຣະ
 ອົງຄ໌ດຽວ.

ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈິ່ງພາກັນຕິຕຽນເພິ່ນ ແລ້ວບູລຄວາມນັ້ນ
 ແດ່ ພຣະສາສດາ. ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ ຈະຫວົງປົດເປື້ອງ ພຣະປິລິນທະວັຈຈະ
 ເຖຣະ ອອກຈາກຄວາມຄະຣະຫະນິນທານັ້ນ ຈິ່ງຕັຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້
 ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໒໗

ໂຍລະ ທີ໊ພັງ ວາ ຣັສສັງ ວາ
 ອະຕຸງ ທູຣັງ ສຸກາ ສຸກັງ
 ໂລເກ ອະທິນນັງ ນາທິຍະຕິ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະຕັງ ຯ໔໐໙໑

ຜູ້ໃດ ບໍ່ລັກຂະໂມຍ ຂອງ ຄົນອື່ນ ບໍ່ວ່າສິ້ນ ຫຣີ ຍາວ ນ້ອຍ
 ຫຣີ ໃຫຍ່ ດີ ຫຣີ ບໍ່ດີ ຜູ້ນັ້ນ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌.

ເລື່ອງ ອັດທະນະຣະກິກຊ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣົພ ກິກຊອົງຄົນໜຶ່ງ ທີ່ເປັນພຣະຂີດາສິພ ເພິ່ນໄດ້ເດີນທາງມາຍັງ ວິຫາຣ ເຫັນຜ້າສາຝົກ (ຜ້າຫົ່ມ) ຜົນໜຶ່ງ ຂອງ ພຣາຫມດ໌ ມີຈອກບິດກິ ຜູ້ໜຶ່ງວາງໄວ້ຂ້າງທາງ ເພິ່ນສຳຄັນວ່າບໍ່ມີເຈົ້າຂອງ ກໍເລີຍຖືເອົາ ດ້ວຍບັງສຸກຸລສັດຄວາມ. ພຣາຫມດ໌ ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຍ່າງຕິດ ຕາມມາດ່າ ວ່າ ສມຕະຫົວໂລ້ນລັກຜ້າຂອງເຮົາ. ພຣະເຖຣະ ກໍສິ່ງຜ້າຜົນນັ້ນ ຄືນໃຫ້ແກ່ພຣາຫມດ໌.

ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ຊາບຄວາມນັ້ນ ຈຶ່ງພາກັນເວົ້າເຍ້ຍຫຍັນວ່າ ຜ້າສາຝົກຜົນນັ້ນ ຍາດ ສິນ ມາກນ້ອຍໄປນໃດ ກ່ານຈຳຕອນມາ. ເພິ່ນ

ຕອບວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມີອາລັຍໃນຜ້າສາຝົກຜົນນັ້ນ. ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍໄດ້ ກ່າວຫາວ່າ ເພິ່ນອວດ ອຣບັດຜົລ ຈຶ່ງທຸລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ.

ເມື່ອພຣະພຸທອົງຄ໌ ຈະປົດເປື້ອງ ພຣະເຖຣະອອກຈາກ ຄະຣະຫະ ນິນທານັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໒໘

ອາສາ ຍັສສະ ນະ ວິຊຸຊັນຕິ
ອັສມິງ ໂລເກ ປະຣັມຫິ ຈະ

ນິຣາສະຍັງ ວິສັງຍຸຕຕັງ

ຕະມະຫັງ ພຸຣຸມິ ພຸຣາຫຸມະຕັງ ຯ໒໑໐໑

ຜູ້ໃດ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຢາກ ໃນໂລກນີ້ ແລະ ໂລກຫນ້າ, ຫມິດກິເລສ ເປັນອິສະຣະ ຜູ້ນັ້ນແລ ເຮົາຮຽກວ່າ ພາສາພາມຕັ.

ເຣື່ອງ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣິພ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ເຖຣະ ເພິ່ນໄປຈຳ ພັຣທາຢູ່ໃນຊົນບິທແຫ່ງນຶ່ງ ພ້ອມດ້ວຍກິກຂຸ ບໍຣິວາຣ ເປັນຈຳນວນຫລາຍ ຊາວຊົນບິທ ໃນທີ່ນັ້ນ ໄດ້ຊັກຊວນກັນຖວາຍຜ້າຈຳນຳພັຣທາ. ຄັນວ່າອອກ ພັຣທາແລ້ວ ເພິ່ນຮີບກັບມາຍັງ ພຣະເຊຕວັນເສັຍກ່ອນ. ເພິ່ນບອກ ກິກຂຸ ສາມເຕຣວ່າ ຖ້າອົງຄ໌ໃດຕ້ອງກາຣຜ້າຈຳນຳພັຣທາ ໃຫ້ໄປຍັງວິຫາຣຊົນບິທ ນັ້ນ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງປະຊຸມກັນວ່າ ອັນນີ້ ຮອຍວ່າ ພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ ເຖຣະຍັງມີຕັຕຫາຢູ່ ເປັນຫ່ວງຢູ່.

ພຣະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈໄປຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ແລ້ວຕຣັສວ່າ ຕັຕຫາບໍ່ ມີໃນພຣະສາຣີບຸຕຣ໌ ເພິ່ນບອກເຊັ່ນນັ້ນ ກໍດ້ວຍຄວາມຫວັງບຸລ ແກ່ ມນຸສ ທັງຫລາຍ, ແລະ ຫວັງລາພ ອັນຊອບລັມມ໌ ແກ່ ກິກຂຸ ສາມເຕຣ ດັ່ງນີ້ ແລ້ວ ພຣະຍອດແກ້ວ ສັພພັນລູ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໒໐

ຍັສສາລະຍາ ນະ ວິຊຸຊັນຕິ
 ອັລລາຍະ ອະກະຖັງກະຖິງ
 ອະມະໂຕຄະລັງ ອະນຸປປັຕຕັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະດັງ ຯ໔໑໑

ຜູ້ໃດ ຫົດສິ້ນ ຕັດຫາ, ຫົດຄວາມສິງສັຍ ເພາະຮູ້ແຈ້ງ ເຫັນຈິງ
 ບໍ່ລຸເຖິງ ອມຕະນິພພານແລ້ວ. ຜູ້ນັ້ນແລ ທີ່ເຮົາຮຽກວ່າ ພອາຫມດ໌.

ຕິດອາ ພຣະໂມດັດ າຖາ ຯ໔໑໑

ອຸໂຫ ສັງຄັງ ອຸປັຈຈະຄາ
 ອະໂສກັງ ວິຣະຊັງ ສຸທລັງ
 ຕະມິຫັງ ພຸຣຸມິ ພຸຣາຫມະດັງ ຯ໔໑໒

ຜູ້ໃດ ລະເສຍຊຶ້ງບຸນ ແລະ ບາປໄດ້, ພິນຈາກກິເລສ ຜູກພັນ ບໍ່ມີ
 ໂສກ ບໍ່ມີເສົ້າ ບໍ່ມີກິເລສ ບໍ່ມີສຸທລິ ເຮົາຮຽກວ່າ ພາບາຫມຕ໌.

ເຣືອງ ພຣະເຣວຕະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຫຣິງຜາຣົພ ພຣະເຣວຕະເຖຣະ ໃນວັນນຶ່ງ ພຣະ
 ກິກ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມສົນທະນາ ສັຣເສີມກັນວ່າ ເວວຕະສາມເຕອເປັນຜູ້ມີ
 ບຸນ ສ້າງເຣືອນ ຍອດ ເຖິງ ໕໐໐ ຫລັງ ສຳຣັບ ກິກຊ ໕໐໐ ອົງຄ໌.

ພຣະສາສດາ ໄດ້ສເດັດຈມາຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ແລ້ວຕຣັສວ່າ ບຸນ ບາປ
 ຂອງບຸຕຣ໌ເຮົາ ບໍ່ມີ. ບຸຕຣ໌ເຮົານັ້ນ ລະບຸນ ລະບາປ ທັງສອງນັ້ນເສັຍຫົດ
 ແລ້ວ. ບັດນັ້ນ, ພຣະຍອດແກ້ວສັພພັນ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ກ່າວ
 ໄວ້ໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໓໑

ຈັນຫັງວະ ວິມະລັງ ສຸທລັງ

ວິປປະສັນນັງ ອະນາວິລັງ
 ນັນທິກະວະປຣິກຂີຕັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸມິ ພຸຣາທຸມະຕັງ ຯ໔໑໓໒

ຜູ້ບໍ່ອິສຸທລິ ເໝືອນດັ່ງ ພຣະແຂໂຂແຈ້ງ(໑) ສັງບຣະງັບ, ຜ່ອງໃສ່
 ໜົດຄວາມພໍໃຈໃນກົພ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌.(໑) ເດືອນແຈ້ງ.

ເຣື່ອງ ພຣະຈັນທາກະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະຈັນທາກະເຖຣະ. ໃນສາສນາ
 ຂອງພຣະກັສສປະ ສັມມາສັມພຸທລເຈົ້າຜຸ້ນ ເພິ່ນໄດ້ທຳກາຣບູຊາ ພຣະສຖູປ
 ເຈດີຍ໌ ດ້ວຍໄມ້ຈັນທ໌ແດງ. ຕົກມາໃນພຸທລກາລນີ້ ເພິ່ນໄດ້ເກີດມຣຕະກູລ
 ພຣາຫມຕ໌ ມຫາສາລ (ຮັງມິ) ມີຣັສມິສິ່ງແສງອອກຈາກນາກິ(໑) ເໝືອນ
 ວົງເດືອນ. ພວກພຣາຫມຕ໌ ທັງຫລາຍ ໄດ້ພາ ຈັນທາກະພຣາຫມຕ໌ ໄປ
 ທ່ຽວຕົວະຕົ້ມ ຫລອກລວງປະຊາຊົນວ່າ ຜູ້ໃດໄດ້ຈັບສີສະຂອງເພິ່ນດ້ວຍມື
 ແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນຈັກໄດ້ສົມບັຕິ ຢ່າງນີ້ ໆ. ຂບວນຕົວະຕົ້ມປະຊາຊົນນີ້ໄດ້ເດີນ
 ທາງມາໂດຍລຳດັບ ຈົນເຖິງ ພຣະນຄຣສາວັຕຖິ ແລະໄດ້ພົບກັບ ອຣິຍະສາ
 ວົກ ຈຶ່ງອວດອ້າງອານຸກາພຂອງ ຈັນທາກະພຣາຫມຕ໌. ຝ່າຍອຣິຍະສາວົກ
 ກໍ່ອວດອ້າງ ອານຸກາພຂອງ ພຣພະສາສດາ ຂັດແຍ່ງກັນ ບໍ່ຕົກລົງກັນ ຈຶ່ງ

ໄດ້ເຊີນ ຈັນທາກະພຣາຫມຕ໌ ໄປຍັງພຣະວິຫາຣ.

ຄັນຈັນທາກະພຣາຫມຕ໌ ເຂົ້າໄປໃນສຳນັກຂອງ ພຣະສາດາແລ້ວ ຣັສມີທີ່ອອກຈາກນາກີ ກໍອັນຕຣລານຫາຍໄປ. ຄັນອອກມາພາຍນອກ ຣັສມີ ນັ້ນກໍກັບມີຂຶ້ນມາອີກ. ຈັນທາກະພຣາຫມຕ໌ ໄດ້ພຍາຍາມທົດລອງເບິ່ງເຖິງ ລໍ ຄັ້ງ ຈຶ່ງເກີດອັສຈັອຍ໌ຈິຕ ຄິດວ່າ ຮອຍວ່າ ສມຕະນີ້ ຈະມີມິນຕ໌ເຮັດໃຫ້ ຣັສມີນີ້ ອັນຕຣລານຫາຍໄປໄດ້ ຈຶ່ງທູລຂໍຮຽນມິນຕ໌ນຳ.

ບັດນັ້ນ, ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ຖ້າທ່ານບວຊ ເຮົາຈະສືບມິນຕ໌ ໃຫ້ໄດ້. ຈັນທາກະພຣາຫມຕ໌ ກໍຍອມບວຊ. ຄັນບວຊແລ້ວບໍ່ເທົ່າໃດວັນ ເພິ່ນກໍໄດ້ສຳເລັຈ ພຣະອຣຫັຕ. ຝ່າຍພວກພຣາຫມຕ໌ ທັງຫລາຍ ທີ່ມາ ໃນຂບວນນັ້ນ ກໍຄອຍຖ້າໃຫ້ເພິ່ນຮຽນມິນຕ໌ຢູ່ ແຕ່ເຫັນຊ້າຈົນເກີນໄປແລ້ວ ຈຶ່ງໄປ.....

໓໒

ໂຍ ອີມັງ ປະລິປະຖັງ
ສັງສາຣັງ ໂມຫະມັຈຈະຄາ
ຕິຕໂຕ ປາຣະຄະໂຕ ຊາຍິງ
ອະເນໂຊ ອະກະຖັງກະຖີ
ອະນຸປາທາຍະ ນິພພຸໂຕ
ຕະມະຫັງ ພຸຣູນິ ພຸຣາຫຸມດັງ ຯ໔໑໔

ຜູ້ທີ່ຂ້າມສັງສາຣວັຍ ແລະ ໂມຫະ ອັນເປັນທາງຫລິ້ນທາງພິງ ທີ່
ຂ້າມໄດ້ຍາກແສນຍາກນີ້ ໄປເຖິງຝັ່ງໜ້າຜຸ້ນນັ້ນ ເປັນນັກກັມມກຸານ ໜົດ
ຕັດຫາ ໜົດຄວາມສິງສັຍ ໜົດຄວາມຍືດໝັ້ນ ຖືໝັ້ນ ບັລຸເຖິງ ຊຶ່ງພຣະ
ນິພພານ.

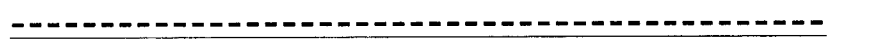
ເລື່ອງ ພຣະສິວລິເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະສິວລິເຖຣະ. ພຣະເຖຣະ ເປັນ
ບຸຣຸຣຸຂອງ ນາງ ສຸປປະວາສາ ຢູ່ໃນຄັຣຸກັມມາອດາ ກຸ ປີ ກຸ ເດືອນ ກຸ ວັນ
ຈຶ່ງຄອດອອກ. ອັນນີ້ເປັນຍ້ອນບຸພພັກມັມ. ໃນຊາຕິນຶ່ງ ເພິ່ນເປັນກັບຕຣິຍ໌
ຍົກທັບອອກໄປລ້ອມເມືອງນຶ່ງໄວ້ ກຸ ປີ ກຸ ເດືອນ ກຸ ວັນ. ໃນກາລນັ້ນ
ນາງສຸປປະວາສາ ເປັນພຣະຊົນນີ ໃຫ້ໂອຣົສຂອງພຣະອົງຄ໌ອັດປະຕູນະຄອ

ໄວ້ບໍ່ໃຫ້ຊາວພຣະນຄອອກໄດ້. ຊາວພຣະນຄອ ຈຶ່ງຂ້າພຣະຣາຊາຂອງຕົນ ແລ້ວຖອາຍເນືອງ, ດ້ວຍກັມມ໌ອັນນັ້ນ ໄດ້ຕາມໃຫ້ຜົນໃນຊາຕິນີ້

ນາງສຸປປະວາສ ຜູ້ນາຣດາ ໄດ້ຮັບທຸກຂເວທນາຢ່າງສາຫັສ ຈຶ່ງມາ ຄິດຂຶ້ນວ່າ ພຣະສັມມາສັມພຸທລເຈົ້າສແດງລັມມ໌ເພື່ອລະທຸກຂໄດ້ ພຣະສິງພ໌ ປຣິບັຕິເພື່ອລະທຸກຂໄດ້, ພຣະນິພພານເປັນສຸຂ ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງສິ່ງສາມີ ໄປເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ເພື່ອບຸກຂໍພຣ ພຣະອົງຄ໌ ກໍທຣົງປະທານພຣໃຫ້ ນາງກໍຄອດ ໂດຍສິຣິສວັສດີ. ຄັນນາງຄອດລູກແລ້ວ ກໍຖອາຍ ມຫາທານແກ່ກິກຂຸສິງພ໌ ອັນມີ ພຣະພຸທລເຈົ້າ ເປັນປະລານ ສິ້ນ ກຸ ວັນ. ສ່ວນທາຣິກນັ້ນ ຄັນຄອດ ອອກມາແລ້ວ ກໍກອງນ້ຳຊ່ວຍຖອາຍພຣະກິກຂຸສິງພ໌ໄດ້. ພາຍຫລັງໄດ້ອອກ ບວຊຸ ສຳເຣັຈ ພຣະອຣຫັຕ.

ວັນນຶ່ງ, ພຣະກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ປະຊຸມກັນ ກ່າວເຖິງເຣື້ອງພຣະ ສິວະລີວ່າ ກິກຂຸ ຜູ້ທີ່ເຖິງພ້ອມດ້ວຍ ອຸປນິສັຍ ພຣະອຣຫັຕ ຍັງຕ້ອງສເວີຍ ທຸກຂໍເຖິງພຽງນີ້. ພຣະສາສດາ ໄດ້ສເດັຈມາ ຍັງທີ່ປະຊຸມນັ້ນ ຈຶ່ງຕຣັສວ່າ ດູຣາ ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ບັດນີ້ ບຸຕຣ໌ຂອງເຣົາ ໄດ້ພິ້ນຈາກທຸກຂໍແລ້ວ ພຣະ ຍອດແກ້ວ ສັພພັຍຍູ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

ສົມ

ໂຍລະ ກາເນ ປະຫັຕຸວານະ

ອະນາຄາໂຣ ປະຣິພພະເຊ

ກາມະກະວະ ປະຣິກຂີຕັງ

ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາຫຸມະຕັງ ຯ໔໑໕໑

ຜູ້ທີ່ລະຈາກ ກາມາຣິມຕ໌, ອອກບວຊ ບໍ່ມີເຮືອນ, ໜົດຄວາມມັກ
ໄຄ່ ໃນກິພ, ເຮົາຮຽກຜູ້ນັ້ນວ່າ ພຣາຫມຕ໌.

ສິລະ ພຣະສຸນທອສສຸທທເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣິພ ພຣະສຸນທອສສຸທທເຖຣະ ເພິ່ນ
ເປັນບຸຜຸນຕະກູລທີ່ມີຊື່ສຽງໃຫຍ່ ໃນພຣະນຄຣ ສາວັຕຖິ. ໃນວັນນຶ່ງ ເພິ່ນ
ໄດ້ໄປເຫັນ ມຫາຊິນພາກັນໄປສູ່ວິຫາຣ ເພື່ອຟັງລັມມ໌ ຈຶ່ງໄດ້ໄປກັບເຂົາ
ເຈົ້າ. ຄັນໄດ້ຟັງລັມມ໌ແລ້ວ ກໍເກີດມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ຄິດຢາກຈະບວຊ.

ເພິ່ນກັບບ້ານເຮືອນ ເພິ່ນຈຶ່ງວົງວອນ ຂໍອະນຸຍາຕຈາກມາຣດາບິດາ.
ຄັນເພິ່ນໄດ້ບວຊແລ້ວ ກໍໄດ້ເດີນທາງໄປໄຢ້າ ເມືອງອາຊຄຣີທ໌ ເພື່ອເພິ່ນ

ສິກ ຈຶ່ງໄປຢູ່ເຮືອນນຶ່ງ ບ່ອນທີ່ເພິ່ນເຄີຍໄປບິຕາທບາຕ ແລ້ວກໍຕົກແຕ່ງຊຶ່ງ
 ເຄື່ອງຄຽ້ວຂອງຈັນຖວາຍເພິ່ນເປັນປະຈຳ ຈົນມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ ເຖິງກັບວ່າ
 ນິມົນຕ໌ໃຫ້ເພິ່ນຂຶ້ນໄປຍັງເຮືອນຊັ້ນເທິງ ນາງນັ້ນ ກໍໄດ້ສແດງມາອຍາສັຕຣີ
 ໂດຍປະກາດຕ່າງ ໆ ເພື່ອຍ້ວໃຈໃຫ້ເພິ່ນຫລົງໄຫລນຳ. ແຕ່ເພິ່ນຮູ້ບັນ ກໍ
 ເກີດມີຄວາມສັ່ງເວຊສລິດໃຈ.

ຂຕະນັ້ນ ພຣະບໍຣົມສາສດາທຣົງຊາບ ຈຶ່ງຕຣັສັບສັ່ງພຣະອານົນທ໌
 ວ່າ ສົງຄຣາມ ຂອງ ສຸນທຣສຸມທຸທະ ກິກຂຸ ກັບຍິງຄຕິກາ ກຳລັງດຳເນີນ
 ກັນໄປຢູ່. ພຣະອານົນທ໌ ຈຶ່ງທູລຖາມວ່າ ຜູ້ໃດຈະຟ່າຍ ຜູ້ໃດຈະແພ້.

ພຣະອົງຄ໌ ຕຣັສຕອບວ່າ ສຸນທຣສຸມທຸທະ ກິກຂຸຈະແພ້, ຍິງຄຕິກາ
 ຈະຟ່າຍ ຈະເສັຍທ່າ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງທຣົງເບິ່ງ ພຣະໂອກາສັຣັສມີໄປ ຄືດັ່ງ
 ປະທັບໃນທັສະເພາະໜ້າ ແລ້ວຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ.

໓໔

ໂຍລະ ຕັຕຫັງ ປະຫັຕຸວານະ
 ອະນາຄາໂຣ ປະຣິພພະເຊ
 ຕັຕຫາກະວະປະຣິກຂີຕັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸມິ ພຸຣາຫມະຕັງ ຯ໔໑໖໑

ຜູ້ທີ່ລະຂາດຈາກຕັຕຫາ, ອອກບວຊ ບໍ່ມີເຮືອນ, ໝົດຄວາມມັກໄລ່
ໃນກິພ ຜູ້ນັ້ນແລ ທີ່ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌.

ເຮືອງ ພຣະຊະຜິລເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງພຣະຜາຣົພ ພຣະຊຸຜິລເຖຣະ ແລະ ພຣະ
ໂຊຜິກະເຖຣະ. ໃນຄາວທີ່ເພິ່ນ ທັງສອງ ຍັງຄອງເຮືອນ ເປັນເສຕຸກິ
ມຫາສາລ ຍ້ອນຜົລບຸນທີ່ເພິ່ນ ໄດ້ກະທຳໄວ້ໃນຊາຕິປາງກ່ອນ.

ເສຕຸກິຜູ້ທີ່ ໑ ຄືຊະຜິລເສຕຸກິ ມີພູເຂົາຄຳເກີດຂຶ້ນເອງ ປະມາຕ
ກູ໐ ສອກ ທີ່ຫລັງບ້ານຂອງເພິ່ນ ເມື່ອເພິ່ນຕ້ອງກາຍາມໃດ ມື້ໃດກໍເອົາ
ຈົກໄປຂຸດເອົາມາໃຊ້ໄດ້ໂລດ. ພູເຂົາຄຳນີ້ ເມື່ອເພິ່ນຂຸດເອົາແລ້ວ ກໍກາຍ
ເປັນດິນລັມມດາໄປ. ເພິ່ນຜູ້ນີ້ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະພຸທສາສນາ
ຄິດຢາກຈະບວຊ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງແບ່ງສົມບັດທີ່ພໍ່ຈະແບ່ງໄດ້
ໃຫ້ແກ່ບຸຕຣ໌ ໓ ຄົນ ແລ້ວກໍໃຫ້ໂອວາທສັງສອນບຸຕຣ໌ຕາມສົມຄວນ.

ໃນເມື່ອເພິ່ນອອກບວຊ ໃນສຳນັກຂອງພຣະສາສດາ ບຳເພັດພຽງ
ບໍ່ຊ້າ ເພິ່ນກໍໄດ້ສຳເລັດ ພຣະອອກັຕ. ໃນວັນນຶ່ງ ພຣະສາສດາ ພ້ອມດ້ວຍ
ກິກຊຸສິງພ໌ ໄປຮັບກິກຊາທາຣ ທີ່ບ້ານຂອງບຸຕຣ໌ ພຣະຊະຜິລເຖຣະ ພຣະ
ກິກຊຸ ທັງຫລາຍ ຖາມພຣະເຖຣະວ່າ ຕັຕຫາ ຄວາມ*ຢາກຄວາມຮັກ ໃນ
ສຸວັດຕະບັນພິຕ ແລະ ໃນບຸຕຣ໌ນັ້ນ ຍັງມີຢູ່ບໍ່? ເມື່ອເພິ່ນຕອບວ່າ ບໍ່ມີອີກ

ແລ້ວ. ຈຶ່ງກ່າວຫາວ່າ ເພິ່ນອອດ ພຣະອຣຫັຕຜົລ ແລ້ວທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່
ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງ
ຕົ້ນນີ້.

ບັດນີ້ ຈັກກ່າວເຖິງ ອດີຕປະວັຕິ ຂອງ ພຣະໂຊຍິກະເຖຣະ. ຄາວ
ເມື່ອເພິ່ນຍັງຄອງເຮືອນຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນເປັນ ມຫາເສຕຖີ ມິຜາສາທ ກຸ ຊຶ້ນ
ສຳເລັດແລ້ວດ້ວຍແກ້ວ ກຸ ປະກາຣ ມີກຳແພງອ້ອມຮອບ ກຸ ຊຶ້ນ ກຸ ປະຕູ
ມີຂຸມທວັພຍ໌ ໔ ຂຸມ ຢູ່ຕາມມຸມຂອງຜາສາທ, ມີຕົ້ນ ກາລະພຣິກບ໌ເກີດຂຶ້ນ
ຕາມມຸມກຳແພງ ທັງ ກຸ ຊຶ້ນ ໃນຍາມຣາຕຣີ ກໍບໍ່ຕ້ອງໄດ້ໄຕ້ໄຟ ມີແສງ
ແກ້ວສວ່າງຂຶ້ນເອງ.

ພຣະເຈົ້າ ອຊາຕສັຕຣູ ມີຣາຊປະສົງຄ໌ໃນສົມບັຕີຂອງເພິ່ນ ຈຶ່ງຍົກ
ພິລທະຫາຣ໌ໄປ ແລະໄດ້ທອດພຣະເນຕຣ໌ເຫັນພິລນິກາຍ (ທະຫາຣ)ຂອງ
ພຣະອົງຄ໌ເອງ ໄປຜາກິຍທີ່ກຳແພງແກ້ວ ກໍຕົກພຣະທັຍ ຄືໝາຍຄວາມວ່າ
ທ່ານເສຕຖີຮູ້ຕົວ ກະກຽມຄົນໄວ້ພ້ອມແລ້ວ ກໍສເດັຈກັບ ແລະ ແວ່ເຂົ້າໄປ
ໃນພຣະວິຫາຣ ແລະໄດ້ພົບທ່ານເສຕຖີນັ້ງ ເຝົ້າ ພຣະສາສດາ ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ.

ທ່ານເສຕຖີ ໄດ້ຊາບຄວາມປະສົງຄ໌ ຂອງພຣະເຈົ້າອຊາຕສັຕຣູແລ້ວ
ຈຶ່ງທູລວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ເປັນຂອງຕົນ ຍັງບໍ່ອະນຸຍາດແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະສາມາດ
ເອົາໄປໄດ້. ພຣະອົງຄ໌ບໍ່ເຊື່ອ ເສຕຖີ ຈຶ່ງໃຫ້ຖອດແຫວນ ທີ່ນັ້ນມີຂອງຕົນ

ພຣະອົງຄ໌ ກໍ່ບໍ່ສາມາດຖືກີ່ຈະຖອດອອກໄດ້. ຄັນອະນຸລາຕຖວາຍແລ້ວແຫວນ
 ນັ້ນ ກໍ່ຫລຸດອອກມາເອງ. ເສຕຖື ໄດ້ເຫັນພຣະອາກາຣຂອງ ພຣະຣາຊາ ທີ່
 ມືນເມົາດ້ວຍ ຕັດຫາ ກິເລສ ແລ້ວສັງເວຂຸສລົດໃຈ ຫຼຸດຂໍ່ ບັຣພຊາ
 ອຸປສິທບິທ ໃນເວລານັ້ນເອງ. ຄັນບວຂຸແລ້ວບໍ່ນານ ເພິ່ນກໍ່ສຳເຣັຈຊຶ່ງ
 ພຣະອຣຫັຕ, ສິມບັຕິທັງປວງ ກໍ່ອັນຕຣລານຫາຍໄປ.

ໃນວັນນຶ່ງ, ພຣະກິກຊຸ ທັງຫລາຍຖາມເພິ່ນວ່າ ທ່ານຍັງມີຕັດຫາ
 ອາລັຍໃນສິມບັຕິນັ້ນຢູ່ບໍ່? ຄັນເພິ່ນຕອບວ່າ ບໍ່ມີ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງຫາວ່າເພິ່ນ
 ນັ້ນ ອວດ ອຣຫັຕຜົລ ຫຼຸດຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ບັດນັ້ນ ພຣະ
 ຍອດແກ້ວສັພພັນລູ ຈຶ່ງຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນີ້.

໓໕

ຫິຕຸວາ ມານຸສສະກັງ ໂຍຄັງ
 ຫິພັງ ໂຍຄັງ ອຸປັຈຈະຄາ
 ສັພພະໂຍຄະວິສັງຍຸຕຕັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາຫຸມະດັງ ຯໄລຸຯ

ຜູ້ທໍລະເສັຍ ຊຶ່ງເຄື່ອງຜູກພັນ ທັງທີ່ເປັນຂອງ ມນຸສັຍ ແລະຂອງ

ເທວະດາ ໝົດເຄື່ອງຜູກພັນ ບຸກຢ່າງ ຄົນເຊັ່ນນີ້ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌

ເລື່ອງ ນະຜະປຸພພກະ

ພຣະບໍຣົມ ສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະເຖຣະພອົງຄ໌ນຶ່ງ ທີ່ຄາວເພິ່ນ ເປັນຄຣິຫັສຖຸຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນເຄີຍເປັນ ນັກຫລິ້ນລະຄອນ. ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຟັງ ພຣະລັມມິກະຖາ ໃນສຳນັກ ຂອງພຣະສາສດາ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສ ເມື່ອ ເພິ່ນບວຊຸແລ້ວ ບຳເພັດພຽງ ໄດ້ສຳເລັດ ພຣະອອບັຕ. ໃນວັນນຶ່ງ ເພິ່ນ ໄດ້ທ່ຽວໄປບິຕທບາຕ ກັບພຣະກິກຂຸສິງພ໌ ອັນມີ ພຣະພູທລເຈົ້າ ເປັນປະ ລານ ໄດ້ເຫັນບຸຕຣ໌ຂອງນັກລະຄອນ ຄົນນຶ່ງ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຖາມ ເພິ່ນວາ ທ່ານຍັງມີຄວາມອາລັຍໄຍດີນຳກາສຫລິ້ນລະຄອນຢູ່ບໍ່? ທ່ານຕອບ ວ່າ ບໍ່ມີ. ກິກຂຸ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຫາວ່າ ເພິ່ນອວດອອບັຕຜົລ ຈຶ່ງບູລຄວາມ ນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົາຄ໌ ຈື່າຕຣັສພຣະຄາຖາ ດ້າທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໃນ

ຂ້າງຕົ້ນນັ້ນນ ຫັນແລ.

ໝົດ

ຫີຕຸວາ ຣະຕິລ ຈະ ອະອະຕິລ ຈະ

ສິຕິກູຕັງ ນິຣູປະລິງ

ສັພພະໂລກາກິກຸງ ວີຣັງ

ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະດັງ ຯ໔໑໗໑

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິງຜາຣົພ ພຣະເຖຣະ ທີ່ເຄີຍເປັນນັກລະຄອນ
ອົງຄ໋ນຶ່ງ. ເຣື່ອງນີ້ ກໍຄ້າຍຄືກັນກັບ ເຣື່ອງທີ່ກ່າວມາແລ້ວນີ້. ພຣະພຸທລະ
ອົງຄ໋ ຈຶ່ງໄດ້ຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນຂ້າງເທິງນີ້.

ສົກ

ຈຸຕິງ ໂຍ ເວບິ ສັຕຕານັງ

ອຸປະປັຕຕິນຈະ ສັພພະໂສ

ອະສັຕຕັງ ສຸຄະຕັງ ພຸທລັງ

ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະດັງ ຯ໔໑໙໑

ຜູ້ທີ່ ຮູ້ຈຸຕິ ແລະ ປະຍິສິນລິ ຂອງສັຕ໌ ທັງຫລາຍ ໂດຍລະອຽດ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ຂັດຂ້ອງ ໄປດີແລ້ວ ຕຣັສຣັຣັມມ໌ ເຮົາຮຽກວ່າຜູ້ນັ້ນ ເປັນພອາຫາມຕ໌.

ສົກ

ຍັສສະ ຄະຕິງ ນະ ຊານັນຕິ

ເທວາ ຄັນລັພພະມານຸສາ
 ຂີຕາສະວັງ ອະຣະຫັນຕັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະດັງ ຯໄ໒໒໑

ເທວະດາ ພລາລອພ໌ ແລະ ມນຸສຍ໌ ທັງຫລາຍ ບໍ່ຮູ້ທາງໄປ ຂອງ ຜູ້ໃດ, ຜູ້ເປັນພຣະອອຫັນຕ໌ ຂີຕາສິພ. ຜູ້ນັ້ນແລ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມຕ໌.

ເລື່ອງ ພຣະວັງຄີສະເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະວັງຄີສະເຖຣະ ເປັນພຣາຫມຕ໌ ຊາວເມືອງຣາຊອຣິທ໌ ເພິ່ນມີມິນຕ໌ ເຄາະກະໂຫລກຫົວຜີ ແລ້ວທ່ານາຍວ່າ ເຈົ້າຂອງກະໂຫລກຫົວ ທີ່ຕາຍໄປນັ້ນ ໄດ້ໄປເກີດ ໃນຄະຕິນັ້ນ ໆ ບັນດາ ພຣາຫມຕ໌ ໄດ້ພາວັງຄີສະພຣາຫມຕ໌ ຜູ້ນີ້ ໄປເຄາະກະໂຫລກຫົວຜີໃນ ເຂດແດວັ້ນຕ່າງ ໆ. ປະຊາຊົນ ທີ່ຢາກຮູ້ວ່າ ຄາຕິມິຕຣ໌ຂອງຕົນ ໄປເກີດ ໃນທີ່ໃດ ກໍເອົາ ກະຫາປະຕະ (ເງິນ) ໃຫ້ຕາມສົມຄວນແລ້ວ ກໍໃຫ້ຕີຊິ່ງ ກະໂຫລກຫົວນັ້ນເບິ່ງ. ວັງຄີສະພຣາຫມຕ໌ ກໍທ່ານາຍ ຄະຕິ ທີ່ໄປເກີດ ຂອງຜູ້ຕາຍໄປນັ້ນຖືກຕ້ອງ. ພວກເຂົາ ໄດ້ພາກັນທ່ຽວໄປໂດຍລ່າດັບ ຈົນ ລຸເຖິງ ພຣະນຄຣສາວັຕຖີ ພັກຢູ່ໃນທີ່ບໍ່ໄກຈາກ ພຣະເຊຕວັ້ນ ມຫາວິຫາຣ ໃນທີ່ນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບ ກັບ ອຣິຍະສາວິກ.

ພວກພຣາຫມດ໌ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ອອດອ້າງ ວັງຄີສະພຣາຫມດ໌ ໃຫ້ ອຣິຍະສາວົກຟັງ ໆ ກໍອອດອ້າງ ພຣະສາສດາ ແກ່ງແຍ້ງກັນ ຕົກລົງ ກັນບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງພາວັງຄີສະພຣາຫມດ໌ ໄປຍັງສຳນັກ ຂອງ ພຣະສາສດາ ທູລ ຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະອົງຄ໌ໃຫ້ທຣົງຊາບ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງເອົາກະໂຫລກຫົວ ຂອງມນຸສຍ໌ ທີ່ໄປໃນຄະຕິນັ້ນ ໆ ກັບ ກະໂຫລກຂອງ ພຣະອອຫັນຕ໌ ມາ ໃຫ້ວັງຄີສະພຣາຫມດ໌ ທຳນາຍເບິ່ງ. ຝ່າຍ ວັງຄີສະພຣາຫມດ໌ ກໍທຳນາຍ ຖືກ ເປັນລຳດັບມາ. ຄັນເຄາະເບິ່ງກະໂຫລກສີສະ ຂອງພຣະອອຫັນຕ໌ ກໍມືດ ມົນ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ໄປໃນຄະຕິໃດ ຈຶ່ງໄດ້ທູລຖາມ ພຣະສາສດາວ່າ ພຣະອົງຄ໌ ທຣົງຊາບຫຮືບ ? ຄັນພຣະອົງຄ໌ຕອບສ່ວ່າ ເຮົາຮູ້ ຈຶ່ງຂໍຮຽນມົນຕ໌ນັ້ນ.

ບັດນັ້ນ, ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງຕອບສ່ວ່າ ຖ້າທຳນາຍບວຊ ເຮົາຈຶ່ງຈະບອກ ມົນໃຫ້. ວັງຄີສະພຣາຫມດ໌ ກໍບວຊ ເພື່ອຈະຮຽນມົນຕ໌ນັ້ນ. ພຣະສາສດາ ຈຶ່ງປະທານ ທອດຕົງສາກາຣ (ອາກາຣ ໓໒ ຂອງມະນຸສ) ກັມມຖານໃຫ້ ພຣາຫມດ໌ ສາລຍາຍ ແລ້ວຕອບສ່ວ່າ ອັນນີ້ ເປັນບໍລິກັມມ໌ຂອງມົນຕ໌. ເມື່ອ ທອດຕົງສະກິກຊ ປະຣິບັຕິຕາມ ໃນບໍ່ເທົ່າໃດວັນ ກໍໄດ້ສຳເລັດ ຊຶ່ງພຣະ ອອຫັນຕ໌ ພວກພຣາຫມດ໌ ທີ່ຕິດຕາມມາ ຈຶ່ງຖາມວ່າ ມົນຕ໌ທີ່ຮຽນນັ້ນ ສຳ ເລັດແລ້ວ ຫຮືຍັງ ເພື່ອຈະໄດ້ສຶກກັບຄືນບ້ານ. ເພິ່ນບອກວ່າ ບັດນີ້ເຮົາ ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະກັບໄປແລ້ວ. ພຣະກິກຊ ທັງຫລາຍ ຫາວ່າ ເພິ່ນອອດຊຶ່ງ ພຣະອອຫັນຕ໌ ຈຶ່ງທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ ໆ ຈຶ່ງຕອບສ່ວ່າພຣະຄາຕາ

ດັ່ງທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາໃນຂ້າງຕົ້ນນັ້ນ.

ລົບ

ຍັສສະ ປຸເລ ຈະ ປັຈຈາ ຈະ
 ມັຊເຊ ຈະ ນັຕຖິ ກິລຈະນັງ
 ອະກິລຈະນັງ ອະນາທານັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸນິ ພຸຣາທຸມະດັງ ໑໔໒໑

ຜູ້ທີ່ ບໍ່ມີຄວາມຍືດໝັ້ນ ຖືໝັ້ນ ທັງໃນເບື້ອງຕົ້ນ (ອະດີຕ) ທ່າມ
 ກາງ (ປັຈຈຸບັນ) ທີ່ສຸດ (ອະນາຄິຕ) ປາສຈາກຄວາມຍືດໝັ້ນ ຖືໝັ້ນ ເຮົາ
 ຮຽກຜູ້ນີ້ວ່າ ພຣາຫມຕ໌

ເລື່ອງ ລັມມະທິນນາເຖຣີ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣິຜາຣິພ ນາງ ລັມມະທິນນາ ກິກຂຸນີ ໃນ
 ຄາວທີ່ນາງ ຍັງເປັນຄຣິຫັສຖຸຢູ່ນັ້ນ ເປັນ ກັຣຍາຂອງ ວິສາຂະອຸບາສິກ ຂໍ
 ອະນຸລາຕຈາກສາມິມາບອຊ. ຄັນບວຊແລ້ວ ກໍໄດ້ໄປຍັງຊົນບິທ ກັບເພື່ອນ
 ກິກຂຸນີ ທັງຫລາຍ. ຢູ່ທ່າຄວາມພຽຣ ໃນທີ່ນັ້ນ. ໃນເວລາບໍ່ດົນ ນາງກໍໄດ້
 ສຳເລັຈ ພຣະອອຫັຕ ພ້ອມດ້ວຍປຶ້ມສັມກິທາ.

ບັດນັ້ນ ນາງປາຖນາຢາກ ອະນຸເຄາະທ໌ໝູ່ລາຕິ ຈຶ່ງກັບມາຍັງກອງ
 ຣາຊຄຣິຫັ. ຝ່າຍ ອຸບາສິກ ເຂົ້າໃຈວ່າ ນາງກະສັນຢາກສິກຈຶ່ງກັບມາ ຄັນຈະ

ເລື່ອງ ພຣະອົງຄຸລິມາລເຖຣະ

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງຜາຣົພ ພຣະອົງຄຸລິມາລເຖຣະ. ໃນຄາວທີ່ ພຣະເຈົ້າ ປເສນທິໂກສິລ ທຣົງກະທຳອະທິສະຫານນັ້ນ ໃຫ້ຊ້າງຖື ສເວຕະ ຈັຕຣ໌ ກັ່ງເບື້ອງບົນ ພຣະກິກຂຸ ແຕ່ວ່າ ຊ້າງທີ່ມີກາຣເຝິກທັດເປັນຢ່າງດີນັ້ນ ຍັງຂາດຢູ່ຕົວນຶ່ງ ຈຶ່ງຈະພໍກັບພຣະກິກຂຸ, ສ່ວນຊ້າງທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນ ເປັນຊ້າງ ຮ້າຍ ພຣະຣາຊາ ທຣົງປົກກະທັບ ນາງມັລລິກາ ວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດດີ. ພຣະ ນາງຈຶ່ງທູລວ່າ ເມື່ອຊ້າງບໍ່ພໍກັບກິກຂຸ ໕໐໐ ອົງຄ໌ ຕົວດຽວ ກໍຄວນຈະໃຊ້ ຊ້າງຕົວທີ່ຮ້າຍຕົວນັ້ນ ໃຫ້ຖືສເວຕະຈັຕຣ໌ ສຳຮັບ ພຣະອົງຄຸລິມາລ ກໍແລ້ວ ກັນ. ຄັນວ່າຊ້າງຕົວນັ້ນ ເຫັນ ພຣະອົງຄຸລິມາລແລ້ວ ກໍກາຍເປັນສຕຳ ທີ່ດີ ບໍ່ໂຫດຮ້າຍ. ກິກຂຸ ທັງຫລາຍ ຈຶ່ງໄດ້ຖາມເພິ່ນວ່າ ທ່ານເຫັນສຕຳທີ່ຮ້າຍ ເຊັ່ນນັ້ນ ທ່ານບໍ່ຢ້ານບໍ ? ຄັນເພິ່ນຕອບວ່າ ເຮົາບໍ່ຢ້ານ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງຫາ ວ່າ ເພິ່ນອອດ ອຣຫັຕຜົລ ຈຶ່ງທູລຄວາມນັ້ນ ແດ່ ພຣະສາສດາ. ພຣະອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕຣັສ ພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້.

໔໑

ປຸພເພນີວາສັງ ໂຍ ເວຫີ
ສັຄຄາປາຍັຄຈະ ປັສສະຕິ

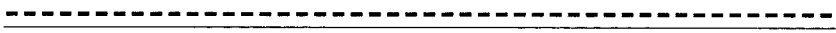
ອະໂຖ ຊາຕິກຂະຍັງ ປັຕໂຕ
 ອະກິລນາໂວສິໂຕ ມຸນີ
 ສັພພະໂວສິຕະໂວສານັງ
 ຕະມະຫັງ ພຸຣຸມິ ພຸຣາທຸມະດັງ ຯໄໄລະ

ມຸນີ ນັກປຣາຊຸ໌ ຜູ້ຮູ້ ອດີຕຊາຕິຂອງຕົນ ເຫັນຊຶ່ງສັວຣ໌ ແລະ ອະບາຍ ບໍ່ຕ້ອງເກີດອີກຕໍ່ໄປ, ຮູ້ແຈ້ງ ເຫັນຈິງ ບໍາເພັດໜ້າທີ່ ບໍຣິບູຣ໌ ແລ້ວ ເຮົາຮຽກວ່າ ພຣາຫມດ໌.

ເຣື້ອງ ເທວຫິຕະພຣາຫມດ໌

ພຣະບໍຣົມສາສດາ ທຣົງພຣະຜາຣົພ ເທວຫິຕະພຣາຫມດ໌ ໆ ທ່ານ ນີ້ໄດ້ຖວາຍເກສັຊ ແດ່ ພຣະພຸທລອົງຄ໌ ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຄ໌ປະຊວນດ້ວຍ ພຣະວາໂຍ (ເປັນລົມ) ຄັ້ງນຶ່ງ. ຄັນວ່າ ພຣະອົງຄ໌ຫາຍຈາກປະຊວນແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ທູລຖາມວ່າ ໃຫ້ໂຫຍລັມມ໌ແກ່ໃຜ ຈຶ່ງຈະມີຜົນມາກ.

ເມື່ອພຣະອົງຄ໌ ຈະທຣົງປະກາສ ບຸຄຄົລ ທີ່ເປັນພຣາຫມດ໌ນັ້ນ ຈຶ່ງ ໄດ້ຕຣັສພຣະຄາຖາ ດັ່ງທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໄວ້ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນິທານນີ້ນັ້ນແລ.

ສນຸມປບໍ ນິຍຸກິຕໍ

ຂ້າພະເຈົ້າ ຣິຈນາ ພຣະລັມມບິທ ປະກອບດ້ວຍນິທານ
ໂດຍຫຍໍ້ ສໍາເລັ່ຈບໍຣະບວຣຸດໍລິງ ແຕ່ພຽງບໍ່ນີ້

ສໍາລຸ ສໍາລຸ

=====

0000000000000000

ຣິຈນາສໍາເລັ່ຈລິງ ໃນເວລາ ໑໐ ໂມງກົງ ຕອນເຊົ້າ

ຖືເອົາຕາມເວລາທ້ອງຖິ່ນ

ວັນພຸລ ແຮມ ກຸ ຄໍາ ເດືອນຍີ່ ປີເຖາະ ພ.ສ. ໒໕໔໕

ກົງກັບ ວັນທີ່ ໒໖ ມະກະຣາ ຄ.ສ. ໒໐໑໑

Maha Chansouk Souryachak
6021 Fredrick Street
Springfield, VA 22150

*“Wherever the Buddha’s teachings have flourished,
either in cities or countrysides,
people would gain inconceivable benefits.
The land and people would be enveloped in peace.
The sun and moon will shine clear and bright.
Wind and rain would appear accordingly,
and there will be no disasters.
Nations would be prosperous
and there would be no use for soldiers or weapons.
People would abide by morality and accord with laws.
They would be courteous and humble,
and everyone would be content without injustices.
There would be no thefts or violence.
The strong would not dominate the weak
and everyone would get their fair share.”*

~THE BUDDHA SPEAKS OF
THE INFINITE LIFE SUTRA OF
ADORNMENT, PURITY, EQUALITY
AND ENLIGHTENMENT OF
THE MAHAYANA SCHOOL~

Taking Refuge with a mind of Bodhichitta

**In the Buddha, the Dharma and the Sangha,
I shall always take refuge
Until the attainment of full awakening.**

**Through the merit of practicing generosity
and other perfections,
May I swiftly accomplish Buddhahood,
And benefit of all sentient beings.**

The Prayers of the Bodhisattvas

**With a wish to awaken all beings,
I shall always go for refuge
To the Buddha, Dharma, and Sangha,
Until I attain full enlightenment.**

**Possessing compassion and wisdom,
Today, in the Buddha's presence,
I sincerely generate
the supreme mind of Bodhichitta
For the benefit of all sentient beings.**

**"As long as space endures,
As long as sentient beings dwell,
Until then, may I too remain
To dispel the miseries of all sentient beings."**

GREAT VOW

**BODHISATTVA EARTH-TREASURY
(BODHISATTVA KSITIGARBHA)**

**“ Unless Hells become empty,
I vow not to attain Buddhahood;
Till all have achieved the Ultimate
Liberation,
I shall then consider my Enlightenment
full !”**

**Bodhisattva Earth-Treasury is
entrusted as the Caretaker of the World until
Buddha Maitreya reincarnates on Earth
in 5.7 billion years.**

**Reciting the Holy Name:
NAMO BODHISATTVA
EARTH-TREASURY**

**Karma-erasing Mantra:
OM BA LA MO LING TO NING SVAHA**

With bad advisors forever left behind,
From paths of evil he departs for eternity,
Soon to see the Buddha of Limitless Light
And perfect Samantabhadra's Supreme Vows.

The supreme and endless blessings
of Samantabhadra's deeds,
I now universally transfer.
May every living being, drowning and adrift,
Soon return to the Pure Land of Limitless Light!

* The Vows of Samantabhadra *

I vow that when my life approaches its end,
All obstructions will be swept away;
I will see Amitabha Buddha,
And be born in His Western Pure Land of
Ultimate Bliss and Peace.

When reborn in the Western Pure Land,
I will perfect and completely fulfill
Without exception these Great Vows,
To delight and benefit all beings.

* The Vows of Samantabhadra Avatamsaka Sutra *

